

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย : ศึกษาเปรียบเทียบ
พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ กับบทบัญญัติความผิด
เกี่ยวกับการค้าในประมวลกฎหมายอาญา

นฤนาท รัตนโชติวงศ์กุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. ๒๕๔๘

ISBN 974 - 9746 - 00 - 7

**The Protection of Trademark under Thai Law : A Comparative Analysis
between The Trademark Act B.E.2534 and the Provision of Offences
Relating to Trade under the Criminal Code**

NALUTHNART RATTANACHOTVONGKUL

เลขทะเบียน.....	0185216
วันลงทะเบียน.....	3 พ.ค. 2549
เลขเรียกหนังสือ.....	346.0498
	น 2737
	[2549]

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Laws

Department of Law

Graduate School Dhurakij Pundit University

2005

ISBN 974 - 9746 - 00 - 7

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปริญญา นิติศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อวิทยานิพนธ์ การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย : ศึกษาเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2534 กับบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการค้าในประมวลกฎหมายอาญา

เสนอโดย นาย นฤนาท รัตนโชติวงศกุล

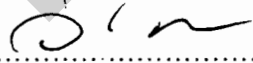
สาขาวิชา นิติศาสตร์ หมวดวิชา กฎหมายเอกชนและกฎหมายธุรกิจ

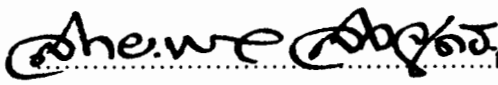
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ วิชัย อริยะนันท์ทกะ

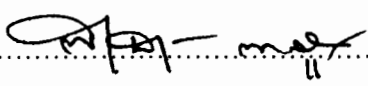
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ สัตยะพล สัจจเดชะ

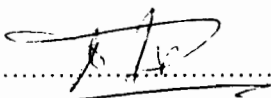
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ศ.ดร.คณิต ณ นคร)

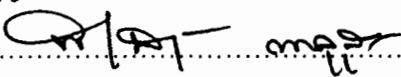

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ วิชัย อริยะนันท์ทกะ)

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ สัตยะพล สัจจเดชะ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พีรพันธุ์ พาลุสุข)

.....กรรมการ
(นาย สุรพล เขาวีศิษฐ)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.พีรพันธุ์ พาลุสุข)

วันที่ 31 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2548

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ผู้เขียนขอกราบขอบคุณเป็นอย่างสูงต่ออาจารย์วิชัย อริยะนันท์ทกะ อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สัจยะพล สัจจเดชะ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้สละเวลา ให้คำปรึกษา แนะนำ ให้ข้อคิด ข้อสังเกตที่เป็นประโยชน์ และขอขอบคุณอาจารย์ ดร.คณิศ ฌ นคร อาจารย์ ดร.พีรพันธุ์ พาลุสุข อาจารย์สุรพล เขาวิศิษฐ์ ที่กรุณาได้รับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

นอกจากนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นอย่างสูงต่อ เจ้าหน้าที่บรรณรักษ์ห้องสมุดสัญญา ธรรมศักดิ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเฉพาะคุณสุจิตรา อุดมวาทีน รวมถึงเจ้าหน้าที่บรรณรักษ์ สำนักวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เอื้อเฟื้อให้ความสะดวกในการค้นคว้าข้อมูล และ เอกสารอันเป็นประโยชน์แก่การจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้หากมีคุณค่า หรือเกิดประโยชน์ในทางศึกษาใดๆ ข้าพเจ้าขอมอบ ความดีทั้งหมดให้แก่อาจารย์ในสาขาวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่าน ที่ได้พร่ำสอน ให้ความรู้ในทางนิติศาสตร์ให้แก่ข้าพเจ้าให้มีความรู้อย่างกว้างขวาง ลึกซึ้ง ตลอดระยะเวลา ที่ได้ศึกษาอยู่ ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้

สุดท้ายนี้หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีข้อผิดพลาดหรือบกพร่องประการใด ข้าพเจ้า ขอน้อมรับไว้แต่ผู้เดียว

นฤนาท รัตนโชติวงศ์กุล

พฤษภาคม ๒๕๔๘

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ม
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
บทที่ ๑ บทนำ.....	๑
๑. ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
๒. วัตถุประสงค์แห่งการศึกษา.....	๓
๓. สมมุติฐานของการศึกษา.....	๔
๔. ขอบเขตการศึกษา.....	๔
๕. วิธีดำเนินการศึกษา.....	๕
๖. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๕
๒ ประวัติความเป็นมา แนวความคิดและระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า.....	๖
๑. ประวัติความเป็นมาของเครื่องหมายการค้า.....	๖
๑.๑ ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศ.....	๖
๑.๒ ประวัติความเป็นมาเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย.....	๗
๒. ประวัติความเป็นมากฎหมายที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า.....	๘
๒.๑ ประวัติความเป็นมาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมาย ระหว่างประเทศ.....	๘
๒.๑.๑ อนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention).....	๕
๒.๑.๒ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , including Trade in Counterfeit Goods : TRIPs)	๑๑
๒.๒ ประวัติความเป็นมาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายไทย.....	๑๒
๒.๒.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔.....	๑๔
๒.๒.๒ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔.....	๑๖
๒.๒.๓ ประมวลกฎหมายอาญา.....	๑๕
๒.๒.๓.๑ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓.....	๒๐

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

๒.๒.๓.๒ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔.....๓๐

๒.๒.๓.๓ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕.....๓๒

๓. แนวความคิดและระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า.....๓๔

๔. การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายเฉพาะและกฎหมายทั่วไป.....๔๘

๓ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า.....๕๑

 ๑. บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า.....๕๑

 ๑.๑ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศ.....๕๑

 ๑.๑.๑ อนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention).....๕๒

 ๑.๑.๑.๑ สาระสำคัญของบทบัญญัติอนุสัญญากรุงปารีส.....๕๒

 ๑ หลักปฏิบัติพื้นฐานของอนุสัญญากรุงปารีส.....๕๒

 ๒ หลักเกณฑ์การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในอนุสัญญากรุงปารีส.....๕๓

 ๑.๑.๒ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , including Trade in Counterfeit Goods : TRIPs).....๕๕

 ๑.๑.๒.๑ สาระสำคัญของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า.....๖๐

 ๑ หลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า.....๖๐

 ๒ หลักเกณฑ์การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าใน ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า.....๖๓

๑.๒. บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายไทย.....๖๕

 ๑.๒.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔.....๖๕

 ๑.๒.๒ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔.....๖๕

 ๑.๒.๓ ประมวลกฎหมายอาญา.....๗๗

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

๑.๒.๓.๑	ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓.....	๗๗
๑.๒.๓.๒	ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔.....	๗๘
๑.๒.๓.๓	ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕.....	๗๙
๑	ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ กับ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ตามประมวลกฎหมายอาญา.....	๘๓
๒.	บรรทัดฐานการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจากคำวินิจฉัยของศาลฎีกา.....	๘๕
๒.๑	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔.....	๘๕
๒.๒	ประมวลกฎหมายอาญา.....	๘๖
๓.	หลักเกณฑ์การคุ้มครองและระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตาม กฎหมายไทย.....	๘๘
๔	บทเปรียบเทียบและวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากบทบัญญัติกฎหมาย.....	๙๗
๑.	ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมายในทางทฤษฎี.....	๙๗
๑.๑	วัตถุประสงค์ของกฎหมาย.....	๙๗
๑.๒	แหล่งที่มาของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย.....	๙๘
๑.๓	ลักษณะของกฎหมาย.....	๑๐๑
๑.๔	ประเภทของกฎหมาย.....	๑๐๒
๒.	ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมาย.....	๑๑๐
๒.๑.	เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย.....	๑๑๐
๒.๒.	สิ่งที่กฎหมายคุ้มครอง.....	๑๑๓
๒.๓	การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ ลักษณะความผิด.....	๑๑๕
๒.๔	การเพิ่มโทษ.....	๑๒๑
๓.	ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านเจตนารมณ์และบทบัญญัติกฎหมาย ในทางปฏิบัติ.....	๑๒๒
๔.	ปัญหาจากคำวินิจฉัยของศาลฎีกา.....	๑๒๓
๕.	ปัญหาที่เกิดจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายประสงค์ที่จะคุ้มครอง.....	๑๒๗

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
๕ บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	๑๒๕
๑. บทบัญญัติแห่งกฎหมาย.....	๑๒๕
๒. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย.....	๑๓๑
๓. ความเห็นผู้ศึกษา.....	๑๓๓
๔. ข้อเสนอแนะ.....	๑๓๕
บรรณานุกรม.....	๑๓๖
ภาคผนวก.....	๑๔๖

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

- ๑ ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔
กับ ความคิดเกี่ยวกับการค้า ตามประมวลกฎหมายอาญา.....๘๓

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย : ศึกษาเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ กับบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการค้าในประมวลกฎหมายอาญา
ชื่อนักศึกษา	นฤนาท รัตนโชติวงศ์กุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์วิชัย อริยะนันทกะ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	อาจารย์สัจยะพล สัจจเดชะ
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	๒๕๔๗

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์มุ่งศึกษาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ และบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการค้าในประมวลกฎหมายอาญา ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของไทยที่บัญญัติไว้ในกฎหมายทั้งสองฉบับได้บัญญัติไว้ต่างวาระกัน ในขณะที่ร่างประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปประสงค์จะให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงปารีส หนึ่งที่จบถึงปัจจุบันประเทศไทยยังมีได้เข้าร่วมเป็นภาคี ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายเฉพาะประสงค์จะให้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ซึ่งให้นำบทบัญญัติในอนุสัญญากรุงปารีสมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยกฎหมายทั้งสองฉบับต่างประสงค์จะให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน แต่ให้ความคุ้มครองต่างกัน ก่อให้เกิดปัญหาผู้เสียหายสามารถเลือกใช้กฎหมายในการบังคับ

จากการศึกษาเอกสาร โดยศึกษาด้วยทฤษฎีหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา เปรียบเทียบวิเคราะห์และสังเคราะห์ พบว่ากฎหมายทั้งสองฉบับต่างให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน แต่มีความลักลั่นคาบเกี่ยวกัน กล่าวคือการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้การคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในราชอาณาจักร ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ ได้ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร อีกทั้งฐานความผิดเดียวกันตามกฎหมายทั้งสองฉบับแต่มีบทกำหนดโทษ อายุความ หลักเกณฑ์ในการเพิ่มโทษที่ต่างกัน

นอกจากนี้หลักเกณฑ์ต่างๆ เช่น ในการพิจารณาว่าเครื่องหมายใดเป็นเครื่องหมายการค้าตามประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักให้ใช้หลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นหลักในการพิจารณา อีกทั้งประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมได้ยาก ขาดความยืดหยุ่น ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติให้มีผู้รักษาการที่มีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า และมีความยืดหยุ่นมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ทันการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของกฎหมายระหว่างประเทศได้ง่ายกว่า

จากผลการศึกษา วิชยานิพนธ์นี้จึงเสนอว่า เห็นสมควรให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเป็นระบบเดียวกันและมีทิศทางเดียวกัน โดยให้ใช้บทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ที่เป็นกฎหมายคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ ที่มีบทบัญญัติที่เหมาะสมและยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนได้ทันกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยแต่เพียงฉบับเดียว

Thesis Title : The Protection of Trademark under Thai Law: A Comparative Analysis between The Trademark Act B.E.2534 and the Provision of Offences Relate to Trade Under the Penal Code

Name Naruthnart Rattanachotvongkul

Thesis Advisor : Mr.Vichai Ariyanuntaka

Co-Thesis Advisor : Mr. Satyapon Sachdecha

Department: Law

Academic Year: 2004

Abstract

The objective of this thesis is to study the provisions relating to the protection of trademark under the Thai law as prescribed in the Trademark Act B.E. 2534 and the Offences Relating to Trade under the Penal Code.

The protection of Thai trademarks in both Acts was prescribed during different periods. While drafting the Penal Code, Title 8, Offences Relating to Trade, Sections 273 – 275, which is a general law to comply with the Paris Convention, Thailand was not a party to the Convention, even at present. Whereas, the Trademark Act B.E. 2534 is a specific law intended to comply with the Agreements on Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights (TRIPs) whereby the provisions in the Paris Convention are applied mutatis mutandis. While both laws intend to grant trademark protection, the protection has been granted differently. This raises problems for the injured parties as they may choose the governing law to enforce.

After studying the provisions of law and judgments of the Supreme Court, by comparing, analyzing and synthesizing, it was found that both Acts grant trademark protection but there is an overlapping connection, that is, the Trademark Act B.E. 2534 grants protection for trademarks registered in Thailand only, whereas the Penal Code, Title 8, Offences Relating to Trade, Sections 273 – 275 extend coverage to trademarks

registered abroad as well. Moreover, the stipulated penalties, prescription and criteria for increasing punishment for the same offences in both Acts are different.

In addition, there are different criteria, such as, the criteria to determine whether it is a trademark protected under the Penal Code, the Supreme Court has stipulated that the criteria prescribed in the Trademark Act B.E. 2534 shall be used for determining. Moreover, the Penal Code is difficult to amend and lacks flexibility but the Trademark Act B.E. 2534 allows those in charge of the Act to stipulate provisions relating to the protection of trademark and there is higher level of flexibility and can be easily amended to keep pace with the changes in international law.

This thesis then proposes that there should be a unified system for the protection of trademarks by using the provisions prescribed in the Trademark Act B.E. 2534 only, which is a specific law to protect trademarks as it is appropriate and flexible, and may be easily amendable to comply with the global changes to benefit the Thai economic and social development.

บทที่ ๑

บทนำ

๑. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การค้าของไทยมีการพัฒนามาตั้งแต่อดีตคือกรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยาจนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ การค้าขายกับต่างประเทศได้เจริญขึ้นและมากขึ้นตามลำดับมีความจำเป็นที่จะต้อง กู้ยืมหรือซื้อยืมหรือเช่าซื้อหรือการนำเข้าของผู้ที่ทำการค้าโดยสุจริต และกลุ่มครองประชาชนผู้บริโภคมิให้สับสนหลงผิดหรือถูกเอาเปรียบจากผู้ที่ไม่สุจริต เครื่องหมายการค้าได้รับความคุ้มครองครั้งแรกตามกฎหมายไทยโดยได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแลยี่ห้อการค้า พ.ศ.๒๔๕๗ และต่อมาได้มีการปรับปรุงโดยได้ออกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ยกเลิกพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแลยี่ห้อการค้า พ.ศ.๒๔๕๗ ในปี พ.ศ.๒๕๓๔ ได้มีการ ยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ และได้ออกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ขึ้นใช้บังคับแทน โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.๒๕๔๓ และบังคับใช้มาจนถึงปัจจุบัน

นอกจากบทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจะได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฉบับต่างๆซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะแล้ว การคุ้มครองเครื่องหมายการค้ายังได้บัญญัติไว้ในกฎหมายทั่วไปอีกคือประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ มาตรา ๒๓๖ ถึงมาตรา ๒๓๘ ซึ่งต่อมาได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.๒๔๕๕ และให้ใช้บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาแทน โดยประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๑ ถึงมาตรา ๒๗๕ และบังคับใช้มาจนถึงปัจจุบัน

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามที่ได้บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ปรากฏ หลักและแนวความคิดของกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า ดังกล่าวต่างกัน กล่าวคือ

๑. ประมวลกฎหมายอาญา เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับประชาชนเป็นการทั่วไป มีวัตถุประสงค์ลงโทษในทางอาญากับผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติในเรื่องต่างๆ ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนทั้งภายในราชอาณาจักร และภายนอกราชอาณาจักร ซึ่งในขณะร่างกฎหมายคณะอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ได้พิจารณาร่างกฎหมายโดยใช้

บทที่ ๑

บทนำ

๑. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การค้าของไทยมีการพัฒนามาตั้งแต่อดีตคือกรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยาจนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ การค้าขายกับต่างประเทศได้เจริญขึ้นและมากขึ้นตามลำดับมีความจำเป็นที่จะต้อง คຸ້ມครองซื้อยี่ห้อทางการค้าของผู้ที่ทำการค้าโดยสุจริต และคຸ້ມครองประชาชนผู้บริโภคมิให้สับสนหลงผิดหรือถูกเอาเปรียบจากผู้ที่ไม่สุจริต เครื่องหมายการค้าได้รับความคຸ້ມครองครั้งแรกตามกฎหมายไทยโดยได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแลยี่ห้อการค้า พ.ศ.๒๔๕๖ และต่อมาได้มีการปรับปรุงโดยได้ออกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ยกเลิกพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแลยี่ห้อการค้า พ.ศ.๒๔๕๖ ในปี พ.ศ.๒๕๓๔ ได้มีการ ยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ และได้ออกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ขึ้นใช้บังคับแทน โดยมีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.๒๕๔๓ และบังคับใช้ยู่ถึงปัจจุบัน

นอกจากบทบัญญัติในการคຸ້ມครองเครื่องหมายการค้าจะได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฉบับต่างๆซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะแล้ว การคຸ້ມครองเครื่องหมายการค้ายังได้บัญญัติไว้ในกฎหมายทั่วไปอีกคือประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ มาตรา ๒๓๖ ถึงมาตรา ๒๓๘ ซึ่งต่อมาได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.๒๔๕๕ และให้ใช้บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาแทน โดยประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ ถึงมาตรา ๒๗๕ และบังคับใช้ยู่จนถึงปัจจุบัน

การคຸ້ມครองเครื่องหมายการค้าตามที่ได้บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ที่บังคับใช้ยู่ในปัจจุบัน ปรัชญา หลักและแนวความคิดของกฎหมายที่ให้ความคຸ້ມครองเครื่องหมายการค้า ดังกล่าวต่างกัน กล่าวคือ

๑. ประมวลกฎหมายอาญา เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับประชาชนเป็นการทั่วไป มีวัตถุประสงค์ลงโทษในทางอาญากับผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติในเรื่องต่างๆ ให้ความคຸ້ມครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนทั้งภายในราชอาณาจักร และภายนอกราชอาณาจักร ซึ่งในขณะร่างกฎหมายคณะอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ได้พิจารณาร่างกฎหมายโดยใช้

หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงปารีส เป็นหลักในการพิจารณา โดยในขณะนั้นประเทศไทยยังไม่ได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Paris Convention for the Protection of Industrial Property ค.ศ.๑๘๘๓) และการให้ความคุ้มครองในอนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม โดยหลักให้ความคุ้มครองแต่เฉพาะเครื่องหมายที่จดทะเบียนในราชอาณาจักร การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามประมวลกฎหมายอาญาจึงเป็นการคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามากกว่าที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม(Paris Convention for the Protection of Industrial Property)

๒. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้กับเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะมีบทบัญญัติในการคุ้มครองทั้งทางแพ่งและทางอาญา วัตถุประสงค์หลักคือให้ความคุ้มครองเครื่องหมายที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิก หรือให้สัตยาบันไว้คือ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) ซึ่งบทบัญญัติในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) ในส่วนที่ ๑ ข้อ ๒ (๑)ให้นำบทบัญญัติในอนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๒ และข้อ ๑๕ มาใช้บังคับ

ในปัจจุบันเครื่องหมายการค้าถูกจัดรวมอยู่ในประเภทกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งบทบัญญัติในการคุ้มครองที่นานาประเทศถือปฏิบัตินำไปบัญญัติไว้เป็นกฎหมายภายในประเทศตนต้องคำนึงถึงข้อกำหนดในอนุสัญญาระหว่างประเทศ เช่น อนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Paris Convention for the Protection of Industrial Property ค.ศ.๑๘๘๓) ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการการค้ารวมทั้งที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าปลอม (Agreements on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , including Trade in Counterfeit Goods : TRIPs) เป็นต้น และประเทศไทยได้บัญญัติกฎหมายคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเป็นไปตามหลักสากลที่สอดคล้องกับที่นานาประเทศปฏิบัติในขณะที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคี TRIPs เพียงฉบับเดียวมิได้เป็นภาคีของอนุสัญญาที่ให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าอื่นๆ

นอกจากบทบัญญัติเกี่ยวกับความคุ้มครองทางกฎหมายตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ามีความคาบเกี่ยวถักกันไม่เป็นไปในทางเดียวกันแล้ว วัตถุประสงค์ เจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับที่ออกมาไม่เหมือนกัน ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ เช่น

กฎหมายอาญา เป็นกฎหมายทั่วไปและเป็นกฎหมายที่มีบทกำหนดโทษต้องตีความโดยเคร่งครัด การที่มีบทบัญญัติที่ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย และมีบทลงโทษทางอาญา ไว้ในมาตรา ๒๗๓ ถึง มาตรา ๒๗๕ จึงก่อให้เกิดปัญหาที่มีผลเท่ากับว่าในทางปฏิบัติกฎหมายไทยคุ้มครองเจ้าของเครื่องหมายการค้าของต่างประเทศมากกว่าคุ้มครองเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย และเครื่องหมายการค้าที่ใช้อยู่ในประเทศไทยที่ไม่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าและเจ้าของใช้โดยสุจริต

พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่ออกมาบังคับใช้เฉพาะเรื่องเป็นกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกฎหมายระหว่างประเทศจึงต้องมีบทบัญญัติที่สอดคล้องกับสนธิสัญญา อนุสัญญา ฯลฯ ที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิกหรือให้สัตยาบันไว้ เช่น ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้ารวมทั้งที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าปลอม (TRIPS) เป็นต้น ซึ่งลักษณะของกฎหมายที่คุ้มครองจะต้องมีความยืดหยุ่นสามารถเปลี่ยนแปลงตามกระแสโลก และหลักสากลที่นานาประเทศปฏิบัติ เพื่อให้ความคุ้มครองผลประโยชน์ของชาติได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ โดยหลักให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้ในประเทศไทยเท่านั้น

การที่บทบัญญัติในการคุ้มครองเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นบทบัญญัติที่เป็นกฎหมายทั่วไป ปัจจุบันมีบทบัญญัติที่ล้าสมัย ไม่สามารถใช้กับสังคมไทยได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาการค้าและเศรษฐกิจไทย

๒. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยสังเขปดังนี้

๑. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองเป็นการทั่วไป แต่ปัจจุบันได้มีการออกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเป็นการเฉพาะ ซึ่งบทบัญญัติในการคุ้มครองตามกฎหมายทั้งสองฉบับมิได้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เป็นปัญหากฎหมายที่ก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบถึงระบบการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทยที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

๓. สมมุติฐานของการศึกษา

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของไทยได้บัญญัติไว้ในกฎหมายหลายฉบับ และได้บัญญัติไว้ต่างวาระกัน โดยในขณะที่ได้ออกกฎหมายแต่ละฉบับได้คำนึงแต่เรื่องเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ซึ่งการคุ้มครองบางส่วนได้บัญญัติเพื่อไว้ โดยในขณะยกร่างประมวลกฎหมายอาญา ประเทศไทยประสงค์จะเข้าร่วมเป็นภาคีให้สัตยาบันอนุสัญญากรุงปารีสและได้ใช้อนุสัญญากรุงปารีสเป็นต้นแบบในการร่างและมีบทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในต่างประเทศโดยมีต้องจดทะเบียนในประเทศไทย

ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เจตนารมณ์ในการยกร่างเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ให้ทันสมัยเป็นไปตามหลักการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศที่นานาประเทศนำไปบัญญัติไว้เป็นกฎหมายภายในประเทศตน และแก้ไขบทบัญญัติที่ใช้ในทางปฏิบัติบางประการให้เหมาะสมที่สำคัญเพื่อให้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา รวมทั้งที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าปลอม (TRIPs) และให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย

ดังนั้นการบัญญัติกฎหมายทั้งสองฉบับจึงมิได้เป็นการมองปัญหาในภาพรวมของการคุ้มครองให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้เกิดปัญหาในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ กล่าวคือเกิดความลักลั่นคาบเกี่ยวและมีข้อบกพร่อง ช่องว่างในการคุ้มครอง เกิดความไม่เป็นธรรมในการเลือกใช้กฎหมาย และเป็นอุปสรรคในการพัฒนาประเทศ

๔. ขอบเขตการศึกษา

กำหนดประเด็นศึกษาเปรียบเทียบบทบัญญัติการให้ความคุ้มครอง ระบบในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายไทย คือ ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และผลกระทบจากบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน

๕. วิธีดำเนินการศึกษา

ที่มาของแหล่งข้อมูลในการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาจาก เอกสารต่างๆ เช่น ด้วบทกฎหมายคำบรรยายกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกา บทความ โดยนำข้อมูลต่างๆเหล่านี้นำมาวิเคราะห์ศึกษา เปรียบเทียบ เพื่อมุ่งหาหลักเกณฑ์และวิธีที่ถูกต้อง นำมาปรับปรุงแก้ไขวิธีการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้สอดคล้อง มีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุผลสัมดังเจตนารมณ์ของการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมาย และประโยชน์สูงสุดของประเทศไทย

๖. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. เพื่อทราบถึงบทบัญญัติกฎหมายและระบบการคุ้มครองที่เหมาะสมในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

๒. เพื่อเสนอแนะเกี่ยวกับบทบัญญัติกฎหมายในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเห็นควรให้ใช้บทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ที่เป็นกฎหมายคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ ซึ่งมีบทบัญญัติที่เหมาะสมและยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนได้ทันกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย แต่เพียงฉบับเดียว

บทที่ ๒

ประวัติความเป็นมา แนวความคิดและระบบคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

ประวัติความเป็นมา แนวความคิดและระบบคุ้มครองเครื่องหมายการค้า จะแบ่งการศึกษาออกเป็น ๓ กรณี ดังนี้

๑. ประวัติความเป็นมาของเครื่องหมายการค้า
- ๒ ประวัติความเป็นมากฎหมายที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า
๓. แนวความคิดและระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

๑. ประวัติความเป็นมาของเครื่องหมายการค้า

ในเรื่องประวัติความเป็นมาของเครื่องหมายการค้าจะแยกศึกษาออกเป็น ๒ กรณี ดังนี้

- ๑.๑ ประวัติความเป็นมา วิชาการของเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศ
- ๑.๒ ประวัติความเป็นมาเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย

๑.๑ ประวัติความเป็นมา วิชาการของเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศ

การใช้เครื่องหมายการค้ามีมานานนับพันปีแล้ว ตั้งแต่ยุคจีนโบราณ จักรวรรดิโรมัน¹ โดยเป็นการใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าของตนในทางการค้า จากหลักฐานทางโบราณคดีที่ปรากฏอยู่บนแจกัน หม้อโบราณ ฯลฯ ที่ขุดค้นได้เป็นหม้อที่สร้างขึ้นในสมัยโรมันและกรีกมีการประดิษฐ์ภาพ หรือเครื่องหมายลงบนสินค้าเพื่อบ่งบอกว่าสินค้านั้นเป็นของใครและมาจากที่ใด²

เครื่องหมายการค้าได้มีการใช้และพัฒนาต่อเนื่องกันมาตามลำดับ จนถึงสมัยยุคกลาง (Middle Ages ประมาณคริสต์ศตวรรษที่ ๕ ถึง ๑๕) ได้มีการพัฒนาการใช้เครื่องหมายกับสินค้าเพื่อระบุสินค้าหรือผู้ผลิตหรือเจ้าของสินค้าอย่างแพร่หลาย โดยในยุคสมัยดังกล่าวจำแนกหน้าที่ของเครื่องหมายออกได้ ๒ ประการคือ³

¹ วัต ดิงสมิตร . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๒ .

² เสาวลักษณ์ จุลพงศธร . “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๓๐ , หน้า ๕ .

³ รัชชัย สุขผลศิริ . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๑ .

๑. Proprietary Mark เป็นเครื่องหมายที่ใช้ติดกับสินค้าเพื่อสามารถที่จะแยกแยะได้ว่าสินค้านั้นเป็นของใคร แต่ไม่ถึงขั้นว่ามีหน้าที่เกี่ยวกับการบ่งบอกถึงแหล่งการผลิต เครื่องหมายชนิดนี้ใช้โดยพ่อค้าที่จำหน่ายสินค้าทั่วไปมากกว่าช่างฝีมือ

๒. Regulatory Production Mark เป็นเครื่องหมายที่บ่งบอกถึงแหล่งกำเนิดของสินค้า โดย ทางการ หรือสมาคมพ่อค้าบังคับให้ติดเครื่องหมายกับสินค้าเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองผู้บริโภคและลงโทษหรือเรียกค่าเสียหายกับผู้ผลิต เจ้าของสินค้า ในกรณีที่สินค้าที่ออกวางจำหน่ายในท้องตลาดชำรุดบกพร่อง⁴ หรือคุ้มครองผู้ผลิต เจ้าของสินค้า ในกรณีที่ผู้ลักลอบนำสินค้านั้นเข้ามาจำหน่ายในเขตที่พ่อค้าคนนั้นได้สิทธิผูกขาด

เครื่องหมายการค้าได้มีการใช้และพัฒนาต่อเนื่องกันมาตามลำดับอย่างไม่ขาดสาย จนถึงประมาณปี ค.ศ.๑๖๐๑ จึงได้มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในโลกในประเทศเยอรมัน โดยมีหลักเกณฑ์ห้ามมิให้ใช้เครื่องหมายการค้าของผู้อื่น และห้ามมิให้นำเครื่องหมายของผู้อื่นมาดัดแปลงอีกด้วย บทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าได้มีการพัฒนาต่อมาตามลำดับจนถึงปัจจุบัน

๑.๒ ประวัติความเป็นมาเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย

ประเทศไทยในอดีตเป็นประเทศที่ผลผลิตส่วนใหญ่เป็นผลผลิตที่มาจากเกษตรกรรม มีโครงสร้างทางสังคมที่เรียบง่ายไม่ซับซ้อน ในยุคสมัยดังกล่าวเครื่องหมายการค้าไม่มีความจำเป็นและไม่มีความหมายในสังคม ต่อมาในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์การค้าของประเทศไทยได้เจริญขึ้นตามลำดับได้มีการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมากขึ้นและบริษัทเอกชนของต่างประเทศได้ส่งสินค้าเข้ามาจำหน่ายในประเทศ รวมถึงมีการแต่งตั้งตัวแทนจำหน่ายในประเทศไทย จึงได้มีการรับเอาแนวความคิดในการใช้เครื่องหมายการค้าของต่างชาติมาใช้กับสินค้าของตน และเมื่อการติดต่อค้าขายกับต่างชาติได้เจริญขึ้นและมากขึ้นตามลำดับ รัฐบาลไทยได้เริ่มเล็งเห็นถึงความสำคัญในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าซึ่งจะเป็นประโยชน์กับประเทศไทยรัฐบาลจึงบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองเครื่องหมายการค้า และได้มีการจัดตั้งหอทะเบียนเครื่องหมายการค้า ขึ้นในประเทศไทยในปี พ.ศ.๒๔๕๓ ต่อมาในปีพ.ศ.๒๔๖๖ ได้มีการจัดตั้งกรมทะเบียนการค้าเพื่อสามารถพิเคราะห์

⁴ สิริรัตน์ สุภรัตน์. “การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๐, หน้า ๕.

แก้ไขเหตุขัดข้องและเสาะหาช่องทางที่จะส่งเสริมให้รุ่งเรืองยิ่งขึ้น และรับจดทะเบียนการค้า โดยให้ขึ้นต่อกระทรวงพาณิชย์ และให้โอนงานจากกระทรวงเกษตรธิการมาขึ้นกับกรมทะเบียนการค้า

ในปัจจุบันได้มีการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ระเบียบการบริหารงานโดยได้โอนงานเกี่ยวกับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ามาขึ้นกับกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์

๒ ประวัติความเป็นมากฎหมายที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า

ในเรื่องประวัติความเป็นมากฎหมายที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าจะแยกศึกษาออกเป็น ๒ กรณี ดังนี้

๒.๑ ประวัติความเป็นมาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศ

๒.๒ ประวัติความเป็นมาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายไทย

๒.๑ ประวัติความเป็นมาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศ

เครื่องหมายการค้าได้มีการใช้มาตั้งแต่ยุคโบราณหลายพันปีต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้เป็นกฎหมายครั้งแรกประมาณปี ค.ศ.๑๖๐๑ ที่ประเทศเยอรมันมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองห้ามมิให้นำเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ไปใช้โดยมิได้รับอนุญาต^๕

จนถึงปี ค.ศ.๑๖๑๘ ศาลอังกฤษได้วินิจฉัยวางหลักคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในคดี Southern v.How โดยวางหลักเกณฑ์ว่า เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิฟ้องผู้ละเมิดที่นำเครื่องหมายการค้าของตนไปใช้กับสินค้าที่ไม่มีคุณภาพเพื่อให้ผู้ซื้อหลงผิด หลังจากนั้นในปี ค.ศ.๑๗๔๒ ในคดี Blanchard v.Hill ศาลอังกฤษ ได้พิพากษากลับหลักการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในคดี Southern v.How โดยวางหลักเกณฑ์ใหม่ว่า เจ้าของเครื่องหมายการค้าไม่มีสิทธิฟ้องผู้ละเมิดที่นำเครื่องหมายการค้าของตนไปใช้กับสินค้าที่ไม่มีคุณภาพเพื่อให้ผู้ซื้อหลงผิด เพราะจะทำให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถที่จะผูกขาดการผลิตแต่เพียงผู้เดียว

^๕ ประกาศพระบรมราชโองการตั้งกรมทะเบียนการค้า และตั้งที่ปลัดขาดกฎหมายแห่งสภาเผยแพร่วาณิชย

^๖ เสาวลักษณ์ จุลพงศธร . “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๓๐ , หน้า ๕ – ๘ .

ต่อมาในปี ค.ศ.๑๘๒๔ คดี Sykes v. Sykes ศาลอังกฤษ ได้วางหลักคุ้มครองเครื่องหมายการค้า โดยคุ้มครองสาธารณชนที่ถูกหลอกลวง ในปี ค.ศ.๑๘๗๕ อังกฤษได้ออกกฎหมาย The Trade Mark Registration Act โดยได้วางหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับคุณลักษณะเครื่องหมายการค้าที่จะนำมาจดทะเบียนได้ และหลักเกณฑ์ในการรับจดทะเบียน หลังจากนั้นในปี ค.ศ.๑๘๘๓ อังกฤษได้ออกกฎหมาย The Patent , Designs and Trade Mark Act และต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๐๕ ได้ออกกฎหมาย The Trade Mark Act และบังคับใช้จนถึงปี ค.ศ.๑๙๑๕ จึงได้แก้ไขเพิ่มเติมในเรื่องระบบการจดทะเบียน จนถึงปี ค.ศ.๑๙๓๘ ได้ออกกฎหมาย The Trade Mark Act ออกมาบังคับใช้จวบถึงปัจจุบัน⁷

ปัจจุบันการคุ้มครองที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าของทุกประเทศในโลกจัดอยู่ในประเภทกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งเป็นกฎหมายที่มีส่วนเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับกฎหมายระหว่างประเทศที่มีความยืดหยุ่นมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การเปลี่ยนแปลงขึ้นกับการเสนอแนวความคิดของบรรดาประเทศสมาชิกที่ประสงค์จะให้กฎหมายนี้เป็นประโยชน์ต่อชาติของตนมากที่สุด และ แก้ไขเพิ่มเติมโดยการประชุมลงมติของบรรดาประเทศสมาชิก กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในปัจจุบันมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับภาระจากรองเป็นกฎหมายที่เคลื่อนไหวอย่างไม่หยุดนิ่งตามกระแสพัฒนาการของโลก

กฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศปัจจุบันที่มีประเทศต่างๆ ให้สัตยาบันและนำหลักในการคุ้มครองที่บัญญัติไว้ในกฎหมายฉบับนั้น ไปบัญญัติคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้ในกฎหมายภายในประเทศของตน ที่สำคัญมีดังนี้

๒.๑.๑ อนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Paris Convention for the Protection of Industrial Property : Paris Convention)

ความเป็นมา

อนุสัญญากรุงปารีสว่าด้วยการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Paris Convention for the Protection of Industrial Property) ถือเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่เก่าแก่ที่สุดในโลก ความเป็นมาของอนุสัญญากรุงปารีสสืบเนื่องจากในอดีตที่ผ่านมา

⁷ ไร่วรรณ เกร่งเรื่อง . “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับลักษณะของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนได้ ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๑, หน้า ๔ – ๖ .

กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศขาดบทบัญญัติในการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สิน
อุตสาหกรรมที่มีประสิทธิภาพ มีสาเหตุมาจากความแตกต่างของกฎหมายภายในของ
แต่ละประเทศ จึงเกิดแนวความคิดในการผสมผสานสร้างความกลมกลืนในเรื่องการคุ้มครอง
ทรัพย์สินอุตสาหกรรม โดยได้มีการเจรจาและสามารถลงนามครั้งแรกระหว่างประเทศผู้ก่อตั้ง
๘ ประเทศคือ ฝรั่งเศส เบลเยียม โปรตุเกส สเปน อิตาลี สวิตเซอร์แลนด์ อังกฤษ บราซิล และดูนิเชีย
ในปี ค.ศ.๑๘๘๓ อนุสัญญาดังกล่าวมีผลใช้บังคับในวันที่ ๗ มิถุนายน ค.ศ.๑๘๘๔ อนุสัญญาดังกล่าว
จนถึงปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ๗ ครั้ง^๘ ดังนี้คือ

ครั้งที่ ๑ ค.ศ.๑๘๙๐ ที่กรุงบรัสเซล ประเทศเบลเยียม

ครั้งที่ ๒ ค.ศ.๑๘๙๑ ที่กรุงวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา

ครั้งที่ ๓ ค.ศ.๑๘๙๕ ที่กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์

ครั้งที่ ๔ ค.ศ.๑๙๓๔ ที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

ครั้งที่ ๕ ค.ศ.๑๙๕๘ ที่กรุงลิสบอน ประเทศตุรกี

ครั้งที่ ๖ ค.ศ.๑๙๖๗ ที่กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน

ครั้งที่ ๗ ค.ศ.๑๙๗๙ ที่กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน

ครั้งที่ ๘ ค.ศ.๑๙๙๑ เป็นการเจรจาในรอบเจนีวา / ในโรบี ได้เกิดความขัดแย้งกัน

ระหว่างประเทศกำลังพัฒนาและประเทศอุตสาหกรรมทำให้การเจรจาในรอบดังกล่าวล้มเหลว
ต่อมาได้มีความพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวของบรรดาประเทศอุตสาหกรรม โดยได้นำเรื่อง
ดังกล่าวไปเจรจาใน GATT จนประสบความสำเร็จสามารถตกลงกันได้และบรรจุข้อตกลงเรื่อง
การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาไว้ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า
(TRIPs)

อนุสัญญากรุงปารีสถือเป็นอนุสัญญาว่าด้วยความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สิน
ทางปัญญาที่เป็นประเพณีปฏิบัติ โดยได้วางระบบและหลักในการคุ้มครองทรัพย์สินในทาง
อุตสาหกรรม และได้รับการยอมรับจากประเทศต่างๆทั่วโลก ในปี ค.ศ.๑๘๘๖ มีประเทศสมาชิกถึง
๑๔๐ ประเทศ อนุสัญญากรุงปารีสเปิดโอกาสให้กับทุกประเทศเข้าเป็นภาคีโดยส่งตราสารการให้
สัตยาบันหรือยกขานวติต่อเลขาธิการองค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก^๙

^๘ วิชัย อริยะนันทกะ . ข้อเสนอแนะบางประการเกี่ยวกับกฎหมายเครื่องหมายการค้าและการป้องกันการ
แข่งขันที่ไม่เป็นธรรม . หน้า ๒๕ .

^๙ สิริรัตน์ ศุภรัตน์ . “การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายภายใต้กฎหมายระหว่าง
ประเทศ” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๔๐ , หน้า ๒๔ .

บทบัญญัติเนื้อหาของอนุสัญญากรุงปารีสมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม เช่น การประดิษฐ์ เครื่องหมายการค้า แบบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม แบบผลิตภัณฑ์อรรถประโยชน์ ชื่อทางการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ การป้องกันการแข่งขัน ไม่เป็นธรรม เป็นต้น¹⁰

๒.๑.๒ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , including Trade in Counterfeit Goods : TRIPs)

ความเป็นมา

ในปี ค.ศ.๑๙๔๕ ประเทศต่างๆ ในโลกได้รวมตัวกันเพื่อต้องการวางหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศให้มีความเป็นธรรมและสามารถค้าขายกันได้อย่างเสรี โดยมีวัตถุประสงค์มุ่งจะลด ขกเลิกกำแพงภาษี และระบบโควตา ตามแนวความคิดของ Cordell Hull รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลท์ แต่ไม่สามารถรวมตัวกัน ได้สำเร็จเนื่องจากสหรัฐอเมริกาไม่เห็นถึงประโยชน์ถึงกฎเกณฑ์ดังกล่าวและสภาองเกรสไม่เห็นด้วย แต่ ๒๓ ประเทศที่เหลือต้องการให้ความคิดดังกล่าวเกิดผลในทางปฏิบัติ จึงรวมตัวกันร่างข้อตกลงว่าด้วยภาษีและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade) โดยยกร่างสำเร็จในปี ค.ศ.๑๙๔๗ ในเบื้องต้นใช้กับประเทศสมาชิกจำนวน ๒๓ ชาติ

ข้อตกลงดังกล่าวได้มีการเจรจาต่อรองมาตามลำดับจนถึงการเจรจารอบอุรุกวัย ที่เมืองมารร์ราเชซ ประเทศโมร็อกโค เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๑๙๙๔ ประเทศสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมจำนวน ๑๑๑ ประเทศก็สามารถบรรลุข้อตกลงและร่วมลงนาม ในข้อตกลงว่าด้วยภาษีและการค้า เป็นผลสำเร็จ และองค์การค้าโลก (World Trade Organization : WTO) ได้ถือกำเนิดขึ้นเมื่อเดือนมกราคม ๑๙๙๕ เพื่อสานต่อข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า หรือแกตต์ (General Agreement on Tariffs and Trade) ให้เป็นรูปธรรมและให้นำไปบังคับใช้กับประเทศสมาชิก โดยให้เป็นองค์กรที่จะเข้ามาแก้ไขปัญหาความขัดแย้งทางการค้าและเศรษฐกิจโลก เบื้องหลังความสำเร็จนี้ เกิดจากการผลักดันของประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากสหรัฐอเมริกาเชื่อว่าการค้าเสรีจะเป็นวิธีที่จะช่วยแก้ไขความตึงเครียดทางเศรษฐกิจภายในประเทศของตน¹¹

¹⁰ THE PARIS CONVENTION FOR THE PROTECTION OF INDUSTRIAL PROPERTY

¹¹ จารุสุตา เรื่องสุวรรณ . “บทบาทของสหรัฐกับการค้าเสรี” สารนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๔๐ , หน้า ๑ – ๕ .

ในข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า หรือแอกดต์ (General Agreement on Tariffs and Trade) ประกอบด้วยข้อตกลงต่างๆ ๑๕ ข้อตกลง และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) เป็นหนึ่งในข้อตกลงดังกล่าวที่ประเทศไทยจะต้องนำมาปฏิบัติ

๒.๒ ประวัติความเป็นมาการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายไทย

ความเป็นมา

ประเทศไทยได้ให้การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยได้ตรากฎหมายให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๕๒ โดยได้บัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญาร.ศ.๑๒๗ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปใน มาตรา ๒๓๖ ถึงมาตรา ๒๓๘ ในความผิดฐานปลอมและเลียนเครื่องหมายการค้า ตลอดจนการนำเข้าและจำหน่ายสินค้าที่ใช้เครื่องหมายปลอมหรือสินค้าที่เลียนเครื่องหมายการค้า

กฎหมายลักษณะอาญาร.ศ.๑๒๗ ได้ใช้บังคับถึงปี พ.ศ.๒๔๕๕ จึงได้ตราพระราชบัญญัติให้ใช้กฎหมายอาญา พ.ศ.๒๔๕๕¹² โดยให้ยกเลิกกฎหมายลักษณะอาญาและให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญาตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๐๐ ในประมวลกฎหมายอาญาบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้ในลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ในมาตรา ๒๑๓ - ๒๑๕ ซึ่งมีสาระสำคัญเช่นเดียวกับกฎหมายลักษณะอาญาร.ศ.๑๒๗ และใช้บังคับจนถึงปัจจุบัน โดยมีได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าแต่อย่างใด

ในปี พ.ศ.๒๔๕๗ ได้ตราพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าและยี่ห้อการค้าขาย พ.ศ.๒๔๕๗ ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษว่าด้วยเครื่องหมายการค้าฉบับแรกของประเทศไทย พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าและยี่ห้อการค้าขาย พ.ศ.๒๔๕๗ มีหลักการที่ทันสมัยโดยเครื่องหมายการค้าที่จะได้รับความคุ้มครองจะต้องนำไปจดทะเบียนเสียก่อน และได้ขยายความคุ้มครองไปถึงชื่อทางการค้าด้วย

ต่อมาในปี พ.ศ.๒๔๗๔ ได้ตราพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ โดยนำหลักการความคิดการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายของประเทศอังกฤษมา

¹² ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๓ ตอนที่ ๕๕ หน้า ๑ (ฉบับพิเศษ) วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๕๕

บัญญัติไว้และกำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าขึ้นใหม่ ที่สำคัญคือ ไม่คุ้มครองชื่อทางการค้าอีกต่อไปสาเหตุหนึ่งเนื่องมาจากนับจากตราพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าและยี่ห้อการค้าขาย พ.ศ.๒๔๕๗ จนถึงปี พ.ศ.๒๔๗๔ ไม่มีผู้ใดนำชื่อทางการค้ามาจดทะเบียน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ มีการแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๐๔ ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๐๔ และได้ใช้บังคับถึงปี พ.ศ.๒๕๓๔ จึงได้ตราพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มายกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้ใช้บังคับจนถึงปัจจุบัน โดยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ ในปี พ.ศ.๒๕๔๓

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทยจากอดีตถึงปัจจุบัน มีดังนี้

๑. กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ มาตรา ๒๓๕ - ๒๓๘ (ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.๒๔๕๕)
๒. พระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแลยี่ห้อการค้าขาย พ.ศ.๒๔๕๗ (ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔)
๓. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ (ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔)
๔. ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ ใช้บังคับอยู่จนถึงปัจจุบัน
๕. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓

ในปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ยังมีผลใช้บังคับ ดังนี้

๑. ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕
๒. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓

ตามที่กล่าวมาในเบื้องต้นประเทศไทยได้ตรากฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าออกมาตามลำดับหลายฉบับ ซึ่งมีทั้งบทบัญญัติคุ้มครองเป็นกฎหมายทั่วไป และมีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเฉพาะ

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงความเป็มาในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔
๒. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔
๓. ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕

๒.๒.๑ การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ได้นำหลักการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของกฎหมายอังกฤษคือ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ค.ศ.๑๙๐๕ (The Trade Marks Act 1905) มาบัญญัติไว้

๒.๒.๑.๑ เหตุผลในการบัญญัติกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ได้ให้เหตุผลในการบัญญัติกฎหมายไว้ดังนี้

“โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรจัดให้มีการคุ้มครองอุตสาหกรรมและพาณิชย์ และยังความสุจริตในพาณิชย์กรรมให้มันขึ้น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้”

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ มีการแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ ในส่วนที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๐๔ ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๐๔ โดยให้เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติมว่า

“เนื่องจากเห็นสมควรให้มีคณะกรรมการขึ้นเพื่อวินิจฉัยอุทธรณ์ เมื่อมีการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า ซึ่งเดิมต้องอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ทั้งนี้ เพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐมนตรี และให้การพิจารณาวินิจฉัยดำเนินไปโดยรวดเร็ว และในเรื่องการคัดค้านการจดทะเบียนหรือโต้แย้งคำคัดค้านดังกล่าว ซึ่งเมื่อนายทะเบียนวินิจฉัยให้ฝ่ายใดชนะแล้วผู้แพ้หากไม่พอใจจะต้องนำคดีไปสู่ศาลอันเป็นการล่าช้า จึงควรเปิดทางให้ฝ่ายแพ้อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้ด้วย นอกจากนี้เพื่อให้คณะกรรมการคณะนี้มีอำนาจสั่งเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้า ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าขัดต่อรัฐประศาสนโยบายได้ด้วย ซึ่งแต่เดิมศาลเท่านั้น มีอำนาจที่จะสั่งเพิกถอนทะเบียนได้เฉพาะเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในขณะนั้น ขัดต่อรัฐประศาสนโยบายเมื่อผู้มีส่วนได้เสียร้องขอ แต่ในกรณีนี้เครื่องหมายการค้าซึ่งปรากฏภายหลัง

การจดทะเบียนว่าขัดต่อรัฐประศาสนโยบายเพราะว่าสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปนั้น ไม่มีอำนาจที่จะสั่งถอนทะเบียนได้ อีกประการหนึ่งเพื่อป้องกันการแสดงเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนว่าได้จดทะเบียนแล้ว อันเป็นความเท็จให้รัดกุมยิ่งขึ้น โดยเพิ่มอัตราโทษให้หนักขึ้นกว่าเดิมด้วยเหตุดังกล่าวนี้ จึงเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายการค้าให้รัดกุมยิ่งขึ้น”

เป็นที่น่าสังเกตว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าพ.ศ.๒๔๗๔ ได้บัญญัติขึ้นและมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๗๔ โดยที่ในขณะนั้นประเทศไทยยังมิได้เข้าร่วมเป็นภาคีหรือให้สัตยาบันอนุสัญญากรุงปารีส ดังเช่นที่ไทยเข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน และได้ตราพระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พ.ศ.๒๔๗๔ ให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๗๔ เพื่อใช้บังคับให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน

๒.๒.๑.๒ เจตนารมณ์

ในขณะที่ร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ประเทศไทยได้มีการติดต่อทำสนธิสัญญากับประเทศต่างๆ และมีการยกร่างกฎหมายภายในของไทยเพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศที่ไทยเข้าร่วมเป็นภาคี เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม พ.ศ.๒๔๗๔ เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงเบอร์ลิน และจากเหตุผลดังกล่าวคณะกรรมการร่างกฎหมายจึงนำเอาหลักกฎหมายในเรื่องเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายอังกฤษซึ่งเป็นประเทศที่มีกองเรือพาณิชย์ที่ยิ่งใหญ่และมีการค้าครอบคลุมทั่วโลกมาบัญญัติไว้เพื่อความเป็นสากลและผลประโยชน์ของชาติ โดยที่ในขณะนั้นประเทศไทยยังมิได้ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าแต่อย่างใด

๒.๒.๑.๓ สิ่งที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ และได้ให้การคุ้มครองชื่อทางการค้า สืบเนื่องจากนับแต่พระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแลี่ห้อยการค้าขาย พ.ศ.๒๔๕๗ มีผลใช้บังคับจนถึงปี พ.ศ.๒๔๗๔ ยังไม่ปรากฏมีผู้ใดนำชื่อทางการค้ามาของจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แต่อย่างใด

๒.๒.๑.๔ เจื่อนใจในการคุ้มครอง

เจื่อนใจในการคุ้มครอง พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน และได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการคุ้มครอง เช่น การขอลดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในหมวดที่ ๓ เป็นการกำหนดลักษณะของเครื่องหมายที่สามารถนำมาจดทะเบียนได้ ลักษณะต้องห้าม การรับจดทะเบียนในหมวดที่ ๔ ผลแห่งการจดทะเบียนในหมวดที่ ๕ การแก้ไขทะเบียนและการโอนเครื่องหมายการค้าในหมวดที่ ๖ การขอต่ออายุและเพิกถอนการจดทะเบียนในหมวดที่ ๗ เป็นต้น

๒.๒.๑.๕ ฐานความผิดและลักษณะความผิด

ในส่วนที่เกี่ยวกับความคุ้มครองที่เกี่ยวกับฐานความผิด พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ บัญญัติไว้ในหมวด ๘ เบ็ดเตล็ด มาตรา ๔๕ เพียงมาตราเดียว โดยมีทั้งบทบัญญัติในการคุ้มครองทั้งทางแพ่งและทางอาญา

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ มีผลบังคับใช้ถึง ๖๐ ปีเต็ม จนถึงปี พ.ศ.๒๕๖๔ จึงถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ และใช้บังคับจวบถึงปัจจุบัน

๒.๒.๒ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔

ความเป็นมา¹³

โดยที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติขึ้นและบังคับใช้ในปี พ.ศ.๒๕๖๔ หลังจากที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ ถึง ๓๕ ปี ในปีพ.ศ.๒๕๖๓ ได้มีการพิจารณาเพื่อที่จะแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายแต่เป็นเพียงความคิด คำริ มได้มีการกระทำที่เป็นรูปธรรม ต่อมากระทรวงพาณิชย์ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าที่แก้ไขปรับปรุงใหม่ต่อคณะรัฐมนตรี ในเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๖๖ และคณะรัฐมนตรีมีมติรับหลักการและส่งร่างให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้วเสร็จและส่งร่างให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีในเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๖๘

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๐ คณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าต่อสภาผู้แทนราษฎร แต่ขณะที่ร่างพระราชบัญญัตินี้กำลังรอการพิจารณาอยู่ ได้มีการยุบ

¹³ รายงานการประชุม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๕ ถึง ครั้งที่ ๒๑ เล่ม ๓ พ.ศ.๒๕๖๔

สภาผู้แทนราษฎร ร่างกฎหมายฉบับดังกล่าวจึงตกไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๒๑

ต่อมาเดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๓๑ กระทรวงพาณิชย์ได้นำร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าดังกล่าวเสนอคณะรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง ในเดือนเมษายน พ.ศ.๒๕๓๒ คณะรัฐมนตรีได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าต่อสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณา ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๓ สภาผู้แทนราษฎรมิได้รับหลักการร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า แต่ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๔ คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ประกาศยกเลิกรัฐธรรมนูญและสภาผู้แทนราษฎรเป็นผลให้ร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าที่เสนอดังกล่าวตกไปอีกครั้งหนึ่ง

ในเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๓๔ ในสมัยรัฐบาลนายกรัฐมนตรีอานันท์ ปันยารชุน คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ต่อสภานิติบัญญัติเป็นเรื่องด่วน และสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้พิจารณาผ่านร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว และประกาศในราชกิจจานุเบกษาในวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๔ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๕¹⁴

๒.๒.๒.๑ เหตุผลในการบัญญัติกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้ให้เหตุผลในการประกาศใช้ไว้ในหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติ ดังนี้คือ

“พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๕ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติต่างๆจึงล้าสมัยและไม่สามารถคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้เพียงพอ ประกอบกับทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง และสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายบริการ ซึ่งในปัจจุบันเป็นที่แพร่หลายและได้รับความคุ้มครองในกฎหมายของต่างประเทศหลายประเทศแล้ว ก็ยังไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไทย นอกจากนั้นพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสม เช่น มิได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ตลอดจนสิทธิของผู้ขอจด

¹⁴ แต่ศาลฎีกาเห็นว่ามีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๕ ตามนัยฎีกาที่ ๒๑๕๘ / ๒๕๓๘ , ๕๔๒๒ / ๒๕๓๘ , ๔๔๓๔ - ๔๔๓๖ / ๒๕๔๐

ทะเบียนไว้ให้ชัดเจนทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติอยู่มาก สมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

๒.๒.๒.๒ เจตนารมณ์

วัตถุประสงค์ เจตนารมณ์ในการร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เนื่องจากในขณะนั้นประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการค้า เช่น ข้อตกลงว่าด้วยภาษีและการค้า (GATT) และมีการเจรจาทางการค้ากับประเทศต่างๆ ที่สำคัญคือจะมีการเจรจาเกี่ยวกับการค้าในกรอบอุรุกวัย ในปี ค.ศ.๑๙๙๔ ซึ่งการเจรจาในกรอบดังกล่าวมีการเจรจาถึงการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา จึงต้องบัญญัติกฎหมายในที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อรองรับไว้ก่อนเพื่อให้เป็นไปในแนวทางเดียวกับกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) โดยหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเป็นไปในแนวทางเดียวกับที่บัญญัติไว้ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ที่อยู่ในระหว่างการเจรจา

หลังจากประกาศใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.๒๕๔๑ เพื่อให้สอดคล้องกับการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของกฎเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศที่มีความเคลื่อนไหวไม่หยุดนิ่ง เห็นได้จากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๑ มีดังนี้คือ

“โดยที่การเจรจาการค้าพหุภาคีรอบ อุรุกวัยที่นานาประเทศได้ทำการตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้าและจัดตั้งองค์การการค้าโลกได้เสร็จสิ้นลงและมีผลใช้บังคับแล้ว ทำให้ประเทศไทยซึ่งเป็นภาคีสมาชิกขององค์การการค้าโลกมีพันธกรณีที่จะต้องออกกฎหมายอนุวัติการให้สอดคล้องกับความตกลงดังกล่าว เพื่อให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และโดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดลักษณะของเครื่องหมายและ เครื่องหมายที่ต้องห้ามมิให้รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า การส่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าและการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง การเก็บค่าธรรมเนียมในการโฆษณาของจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า และองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ คณะกรรมการเครื่องหมายการค้า รวมทั้งเพิ่มเติมให้มีการแต่งตั้งพนักงาน เจ้าหน้าที่ให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้กับเพิ่มเติมอำนาจของนายทะเบียนในส่วนของการพิจารณาคัดค้าน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

๒.๒.๒.๓ สิ่งที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่บัญญัติออกมาคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยให้ความคุ้มครองในทางอาญาเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร เพื่อให้เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหวของ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศที่ ประเทศต่างๆทั่วโลกต่างถือปฏิบัตินำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของตน

๒.๒.๓ ประมวลกฎหมายอาญา¹⁵

ความเป็นมา

ความว่า “รัฐบาลไทยได้ทำสนธิสัญญากับต่างประเทศ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ฯลฯ ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นคู่สัญญาที่มีหน้าที่จะเข้าเป็นภาคีแห่งข้อตกลงระหว่างประเทศเพื่อ ป้องกัน Industrial Properties ใน ค.ศ.๑๘๘๓¹⁶ กล่าวคือ รัฐบาลจะต้องแก้ไขกฎหมายที่บัญญัติถึง Patent , Trade Mark และ Unfair Competition ซึ่งรัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งและได้ พิจารณาร่วมกับกระทรวงการต่างประเทศ และได้ตกลงกันจะร่างกฎหมายใหม่สำหรับ Patent แก้ไขกฎหมายว่าด้วย Trade Mark และเรื่องอื่นซึ่งจะต้องออกเป็นกฎหมายพิเศษ สำหรับเรื่องของ Unfair Competition และ Trade Mark ที่ข้อตกลงระหว่างประเทศประสงค์จะให้มีการกำหนดโทษไว้ด้วยนั้น คณะกรรมการเห็นสมควรที่จะบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายลักษณะอาญา”

ในปี พ.ศ.๒๔๘๕ รัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย อาญา โดยได้จัดให้มีการประชุมแก้ไขบทบัญญัติที่กำหนดความผิดบางมาตราที่บัญญัติไว้ใน กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๖ – ๒๓๘ ซึ่งมีข้อความทำนองเดียวกับมาตรา ๒๖๓ – ๒๖๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญาปัจจุบัน โดยในการประชุมกรรมการที่เข้าร่วมประชุมบางท่านเข้าใจว่า ได้มีการประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้ Convention แล้ว¹⁷

¹⁵ คณะกรรมการกฤษฎีกา . รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย อาญา ครั้งที่ ๒๖๕/๒๔๘๕ วันอังคารที่ ๒๓ มกราคม ๒๔๘๕ , หน้า ๔๗ – ๖๒ .

เสาวลักษณ์ จุลพงศธร . “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๓๐ , หน้า ๖๕ – ๗๒ .

¹⁶ Union Convention for the Protection of Industrial Property , Paris , March 20 , 1883 , revised in 1900 , 1911 , 1925 and 1934

¹⁷ หลวงประสาธศุภนิติ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย อาญา ครั้งที่ ๒๖๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๗ .

ในการประชุมคณะอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.๑๒๗ มาตรา ๒๓๖ – ๒๓๘ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ – ๒๓๕) ได้ประชุมกัน ดังนี้

๑. ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ วันอังคารที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๘๕

๒. ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕ วันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๔๘๕

๒.๒.๓.๑ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๖)

ในการประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๖) คณะกรรมการ ได้ประชุมพิจารณากัน ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย

เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย มาตรา ๒๓๖ (มาตรา ๒๓๓)^{๑๘} ในชั้นพิจารณากร่าง คณะอนุกรรมการฯ มีความเห็นว่า^{๑๙} ควรให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร หรือนอกราชอาณาจักร หรือมีต้องจดทะเบียนเพราะหลักการของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๘๔ ประสงค์จะคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วเท่านั้น

แต่เนื่องจากในขณะนั้นรัฐบาลไทยมีความประสงค์จะเข้าเป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศเพื่อป้องกัน Industrial Properties คณะอนุกรรมการฯ จึงคงหลักการในเรื่องการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนในเรื่องการปลอมแปลงไว้เพื่อให้สอดคล้องกับข้อตกลงระหว่างประเทศ และมีต้องแก้ไขกฎหมายในภายหลัง

๒) ต้นร่างที่ใช้ในการพิจารณาร่างกฎหมาย

ในการพิจารณาได้ใช้ร่างมาตรา ๒๓๖ ซึ่งมีข้อความว่า

^{๑๘} ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓ ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

^{๑๙} คณะกรรมการกฤษฎีกา . รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕ , วันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๕ , หน้า ๑๔๒ – ๑๕๒ .

“ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้า ชื่อบุคคล หรือชื่อสถานประกอบการ อันใช้เป็นเครื่องหมายการค้ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองเดือนถึงสามปี และปรับตั้งแต่หนึ่งร้อยบาทถึงห้าพันบาท”

๓) สิ่งที่ถูกกฎหมายให้ความคุ้มครอง²⁰

ความประสงค์ของกฎหมายมาตรานี้ต้องการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น โดยประชาชนที่ประชุมได้ถามความเห็นกรรมการว่าเห็นควรที่จะคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนหรือไม่จดทะเบียน²¹ และควรคุ้มครองถึง Trade name หรือไม่

กรรมการผู้เข้าร่วมประชุมได้เสนอความเห็น ว่า ในเรื่องเครื่องหมายการค้านี้ เขาต้องการคุ้มครองประชาชน²² และตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เราต้องคุ้มครอง Trade name แม้จะไม่ได้จดทะเบียน ทั้งนี้เพราะมี Trade name มากกว่าเครื่องหมายการค้า และกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่คือกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๓๕ ไม่ได้คุ้มครอง Trade name โดยในเวลานี้ไทยยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับ Trade name กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๕ ก็เป็นแต่เพียงชื่อ Name of a firm อาจเป็น Trade name ได้ แต่ไม่ใช่ Name of a person ซึ่งเดิมประเทศไทยมีกฎหมายคุ้มครอง Trade name คือพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแล้ห้อการค้าขาย พ.ศ.๒๔๕๗ แต่กฎหมายนี้ได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ และบัญญัติคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าเท่านั้นและสาเหตุที่ยกเลิกไปเพราะเจ้าหน้าที่ว่ายังไม่มีการรับจดทะเบียน Trade

²⁰ ข้อสังเกต นำสิ่งที่บัญญัติไว้ใน Paris Convention มาเพียงบางส่วนเท่านั้น

²¹ น.อ.ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

²² พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๘ .

พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ (สิทธิ จุณณานนท์) เกิดเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๓๘ ที่ตำบลวัดทอง คลองบางกอกน้อย จังหวัดธนบุรี เคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในกระทรวงยุติธรรม ผู้ช่วยอธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมอัยการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีสั่งราชการแทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม จำนวน ๔ ครั้ง สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญ สมาชิกวุฒิสภา ตุลาการรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิ กรรมการสภาคณะต่างๆ ๑๒๑ คณะ คณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นายกสภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๐ รวมอายุได้ ๘๒ ปี

name ดังนั้นถ้าจะบัญญัติคุ้มครองไว้ก็ต้องบัญญัติเรื่อง Trade name โดยทั่วไป²³ ซึ่งตามข้อตกลงระหว่างประเทศ Trade name ที่ไม่ได้จดทะเบียนก็ควรคุ้มครอง แต่ Trade mark ควรต้องจดทะเบียนเสียก่อน²⁴ นอกจากนี้ชื่อของกิจการ (name of business) ก็อาจจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้²⁵

โดยในเรื่อง Trade name ที่ประชุมเห็นว่าไม่ควรบัญญัติคุ้มครองถึง Trade name ที่ไม่ได้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า²⁶ นอกจากนี้เครื่องหมายการค้าอาจมีอันเดียวสำหรับสินค้าทั้งหมด หรือมีอย่างหนึ่งสำหรับเครื่องหมายการค้าประเภทหนึ่ง หรือเฉพาะสินค้าเป็นอย่างๆ ก็ได้ คนๆ เดียวไม่จำเป็นต้องมีเครื่องหมายการค้าแต่คนเดียว

²³ พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๗ .

²⁴ นายพิชาญ นุलय . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๓ .

นายเรอเน่ กียง (Rene Guyon) นักกฎหมายชาวฝรั่งเศส เกิดที่เมืองเซอดัง (Sedan) ประเทศฝรั่งเศส เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๑๕ (ค.ศ. ๑๘๗๒) ได้รับปริญญาทางกฎหมายชั้น Docteur en Droit จากมหาวิทยาลัยปารีส และเข้าปฏิบัติงานเป็นผู้พิพากษาในประเทศฝรั่งเศส ต่อมาได้เดินทางท่องเที่ยวไปทั่วทวีปยุโรป แอฟริกาเหนือ ประเทศจีน ภูมิภาคอินโดจีน และหมู่เกาะมลายู

เดินทางเข้ามารับราชการในกระทรวงยุติธรรมตั้งแต่วันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๑ ในตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ กรุงเทพ และได้ปฏิบัติงานด้านกฎหมายที่สำคัญหลายประการ อาทิ กรรมการชำระประมวลกฎหมาย ที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายประจำกรมร่างกฎหมาย กรรมการศาลฎีกา และท้ายที่สุดดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาในการร่างกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกา ลาออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

นอกจากปฏิบัติงานราชการประจำแล้ว ยังปฏิบัติราชการพิเศษที่สำคัญด้านกฎหมายอีกมากมาย เมื่อประเทศไทยมีกรณีพิพาทเรื่องอินโดจีนกับประเทศฝรั่งเศสบรรดากรรมการร่างกฎหมายชาวฝรั่งเศสได้ลาออกจากราชการเดินทางกลับ ยกเว้นแต่นายกียงคนเดียวที่ยังคงรับราชการต่อไป นายกียงได้ขอโอนสัญชาติเป็นคนไทยเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ และเปลี่ยนชื่อสกุลเป็น พิชาญ นุलय

นายพิชาญ นุलय ถึงแก่กรรมด้วยโรคปอดบวม เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๖ รวมอายุได้ ๘๖ ปี

²⁵ นายพิชาญ นุलय . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๗ .

²⁶ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๘ .

๔) เจื่อนใจการให้ความคุ้มครอง

ในการพิจารณาเจื่อนใจในการให้ความคุ้มครอง ที่ประชุมมีประเด็นพิจารณา ดังนี้

ในเบื้องต้นมีผู้เสนอความเห็นว่าจะร่างมาตรานี้ขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ควรใช้คำว่า “ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน.....”²⁷ โดยในประเด็นนี้ที่ประชุมได้ยอมรับว่าในเรื่องนี้ตัวอย่างในกฎหมายต่างประเทศไม่ค่อยมี เพราะไปบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติพิเศษ มีแต่ประมวลกฎหมายอาญาจีนซึ่งบัญญัติถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว²⁸

แต่กรรมการบางท่านให้ข้อสังเกตว่าถ้าคูมาตราต่อไปมีมาตรา ๒๓๘²⁹ จะเห็นว่าเกี่ยวโยงเป็นลูกโซ่ มาตรา ๒๓๗³⁰ เป็นเรื่องเลียนเครื่องหมายการค้า ดังนั้นเป็นปัญหาว่ามาตรา ๒๓๖³¹ จะเอาปลอมเครื่องหมายการค้าเฉพาะที่จดทะเบียนหรือจะเอาทั้งหมด และตาม Convention เราต้องคุ้มครองเครื่องหมายการค้าต่างประเทศหรือไม่³²

²⁷ น.อ.ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๗ .

²⁸ นายพิชาญ บุลยง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๖ .

²⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๕

³⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๔

³¹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓๓

³² พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๑ .

พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ (วงศ์ ลัดพลี) เกิดวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๓๖ ณ จังหวัดพระประแดง (ในขณะนั้น เป็นผู้พิพากษาฝึกหัดเมื่อ พ.ศ.๒๔๖๐ เคยดำรงตำแหน่งอธิบดีผู้พิพากษาศาล โปรธิสภา และศาลจังหวัดเขตพระมหานคร อธิบดีผู้พิพากษาศาลพระราชอาญาและศาลต่างประเทศ ปลัดกระทรวงยุติธรรม ประธานศาลฎีกา และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม นอกจากนั้นยังเคยดำรงตำแหน่งคณบดีคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นนายกเนติบัณฑิตยสภาคนที่ ๘ และ ๑๑ ถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๑๑ รวมอายุได้ ๗๕ ปี

ในประเด็นนี้กรรมการท่านหนึ่งชี้แจงว่าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
เครื่องหมายการค้าจะจดทะเบียนหรือไม่จดทะเบียนก็ได้ แต่ในข้อตกลงระหว่างประเทศไม่ได้แยก
ไว้ว่าจะจดทะเบียนหรือไม่ เป็นแต่กำหนดว่าเราควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้า³³

โดยในเรื่องนี้ความเห็นของกรรมการแยกออกเป็น ๓ กรณีคือ

- ก. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย
- ข. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย
- ค. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไม่ว่าจะจดทะเบียนหรือไม่

ก. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย

กรรมการฝ่ายที่เห็นว่าควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย
เห็นว่า มาตรฐานี้ควรเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน เพราะเครื่องหมายคล้ายๆกับชื่อบุคคล
เครื่องหมายการค้ามีพระราชบัญญัติพิเศษ ควรสนับสนุนการจดทะเบียน ถ้าเขาไม่จดทะเบียน
ก็ไม่แน่นอน เมื่อจะออกประมวลกฎหมายอาญาก็ควรเดินคู่กันไป ถ้าเรามีกฎหมายอาญาว่าถึง
ไม่จดทะเบียนก็มีโทษแล้ว การจดทะเบียนก็ไม่มีผลอะไรและเครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียนก็เข้า
มาตรา ๒๓๕ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๒) อยู่แล้วเพราะเป็นรูปรอยประดิษฐ์³⁴

เหตุผลที่กรรมการผู้เข้าร่วมประชุมฝ่ายที่เห็นว่าควรบัญญัติคุ้มครองเฉพาะ
เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนมีดังนี้

๑ ตามข้อตกลงระหว่างประเทศเครื่องหมายที่ได้รับการคุ้มครองต้องเป็น
เครื่องหมายที่จดทะเบียนเครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียนมีมาตรา ๒๓๕ คุ้มครองให้แล้ว และพระราช

³³ นายพิชาญ บุณยง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๑๒ .

³⁴ หลวงจรัญเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย
อาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๑ .

หลวงจรัญเนติศาสตร์ (จรัญ โปษยานนท์) เกิดวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๕ ณ บ้านตำบลราชวงศ์
อำเภอจักรวรรดิ กรุงเทพ เคยดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลมณฑลภูเก็ต อธิบดีผู้พิพากษาศาลมณฑลภูเก็ต ข้าหลวง
ยุติธรรม (ภาคใต้) ผู้พิพากษาหัวหน้ากองในศาลอุทธรณ์ อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์
ผู้พิพากษาศาลฎีกา ประธานศาลฎีกา และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ในปี พ.ศ.๒๕๖๖ เป็นประธานที่
ปรึกษาของนายกรัฐมนตรี เป็นอนุญาโตตุลาการโลก ณ กรุงเฮก และเป็นประธานประธานกรรมการเรื่องราวร้อง
ทุกข์ เป็นนายกเนติบัณฑิตยสภาคนที่ ๑๓ ถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๖๘ รวมอายุได้ ๗๓ ปี

บัญญัติเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้แล้วว่าการลวงสิทธิเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนจะฟ้องร้องไม่ได้ ซึ่งเป็นข้อสำคัญ เพราะในทางแพ่งไม่มีสิทธิแล้ว ในทางอาญาก็ไม่ควรคุ้มครอง³⁵

๒ ในแง่โยบายไม่ควรสนับสนุนเครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียน³⁶ และเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่เลื่อนลอย คนๆหนึ่งอาจมีเครื่องหมายหลายอัน³⁷

๓ ในทางธรรมชาติจะต้องถือว่าบุคคลทุกคนมีเสรีที่จะใช้เครื่องหมายใดๆ ได้นอกจากบุคคลอื่นเขาจะมีสิทธิอยู่ก่อน สิทธิที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นจะมีหรือไม่ก็ต้องดูมาตรา ๒๕ ซึ่งจะให้สิทธิต่อเมื่อจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ถ้าในทางแพ่งบุคคลนั้นไม่มีสิทธิก็ไม่ควรที่จะลงโทษผู้ที่ใช้เครื่องหมายการค้า และที่จริงก็เป็นความผิดตามมาตรา ๒๕ อยู่แล้ว³⁸

๔ ถ้าเห็นว่าการคุ้มครองตามมาตรา ๒๕ ไม่พอ ก็ขยายมาตรา ๒๕ ได้³⁹ แต่ถ้าขยายมาตรา ๒๕ ถึงการปลอมก็ผิดหลัก เพราะมาตรานี้จำกัดเฉพาะปีเดียว ถ้าไม่ขยายการปลอมเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนจะไม่มีโทษ⁴⁰ ก็ไม่ควรมีโทษเลย⁴¹ ดังนั้นควรดูว่าผู้ซื้อเสียหายหรือไม่ ในการที่เจ้าของเขาไม่จดทะเบียน ไม่ควรให้คนอื่นเสียหาย⁴² จึงเห็นควรที่จะแก้ไขกฎหมายที่เป็นอยู่ คือเวลานี้มีกฎหมายให้จดทะเบียน ควรต้องไปจดทะเบียน⁴³ โดย

³⁵ หลวงประสาทศุภนิติ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๒ .

³⁶ หลวงประสาทศุภนิติ . พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๑ และ ๑๑๓ .

³⁷ ม.จ.สกลวรรณกร วรธรรม . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๒ .

³⁸ หลวงประสาทศุภนิติ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๔ .

³⁹ หลวงจรัญเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴⁰ พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴¹ หลวงจรัญเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴² พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴³ พระยาเลขาภิบาลธรรมวิทักษ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าบัญญัติแต่ควรไปจดทะเบียนเท่านั้น⁴⁴ แต่อย่างไรก็ดีตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ถ้าไม่จดทะเบียนก็ฟ้องเรียกค่าเสียหายไม่ได้⁴⁵

๕ ถ้าจะบัญญัติว่าเครื่องหมายการค้าต้องจดทะเบียนก็เฉพาะจดทะเบียนในประเทศไทยเท่านั้น เครื่องหมายการค้าในต่างประเทศไม่ต้องจดทะเบียนในประเทศไทยเพราะเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ซึ่งเท่ากับเรากู้มครองเครื่องหมายการค้าต่างประเทศ แต่ไม่กู้มครองเครื่องหมายในประเทศไทย⁴⁶

ข. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย

กรรมการฝ่ายที่เห็นว่าควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย เห็นว่า ในขณะนี้รัฐบาลไทยจะเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส และเมื่อเราเป็นภาคีแล้วก็ต้องคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในต่างประเทศด้วย โดยการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ามีสำนักกลางที่กรุงเบอร์น์⁴⁷ และถ้าเขาจดทะเบียนโดยถูกต้องตามข้อตกลงระหว่างประเทศเราก็ต้องยอมรับ⁴⁸

เหตุผลที่กรรมการผู้เข้าร่วมประชุมฝ่ายที่เห็นว่าควรบัญญัติคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทยมีดังนี้

๑. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยเท่านั้น โดยมีได้คุ้มครองเครื่องหมายที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทยซึ่งไม่เป็นไปตาม

⁴⁴ น.อ.ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴⁵ หลวงประสาทศุภนิติ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴⁶ พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๑ และ ๑๒๒ .

⁴⁷ นายพิชาญ นุลง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๖ .

⁴⁸ พระยาอรรถกรมมนุตติ , หลวงจำรัฐเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๒๖ .

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าบัญญัติแต่ว่าควรไปจดทะเบียนเท่านั้น⁴⁴ แต่อย่างไรก็ดีตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ถ้าไม่จดทะเบียนก็ฟ้องเรียกค่าเสียหายไม่ได้⁴⁵

๕ ถ้าจะบัญญัติว่าเครื่องหมายการค้าต้องจดทะเบียนก็เฉพาะจดทะเบียนในประเทศไทยเท่านั้น เครื่องหมายการค้าในต่างประเทศไม่ต้องจดทะเบียนในประเทศไทยเพราะเป็นที่รู้จักแพร่หลาย ซึ่งเท่ากับเรากู้มครองเครื่องหมายการค้าต่างประเทศ แต่ไม่กู้มครองเครื่องหมายในประเทศไทย⁴⁶

ข. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย

กรรมการฝ่ายที่เห็นว่าควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย เห็นว่า ในขณะนี้รัฐบาลไทยจะเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส และเมื่อเราเป็นภาคีแล้วก็ต้องคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในต่างประเทศด้วย โดยการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ามีสำนักงานกลางที่กรุงเบอร์ลิน⁴⁷ และถ้าเขาจดทะเบียนโดยถูกต้องตามข้อตกลงระหว่างประเทศเราก็ต้องยอมรับ⁴⁸

เหตุผลที่กรรมการผู้เข้าร่วมประชุมฝ่ายที่เห็นว่าควรบัญญัติคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทยมีดังนี้

๑. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยเท่านั้น โดยมีได้คุ้มครองเครื่องหมายที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทยซึ่งไม่เป็นไปตาม

⁴⁴ น.อ.ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴⁵ หลวงประสาทศุภนิติ. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๓ .

⁴⁶ พระยาอรรถกรวิชัยนิพนธ์. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๑ และ ๑๒๒ .

⁴⁷ นายพิชาญ บุลยง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

⁴⁸ พระยาอรรถกรมนุนตติ , หลวงจำรุธเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

ข้อตกลงระหว่างประเทศ⁴⁹ ถ้าเขาจดทะเบียนโดยถูกต้องตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เราก็ต้องยอมรับ⁵⁰ และเห็นควรที่จะให้การคุ้มครองกับ Trade name โดย Trade name จะต้องใช้เป็นเครื่องหมายการค้า นอกจากนี้ชื่อของธุรกิจใดๆซึ่งใช้อย่างเครื่องหมายการค้าก็เป็นเครื่องหมายการค้าแล้ว และชื่อของกิจการ (name of business) อาจจดเป็นเครื่องหมายการค้าได้ โดยหลักในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในต่างประเทศโดยมิได้จดทะเบียนในประเทศไทยนั้น บุคคลจะปฏิเสธว่าไม่รู้ว่าเป็นเครื่องหมายจดทะเบียนไม่ได้ ต้องถือว่าบุคคลรู้ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียนในประเทศหนึ่งจะต้องได้รับความคุ้มครองทั่วไป เมื่อเราเป็นภาคีเราก็ได้รับตัวอย่างเครื่องหมายการค้าต่างๆ ทุกคนจะต้องรู้ จะถือว่าไม่รู้ไม่ได้⁵¹

๒. เราร่างในแง่กฎหมายอาญา เราควรลงโทษการกระทำชั่วของคน เครื่องหมายการค้าจะจดทะเบียนหรือไม่ ใครมาทำก็เป็นการกระทำชั่ว ควรลงโทษ⁵² ในการบัญญัติกฎหมายอาญา ถ้าอิงหลักป้องกันประชาชนและใจชั่วของบุคคล ดีกว่าอิงกฎหมายพิเศษซึ่งอาจยกเลิกไปเมื่อใดก็ได้⁵³ การจดทะเบียนมีผลอย่างไรบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติได้ แต่กฎหมายอาญาลงโทษคนทุจริต⁵⁴ และเหตุผลที่ว่าควรสนับสนุนนโยบายของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ถ้าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ามีนโยบายเช่นนั้นจริงทำไมจึงไม่บังคับให้จดทะเบียน⁵⁵ ซึ่งเหตุผลดังกล่าวกรรมการบางท่านให้ข้อสังเกตว่าถ้าเรายอมรับคุ้มครองเครื่องหมายการค้าต่างประเทศที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยเช่นนั้นก็แปลว่าเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศซึ่งไม่ได้

⁴⁹ นายพิชาญ นุลง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ . Paris Convention

⁵⁰ พระยาอรรถกรมนุนิติ , หลวงจรัญเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

⁵¹ นายพิชาญ นุลง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

⁵² พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๑ .

⁵³ พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๒ .

⁵⁴ พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๒ .

⁵⁵ พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๑๓ .

จดทะเบียนในเมืองไทยกลับมีสิทธิคิดว่าเครื่องหมายการค้าในเมืองไทยที่เป็นกฎหมายอาญาที่เป็นกฎหมายอาญาที่คุ้มครองคนทั่วไป⁵⁶

ก. เห็นควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไม่ว่าจดทะเบียนหรือไม่

กรรมการฝ่ายที่เห็นว่าควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไม่ว่าจดทะเบียนหรือไม่ โดยกรรมการผู้เข้าร่วมประชุม⁵⁷ได้เสนอที่ประชุมให้พิจารณาว่าควรเอาโทษไม่ว่าเป็นเครื่องหมายจดทะเบียนหรือไม่

เหตุผลที่กรรมการผู้เข้าร่วมประชุมฝ่ายที่เห็นว่าควรบัญญัติคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ไม่ว่าจะจดทะเบียนหรือไม่มีดังนี้

๑ การร่างกฎหมายอาญาจะประสงค์เอานโยบาย พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าไม่ใช่หลัก

๒ รู้ไม่ได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ามีนโยบายให้จดทะเบียนหรือไม่ เพราะถ้ากฎหมายมีนโยบายเช่นนั้นก็ไม่ควรเขียนว่าอาจก็ได้ควรเขียนว่าต้องจด ในแง่ นโยบายไม่ใช่เหตุผลที่จะต้องบัญญัติว่าต้องจดทะเบียนในกฎหมายอาญา

๓ ถ้าคุณลักษณะจะเห็นว่าถ้าเป็นเหตุเพิ่มโทษให้หนักขึ้น จำเลยอาจไม่ต้องรู้ก็ได้ แต่ถ้าบัญญัติถึงคุณลักษณะของสิ่งของจำเลยต้องรู้ เครื่องหมายที่จดทะเบียน จะต้องสืบว่าจำเลยรู้ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน

๔ ถ้าดูว่าเป็นการกระทำต่อคนใดคนหนึ่งไม่ต้องเขียนในทางอาญาก็ได้ เขียนในทางแพ่งก็พอ ในการบัญญัติกฎหมายอาญาเราไม่บัญญัติเฉพาะผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมาย เราต้องการคุ้มครองประชาชน เพราะจะมีการปลอมหรือไม่ ผู้ซื้อไม่รู้ ประชาชนก็ไม่รู้เท่าๆกัน

ในประเด็นควรจะคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนหรือไม่ที่ประชุมสรุปมีความเห็นว่าควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน⁵⁸

ส่วนประเด็นที่คณะอนุกรรมการพิจารณาต่อไปคือเครื่องหมายการค้าที่จะได้รับการคุ้มครองเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในที่ใด

⁵⁶ พระยารรณการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

⁵⁷ พระยารรณการีย์นิพนธ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๑ .

⁵⁸ รายงานการประชุมคณะอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๒๖ .

ในประเด็นดังกล่าวได้มีการพิจารณาให้เหตุผลดังนี้คือ การที่จะบัญญัติคุ้มครองถึงเครื่องหมายการค้าต่างประเทศไม่จำเป็นต้องระบุว่าประเทศนั้นเป็นภาคี และถ้าเป็นเครื่องหมายที่ได้จดทะเบียนในประเทศที่ไม่ได้เป็นภาคีเราก็ไม่ฟ้อง⁵⁹ โดยกรรมการท่านหนึ่งเสนอว่าใช้คำว่าจดทะเบียนโดยชอบ ถ้าปรากฏว่าจดทะเบียนในประเทศที่เป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศเรา ก็จะถือว่าจดทะเบียนโดยชอบ⁶⁰ ในประเด็นนี้ที่ประชุมมีความเห็นสรุปว่าควรระบุว่าเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยหรือในต่างประเทศลงไปให้ชัด แต่ไม่ต้องระบุว่าในประเทศที่เป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศ

๕) ลักษณะความผิด

ในเรื่องลักษณะความผิดที่ประชุมมีความเห็นว่าการปลอมไม่ควรเป็นความผิดต่อส่วนตัว⁶¹ ความผิดในลักษณะนี้ควรเป็นความผิดต่อสาธารณชนซึ่งเป็นความผิดยอมความไม่ได้ การประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓ สรุปได้ดังนี้

ร่างมาตรา ๒๗๓ เมื่อแก้ไขแล้วมีข้อความดังนี้

“ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียนแล้วไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินห้าพันบาท”⁶²

ร่างมาตรา ๒๗๓ ในการประชุมครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ ที่ประชุมเห็นควรเพิ่มเติมคำว่า “ของผู้อื่น” เข้าไป ฉะนั้นร่างมาตรา ๒๗๓ เมื่อแก้ไขแล้วจึงมีข้อความดังนี้

⁵⁹ น.อ.ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๓๔ และ ๑๒๗ .

⁶⁰ หลวงประสาทศุภนิติ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๓๔ และ ๑๒๗ .

⁶¹ ม.จ.สกลวรรณกร วรวรรณ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๑ / ๓๘ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๑๕ .

⁶² รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๕๕

“ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้วไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินห้าพันบาท”⁶³

๒.๒.๓.๒ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๗)

ในการประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๗) คณะกรรมการได้ประชุมพิจารณากันครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕ มีสาระสำคัญดังนี้

๑) เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย

มาตรา ๒๗๔^{๖๔} เป็นความผิดเรื่องเลียนเครื่องหมายการค้า ตามเจตนารมณ์เดิมในการร่างกฎหมายนั้น คณะอนุกรรมการเห็นว่า^{๖๕} จะต้องเป็นการเลียนแบบเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วเท่านั้น แต่เพื่อให้สอดคล้องกับร่างมาตรา ๒๓๖ (มาตรา ๒๗๓ ปัจจุบัน) ดังนั้นจึงได้เพิ่มเติมคำว่า “ไม่ว่าจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร” เข้าไปในร่างมาตราดังกล่าว นอกจากนี้การกระทำที่จะเป็นความผิดมาตรานี้ ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาพิเศษคือ “เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น” ด้วย

๒) ต้นร่างที่ใช้ในการพิจารณาร่างกฎหมาย

ในการพิจารณาร่างกฎหมาย มาตรา ๒๗๔ ได้พิจารณาจากร่างซึ่งมีข้อความดังนี้คือ “ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น โดยทุจริตเพื่อลวงผู้ซื้อ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี และปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทถึงสองพันบาท”^{๖๖}

⁶³ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๔๔ .

⁶⁴ มาตรา ๒๗๔ ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้วไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

⁶⁵ คณะกรรมการกฤษฎีกา, รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓/๔๖/๒๔๘๕, วันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๕, หน้า ๑๔๒ - ๑๕๒ .

⁶⁶ รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓/๔๖/๒๔๘๕, หน้า ๑๔๒ .

๓) สิ่งที่ถูกกฎหมายให้ความคุ้มครอง⁶⁷

ในการพิจารณาว่ากฎหมายมาตรานี้ในเบื้องต้นที่ประชุมมีความเห็นว่าการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น โดยเจตนารมณ์วัตถุประสงค์เป็นเช่นเดียวกับมาตรา ๒๗๓ ที่กล่าวมาแล้วในข้างต้น

๔) เงื่อนไขการให้ความคุ้มครอง

ในเรื่องนี้ประธานที่ประชุมได้เสนอประเด็นเพื่อพิจารณาว่า ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ จะต้องคุ้มครองไม่ให้เลียนเครื่องหมายการค้าหรือไม่ กรรมการท่านหนึ่งชี้แจงว่า ข้อตกลงระหว่างประเทศให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าอย่างกว้าง⁶⁸ และถ้าคุ้มครองถึงการปลอมก็ควรคุ้มครองถึงการเลียนด้วย⁶⁹

ส่วนในเรื่องการคุ้มครองควรจะคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนหรือไม่ สรุปที่ประชุมเห็นชอบให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน⁷⁰

๕) ลักษณะความผิด

ความผิดในลักษณะนี้ที่ประชุมได้เทียบเคียงกับความผิดในลักษณะปลอมเอกสาร ใช้เอกสารปลอม โดยที่ประชุมมีความเห็นว่าควรเป็นความผิดต่อสาธารณชนซึ่งเป็นความผิด ขอบความไม่ได้ เช่นเดียวกับการปลอมเครื่องหมายการค้า

การประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔ สรุปได้ดังนี้

ร่างมาตรา ๒๗๔ เมื่อแก้ไขแล้วมีข้อความดังนี้

“ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น มีความผิดต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับไม่เกินสองพันบาท”⁷¹

⁶⁷ ข้อสังเกต เอาสิ่งที่บัญญัติไว้ใน Paris Convention มาไม่หมด เอามาเพียงบางส่วนเท่านั้น

⁶⁸ นายพิชานู นุลง . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๕ .

⁶⁹ หลวงประสาทศุภนิติ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๕ .

⁷⁰ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๕ .

๒.๒.๓.๓ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๘)

ในการประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๘) คณะกรรมการได้ประชุมพิจารณากันครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๒ / ๒๔๘๕ มีสาระสำคัญดังนี้

๑) เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย มีดังนี้คือ

เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย บัญญัติให้มาตรา ๒๗๕⁷² เป็นความผิดฐานนำเข้าจำหน่าย หรือเสนอขายสินค้า เป็นการขยายการคุ้มครองไปถึงการนำเข้า จำหน่าย หรือเสนอขายสินค้า

ในเบื้องต้นที่ประชุมเห็นควรให้ความคุ้มครองเฉพาะมาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔ แต่ในที่สุดที่ประชุมเห็นควรขยายการคุ้มครองถึงมาตรา ๒๗๒ (๑) ด้วย ในการพิจารณาร่างกฎหมายนั้นคณะอนุกรรมการเห็นว่าผู้ใดกระทำความผิดตามมาตราใดก็ให้รับโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรานั้น แต่มีข้อสังเกตว่าการนำเข้า การจำหน่ายสินค้าที่มีรูปรอยประติษฐานของผู้อื่นตามมาตรา ๒๗๒ (๑) ที่ประชุมได้กำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ส่วนความผิดตามมาตรา ๒๗๓ และมาตรา ๒๗๔ ที่ประชุมเห็นควรกำหนดให้เป็นความผิดที่ยอมความไม่ได้

๒) ต้นร่างที่ใช้ในการพิจารณาร่างกฎหมาย

ในการพิจารณาได้ใช้ร่างมาตรา ๒๗๕ ซึ่งมีข้อความว่า

“ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือเสนอขาย ซึ่งทรัพย์สินอันตนรู้ว่ามีชื่อปลอมหรือมีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒ (๑) มาตรา ๒๗๓ หรือมาตรา ๒๗๔ มีความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆแล้วแต่กรณี”⁷³

⁷¹ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕

⁷² มาตรา ๒๗๕ ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่ายหรือเสนอจำหน่าย ซึ่งสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีชื่อ รูปรอยประติษฐาน หรือข้อความใดๆดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒ (๑) หรือสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๗๓ หรือมาตรา ๒๗๔ ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ

⁷³ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๔๖ .

๒.๒.๓.๓ การพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๘)

ในการประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕ (กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๘) คณะกรรมการได้ประชุมพิจารณากันครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๒ / ๒๔๘๕ มีสาระสำคัญดังนี้

๑) เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย มีดังนี้คือ

เหตุผลและเจตนารมณ์ของผู้ร่างกฎหมาย บัญญัติให้มาตรา ๒๗๕⁷² เป็นความผิดฐานนำเข้าจำหน่าย หรือเสนอขายสินค้า เป็นการขยายการคุ้มครองไปถึงการนำเข้า จำหน่าย หรือเสนอขายสินค้า

ในเบื้องต้นที่ประชุมเห็นควรให้ความคุ้มครองเฉพาะมาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔ แต่ในที่สุดที่ประชุมเห็นควรขยายการคุ้มครองถึงมาตรา ๒๗๒ (๑) ด้วย ในการพิจารณาร่างกฎหมายนั้นคณะอนุกรรมการเห็นว่าผู้ใดกระทำความผิดตามมาตราใดก็ให้รับโทษตามที่กำหนดไว้ในมาตรานั้น แต่มีข้อสังเกตว่าการนำเข้า การจำหน่ายสินค้าที่มีรูปรอยประติษฐานของผู้อื่นตามมาตรา ๒๗๒ (๑) ที่ประชุมได้กำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ส่วนความผิดตามมาตรา ๒๗๓ และมาตรา ๒๗๔ ที่ประชุมเห็นควรกำหนดให้เป็นความผิดที่ยอมความไม่ได้

๒) ต้นร่างที่ใช้ในการพิจารณาร่างกฎหมาย

ในการพิจารณาได้ใช้ร่างมาตรา ๒๗๕ ซึ่งมีข้อความว่า

“ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือเสนอขาย ซึ่งทรัพย์สินอันตนรู้ว่ามีชื่อปลอมหรือมีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าซึ่งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒ (๑) มาตรา ๒๗๓ หรือมาตรา ๒๗๔ มีความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆแล้วแต่กรณี”⁷³

⁷¹ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕

⁷² มาตรา ๒๗๕ ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่ายหรือเสนอจำหน่าย ซึ่งสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีชื่อ รูป รอยประติษฐาน หรือข้อความใดๆดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒ (๑) หรือสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๗๓ หรือมาตรา ๒๗๔ ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ

⁷³ รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๔๘๕ , หน้า ๑๔๖ .

๓) สิ่งที่ถูกกฎหมายให้ความคุ้มครอง⁷⁴

ในการพิจารณาร่างกฎหมายมาตรา ๒๗๕ ที่ประชุมได้พิจารณาถึงการกระทำที่สมควรจะบัญญัติไว้เป็นความผิดโดยเห็นควรให้ความคุ้มครองถึงในเรื่องนำเข้ามาในราชอาณาจักรขาย หรือเสนอขายด้วย

๔) เจาะไขการให้ความคุ้มครอง

เจาะไขในการให้ความคุ้มครองได้มีการพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวกับสินค้านั้น มีผู้ออกความเห็นว่าเป็นความผิด⁷⁵ เพราะไม่ใช่บุคคล แต่เป็นผลที่เกิดจากการกระทำผิด⁷⁶ แต่กรรมการบางท่านมีความเห็นแย้งว่าสินค้านั้นไม่เกิดจากการกระทำผิด⁷⁷ สินค้านั้นไม่ได้ปลอม⁷⁸

สรุปที่ประชุมมีความเห็นว่าควรเพิ่มเติมคำว่า “หรือโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น”⁷⁹

๕) ลักษณะความผิด

ความผิดในลักษณะนี้กรรมการมีความเห็นว่าจะจะเป็นความผิดยอมความกันได้หรือไม่ อยู่ที่ว่าการกระทำผิดนั้นผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดในเรื่องใดก็ให้ใช้ลักษณะความผิดในเรื่องนั้น

⁷⁴ ข้อสังเกต นำสิ่งที่บัญญัติไว้ใน Paris Convention มาเพียงบางส่วนเท่านั้น

⁷⁵ หลวงประสาธตศุภนิติ. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁶ ม.จ.สกลวรรณากร วรวรรณ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁷ พระยาอรรถกรมนุนต์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁸ หลวงประสาธตศุภนิติ. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁹ หลวงจำรุธเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๕๐ .

๓) สิ่งที่ถูกกฎหมายให้ความคุ้มครอง⁷⁴

ในการพิจารณาร่างกฎหมายมาตรา ๒๗๕ ที่ประชุมได้พิจารณาถึงการกระทำที่สมควรจะบัญญัติไว้เป็นความผิดโดยเห็นควรให้ความคุ้มครองถึงในเรื่อ้นำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาบ หรือเสนอขายด้วย

๔) เจือปนในการให้ความคุ้มครอง

เจือปนในการให้ความคุ้มครองได้มีการพิจารณาในประเด็นที่เกี่ยวกับสินค้านั้น มีผู้ออกความเห็นว่าเป็นสินค้านั้นไม่ผิด⁷⁵ เพราะไม่ใช่บุคคล แต่เป็นผลที่เกิดจากการกระทำผิด⁷⁶ แต่กรรมการบางท่านมีความเห็นแย้งว่าสินค้านั้นไม่เกิดจากการกระทำผิด⁷⁷ สินค้านั้นไม่ได้ปลอม⁷⁸

สรุปที่ประชุมมีความเห็นว่าควรเพิ่มเติมคำว่า “หรือโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น”⁷⁹

๕) ลักษณะความผิด

ความผิดในลักษณะนี้กรรมการมีความเห็นว่าจะจะเป็นความผิดยอมความกันได้หรือไม่ อยู่ที่ว่าการกระทำผิดนั้นผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดในเรื่องใดก็ให้ใช้ลักษณะความผิดในเรื่องนั้น

⁷⁴ ข้อสังเกต นำสิ่งที่บัญญัติไว้ใน Paris Convention มาเพียงบางส่วนเท่านั้น

⁷⁵ หลวงประสาทศุภนิติ. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁶ ม.จ.สกลวรรณกร วรวรรณ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁷ พระยาอรรถกรมนุนต์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁸ หลวงประสาทศุภนิติ. รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๔๘ .

⁷⁹ หลวงจรัญเนติศาสตร์ . รายงานการประชุมคณะกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ , หน้า ๑๕๐ .

การประชุมพิจารณาร่างประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕ สรุปลikeดังนี้

ร่างมาตรา ๒๗๕ ในเบื้องต้นมีข้อความดังนี้

“ผู้ใด นำเข้ามาในราชอาณาจักร ขายหรือเสนอขายซึ่งสินค้า โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๗๓ หรือ ๒๗๔ มีความผิดต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ”

ร่างมาตรา ๒๗๕ เมื่อแก้ไขแล้วมีข้อความดังนี้

“ผู้ใด นำเข้ามาในราชอาณาจักร ขายหรือเสนอขายซึ่งสินค้า โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีชื่อ รูป รอยประดิษฐ์ หรือข้อความใดๆ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒(๑) หรือโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๗๓ หรือ ๒๗๔ มีความผิดต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ”

๓. แนวความคิดและระบบการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงความหมาย แนวความคิด ขอบเขต และความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๑. ความหมายของเครื่องหมายการค้า
๒. วัตถุประสงค์ของการใช้เครื่องหมายการค้า และหน้าที่เครื่องหมายการค้า
๓. ความสำคัญทางเศรษฐกิจของเครื่องหมายการค้า
๔. เหตุผลของการให้ความคุ้มครองแก่เครื่องหมายการค้า
๕. หลักพื้นฐานของระบบการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า
๖. การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า
๗. เครื่องหมายการค้าที่กฎหมายให้การคุ้มครอง
๘. เงื่อนไขในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า
๙. ขอบเขตของการให้ความคุ้มครอง
๑๐. สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า
๑๑. ประโยชน์ของเครื่องหมายการค้า

๓.๑ ความหมายของเครื่องหมายการค้า

“เครื่องหมายการค้า” เป็นเครื่องหมายซึ่งใช้กับสินค้าหรือบริการเพื่อแสดงให้เห็นว่าสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบกิจการค้ารายหนึ่ง ผิดแผกแตกต่างกับสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบกิจการค้ารายอื่น⁸⁰

การใช้เครื่องหมายการค้านั้นตามปกติโดยตัวของเครื่องหมายการค้านั้นเป็นเพียงเครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์เท่านั้น ถ้ามิได้ใช้กับสินค้าก็เป็นเพียงเครื่องหมายธรรมดาไม่มีประโยชน์ในตัวเครื่องหมายเอง แต่เครื่องหมายการค้าที่มุ่งประสงค์ที่จะใช้กับสินค้าหรือบริการเป็นสิ่งสำคัญ และถ้าใช้กับสินค้าตัวเครื่องหมายการค้าก็จะมีคุณค่าทางเศรษฐกิจ

๓.๒ วัตถุประสงค์ของการใช้เครื่องหมายการค้า และหน้าที่เครื่องหมายการค้า

วัตถุประสงค์ของการใช้เครื่องหมายการค้า และหน้าที่เครื่องหมายการค้าโดยทั่วไป ตัวเครื่องหมายการค้าทำหน้าที่หลายประการ ที่สำคัญคือ

๑. ชี้ให้เห็นว่าสินค้าหรือบริการเป็นของเจ้าของเครื่องหมายการค้ารายใด

การที่เครื่องหมายการค้ามีหน้าที่ในการบ่งชี้และแยกแยะตัวสินค้าหรือบริการทำให้มีการพัฒนาและยอมรับหลักเครื่องหมายการค้าที่จะนำมาจดทะเบียนได้จะต้องมีลักษณะบ่งเฉพาะของเครื่องหมายการค้า ซึ่งหลักนี้เป็นหลักสำคัญหลักหนึ่งในระบบกฎหมายเครื่องหมายการค้าของทุกประเทศในโลก

๒. ชี้ให้เห็นถึงชื่อเฉพาะของกิจการค้าซึ่งเป็นผู้เสนอสินค้าหรือบริการ (แหล่งกำเนิดสินค้า)

๓. ชี้ให้เห็นถึงคุณภาพโดยเฉพาะของสินค้าหรือบริการที่ใช้เครื่องหมายการค้า
หน้าที่ประการนี้เป็นปัญหาที่มีการโต้เถียงกันมาก โดยมีความเห็นออกเป็นสองฝ่ายคือ

ก. ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า เครื่องหมายการค้าชี้ให้เห็นถึงคุณภาพโดยเฉพาะของสินค้าหรือบริการที่ใช้เครื่องหมายการค้า นั้น โดยให้เหตุผลว่า

ก.๑ เครื่องหมายการค้าในทางปฏิบัติมิได้ใช้กับตัวสินค้า หรือกิจการใดกิจการหนึ่งเป็นการเฉพาะ เนื่องจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจอนุญาตให้ผู้อื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตนกับสินค้าของผู้อื่นได้ เพื่อเป็นการรักษาความเชื่อถือในตัวเครื่องหมายการค้า นั้น เจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงต้องมีการควบคุมมาตรฐาน คุณภาพ ของสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า นั้นโดยสินค้าจะต้องมีมาตรฐาน คุณภาพตามที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ากำหนด

⁸⁰ ปรินญา ตีผลุง . ความคิดพื้นฐานของกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๑ .

ก.๒ เจ้าของเครื่องหมายการค้ามิใช่ผู้รับผิดชอบในการผลิตสินค้า แต่เป็นผู้รับผิดชอบกำหนดในการเลือกสินค้า กระบวนการผลิต วัตถุดิบ ฯลฯ ให้ตรงกับมาตรฐานและคุณภาพตามที่ตนกำหนดไว้ เหตุผลข้อนี้เห็นได้จากทางปฏิบัติสินค้าที่ออกวางขายในท้องตลาดโดยติดเครื่องหมายการค้า นั้น แทบทั้งหมดตัวเจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้เป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นเอง แต่เป็นผู้เลือกวัตถุดิบ กระบวนการผลิต เท่านั้น

ก.๓ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมีหน้าที่ต้องทำให้สินค้านั้นมีคุณภาพตรงตามมาตรฐานที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ากำหนดไว้

ข. อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า เครื่องหมายการค้ามิได้ชี้ให้เห็นถึงคุณภาพ โดยเฉพาะของสินค้าหรือบริการที่ใช้เครื่องหมายการค้า นั้น โดยให้เหตุผลว่า

ข.๑ ตามปกติเจ้าของเครื่องหมายการค้าแม้มีหน้าที่ต้องรักษาคุณภาพมาตรฐานสินค้าให้อยู่ในระดับเดิม แต่ในทางปฏิบัติสินค้านั้นอาจเปลี่ยนแปลงได้เสมอแต่เครื่องหมายการค้า นั้นคงเดิม เช่น ในกรณีที่ผลิตสินค้าออกมาเป็นรุ่นในทีนี้จะขอยกตัวอย่างคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ที่เกิดออกมาจะต้องมีการพัฒนาและมีข้อแตกต่างจากคอมพิวเตอร์รุ่นเดิม แต่ก็ไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ที่จะออกมาจะดีกว่าคอมพิวเตอร์รุ่นเก่าทุกประการหรือมีมาตรฐานเช่นเดียวกับคอมพิวเตอร์รุ่นเก่า นอกจากนี้การพัฒนาเทคโนโลยี บทบัญญัติของกฎหมายที่เปลี่ยนไปตามกระแสโลก เช่น บทบัญญัติเกี่ยวกับความปลอดภัย การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการที่ความนิยม แฟชั่น หรือกลไกการตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป ล้วนแต่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องปรับปรุง เปลี่ยนแปลง รูปแบบคุณภาพของสินค้าทั้งสิ้น

ข.๒ เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะเปลี่ยนแปลงคุณภาพของสินค้าหรือไม่ ถ้าดูจากตัวบทกฎหมายเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะเปลี่ยนแปลงคุณภาพของสินค้าได้ แต่ถ้าการเปลี่ยนแปลงคุณภาพของสินค้าเป็นไปในทางที่ทำให้คุณภาพของสินค้าด้อยลงผู้บริโภคอาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยไม่บริโภคสินค้านั้นอีกได้ ซึ่งความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ในปัจจุบันได้มีการอภิปรายโต้เถียงกัน โดยทั่วไป แต่ก็ยังไม่มียุทธวิธีแนวทางเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

๔. หน้าที่ในการโฆษณาเพื่อส่งเสริมการขาย⁸¹

หน้าที่ที่กล่าวมาในเบื้องต้นในทางปฏิบัติสามารถที่จะผสมผสานเข้าไปด้วยกันได้ และในการใช้เครื่องหมายการค้าปัจจุบันก็ได้มีการผสมผสานหน้าที่ต่างๆของเครื่องหมายการค้าเข้าด้วยกัน

⁸¹ รัชชัย สุภผลศิริ . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๘ - ๑๒ .

๓.๓ ความสำคัญทางเศรษฐกิจของเครื่องหมายการค้า

ปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การสื่อสาร อินเทอร์เน็ต การเดินทางติดต่อไปมาหาสู่เป็นไปด้วยความสะดวก การค้าโลกได้มีการพัฒนา และมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างมากมายมหาศาลสินค้าต่างๆที่ผลิตและออกจำหน่ายแพร่หลายไปทั่วโลก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเพื่อให้สาธารณชนผู้บริโภคและผู้ใช้บริการสามารถแยกแยะได้ว่าสินค้านั้นเป็นของผู้ใด แหล่งกำเนิดจากที่ใด ซึ่งเครื่องหมายการค้าปัจจุบันมีความสำคัญในทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมากจัดเป็นทรัพย์สินที่เป็นต้นทุนที่สำคัญในการประกอบกิจการค้า

๓.๔ เหตุผลของการให้ความคุ้มครองแก่เครื่องหมายการค้า

เหตุผลของการให้ความคุ้มครองแก่เครื่องหมายการค้าแยกออกพิจารณาเป็น ๓ ทาง คือ

๑. เหตุผลของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เนื่องจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นผู้ประดิษฐ์ คิดค้น หรือทำให้ได้มาซึ่งเครื่องหมายการค้าโดยต้องลงทุน ลงแรงในการได้มาเพื่อประสงค์ที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นกับสินค้าของตน โดยมุ่งหมายที่จะให้สาธารณชนสามารถแยกแยะได้ว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของตนต่างกับผู้อื่น การที่สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นจะให้เป็นที่รู้จักในหมู่ผู้บริโภคเจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องมีการโฆษณา และต้องมีการพัฒนาตัวสินค้าที่ใช้กับเครื่องหมายการค้าให้มีคุณภาพที่ดี ซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องมีการลงทุนเป็นจำนวนมาก จึงมีความประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองจากรัฐมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดนำเครื่องหมายการค้าของตนไปใช้

๒. เหตุผลของสาธารณชนและผู้บริโภค ตามที่กล่าวมาในเบื้องต้นเครื่องหมายการค้านั้นถ้าใช้กับตัวสินค้าจะมีคุณค่าในทางเศรษฐกิจและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจึงเท่ากับการให้ความคุ้มครองระบบเศรษฐกิจของประเทศด้วย และประโยชน์ที่ได้รับจะตกกับสาธารณชน นอกจากนี้หน้าที่ของเครื่องหมายการค้าในการแยกแยะ บ่งชี้ให้สาธารณชนทราบถึงเจ้าของสินค้าและแหล่งที่มาของสินค้า การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจึงเป็นการคุ้มครองสาธารณชนมิให้สับสนหลงผิดถูกเอารัดเอาเปรียบจากผู้กระทำการโดยไม่สุจริต

๓. เหตุผลทางภาครัฐ สามารถกำหนดคนโยบายในการคุ้มครองให้เป็นไปเพื่อความสงบสุข ความมั่นคง ทิศทางในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ นอกจากนี้ยังมีรายได้จากการเก็บค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าหรือต่ออายุเครื่องหมายการค้าเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายอีกด้วย

๓.๕ หลักพื้นฐานของระบบการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า

แนวความคิดพื้นฐานของการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของประเทศต่างๆทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นระบบกฎหมายใดต่างยอมรับหลักการข้อหนึ่งคือ เจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจได้มาซึ่งสิทธิเด็ดขาด (Exclusive Right) ในเครื่องหมายการค้าเมื่อกระทำการถูกต้องตามขั้นตอนของการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าตามที่บัญญัติไว้ในระบบกฎหมายของประเทศนั้น หลักเกณฑ์การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าของประเทศต่างๆในโลก โดยมีความแตกต่างเกี่ยวกับเงื่อนไขการใช้เครื่องหมายการค้าก่อนจดทะเบียน โดยสามารถจำแนกออกได้ ๓ ระบบคือ⁸²

๑. ระบบเครื่องหมายการค้าที่จะนำมาจดทะเบียนได้จะต้องมีการใช้เครื่องหมายนั้นกับสินค้ามาก่อน

๒. ระบบเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จะนำมาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะต้องให้การรับรองว่าตนประสงค์ที่จะใช้เครื่องหมายการค้า นั้น โดยไม่ต้องมีการใช้เครื่องหมายนั้นกับสินค้ามาก่อน

๓. ระบบให้สิทธิเด็ดขาด (Exclusive Right) แก่เจ้าของเครื่องหมายที่นำเครื่องหมายการค้ามาจดทะเบียน โดยไม่มีเงื่อนไขว่าจะต้องมีการใช้เครื่องหมายมาก่อนหรือต้องรับรองว่ามีความประสงค์ที่จะใช้จริง แต่ต้องอยู่ในเงื่อนไขว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องมีการใช้เครื่องหมายการค้า นั้นภายในระยะเวลาหนึ่ง มิฉะนั้นสิทธิในเครื่องหมายการค้า นั้นอาจถูกเพิกถอนได้

การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน หลักปฏิบัติสากลที่ประเทศต่างๆทั่วโลกถือปฏิบัติคือคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักรเท่านั้น

๓.๖ การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า

เครื่องหมายที่อาจนำมาขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้จะต้องมีลักษณะ ดังนี้

๑. ต้องเป็นเครื่องหมายที่มีลักษณะบ่งเฉพาะ

หลักการในเรื่องลักษณะบ่งเฉพาะของเครื่องหมายเป็นหลักการที่สำคัญที่สัมพันธ์กับความหมาย หน้าที่ของเครื่องหมายการค้า กล่าวคือ เครื่องหมายการค้า นั้นจะต้องมีการใช้กับสินค้า เพื่อแสดงให้เห็นว่าสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบกิจการค้ารายหนึ่ง ผิดแผกแตกต่างกับสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบกิจการค้ารายอื่น ดังนั้นถ้าเครื่องหมายมีลักษณะสามัญ โดยไม่มีลักษณะ

⁸² เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๑.

บ่งเฉพาะแล้วเครื่องหมายนั้นก็ไม่สามารถที่จะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของสินค้าที่ติดเครื่องหมายนั้นกับสินค้าของผู้อื่นได้

ลักษณะบ่งเฉพาะ (Distinctive Quality) ของเครื่องหมายการค้าอาจเป็นไปในลักษณะบ่งเฉพาะที่ปรากฏอยู่ในตัวเครื่องหมายนั่นเอง (Inherent Distinctiveness) หรือเป็นลักษณะบ่งเฉพาะที่เกิดจากการใช้ (Acquired Distinctiveness, Distinctiveness through Use) ซึ่งเครื่องหมายนั้นมีได้มีลักษณะบ่งเฉพาะในตัวเอง แต่เกิดลักษณะบ่งเฉพาะจากการใช้เครื่องหมายจนสาธารณชนรู้จัก และแยกแยะได้ว่าสินค้าหรือบริการที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นแตกต่างกับสินค้าหรือบริการของผู้อื่น บางครั้งเรียกลักษณะบ่งเฉพาะที่เกิดจากการใช้ว่า ความหมายที่สอง หรือความหมายชั้นทุติยภูมิ (Secondary Meaning)⁸³

นอกจากนี้เครื่องหมายการค้าใดที่ได้รับการจดทะเบียนแล้ว เจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้นจะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายโดยมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะใช้เครื่องหมายการค้า นั้น ดังนั้นถ้ายอมให้นำเครื่องหมายที่มีลักษณะสามัญที่สาธารณชนใช้กันโดยทั่วไป นำมาขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าได้แล้วผลเท่ากับว่าเครื่องหมายสามัญนั้นสาธารณชนทั่วไปไม่สามารถที่จะใช้ได้

๒. เป็นเครื่องหมายที่ไม่มีลักษณะต้องห้ามมิให้รับจดทะเบียน

ในเรื่องนี้มีความสัมพันธ์กับการคุ้มครองผลประโยชน์ส่วนรวมของภาครัฐ เกี่ยวกับความมั่นคง รัฐประศาสนโยบายในการปกครอง

๓. เป็นเครื่องหมายที่ไม่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว

หลักการนี้เป็นไปตามหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในเรื่องสิทธิแต่ผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

๓.๑ เครื่องหมายการค้าที่กฎหมายให้การคุ้มครอง

เครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาชนิดหนึ่งมีการพัฒนาการอย่างเป็นลำดับ และต่อเนื่องตามการเจริญเติบโตของระบบเศรษฐกิจโลก ในอดีตเครื่องหมายการค้ามีการใช้ที่

⁸³ วิชา อธิษณันทกะ . ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับ กฎหมายเครื่องหมายการค้าและการป้องกันการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม . หน้า ๑๔ .

ไม่หลากหลาย โดยวัตถุประสงค์หลักมุ่งที่จะใช้เครื่องหมายการค้ากับตัวสินค้าเพื่อให้สาธารณชนสามารถแยกแยะได้ว่าสินค้านั้นเป็นของผู้ใด และมีแหล่งที่มาจากที่ใด แต่ในปัจจุบันเครื่องหมายการค้าได้มีการพัฒนาการใช้ขยายออกไปหลากหลายยิ่งขึ้น โดยนอกจากจะใช้กับสินค้าแล้วยังใช้กับการให้บริการ การรับรองคุณภาพ เครื่องหมายการค้าปัจจุบันที่กฎหมายคุ้มครอง เช่น

๑. เครื่องหมายการค้า
๒. เครื่องหมายบริการ
๓. เครื่องหมายรับรอง
๔. เครื่องหมายร่วม

นอกจากเครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะโดยทั่วไปดังกล่าว กฎหมายยังมีแนวความคิดขยายให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะพิเศษอีก เช่น ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป⁸⁴ เป็นต้น

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายเป็นพัฒนาการของความพยายามจะให้ความคุ้มครองเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายในระดับนานาชาติ โดยบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรกในกฎหมายระหว่างประเทศคือ อนุสัญญากรุงปารีส

หลักการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในปัจจุบันได้รับการยอมรับจากประเทศต่างๆทั่วโลก โดยประเทศไทยได้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง

เครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะพิเศษอื่นๆ เช่น

๑. สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์⁸⁵

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่ได้รับความคุ้มครอง หมายถึง สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่แสดงว่าสินค้านั้นมีที่มาจากดินแดน เขต หรือท้องถิ่นใด ซึ่งคุณภาพ ชื่อเสียง หรือคุณลักษณะของสินค้านั้นมีความเกี่ยวพันอย่างสำคัญกับแหล่งกำเนิดทางภูมิศาสตร์นั้นๆ

การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์มีแนวความคิดจากการป้องกันความสับสนของผู้บริโภค และคุ้มครองเจ้าของสินค้าทำนองเดียวกับแนวความคิดของกฎหมายเครื่องหมายการค้า

⁸⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๓.

⁸⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๑.

แต่มีความแตกต่างกับเครื่องหมายการค้ากล่าวคือไม่อาจโอนหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นที่ไม่มีสิทธิตามกฎหมาย

ในกรอบข้อตกลง TRIPs มีบทบัญญัติพิเศษสำหรับการคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ การคุ้มครองดังกล่าวก่อให้เกิดสิทธิเด็ดขาดในชื่อหรือสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่จะไม่ให้บุคคลอื่นใช้ ถึงแม้ว่าจะได้มีการระบุไว้ชัดเจนว่าสินค้าดังกล่าวมิใช่สินค้าของเจ้าของ แต่เป็นสินค้าที่เป็นประเภทชนิดเดียวกับสินค้าที่แท้จริง การคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพจะต้องทำเป็นกฎหมายเฉพาะ ถ้าใช้หลักกฎหมายลักษณะละเมิดและหลักการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตอาจก่อให้เกิดปัญหาได้ เช่น ปัญหาการตีความสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ว่าสินค้านั้นต้องมาจากเขตภูมิศาสตร์นั้นโดยตรง หรือผู้ผลิตอยู่ในเขตภูมิศาสตร์นั้น นอกจากนี้อาจเกิดปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอำนาจฟ้องว่าใครเป็นผู้เสียหายในกรณีถูกละเมิดสิทธิ เป็นต้น

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ปัจจุบันประเทศไทยได้ให้การคุ้มครองโดยออกเป็นกฎหมายเฉพาะ โดยได้บัญญัติคุ้มครองไว้ในพระราชบัญญัติสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๖

๒. การลวงขาย⁸⁶

การลวงขายมีที่มาจากหลักกฎหมายในระบบ Common Law ที่มีวิวัฒนาการเพื่อการคุ้มครองการแข่งขันที่เป็นธรรมอย่างเสรี การคุ้มครองในเรื่องลวงขายสินค้าของคณาจารย์คนอื่นนั้นศาลอังกฤษได้วินิจฉัยวางหลักการคุ้มครองตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๗ โดยคำวินิจฉัยของศาลอังกฤษที่วางหลักในเรื่องการลวงขายได้ตีเป็นคำพิพากษาศาลสูงในคดี Erven Warnink v. Townend & Sons โดยได้วางหลักเกณฑ์ดังนี้คือ

- ก. มีการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ
- ข. ในทางการค้าโดยผู้ประกอบการค้า
- ค. ต่อลูกค้าหรือผู้บริโภค
- ง. ในประการที่สังเกตเห็นได้ว่าอาจจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อธุรกิจหรือชื่อเสียงทางการค้าของผู้อื่น

ในเรื่องการลวงขายได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๔๖⁸⁷ และศาลฎีกาได้วางหลักในเรื่องลวงขายไว้ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๓ / ๒๕๐๓ โดยได้วางหลักไว้ว่าการลวงขายนั้นไม่ใช่แต่เป็นการลวงในวัตถุเท่านั้น แต่ขยายครอบคลุมไปถึง

⁸⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๕.

⁸⁷ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๒๕ วรรคสอง

การลงนามในความเป็นเจ้าของด้วย ซึ่งหลักที่ศาลฎีกาได้วางไว้ใกล้เคียงกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป เพราะได้ขยายความคุ้มครองไปถึงสาธารณชนมิให้สับสนหลงผิดใน ความเป็นเจ้าของหรือแหล่งกำเนิดของสินค้าอีกด้วยไม่ว่าเครื่องหมายดังกล่าวจะได้จดทะเบียนไว้หรือไม่

๓. ชื่อทางการค้า⁸⁸

ชื่อทางการค้าได้รับการคุ้มครองตามอนุสัญญากรุงปารีส ซึ่งกำหนดว่าจะต้องคุ้มครองชื่อทางการค้าโดยปราศจากเงื่อนไขการขึ้นคำขอหรือจดทะเบียน และไม่ว่าชื่อทางการค้านั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องหมายการค้าหรือไม่

ในประเทศไทยการคุ้มครองชื่อทางการค้ามีการพัฒนาล้าหลังกับหลักการลงขายของประเทศที่ใช้กฎหมายในระบบคอมมอนลอว์ กล่าวคือพัฒนาตามหลักคำพิพากษาของศาลฎีกา โดยศาลฎีกาไทยใช้หลักกฎหมายการใช้สิทธิโดยสุจริต และหลักกฎหมายในลักษณะละเมิดในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หลักการคุ้มครองชื่อทางการค้าที่ศาลฎีกาวางหลักไว้คือให้การคุ้มครองโดยไม่ต้องมีการขึ้นคำขอ ไม่ต้องจดทะเบียน และไม่คำนึงว่าชื่อทางการค้านั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องหมายการค้าหรือไม่⁸⁹ แต่ศาลฎีกาวางหลักเพิ่มเติมว่า การใช้ชื่อทางการค้าที่เหมือนกันจนอาจทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิดได้กิจการของโจทก์และกิจการของจำเลยจะต้องเป็นกิจการประเภทเดียวกัน หรือเกี่ยวเนื่องใกล้ชิดกัน

๔. การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม⁹⁰

หลักในเรื่องการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมหรือหลักการเอาไปโดยไม่สุจริตได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงปารีส Article ๑๐ bis (๑) ดังนี้คือ

๑. ประเทศภาคีจะต้องให้ความคุ้มครองโดยให้มีการแข่งขันที่เป็นธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

⁸⁸ วิชัย อริยะนันท์ทกะ . ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับ กฎหมายเครื่องหมายการค้าและการป้องกันการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม . หน้า ๔๒ .

⁸⁹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๕๐ / ๒๕๓๑

⁹⁰ วิชัย อริยะนันท์ทกะ . ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับ กฎหมายเครื่องหมายการค้าและการป้องกันการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม . หน้า ๔๕ .

๒. การกระทำการแข่งขันที่ขัดต่อวิถีปฏิบัติโดยสุจริตในทางอุตสาหกรรมหรือการค้า เป็นการกระทำที่เป็นการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม

๓. โดยเฉพาะสิ่งต่อไปนี้นี้จะกระทำมิได้

๓.๑ การกระทำใดๆที่มีลักษณะเป็นการสร้างความสับสนกับสถานประกอบการ หรือ กิจการ หรือการค้าของกลุ่ม

๓.๒ การกล่าวอ้างอันเป็นเท็จในทางการค้าที่เสียหายต่อสถานประกอบการ หรือกิจการ หรือการค้าของกลุ่ม

๓.๓ การใช้สิ่งบ่งชี้ หรือชื่อก้าวอ้างใดๆในทางการค้าอันเป็นการลวง สาธารณชนเกี่ยวกับประเภท กระบวนการผลิต ลักษณะ ความเหมาะสมของวัสดุประสงค์ หรือ ปริมาณของสินค้า

ในประเทศไทยไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม โดยเฉพาะ แต่บัญญัติไว้โดยกระจัดกระจายในกฎหมายต่างๆ เช่น

๑. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕ , ๑๘, ๔๒๑ ในเรื่องการคุ้มครอง ป้องกันความสับสนของชื่อทางการค้า

๒. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๓ ในเรื่องการกล่าวหรือไขข่าว แพร่หลายซึ่งข้อความอันเป็นเท็จในทางการค้า

๓. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง ในเรื่อง ลวงขาย

๔. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๓ , ๓๒๔ และพระราชบัญญัติความลับ ทางการค้า พ.ศ.๒๕๔๕ ในเรื่องความลับทางการค้า

๕. โดเมนเนม^๙

โดเมนเนม คือ “ที่อยู่” หรือ “หน้าร้าน” ของผู้ประกอบการค้าในอินเทอร์เน็ต โดเมนเนมจึงถือเป็นชื่อหรือเครื่องหมาย หรือสิ่งบ่งชี้ เพื่อให้ผู้บริโภคสามารถแยกแยะถึง ความแตกต่างได้ว่าผู้ประกอบการที่ใช้โดเมนเนมนี้แตกต่างกับผู้ประกอบการรายอื่น

ในปัจจุบันบทบัญญัติในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ยังมิได้ขยาย การคุ้มครองไปถึง โดเมนเนมโดยตรง

^๙ เรื่องเดียวกัน , หน้า ๕๐ .

๓.๘ เจื่อนใจในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า⁹²

โดยทั่วไปเจื่อนใจในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามี ๒ ประเภทคือ

๑. เจื่อนใจเด็ดขาด

เจื่อนใจเด็ดขาดในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าขยายความรวมถึง เจื่อนใจต่างๆทั้งหมดที่เกี่ยวกับตัวเครื่องหมายการค้า โดยเจื่อนใจเด็ดขาดนี้รวมถึงลักษณะบ่งเฉพาะ ไม่มีลักษณะหลอกลวง หรือไม่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งขึ้นอยู่กับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรมของแต่ละสังคม

๒. เจื่อนใจไม่เด็ดขาด

เจื่อนใจไม่เด็ดขาดในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจะเกี่ยวข้องกับกรณีขัดแย้ง หรืออาจจะขัดแย้งกับเครื่องหมายการค้าอื่นที่จดทะเบียนได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแล้ว ขึ้นอยู่กับแล้วแต่กรณี

๓.๘ ขอบเขตของการให้ความคุ้มครอง⁹³

เครื่องหมายการค้าเมื่อได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ระบบกฎหมายกำหนดจะ ได้มาซึ่งการคุ้มครอง หลักในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของประเทศต่างๆส่วนใหญ่ในโลกที่ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามีดังนี้

๑. การละเมิดสิทธิโดยการใช้เครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่จดทะเบียนไว้

เครื่องหมายการค้าที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็นระบบจดทะเบียนหรือระบบโดยการใช้ ถ้าเจ้าของเครื่องหมายการค้าปฏิบัติตามเจื่อนใจที่กฎหมายบัญญัติไว้จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายโดยจะมีสิทธิแต่ผู้เดียว (Exclusive right) ในอันที่จะหวงห้ามมิให้ผู้อื่นมาแสวงหาประโยชน์สำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้โดยไม่ได้รับอนุญาต

๒. การนำเข้าซ้อน

การนำเข้าซ้อน หมายถึง การนำสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าโดยถูกต้องจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศ โดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

⁹² ปริญญา ดิพดุง . ความคิดพื้นฐานของกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๑๒ .

⁹³ วัส ดิงสมิตร . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๕๕ .

๓. การลวงขาย

การลวงขาย (Passing off) หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งเอาสินค้าของตนไปขายโดยแสดงว่าเป็นสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นการให้ความคุ้มครองสาธารณชนมิให้สับสนหลงผิดในสินค้าหรือแหล่งกำเนิดสินค้า

๓.๑๐ สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายจะต้องนำเครื่องหมายไปจดทะเบียน หรือได้ใช้เครื่องหมายค้านั้น แล้วแต่ระบบการคุ้มครอง กฎหมายจะให้สิทธิต่างๆ ดังนี้

๓.๑๐.๑ สิทธิแต่ผู้เดียว⁹⁴ (Exclusive right)

สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาทุกประเภทเป็นสิทธิแต่ผู้เดียว โดยสิทธิแต่ผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ได้แก่ สิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้

๓.๑๐.๒ การคุ้มครองสิทธิ⁹⁵

ในเรื่องการคุ้มครองสิทธิของผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าอาจจะระบุไว้ในคำขอจดทะเบียนว่าประสงค์จะได้รับความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าใดๆ ถ้าไม่ระบุไว้กฎหมายให้ถือว่าได้จดทะเบียนไว้ทุกสิทธิ

๓.๑๐.๓ การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า

การอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าของประเทศต่างๆ ส่วนใหญ่จะเป็นไปในแนวทางเดียวกัน เช่นในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ดังนี้คือ

๑. จะต้องทำตามแบบที่กฎหมายกำหนดกล่าวคือต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า⁹⁶

๒. จะต้องกำหนดเงื่อนไข หรือข้อกำหนดในการควบคุมคุณภาพของสินค้า⁹⁷

⁹⁴ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๔

⁹⁵ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๕

⁹⁶ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง

๓. จะต้องระบุสินค้าที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า
นั้น⁹⁸

๔. การระบุลักษณะการใช้สิทธิของผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ⁹⁹ สัญญาอนุญาต
ให้ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าในปัจจุบันทำกันใน ๓ รูปแบบคือ

๔.๑ สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยไม่เด็ดขาด (non – exclusive licensing agreement)

๔.๒ สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิแต่ผู้เดียว (sole licensing agreement)

๔.๓ สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยเด็ดขาด (exclusive licensing agreement)

๓.๑๐.๔ การโอนสิทธิและการรับมรดก¹⁰⁰

การโอนสิทธิและการรับมรดก แยกออกได้ ๒ กรณีดังนี้

๑. สิทธิในคำขอจดทะเบียน

การโอนสิทธิในคำขอจดทะเบียนนั้นพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔
สามารถโอนกันทางนิติกรรม หรือรับมรดกกันได้¹⁰¹ โดยผู้โอนหรือผู้รับโอนจะต้องแจ้งให้
นายทะเบียนทราบก่อนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า¹⁰² และต้องแนบสัญญาโอน
ที่ลงลายมือชื่อผู้โอนและผู้รับโอนด้วย¹⁰³

ในกรณีการรับมรดก ทายาทหรือผู้จัดการมรดกต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบก่อน
จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า¹⁰⁴ เช่นกัน

⁹⁷ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๘ วรรคสาม (๑)

⁹⁸ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๘ วรรคสาม (๒)

⁹⁹ วัส ดิงสมิตร . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๘๘ .

¹⁰⁰ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๘

¹⁰¹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

¹⁰² พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๘ วรรคสอง วรรคสาม

¹⁰³ กฎกระทรวง (พ.ศ.๒๕๓๕) ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๓๕ ข้อ ๑๕

¹⁰⁴ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๘ วรรคสาม

๒. สิทธิในเครื่องหมายการค้า

การโอน หรือการรับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้าจะต้องทำตามแบบที่กฎหมายกำหนดคือทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า¹⁰⁵ เฉพาะกรณีการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าจะต้องทำสัญญาเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้โอน และผู้รับโอน

๓.๑๐.๕ การฟ้องคดี

การฟ้องคดีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าแยกออกได้ดังนี้คือ

๓.๑๐.๕.๑ การฟ้องคดีอาญา

การฟ้องคดีอาญาเกี่ยวกับการกระทำต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้า โดยหลักให้ความคุ้มครองดังนี้

ก. ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า

ข. ความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้า

แต่อย่างไรก็ดีในปัจจุบันประเทศต่างๆ ได้มีการขยายการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในทางอาญาออกไป โดยคุ้มครองถึง

ค. ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายปลอม

ง. ความผิดฐานแสดง จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายที่มีได้จดทะเบียนในประเทศว่าเป็นเครื่องหมายที่ได้จดทะเบียนในประเทศ

๓.๑๐.๕.๒ การฟ้องคดีแพ่ง

การฟ้องคดีแพ่ง โดยหลักเป็นการฟ้องในกรณีต่อไปนี้

ก. เพื่อป้องกันสิทธิในเครื่องหมายการค้า หรือเพื่อแก้ไขการกระทำละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า

ข. เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

ค. เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาในเรื่องอื่นๆ

¹⁰⁵ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๕๑

๓.๑๑ ประโยชน์ของเครื่องหมายการค้า

โดยที่ในปัจจุบัน โลกมีการคมนาคม ขนส่งที่ก้าวหน้าขึ้นมาก รวมตลอดถึงการสื่อสารติดต่อระหว่างประเทศสามารถสื่อสารติดต่อกันอย่างง่ายดาย เป็นผลให้การค้าขายระหว่างประเทศมีการพัฒนาขยายตัวเติบโตอย่างรวดเร็ว สินค้าต่างๆ ที่ส่งไปขายต่างก็ติดเครื่องหมายการค้าเพื่อให้ผู้ซื้อสามารถแยกแยะสินค้าได้ เครื่องหมายการค้าจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในวงการค้าขายระหว่างประเทศ โดยเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย เป็น Brand Name ที่สร้างความมั่งคั่งให้กับเจ้าของเครื่องหมาย ส่งเสริมการขาย ส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศขยายตัวเติบโตขึ้น

๔. การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายเฉพาะและกฎหมายทั่วไป

แนวความคิด

กฎหมายก่อดำเนินในสังคมมนุษย์แล้วค่อยๆ วัฒนาการตามลำดับจนถึงปัจจุบัน มิได้เกิดขึ้นเพราะการสร้างขึ้นโดยเจตจำนงของมนุษย์แต่อย่างใด¹⁰⁶

การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายแยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๑. หลักการและเจตนารมณ์
๒. ลักษณะของกฎหมาย

๔.๑ หลักการและเจตนารมณ์

กฎหมายลายลักษณ์อักษรที่มีอยู่ในปัจจุบันมีเนื้อหาแบ่งตามแหล่งที่มาได้ ๓ ประเภท ดังนี้¹⁰⁷

๑. บทบัญญัติที่มาจากขนบธรรมเนียมจารีตประเพณี หรือกฎหมายประเพณี

กฎหมายประเภทนี้ส่วนใหญ่เป็นเรื่องในครอบครัวที่มีมาจากขนบธรรมเนียมและศีลธรรมที่มีอยู่ในสังคม การตีความจะต้องพิจารณาจากขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีเป็นสำคัญ จึงจะตีความกฎหมายได้ถูกต้อง

¹⁰⁶ รวมบทความในโอกาสครบรอบ ๖๐ ปี ดร.ปรีดี เกษมทรัพย์, ทฤษฎีกฎหมายสามชั้นของ ดร.ปรีดี๒๕๓๑, หน้า ๓๑ - ๓๘ .

¹⁰⁷ ปรีดี เกษมทรัพย์ . นิติปรัชญา . หน้า๓๖๒ - ๓๖๓ .

๒. บทบัญญัติที่มาจากหลักกฎหมายหรือหลักนิติศาสตร์

กฎหมายประเภทนี้เกิดขึ้น โดยเหตุผลทางนิติศาสตร์กฎหมายบางประการและพัฒนาขึ้นเป็นสถาบันกฎหมาย ไม่ใช่เหตุผลทางศีลธรรมจะต้องทำความเข้าใจในหลักกฎหมายและประวัติศาสตร์กฎหมายจึงจะใช้และตีความกฎหมายประเภทนี้ได้ดี

๓. บทบัญญัติที่เกิดขึ้นจากเหตุผลทางเทคนิค

กฎหมายประเภทนี้เกิดขึ้นเนื่องจากเหตุผลทางเทคนิค ความถูกผิดเกิดจากการตั้งกฎเกณฑ์ บัญญัติขึ้นด้วยเหตุพิเศษบางประการ โดยเฉพาะ การใช้และการตีความกฎหมายประเภทนี้ต้องค้นหาเหตุผลพิเศษที่เป็นต้นเหตุของกฎหมายนั้นๆ โดยค้นหาเจตนารมณ์ของผู้บัญญัติกฎหมาย หรือความมุ่งหมายของกฎหมาย

๔.๒ ลักษณะของกฎหมาย

ลักษณะของกฎหมายแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ มีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้คือ

กฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ (Lex Specialis) หมายความว่า กฎหมายที่มีข้อความที่ใช้บังคับจำกัดบุคคล¹⁰⁸ เฉพาะเรื่อง เช่น พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เนื่องจากเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับเฉพาะการกระทำที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า เป็นต้น

กฎหมายทั่วไป (Lex Generalis) หมายความว่า กฎหมายที่มีข้อความที่ใช้บังคับทั่วไปโดยไม่จำกัดบุคคล สถานที่ เวลา ฯลฯ เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายอาญา¹⁰⁹ เป็นต้น โดยเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับบุคคลทั่วไป และใช้บังคับทั่วราชอาณาจักร

การแบ่งแยกประเภทกฎหมายทั่วไป และกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายลักษณะพิเศษ มีหลักและประโยชน์ทั่วไปดังนี้คือ

๑. โดยทั่วไปแล้วถ้ากฎหมายทั่วไป และกฎหมายพิเศษหรือกฎหมายเฉพาะ มีบทบัญญัติที่ใช้บังคับเป็นเรื่องเดียวกันและออกใช้บังคับในขณะเดียวกัน ต้องใช้บทบัญญัติที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ โดยไม่ใช้บทบัญญัติในกฎหมายทั่วไป เพราะถือว่ากฎหมายพิเศษต้องมาก่อนกฎหมายทั่วไป

¹⁰⁸ หยุด แสงอุทัย . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป . พิมพ์ครั้งที่ ๑๕ . หน้า ๑๐๕ .

¹⁰⁹ เรื่องเดียวกัน , หน้า ๑๐๕ .

๒. ในกรณีที่กฎหมายสองฉบับออกบังคับใช้ในเวลาต่างกัน แต่มีบทบัญญัติที่ใช้บังคับเป็นเรื่องเดียวกันแยกออกพิจารณาได้ดังนี้คือ

๒.๑ ถ้ากฎหมายที่บัญญัติและใช้บังคับก่อน กับกฎหมายที่บัญญัติใช้บังคับภายหลังต่างก็เป็นกฎหมายที่บัญญัติออกมาใช้โดยทั่วไปและมีข้อความอย่างเดียวกัน หรือขัดแย้งกัน กรณีนี้ต้องถือหลักว่า กฎหมายที่บัญญัติภายหลังยกเลิกกฎหมายที่บัญญัติก่อน ตามหลัก *Lex Posterior Derogat Legi Priori*

๒.๒ ถ้ากฎหมายที่บัญญัติและใช้บังคับก่อนเป็นกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ แต่กฎหมายที่บัญญัติออกใช้บังคับภายหลังเป็นกฎหมายทั่วไปและมีข้อความอย่างเดียวกัน หรือขัดแย้งกัน โดยปกติจะถือว่ากฎหมายที่บัญญัติขึ้นภายหลังอันมีลักษณะเป็นบทบัญญัติกฎหมายทั่วไปไม่ลบล้างบทบัญญัติของกฎหมายพิเศษที่บัญญัติและใช้บังคับก่อน ตามหลัก *Lex Posterior Generalis non Legi Priori Speciali*

๒.๓ ถ้ากฎหมายที่บัญญัติและใช้บังคับก่อนเป็นกฎหมายทั่วไป แต่กฎหมายที่บัญญัติออกใช้บังคับภายหลังเป็นกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษและมีข้อความอย่างเดียวกัน หรือขัดแย้งกัน โดยปกติจะถือว่ากฎหมายที่บัญญัติขึ้นภายหลังอันมีลักษณะเป็นบทบัญญัติกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ ลบล้างบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปที่บัญญัติและใช้บังคับก่อน

อย่างไรก็ดีหลัก กฎหมายที่เป็นบทบัญญัติทั่วไปซึ่งบัญญัติไว้ภายหลังไม่ลบล้างกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษที่บัญญัติขึ้นและใช้บังคับก่อน แนวความคิดของนักกฎหมายสมัยใหม่และตำรากฎหมายสมัยใหม่ถือว่าไม่เป็นเช่นนั้นเสมอไป โดยมีความเห็นว่าต้องตีความกฎหมายทั่วไปที่บัญญัติไว้ภายหลังว่าประสงค์ที่จะใช้บทบัญญัติของกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษนั้นต่อไปหรือไม่ ซึ่งพิจารณาจากเจตนารมณ์ในการบังคับใช้กฎหมายทั่วไป ในกรณีเช่นนี้ถ้ากฎหมายทั่วไปที่บัญญัติใช้ภายหลังประสงค์ที่จะให้ใช้กฎหมายทั่วไปมักจะบัญญัติไว้เป็นพิเศษในพระราชบัญญัติให้ใช้กฎหมาย หรือในตัวพระราชบัญญัตินั้นเอง

บทที่ ๓

บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

ปัจจุบันเครื่องหมายการค้าจัดอยู่ในประเภททรัพย์สินทางปัญญา ที่ประเทศต่างๆ ทั่วโลกเกือบทั้งหมดต่างได้บัญญัติกฎหมายภายในประเทศของตนให้สอดคล้องเป็นไปตาม กฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ ในบทนี้จะกล่าวถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมาย การค้า ดังนี้

๑. บทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า
๒. บรรทัดฐานจากคำวินิจฉัยของศาลฎีกา

๑. บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า จะแยกออกพิจารณา ดังนี้

- ๑ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศ
- ๒ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย

๑.๑ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศ

บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า ได้มีการพัฒนามาตามลำดับนับ ตั้งแต่สมัยยุคกลางขึ้นมาจนถึงปี ค.ศ.๑๖๐๑ ประเทศเยอรมัน ได้มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครอง เครื่องหมายการค้า ต่อมาในปี ค.ศ.๑๖๑๘ ศาลประเทศอังกฤษ ได้วินิจฉัยวางหลักเกี่ยวกับการ คุ้มครองเครื่องหมายการค้า และได้มีความพยายามจากประเทศอุตสาหกรรมที่จะผลักดันให้มีการ คุ้มครองเครื่องหมายการค้าให้เป็นสากล โดยประเทศอุตสาหกรรมต่างๆ ได้รวมตัวกันร่วมกำหนด หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศ หลักเกณฑ์ที่ เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในกฎหมายระหว่างประเทศที่สำคัญ เช่น

๑.๑.๑ อนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention)

๑.๑.๒ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Right : TRIPs)

๑.๑.๑ อนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention)

อนุสัญญากรุงปารีสได้บัญญัติขึ้นโดยวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมซึ่งในอนุสัญญาดังกล่าวมีทั้งบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า แต่อนุสัญญากรุงปารีสไม่มีบทบัญญัติข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำเกี่ยวกับขอบเขต (scope) และระดับ (level) ของการให้ความคุ้มครอง เช่น ประเภทการประดิษฐ์ที่จะต้องให้ความคุ้มครอง (subject matters) ระยะเวลาของการคุ้มครอง (duration) เป็นต้น ดังนั้นประเทศต่างๆ ที่ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคีจึงสามารถกำหนดทิศทาง และระดับการคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมโดยออกกฎหมายภายในประเทศตนได้โดยเสรี

การที่อนุสัญญากรุงปารีสมิได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมขั้นต่ำไว้ รัฐบาลของอนุสัญญากรุงปารีสได้กำหนดมาตรฐานการคุ้มครองในระดับที่จะเอื้อประโยชน์ต่อประเทศของตน ทำให้เกิดความแตกต่างในการกำหนดมาตรฐานที่ให้ความคุ้มครองกับทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม กล่าวคือ ประเทศที่มีความก้าวหน้าทางการค้าโดยมีเครื่องหมายเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป หรือมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีขั้นสูง ก็จะกำหนดมาตรฐานการคุ้มครองที่เข้มงวดเพื่อคุ้มครองนักประดิษฐ์และการค้าของตน ในทางกลับกันประเทศที่เป็นประเทศเกษตรกรรม มีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ต่ำก็จะกำหนดมาตรฐานที่ต่ำและไม่เข้มงวด

๑.๑.๑.๑ สาระสำคัญของบทบัญญัติอนุสัญญากรุงปารีส

บทบัญญัติและหลักเกณฑ์ของอนุสัญญากรุงปารีสที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) หลักปฏิบัติพื้นฐานของอนุสัญญากรุงปารีส

อนุสัญญากรุงปารีส มีหลักปฏิบัติพื้นฐาน ดังนี้

ก. หลักปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ (National Treatment Principle)¹

หลักปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ คือการปฏิบัติต่อสินค้านำเข้าจากประเทศภาคีอื่นๆ โดยเสมอภาคเท่าเทียมกับสินค้าที่ผลิตในประเทศของตน หมายความว่า การปฏิบัติตามบทบัญญัติข้อกำหนดในการคุ้มครองสิทธิตามอนุสัญญากรุงปารีส รัฐบาลจะต้องปฏิบัติต่อคนชาติของรัฐบาล

¹ Paris Convention , Article 2 , 3

อื่นเสมอเช่นเดียวกับคนชาติของตน แต่ในขณะที่เดียวกันคนชาติของรัฐที่มีได้เป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส หากมีภูมิลำเนา หรือสำนักงานใหญ่ หรือสถานที่ประกอบการตั้งอยู่ในรัฐภาคีก็จะได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกัน แต่อย่างไรก็ดีภูมิลำเนา สำนักงานใหญ่ หรือสถานที่ประกอบการตั้งอยู่ มิใช่เป็นเงื่อนไขในการได้รับความคุ้มครอง

หลักดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เช่น กรณีคนชาติของรัฐที่ให้การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในระดับต่ำอาจได้รับความคุ้มครองจากรัฐภาคีที่ให้ความคุ้มครองในระดับที่สูงกว่าที่ตนได้รับจากรัฐของตน

ข. สิทธิดั้งเดิม (Right of Priority)²

สิทธิดั้งเดิมหมายความว่า ในกรณีที่ได้มีการยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นครั้งแรกในประเทศภาคี ต่อมาได้ยื่นคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในในประเทศภาคีอื่นๆภายในกำหนดเวลา ๖ เดือน ตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญากรุงปารีส เช่นนี้ให้ถือว่าคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ยื่นคำขอไว้ภายหลัง ได้ยื่นในวันเดียวกับวันที่ได้ยื่นคำขอครั้งแรก

ค. ข้อกำหนดร่วมกัน (Common Rules)³

เป็นการร่วมกันกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ (Minimum Right) ของประเทศภาคี โดยในแต่ละประเทศภาคีมีพันธกรณีที่จะต้องนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศของตน เช่น เงื่อนไขในการยื่นคำขอและรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า เป็นต้น ซึ่งหลักกฎหมายที่ประเทศภาคีนำไปบัญญัติไว้เป็นกฎหมายภายในเหล่านี้มีผลบังคับใช้ภายในประเทศเท่านั้น ไม่มีผลต่อรัฐภาคีอื่นที่จะต้องปฏิบัติตาม

ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำนี้รัฐภาคีจะนำไปบัญญัติไว้โดยให้ความคุ้มครองมากกว่าที่กำหนดได้ แต่จะให้ความคุ้มครองน้อยกว่าที่กำหนดไว้ไม่ได้

๒) หลักเกณฑ์การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในอนุสัญญากรุงปารีส

หลักเกณฑ์การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงปารีสมีสาระสำคัญ ดังนี้

²Paris Convention, Article 4

³Paris Convention, Article 4 bis – Article 11

ก. การคุ้มครองของประเทศภาคี

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยประเทศภาคีสมาชิกที่บัญญัติไว้ใน Paris Convention มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

เครื่องหมายการค้าทุกเครื่องหมายที่ได้รับจดทะเบียนโดยชอบด้วยกฎหมายในประเทศอันเป็นแหล่งกำเนิดจะต้องได้รับยอมรับสำหรับการยื่นและได้รับคุ้มครองตามที่เป็นอยู่ในประเทศสมาชิกอื่น ภายใต้ข้อสงวนที่ระบุไว้ในมาตรา⁴ ก่อนการดำเนินการจดทะเบียนในขั้นตอนสุดท้าย ประเทศนั้น ๆ อาจกำหนดให้มีการออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนในประเทศอันเป็นแหล่งกำเนิด ซึ่งออกให้โดยหน่วยงานที่มีอำนาจ การรับรองว่าเป็นของแท้จริงไม่จำเป็นต้องกำหนดในหนังสือรับรองนี้

๒. เงื่อนไขการจดทะเบียน ความเป็นอิสระแห่งความคุ้มครองของเครื่องหมายเดียวกันในต่างประเทศก็มีหลักเกณฑ์ ดังนี้⁵

⁴ Paris Convention , Article 6^{quinquies} [Marks: Protection of Marks Registered in One Country of the Union in the Other Countries of the Union]

A. – (1) Every trademark duly registered in the country of origin shall be accepted for filing and protected as is in the other countries of the Union, subject to the reservations indicated in this Article. Such countries may, before proceeding to final registration, require the production of a certificate of registration in the country of origin, issued by the competent authority. No authentication shall be required for this certificate.

(2) Shall be considered the country of origin the country of the Union where the applicant has a real and effective industrial or commercial establishment, or, if he has no such establishment within the Union, the country of the Union where he has his domicile, or, if he has no domicile within the Union but is a national of a country of the Union, the country of which he is a national

⁵ Paris Convention ,Article 6 [Marks : Conditions of Registration; Independence of Protection of Same Mark in Different Countries]

(1) The conditions for the filing and registration of trademarks shall be determined in each country of the Union by its domestic legislation.

(2) However, an application for the registration of a mark filed by a national of a country of the Union in any country of the Union may not be refused, nor may a registration be invalidated, on the ground that filing, registration, or renewal, has not been effected in the country of origin.

๒.๑ เงื่อนไขสำหรับการยื่นและจดทะเบียนเครื่องหมายจะถูกกำหนดโดยกฎหมายภายในของประเทศสมาชิกแต่ละประเทศ

๒.๒ คำขอจดทะเบียนเครื่องหมายที่ได้ยื่นโดยคนชาติแห่งประเทศสมาชิกในประเทศสมาชิกใด ๆ ก็ตาม ไม่อาจถูกปฏิเสธ หรือไม่อาจถูกทำให้สิ้นผลซึ่งการจดทะเบียน โดยเหตุที่ การยื่น การจดทะเบียน หรือการต่ออายุในประเทศอันเป็นแหล่งกำเนิดนั้นถูกทำให้สิ้นผลลง

๒.๓ เครื่องหมายที่ได้รับจดทะเบียนโดยชอบในประเทศสมาชิกหนึ่งจะถือว่าเป็นอิสระจากเครื่องหมายที่ได้รับจดทะเบียนในประเทศสมาชิกอื่น รวมทั้งประเทศอันเป็นแหล่งกำเนิดแห่งเครื่องหมายเช่นว่านั้นด้วย

ข. เครื่องหมายที่ได้รับการคุ้มครอง

เครื่องหมายที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention)
มีดังนี้

- ก. เครื่องหมายบริการ⁶
- ข. เครื่องหมายร่วม⁷
- ค. ชื่อทางการค้า⁸

(3) A mark duly registered in a country of the Union shall be regarded as independent of marks registered in the other countries of the Union, including the country of origin.

⁶Paris Convention, Article 6bis [Marks: Service Marks]

The countries of the Union undertake to protect service marks. They shall not be required to provide for the registration of such marks.

⁷Paris Convention, Article 7bis [Marks: Collective Marks]

(1) The countries of the Union undertake to accept for filing and to protect collective marks belonging to associations the existence of which is not contrary to the law of the country of origin, even if such associations do not possess an industrial or commercial establishment.

(2) Each country shall be the judge of the particular conditions under which a collective mark shall be protected and may refuse protection if the mark is contrary to the public interest.

(3) Nevertheless, the protection of these marks shall not be refused to any association the existence of which is not contrary to the law of the country of origin, on the ground that such association is not established in the country where protection is sought or is not constituted according to the law of the latter country.

⁸Paris Convention, Article 8 [Trade Names]

ง. เครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย⁹

จ. การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม¹⁰

ค. การให้ความคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว¹¹

A trade name shall be protected in all the countries of the Union without the obligation of filing or registration, whether or not it forms part of a trademark.

⁹Paris Convention, **Article 6bis** [*Marks: Well-Known Marks*]

(1) The countries of the Union undertake, ex officio if legislation so permits, or at the request of an interested party, to refuse or to cancel the registration, and to prohibit the use, of a trademark which constitutes a reproduction, an imitation, or translation, liable to create confusion, of a mark considered by the competent authority of the country of registration or use to be well known in that country as being already the mark of a person entitled to the benefits of this Convention and used for identical or similar goods. These provisions shall also apply when the essential part of the mark constitutes a reproduction of any such well-known mark or an imitation liable to create confusion therewith.

(2) A period of at least five years from the date of registration shall be allowed for requesting the cancellation of such a mark. The countries of the Union may provide for a period within which the prohibition of use must be requested.

(3) No time limit shall be fixed for requesting the cancellation or the prohibition of the use of marks registered or used in bad faith.

¹⁰Paris Convention, **Article 10bis** [*Unfair Competition*]

(1) The countries of the Union are bound to assure to nationals of such countries effective protection against unfair competition.

(2) Any act of competition contrary to honest practices in industrial or commercial matters constitutes an act of unfair competition.

(3) The following in particular shall be prohibited:

1. all acts of such a nature as to create confusion by any means whatever with the establishment, the goods, or the industrial or commercial activities, of a competitor;
2. false allegations in the course of trade of such a nature as to discredit the establishment, the goods, or the industrial or commercial activities, of a competitor;

indications or allegations the use of which in the course of trade is liable to mislead the public as to the nature, the manufacturing process, the characteristics, the suitability for their purpose, or the quantity, of the goods.

¹¹Paris Convention, **Article 9** [*Marks, Trade Names: Seizure, on Importation, etc., of Goods Unlawfully Bearing a Mark or Trade Name*]

อนุสัญญากรุงปารีสได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการได้รับความคุ้มครองจากประเทศภาคี ในอนุสัญญากรุงปารีสได้บัญญัติหลักการในเรื่องดังกล่าวไว้ว่า บุคคลไม่อาจถือประโยชน์จากบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ได้ หากเครื่องหมายที่บุคคลนั้นได้อ้างความคุ้มครองมิได้รับจดทะเบียนในประเทศอื่นเป็นแหล่งกำเนิด¹² ซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะผลิต หรือขายสินค้าที่มีเครื่องหมายที่ได้โอนปรากฏอยู่บนสินค้านั้นในประเทศที่จดทะเบียนหรือได้ใช้เครื่องหมายการค้าดังกล่าว¹³

(1) All goods unlawfully bearing a trademark or trade name shall be seized on importation into those countries of the Union where such mark or trade name is entitled to legal protection.

(2) Seizure shall likewise be effected in the country where the unlawful affixation occurred or in the country into which the goods were imported.

(3) Seizure shall take place at the request of the public prosecutor, or any other competent authority, or any interested party, whether a natural person or a legal entity, in conformity with the domestic legislation of each country.

(4) The authorities shall not be bound to effect seizure of good in transit.

(5) If the legislation of a country does not permit seizure on importation, seizure shall be replaced by prohibition of importation or by seizure inside the country.

(6) If the legislation of a country permits neither seizure on importation nor prohibition of importation nor seizure inside the country, then, until such time as the legislation is modified accordingly, these measures shall be replaced by the actions and remedies available in such cases to nationals under the law of such country.

Article 10 [*False Indications: Seizure, on Importation, etc., of Goods Bearing False Indications as to their Source or the Identity of the Producer*]

(1) The provisions of the preceding Article shall apply in cases of direct or indirect use of a false indication of the source of the goods or the identity of the producer, manufacturer, or merchant.

(2) Any producer, manufacturer, or merchant, whether a natural person or a legal entity, engaged in the production or manufacture of or trade in such goods and established either in the locality falsely indicated as the source, or in the region where such locality is situated, or in the country falsely indicated, or in the country where the false indication of source is used, shall in any case be deemed an interested party.

¹² PARIS CONVENTION , **Article 6^{quinquies}** [*Marks: Protection of Marks Registered in One Country of the Union in the Other Countries of the Union*]

D. – No person may benefit from the provisions of this Article if the mark for which he claims protection is not registered in the country of origin.

¹³ Paris Convention, **Article 6^{quater}** [*Marks: Assignment of Marks*]

ง. การให้ความคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน¹⁴

ในอนุสัญญากรุงปารีสได้ขยายการให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย แม้เจ้าของจะมีได้นำไปจดทะเบียน ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษของการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามอนุสัญญากรุงปารีส (PARIS CONVENTION) ตามปกติแล้วการให้ความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าเป็นการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายภายในประเทศ ซึ่งอยู่ในหลักดินแดน (Territory of Mark) ที่เป็นหลักทั่วไปที่ปฏิบัติกันอยู่ในนานาประเทศ แต่ในอนุสัญญากรุงปารีสได้ขยายให้ความคุ้มครองถึงเครื่องหมายการค้าของต่างประเทศที่มีชื่อเสียงแพร่หลายอันเป็นการยกเว้นการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามหลักดินแดน

ถึงแม้ว่าบทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายจะได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญากรุงปารีสก็ตาม แต่การคุ้มครองในทางปฏิบัติกลับไม่ประสบความสำเร็จซึ่งเกิดจาก ปัญหาในการตีความบทบัญญัติ Article 6 bis (1) โดยในบทบัญญัตินี้หลักประเทศภาคีสมาชิกจะต้องไม่ยอมรับจดทะเบียนเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย และเพิกถอนหรือห้ามใช้เครื่องหมายการค้าที่ทำซ้ำ เลียน ในการที่จะทำให้เกิดความสับสนกับเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายที่อนุสัญญากรุงปารีสให้การคุ้มครองและใช้กับสินค้าที่เหมือนหรือคล้ายกัน

อย่างไรก็ดีการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายตามอนุสัญญากรุง ปารีสให้ความคุ้มครองอย่างจำกัดเพียงประเทศภาคีสมาชิกจะต้องไม่ยอมรับจดทะเบียนเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย และเพิกถอนหรือห้ามใช้เครื่องหมายการค้าที่ทำซ้ำ เลียน ในการที่จะทำให้เกิดความสับสนกับเครื่องหมายการค้าเท่านั้น มิได้มีบทกำหนดโทษในทางอาญาไว้แต่อย่างใด

(1) When, in accordance with the law of a country of the Union, the assignment of a mark is valid only if it takes place at the same time as the transfer of the business or goodwill to which the mark belongs, it shall suffice for the recognition of such validity that the portion of the business or goodwill located in that country be transferred to the assignee, together with the exclusive right to manufacture in the said country, or to sell therein, the goods bearing the mark assigned.

(2) The foregoing provision does not impose upon the countries of the Union any obligation to regard as valid the assignment of any mark the use of which by the assignee would, in fact, be of such a nature as to mislead the public, particularly as regards the origin, nature, or essential qualities, of the goods to which the mark is applied.

¹⁴Paris Convention, Article 6bis อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 10

๑.๑.๒ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า AGREEMENT ON TRADE-RELATED ASPECTS OF INTELLECTUAL PROPERTY RIGHTS (TRIPs)

ตามที่กล่าวมาในเบื้องต้นจากปัญหาในการกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆเกี่ยวกับการคุ้มครองในอนุสัญญากรุงปารีส ประเทศต่างๆไม่สามารถตกลงกันได้เนื่องจากในตัวอนุสัญญากรุงปารีสไม่ได้กำหนดมาตรฐานในการคุ้มครองขั้นต่ำเอาไว้ อีกทั้งสาระสำคัญและรายละเอียดของการคุ้มครองมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประเภทของทรัพย์สินทางปัญญาที่จะให้การคุ้มครอง และมีการเจรจาต่อรองเพื่อผลประโยชน์ของแต่ละประเทศโดยแยกออกเป็นกลุ่มประเทศที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรม และกลุ่มประเทศด้อยพัฒนา จนกระทั่งได้มีการนำหัวข้อการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเข้าเจรจาในรอบอุรุกวัยและสามารถบรรลุผลสำเร็จในการเจรจาเกิดความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า TRIPs ได้

บทบัญญัติข้อกำหนดในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า TRIPs มีลักษณะประนีประนอม ไม่ให้ความสำคัญ หรือให้น้ำหนักในด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษ เจตนารมณ์จะดูได้จากในส่วนอารัมภบทเริ่มต้นของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. การมีกฎเกณฑ์และระเบียบวินัยร่วมกันของประเทศภาคีเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐาน
๒. มีหลักการที่เพียงพอต่อการได้มาและการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า
๓. ให้ความสำคัญในด้านนโยบายสาธารณสุขในการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา รวมถึงวัตถุประสงค์ในการพัฒนาและเทคโนโลยี
๔. ขอมอบถึงความจำเป็นของประเทศภาคีที่เป็นประเทศด้อยพัฒนาในการได้รับการปฏิบัติที่ยืดหยุ่นต่อการบัญญัติกฎหมายและระเบียบข้อบังคับภายในประเทศตน เพื่อให้ประเทศด้อยพัฒนาสามารถสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีที่มั่นคงและเหมาะสม¹⁵ โดยการคุ้มครองและการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ควรเกื้อหนุนต่อการส่งเสริมนวัตกรรมทางเทคโนโลยี และการถ่ายทอดเทคโนโลยีในลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม และมีความสมดุลของสิทธิและพันธกรณี¹⁶ โดยบทบัญญัติดังกล่าวอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่สอดคล้องกับบทบัญญัติ

¹⁵Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Preamble 6

¹⁶Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 7

แห่งความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า TRIPs นอกจากนี้รัฐภาคีอาจกำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาโดยมิชอบโดยผู้ทรงสิทธิ หรือป้องกันการจำกัดทางการค้าโดยไม่เป็นธรรม หรือเป็นผลเสียหายต่อการถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศ¹⁷

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๒ ภาค ๕ ตั้งแต่ข้อ ๑๕ ถึงข้อ ๒๑ รวมทั้งหมวด ๗ ข้อ ๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้อย่างกว้างๆ และกรณีที่ประเทศสมาชิกจะปฏิบัติตามพันธกรณีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า นอกจากประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในข้อที่ ๑๕ ถึงข้อที่ ๒๑ แล้ว จะต้องคำนึงถึงหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๑ ของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ด้วย และโดยผลของบทบัญญัติในส่วนที่ ๑ ข้อ ๒ (๑) นี้เองทำให้ประเทศสมาชิกจะต้องนำเอาบทบัญญัติของอนุสัญญากรุงปารีสที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามาบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศของตน โดยประเทศไทยได้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าและบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า

๑.๑.๒.๑ สารสำคัญของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs)

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) หลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs)

หลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีดังนี้

ก. หลักดินแดน (Territoriality principle)

หลักดินแดนเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่มีความสำคัญและได้รับการยอมรับจากประเทศต่างๆ โดยทั่วไป และมีความสำคัญต่อการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศ

¹⁷ Agreements on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 8

แห่งความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า TRIPs นอกจากนี้รัฐภาคีอาจกำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันการใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาโดยมิชอบโดยผู้ทรงสิทธิ หรือป้องกันการจำกัดทางการค้าโดยไม่เป็นธรรม หรือเป็นผลเสียหายต่อการถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างประเทศ¹⁷

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๒ ภาค ๕ ตั้งแต่ข้อ ๑๕ ถึงข้อ ๒๑ รวมทั้งหมวด ๗ ข้อ ๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้อย่างกว้างๆ และกรณีที่ประเทศสมาชิกจะปฏิบัติตามพันธกรณีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า นอกจากประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในข้อที่ ๑๕ ถึงข้อที่ ๒๑ แล้ว จะต้องคำนึงถึงหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๑ ของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ด้วย และโดยผลของบทบัญญัติในส่วนที่ ๑ ข้อ ๒ (๑) นี้เองทำให้ประเทศสมาชิกจะต้องนำเอาบทบัญญัติของอนุสัญญากรุงปารีสที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามาบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศของตน โดยประเทศไทยได้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าและบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า

๑.๑.๒.๑ สารสำคัญของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs)

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) หลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs)

หลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีดังนี้

ก. หลักดินแดน (Territoriality principle)

หลักดินแดนเป็นหลักกฎหมายทั่วไปที่มีความสำคัญและได้รับการยอมรับจากประเทศต่างๆ โดยทั่วไป และมีความสำคัญต่อการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศ

¹⁷ Agreements on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 8

โดยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาจะเกิดขึ้นได้ก็แต่การรับรองโดยกฎหมายภายในของรัฐ เช่น เงื่อนไขการคุ้มครอง ระยะเวลาการคุ้มครอง สิทธิต่างๆของเจ้าของสิทธิ การใช้สิทธิ ฯลฯ เป็นต้น

จุดประสงค์หลักของหลักดินแดนเป็นการให้การรับรองอำนาจอธิปไตยของประเทศต่างๆที่จะบัญญัติกฎหมายภายในประเทศของตนเพื่อคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา โดยสถานะของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่มีอยู่ในแต่ละประเทศจะแยกเป็นอิสระต่อกัน และไม่มีอิทธิพลต่อการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่มีอยู่ในต่างประเทศ อย่างไรก็ตามการใช้หลักดินแดนซึ่งเป็นหลักกฎหมายระหว่างประเทศนี้ศาลสามารถที่จะนำข้อเท็จจริงที่ปรากฏในต่างประเทศมาประกอบการใช้บังคับกฎหมายได้

ข. หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (Most-favoured-nation treatment)¹⁸

หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่งมีเจตนารมณ์ที่จะให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างรัฐภาคีในเรื่องการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา โดยคนชาติของรัฐภาคีสมาชิกจะได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาอย่างเสมอภาค เท่าเทียมกัน เพื่อมิให้ประเทศต่างๆทำความตกลงทวิภาคีเพื่อให้สิทธิพิเศษต่อกัน โดยหลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่งนี้เป็นหลักกฎหมายที่ใช้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการค้า และหลักการ ดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาใน TRIPs เป็นครั้งแรก

ค. หลักการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ (National Treatment)¹⁹

เป็นหลักกฎหมายที่ผูกพันให้รัฐภาคีจะต้องมีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันระหว่างคนต่างชาติและคนชาติรัฐของตน โดยรัฐภาคีจะต้องให้สิทธิคนต่างชาติไม่น้อยกว่าสิทธิที่ให้กับคนชาติรัฐของตน เช่นเดียวกับอนุสัญญากรุงปารีส

หลักการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่บัญญัติไว้ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. กำหนดมาตรฐานในการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาโดยกำหนดประเภททรัพย์สินทางปัญญาในเบื้องต้นไว้ ๘ ประเภท²⁰ ดังนี้คือ ลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียง เครื่องหมาย

¹⁸Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 4

¹⁹Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 3

การค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ อารอกแบบอุตสาหกรรม สิทธิบัตร การออกแบบวงจรรวม การคุ้มครองข้อสนเทศที่ไม่เปิดเผย และการควบคุมทางปฏิบัติที่เป็นปฏิบัติต่อการแข่งขันในการอนุญาตให้ใช้สิทธิตามสัญญา

แต่อย่างไรก็ดีประเทศภาคีอาจให้ความคุ้มครองมากกว่า ๘ ประเภทได้ โดยประเทศไทยได้ออกกฎหมายพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.๒๕๔๒ ออกมาคุ้มครองเพิ่มเติม

๒. บรรทัดฐานในเรื่องขอบเขตของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาแต่ละประเภท การบังคับใช้กฎหมาย การบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา²¹ การระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐภาคี

๓. มาตรฐานขั้นต่ำในการคุ้มครอง โดยรัฐภาคีจะให้ความคุ้มครองที่ต่ำกว่าที่ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) บัญญัติไม่ได้

๔. ผสมผสานหลักการพื้นฐานของ GATT เข้ากับหลักการที่สำคัญของอนุสัญญา ระหว่างประเทศว่าด้วยทรัพย์สินทางปัญญาในประเภทต่างๆที่มีอยู่เดิม เช่น อนุสัญญากรุงปารีส²² อนุสัญญากรุงเบอร์น เป็นต้น

²⁰Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights, Part 2

²¹Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Part 3

²²Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 16 (1)

(2) (3)

1. The owner of a registered trademark shall have the exclusive right to prevent all third parties not having the owner's consent from using in the course of trade identical or similar signs for goods or services which are identical or similar to those in respect of which the trademark is registered where such use would result in a likelihood of confusion. In case of the use of an identical sign for identical goods or services, a likelihood of confusion shall be presumed. The rights described above shall not prejudice any existing prior rights, nor shall they affect the possibility of Members marking rights available on basis of use.

2. Article 6bis of the Paris Convention (1967) shall apply, *mutatis mutandis*, to services. In determining whether a trademark is well known, Members shall take account of the knowledge of the trademark in the relevant sector of the public, including knowledge in the Member concerned which has been obtained as a result of the promotion of the trademark.

3. Article 6bis of the Paris Convention (1967) shall apply, *mutatis mutandis*, to good or services which are not similar to those in respect of which a trademark is registered, provided that use of that trademark in relation to those goods or services would indicate a connection between those goods or services and the owner of the registered trademark and provided that the interests of the owner of the registered trademark are likely to be damaged by such use.

ข้อสังเกต แม้หลักการพื้นฐานต่างในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีที่มาจากข้อตกลง GATT ก็ตามแต่หลักการในการใช้บังคับต่างกันกล่าวคือหลักการภายใต้ความตกลงของ GATT ประสงค์ใช้บังคับกับสินค้า แต่หลักการภายใต้ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ประสงค์ใช้บังคับกับบุคคล

๒) หลักเกณฑ์การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights : TRIPs)

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) มีหลักเกณฑ์การคุ้มครองเครื่องหมายการค้า ดังนี้

ก. การคุ้มครองของประเทศภาคี

บรรดาสมาชิกจะให้แก่คนชาติของบรรดาสมาชิกอื่นๆ ไม่ว่าบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล โดยถือหลักการคุ้มครองตามหลักดินแดน (Territoriality principle) หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (Most-favoured-nation treatment) และหลักการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ (National Treatment)

ข. เครื่องหมายที่ให้การคุ้มครอง²³

ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) บัญญัติหลักเกณฑ์ไว้กว้างๆ ไม่ได้ระบุไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการคุ้มครองมีประเภทใดบ้าง กำหนดเพียงว่าเครื่องหมายที่ใช้ในลักษณะใด กับสินค้าหรือบริการที่สามารถนำมาของจดทะเบียนเพื่อให้ได้รับการคุ้มครองเท่านั้น

²³ Agreement on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 15

1. Any sign, or any combination of signs, capable of distinguishing the goods or services of one undertaking from those of other undertakings, shall be capable of constituting a trademark. Such signs, in particular words including personal names, letters, numerals, figurative elements and combinations of colours as well as any combination of such signs, shall be eligible for registration as trademarks. Where signs are not inherently capable of distinguishing the relevant goods or services Members may make registrability depend on distinctiveness acquired through use. Members may require, as a condition of registration, that signs be visually perceptible.

ค. การให้ความคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๓.๑ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วมีสิทธิดังนี้

๑. สิทธิแต่ผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียน²⁴
๒. สิทธิอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า²⁵
๓. สิทธิโอนเครื่องหมายการค้า²⁶

การจำกัดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า²⁷ บรรดาสมาชิกอาจกำหนดให้มีข้อยกเว้นที่จำกัดต่อสิทธิที่เกิดขึ้นจากเครื่องหมายการค้า เช่น การใช้ข้อความพรรณนาที่เป็นธรรม โดยมีเงื่อนไขว่าข้อยกเว้นดังกล่าวจะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์อันชอบธรรมของเจ้าของเครื่องหมายการค้าและของบุคคลที่สาม

ง. การให้ความคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนมีดังนี้

๑. สิทธิห้ามลงขาย (การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม)
๒. เครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย²⁸

²⁴Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 16 (1) อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 22

²⁵ Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 21 “*Licensing and Assignment*” Members may determine conditions on the licensing and assignment of trademarks, it being understood that compulsory licensing of trademarks shall not be permitted and that the owner of a registered trademark shall have the right to assign the trademark with or without the transfer of the business to which the trademark belongs.

²⁶ Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Part 3

²⁷ Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 17 “*Exceptions*” Members any provide limited exceptions to the rights conferred by a trademark, such as fair use of descriptive terms, provided that such exceptions take account of the legitimate interests of the owner of the trademark and of third parties.

²⁸ Agreemen on Trade – Related Aspects of Intellectual Property Rights , Article 16 (1) (2) อ่างแล้วเชิงอรรถที่ 22

ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าจะต้องคำนึงถึงหลักการพื้นฐานที่เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาที่บัญญัติไว้ในส่วนที่ ๑ ข้อ ๒ (๑) ของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ทำให้ประเทศสมาชิกจะต้องนำเอาบทบัญญัติของอนุสัญญากรุงปารีสที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าซึ่งรวมถึงหลักเกณฑ์การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายมาบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศของตน

๑.๒ บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย

เครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะพิเศษทั้งจากตัวทรัพย์สินเองคือเป็นทรัพย์สินทางปัญญามีลักษณะเป็นนามธรรม และวิธีการใช้ กล่าวคือจะต้องใช้กับสินค้าจึงจะมีสภาพเป็นเครื่องหมายการค้า ในประเทศไทยในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันได้ครบบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าออกมาหลายฉบับ โดยแนวความคิดในการคุ้มครอง ระบบการให้ความคุ้มครองได้พัฒนาเป็นลำดับ แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๑.๒.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔

๑.๒.๒ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

๑.๒.๓ ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า

๑.๒.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖ ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๐๔ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ มีสาระสำคัญแยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๑. การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า
๒. เครื่องหมายที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย
๓. สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
๔. สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

๑.๒.๑.๑ การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องนำเครื่องหมายการค้าของตนไปจดทะเบียนจึงจะได้รับการคุ้มครองตามที่กฎหมายบัญญัติ ในกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้นำเครื่องหมายการค้าของตนไปจดทะเบียน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ ไม่ตัดสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนฟ้องคดีในกรณีที่ผู้อื่นนำเครื่องหมายการค้าของตนไปใช้กับสินค้าเพื่อลวงขาย^{๒๙}

๑.๒.๑.๒ เครื่องหมายที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ ให้การคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้า (Trade Mark) เท่านั้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ มิได้ให้ความคุ้มครองกับชื่อทางการค้าอีกต่อไป เนื่องจากนับตั้งแต่พระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมายแล้หือการค้า พ.ศ.๒๕๕๖ ออกใช้บังคับจนถึงปี พ.ศ.๒๕๖๔ ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดนำชื่อทางการค้ามาจดทะเบียนแต่อย่างใด

๑.๒.๑.๓ สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

สิทธิและการคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๑. ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย
 ๒. สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
 ๓. บทกำหนดโทษ ในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียน
- ๑) ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ มีวัตถุประสงค์ที่จะให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว การให้ความคุ้มครองรวมถึงผู้ที่ได้รับ โอนสิทธิในเครื่องหมายการค้า ผู้รับมรดกในสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติ

^{๒๙} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ มาตรา ๒๕

๒) สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีสาระสำคัญ ดังนี้

ก. สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิแต่ผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้านั้นสำหรับสินค้าทั้งหมดในจำพวกหนึ่ง หรือหลายจำพวกที่ได้จดทะเบียนไว้³⁰ นอกจากนี้ในเรื่องสิทธิของเครื่องหมายการค้าขายที่จดทะเบียน³¹ แม้จะจดทะเบียนไว้เพียงผู้เดียวแต่กฎหมายก็ขยายการคุ้มครองออกไปถึงผู้อื่นด้วย ถ้าผู้ใดกระทำละเมิดเจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อป้องกันความเสียหาย และเรียกค่าเสียหายจากการกระทำดังกล่าวได้

ข. บทกำหนดโทษในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

การกระทำความผิดเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๕ มีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. ผู้ใดแสดงเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนว่าเป็นเครื่องหมายที่ได้จดทะเบียนแล้วหรือ

๒. ขาย หรือเสนอขายสินค้าที่มีเครื่องหมายตามข้อ ๑ ที่รู้ว่าเป็นเท็จ

๓) สิทธิในการฟ้องคดีของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในการดำเนินคดีได้รับการบัญญัติคุ้มครองไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๔๕ โดยสามารถที่จะฟ้องคดีแพ่ง หรือคดีอาญา กับผู้ละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน

๑.๒.๑.๔ สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

สิทธิและการคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แยกออกพิจารณาได้ ดังนี้

³⁰ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๒๗

³¹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๒๘

๑. ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย
๒. สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน
๓. บทกำหนดโทษในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

๑) ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ประสงค์ที่จะให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว ดังนั้นเจ้าของเครื่องหมายการค้าผู้ใดประสงค์จะได้รับความคุ้มครองจะต้องนำเครื่องหมายไปจดทะเบียน

ส่วนเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้นำเครื่องหมายไปจดทะเบียนพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้การคุ้มครองเฉพาะในกรณีลงขายว่าสินค้าของตนเป็นสินค้าของผู้อื่น³²

๒) สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

ก. การคุ้มครองในเรื่องลงขาย³³

ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ โดยหลักกฎหมายมิได้ให้การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน ดังนั้นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้นำเครื่องหมายการค้าของตนไปจดทะเบียนถ้าถูกล่วงสิทธิกระทำละเมิดจะนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อป้องกัน หรือเรียกค่าเสียหายในการล่วงสิทธิเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนนั้นไม่ได้

อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายและประโยชน์หน้าที่ของเครื่องหมายการค้าแล้ว เครื่องหมายการค้าเป็นการใช้เครื่องหมายกับสินค้าเพื่อบ่งชี้ถึงสินค้าของบุคคลหนึ่งและทำให้เห็นว่าสินค้านั้นแตกต่างกับสินค้าของบุคคลอื่น และกฎหมายประสงค์จะให้ความคุ้มครองสาธารณชนผู้บริโภคมิให้สับสนหรือหลงผิด ดังนั้นในกรณีที่มีผู้นำเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนไปลงขายว่าเป็นสินค้าของตน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า

³² พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๒๕ วรรคสอง

³³ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๒๕ วรรคสอง

พ.ศ.๒๕๓๔ จึงบัญญัติให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนสามารถที่จะฟ้องคดีผู้กระทำละเมิดเครื่องหมายของตนเฉพาะกรณีการลวงขาย

ข. การใช้โดยสุจริต³⁴

นอกจากพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จะให้การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในเรื่องลวงขายแล้ว เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนยังสามารถใช้โดยสุจริตซึ่งนามและสำนักการค้าของตน หรือผู้ที่อยู่ในตำแหน่งของตนมาก่อนในกิจการค้าขายนั้น หรือสิทธิในการใช้โดยสุจริตซึ่งคำบรรยายลักษณะหรือคุณสมบัติแห่งสินค้าของตน

ค. สิทธิในการฟ้องคดีของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในการดำเนินคดีได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๒๘ วรรคสอง โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนสามารถที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลเฉพาะกรณีมีผู้นำเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนของตนไปลวงขายเท่านั้น

๓) บทกำหนดโทษในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

เจตนารมณ์ วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ไม่คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน จึงมิได้กำหนดโทษในทางอาญาในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

๑.๒.๒ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

ปัจจุบันหลักเกณฑ์ เงื่อนไขต่างๆที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยได้บัญญัติไว้ในกฎหมายพิเศษ หรือกฎหมายเฉพาะคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และได้แก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.๒๕๔๓ โดยแยกออกพิจารณาได้ ดังนี้

๑. ความหมายของเครื่องหมายการค้า
๒. เครื่องหมายที่ได้รับการคุ้มครอง
๓. การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
๔. การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

³⁴ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๓๐

๑.๒.๒.๑ ความหมายของเครื่องหมายการค้า

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้ให้ความหมายของเครื่องหมายการค้าไว้ดังนี้

“เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น”³⁵

๑.๒.๒.๒ เครื่องหมายที่ได้รับการคุ้มครอง

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายดังนี้

- ก. เครื่องหมายการค้า³⁶
- ข. เครื่องหมายบริการ³⁷
- ค. เครื่องหมายร่วม³⁸
- ง. เครื่องหมายรับรอง³⁹
- จ. ชื่อทางการค้า⁴⁰
- ฉ. เครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย⁴¹

๑.๒.๒.๓ การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

สิทธิและการคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองในทางอาญาเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

³⁵ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรคสอง

³⁶ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๒ , มาตรา ๖

³⁷ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๓ , มาตรา ๘๐

³⁸ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๔ , มาตรา ๘๑

³⁹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๕ , มาตรา ๘๔

⁴⁰ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๗

⁴¹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง

๑. ผู้ได้รับการคุ้มครอง
๒. การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษและอายุความ
๓. ลักษณะความผิด
๔. การเพิ่มโทษ

๑) ผู้ได้รับการคุ้มครอง

ผู้ที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครอง แยกออกได้ดังนี้

- ๑ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน^{๔๒}
- ๒ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน^{๔๓}
- ๓ ทายาท^{๔๔}
- ๔ นิติบุคคล^{๔๕}
- ๕ ผู้รับโอนเครื่องหมายการค้า^{๔๖}
- ๖ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า^{๔๗}

ในเรื่องการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าทั้งหมดในจำพวกหนึ่ง หรือหลายจำพวกที่ได้จดทะเบียนไว้^{๔๘} นอกจากนี้ในเรื่องสิทธิของเครื่องหมายการค้าขายที่จดทะเบียน^{๔๙} แม้จะจดทะเบียนไว้เพียงผู้เดียวแต่กฎหมายก็ขยายการคุ้มครองออกไปถึงผู้อื่นด้วย

^{๔๒} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๔

^{๔๓} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง

^{๔๔} ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๖๐๐ ประกอบ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๔

^{๔๕} ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๔

^{๔๖} ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๔

^{๔๗} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๘

^{๔๘} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๘ , ๔๔

^{๔๙} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๕

๒) การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษและอายุความ

บทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในหมวด ๖ มาตรา ๑๐๗ - ๑๑๖ มีทั้งบทบัญญัติในการคุ้มครอง ทั้งทางแพ่งและทางอาญาโดยมีสาระสำคัญดังนี้

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อตัวเครื่องหมาย

๑.๑ ความผิดฐานปลอมเครื่องหมาย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความในการดำเนินคดีสิบปี

๑.๒ ความผิดฐานเลียนเครื่องหมาย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๙ ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความในการดำเนินคดีสิบปี

๑.๓ ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายปลอม ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๐ ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ อายุความเป็นไปตามระวางโทษที่บัญญัติไว้ใน มาตรานั้นๆ

๑.๔ ความผิดฐานแสดง จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย ว่าเป็นเครื่องหมายที่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๑ ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความในการดำเนินคดี ห้าปี

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

๒.๑ ขึ้นคำขอ คำคัดค้าน หรือเอกสาร โดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๐๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความในการดำเนินคดีหนึ่งปี

๒.๒ ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียน ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๒ ทวิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความ ในการดำเนินคดีห้าปี

๒.๓ ไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานซึ่งปฏิบัติหน้าที่ ที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา ๑๑๒ ทริ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความในการดำเนินคดีหนึ่งปี

๓. ในส่วนที่เกี่ยวกับการบังคับ

๓.๑ ความผิดฐานเจ้าของเครื่องหมายฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้สิทธิที่กฎหมายกำหนดไว้ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท มีอายุความในการดำเนินคดีหนึ่งปี

๓.๒ เหตุเพิ่มโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๓ ผู้กระทำความผิดและได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษยังไม่ครบกำหนดห้าปี มากระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้อีก ต้องระวางโทษทวิคูณ

๓.๓ ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ กรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นๆด้วย

๓.๔ การริบทรัพย์สินที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๕

๓.๕ วิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนดำเนินคดีทางศาลที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๖

๓) ลักษณะความผิด

ความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ทุกฐานความผิดเป็นความผิดต่อแผ่นดินคู่กรณีไม่สามารถตกลงยอมความกันได้

๔) การเพิ่มโทษ

ในเรื่องการเพิ่มโทษพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๓ มีหลักการว่า ผู้ใดกระทำความผิดต้องระวางโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้อีก ให้วางโทษทวิคูณ ซึ่งคำว่าต้องระวางโทษนั้นให้หมายรวมถึงรอการลงโทษจำคุก และปรับในคดีก่อนด้วย⁵⁰

๑.๒.๒.๔ การคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ประสงค์ที่จะคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน เนื่องจากระบบการคุ้มครองหมายการค้าตามกฎหมายไทยเป็นระบบการจดทะเบียน แต่มีข้อบกพร่องในการให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนไว้ ดังนี้

⁵⁰ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘๗๘ / ๒๕๔๒

๑. ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย
๒. การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน
๓. บทกำหนดโทษในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

๑) ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ประสงค์ที่จะคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว ส่วนเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองบางกรณี โดยเฉพาะกรณีลงขายว่าสินค้าของตนเป็นสินค้าของผู้อื่น ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองสาธารณชนมิให้สับสนหลงผิดในสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า

๒) การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

ก) การคุ้มครองในเรื่องลงขาย^{๕๑}

ตามที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นเจตนารมณ์ของกฎหมายเครื่องหมายการค้าประสงค์ที่จะใช้เครื่องหมายกับสินค้าเพื่อบ่งชี้ถึงสินค้าของบุคคลหนึ่งและทำให้เห็นว่าสินค้านั้นแตกต่างกับสินค้าของบุคคลอื่น และประสงค์จะคุ้มครองสาธารณชนผู้บริโภคมิให้สับสนหรือหลงผิด ดังนั้นในกรณีที่มีผู้นำเครื่องหมาย การค้าที่มีได้จดทะเบียนไปลงขายว่าเป็นสินค้าของตน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จึงบัญญัติให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนสามารถที่จะฟ้องคดีผู้กระทำละเมิดเครื่องหมายของตนเฉพาะกรณีการลงขาย และสิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดดังกล่าว ซึ่งตามปกติเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนจะไม่มีสิทธิดังกล่าว^{๕๒}

^{๕๑} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง

^{๕๒} วัธ ดิงสมิตร . เครื่องหมายการค้า ตัวยกพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตรา และคำพิพากษาศาลฎีกา .

๑. ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย
๒. การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน
๓. บทกำหนดโทษในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

๑) ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ประสงค์ที่จะคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว ส่วนเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองบางกรณี โดยเฉพาะกรณีลงขายว่าสินค้าของตนเป็นสินค้าของผู้อื่น ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองสาธารณชนมิให้สับสนหลงผิดในสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า

๒) การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน

การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แยกออกพิจารณาได้ดังนี้

ก) การคุ้มครองในเรื่องลงขาย^{๕๑}

ตามที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นเจตนารมณ์ของกฎหมายเครื่องหมายการค้าประสงค์ที่จะใช้เครื่องหมายกับสินค้าเพื่อบ่งชี้ถึงสินค้าของบุคคลหนึ่งและทำให้เห็นว่าสินค้านั้นแตกต่างกับสินค้าของบุคคลอื่น และประสงค์จะคุ้มครองสาธารณชนผู้บริโภคมิให้สับสนหรือหลงผิด ดังนั้นในกรณีที่มิผู้นำเครื่องหมาย การค้าที่มีได้จดทะเบียนไปลงขายว่าเป็นสินค้าของตน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จึงบัญญัติให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนสามารถที่จะฟ้องคดีผู้กระทำละเมิดเครื่องหมายของตนเฉพาะกรณีการลงขาย และสิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดดังกล่าว ซึ่งตามปกติเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนจะไม่มีสิทธิดังกล่าว^{๕๒}

^{๕๑} พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง

^{๕๒} วัธ ดิงสมิตร . เครื่องหมายการค้า ตัวยกพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตรา และคำพิพากษาศาลฎีกา .

การลงขายหมายถึง การที่บุคคลหนึ่งเอาสินค้าของตนไปลงขายว่าเป็นเจ้าของ เครื่องหมายการค้า⁵³ และการลงขายย่อมเกิดขึ้นได้แม้จะเป็นการขายสินค้าต่างจำพวกหรือต่างประเภทกับผู้อื่น ถ้าเป็นการทำให้ผู้ซื้อหลงเชื่อว่าสินค้าของตนเป็นของผู้อื่น⁵⁴ อีกทั้งการลงขายมิได้หมายถึงการลงถึงวัตถุประสงค์จำพวกหรือประเภทเดียวกันเท่านั้น หากแต่รวมถึงการลงในความเป็นเจ้าของด้วย⁵⁵

ข. ต่างคนต่างได้ใช้มาแล้วด้วยกันโดยสุจริต⁵⁶

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ วางหลักต่างคนต่างได้ใช้มาแล้วด้วยกันโดยสุจริตไว้ว่า การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่เป็นการขัดขวางบุคคลใดในการใช้โดยสุจริตซึ่งชื่อตัว ชื่อสกุล หรือชื่อสำนักงานการค้าของตน หรือของเจ้าของเดิมของกิจการของตนหรือไม่เป็นการขัดขวางบุคคลใดในการใช้คำบรรยายโดยสุจริตซึ่งลักษณะหรือคุณสมบัติแห่งสินค้าของตน

เมื่อพิจารณาจะเห็นได้ว่าการใช้ชื่อหรือคำบรรยายของบุคคลอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติมิได้ใช้อย่างเครื่องหมายการค้า แต่กฎหมายบัญญัติหลักเกณฑ์นี้ไว้เพื่อป้องกันการสับสนหรือหลงผิดจากการใช้ชื่อหรือคำบรรยายดังกล่าว แต่อย่างไรก็ดีบุคคลใดๆ ไม่สามารถที่จะนำเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมาตั้งชื่อบริษัทของตน โดยอ้างว่ากระทำโดยสุจริตได้⁵⁷

ค. เครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ วางหลักเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปไว้ดังนี้

๑. ห้ามมิให้รับจดทะเบียนเครื่องหมายที่เหมือนกับเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด หรือคล้ายกับเครื่องหมายดังกล่าวจนอาจทำให้

⁵³ วัต คิงสมิตร . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๑๐๗ .

⁵⁴ ธัชชัย สุขผลศิริ . คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . หน้า ๑๐๗ .

⁵⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๓ / ๒๕๐๓

⁵⁶ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๗

⁵⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๕๑๓ / ๒๕๓๘

สาธารณชนสืบสนหลังผิดในความเป็นเจ้าของหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนไว้แล้วหรือไม่⁵⁸

ความมีชื่อเสียงของเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปนอกจากจะต้องมีชื่อเสียงแพร่หลายในประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดของเครื่องหมายหรือประเทศอื่นแล้วจะต้องมีอยู่ในประเทศที่ขอรับความคุ้มครองด้วย และชื่อเสียงดังกล่าวจะต้องมีอยู่ในสาธารณชนที่เกี่ยวข้องไม่จำกัดในหมู่สาธารณชนทั่วไป และพิจารณาความมีชื่อเสียงเฉพาะในขณะที่จดทะเบียนนั้น นอกจากนี้แม้จะใช้กับสินค้าต่างจำพวกกันที่มีลักษณะต่างกันก็ต้องห้ามจดทะเบียนตามมาตรา ๘ (๑๐) อีกทั้งจะต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด และรัฐมนตรีได้ออกประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง เรื่องหลักเกณฑ์ในการพิจารณาเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป ลงวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๗

๒. ผู้มีส่วนได้เสียหรือนายทะเบียนอาจร้องขอต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ให้เพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หากแสดงได้ว่าเครื่องหมายการค้า นั้นขณะจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับเครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วจนอาจทำให้สาธารณชนสืบสนหลังผิดในความเป็นเจ้าของสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้า สำหรับสินค้าจำพวกเดียวกันหรือต่างจำพวกกันที่มีลักษณะอย่างเดียวกัน⁵⁹ และการร้องขอในกรณีนี้ไม่มีกำหนดระยะเวลา และเมื่อคณะกรรมการฯ มีคำสั่งไม่ว่าจะเพิกถอนหรือไม่ก็ตาม สามารถอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการฯ โดยฟ้องต่อศาลได้⁶⁰

ง. กรณีมีสิทธิดีกว่า

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ วางหลักกรณีมีสิทธิดีกว่าไว้ ดังนี้

ภายในห้าปีนับแต่วันที่นายทะเบียนมีคำสั่งให้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ผู้มีส่วนได้เสียอาจร้องขอต่อศาลให้สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หากแสดงได้ว่าตนมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดีกว่าผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ถ้าผู้ร้องแสดงได้แต่เพียงว่า ตนมีสิทธิดีกว่าเฉพาะสินค้าบางอย่างในจำพวกของสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ ให้ศาลมีคำสั่งจำกัดสิทธิแห่งการจดทะเบียนให้อยู่เฉพาะสินค้าที่ผู้ร้อง

⁵⁸ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๘ (๑๐)

⁵⁹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๑ (๔)

⁶⁰ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๕ วรรคสอง

ไม่ได้แสดงว่าตนมีสิทธิดีกว่า⁶¹ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งถ้าเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน แสดงได้ว่าตนมีสิทธิดีกว่าเฉพาะสินค้าบางอย่างในจำพวกสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ ผู้ร้องจะ ไม่มีสิทธิในสินค้านั้นดังกล่าวอีกต่อไป เฉพาะส่วนที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าแสดงไม่ได้ว่าตนมีสิทธิ ดีกว่าที่ผู้ร้องยังมีสิทธิอยู่

จ. สิทธิในการฟ้องคดีของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน

สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนในการดำเนินคดีได้บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน สามารถที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลฟ้องร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนในการทำละเมิดได้เฉพาะกรณีมีผู้นำ เครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนของตนไปลงขายเท่านั้น

๓) บทกำหนดโทษในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ไม่คุ้มครองเครื่องหมายการค้า ที่มีได้จดทะเบียนดังเช่นที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ จึงมีได้ กำหนดโทษในทางอาญาในกรณีละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน

๑.๒.๓ ประมวลกฎหมายอาญา⁶²

ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้ ในภาค ๒ ลักษณะที่ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ มีหลักเกณฑ์ที่สำคัญ ดังนี้

๑.๒.๓.๑ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓

ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น⁶³ การกระทำความผิดตามมาตรา นี้ เป็นการปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ที่เจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นได้นำไปจดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร มาตรานี้มีหลักเกณฑ์ในการคุ้มครอง ดังนี้

⁶¹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๖๗

⁶² คณะกรรมการกฤษฎีกา, รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย อาญา, ครั้งที่ ๒๖๕/๒๔๘๕ วันอังคารที่ ๒๓ มกราคม ๒๔๘๕, หน้า ๔๗ - ๖๒ / เสาวลักษณ์ จุลพงศธร . "ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า" วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

⁶³ คณิต ณ นคร . กฎหมายอาญาภาคความผิด . หน้า ๓๐๘ .

๑) สิ่งที่ถูกหมายคุ้มครอง

สิ่งที่กฎหมายมาตรานี้คุ้มครองคือเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น โดยศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ดังนี้ คำว่าเครื่องหมายการค้าตามมาตรานี้เป็นเครื่องหมายซึ่งใช้หรือจะใช้เป็นที่หมายหรือเกี่ยวข้องกับสินค้า หมายความรวมถึงแม้จะยังไม่ได้ใช้เครื่องหมายนั้นติดเข้ากับสินค้าเพียงแต่เพื่อนำไปใช้ เช่น พิมพ์กระดาษตราถ่านไฟฉาย “เอเวอร์เรดดี” ยังไม่ต้องติดกับตัวสินค้าก็ผิดตามมาตรา⁶⁴ นอกจากนี้คำว่าเครื่องหมายการค้าเป็นการใช้เครื่องหมายนั้นกับสินค้ามิใช่พิมพ์เครื่องหมายนั้นลงบนสินค้า ตัวสินค้ามิใช่เครื่องหมายการค้า เช่น จดทะเบียนรูปดาวเป็นเครื่องหมายการค้า แต่มีคนใช้รูปดาวดังกล่าวทำเป็นพื้นรองเท้ายาง แม้ผู้อื่นจะทำลวดลายพื้นรองเท้ายางเป็นรูปดาวอย่างเดียวกัน ก็ไม่ผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้า⁶⁵

๒) เงื่อนไขในการคุ้มครอง

เครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายใน หรือนอกราชอาณาจักร และจะต้องเป็นเครื่องหมายการค้าที่ยังได้รับการคุ้มครองอยู่ในขณะถูกกระทำละเมิด กล่าวคือยังไม่ถูกเพิกถอน

๓) การกระทำ

การปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น โดยที่ตนไม่มีสิทธิ การปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นคือ การทำเครื่องหมายการค้าของตนให้มีลักษณะคล้ายคลึงกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น หรือเอาของเทียมมาทำให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นของแท้⁶⁶ การปลอมเครื่องหมายการค้าที่จะเป็นความผิดตามมาตรา⁶⁷นี้จะต้องเป็นการปลอมเครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าจำพวก หรือเฉพาะสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นเกี่ยวกับสินค้านั้นๆแล้ว⁶⁷

๔) ลักษณะความผิด

ความผิดตามมาตรา⁶⁷นี้เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณชนโดยทั่วไป เป็นความผิดที่ยอมความไม่ได้

⁶⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕ / ๒๔๗๖

⁶⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๘ - ๕๕๙ / ๒๕๐๖

⁶⁶ คณิศ ฌ นคร . กฎหมายอาญา ภาคความผิด . หน้า ๓๐๘ .

⁶⁷ สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์ . คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม ๓ . หน้า ๖๕๐ .

๕) บทกำหนดโทษ และอายุความ

ความผิดในฐานนี้กฎหมายได้กำหนดโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อายุความในการฟ้องคดี ๑๐ ปี

๖) การเพิ่มโทษ

หลักการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดแล้วต่อมาก่อทำความผิดอีกอันเป็นการแสดงนิสัยไม่เจ็ดหลายต่อการปราบปรามของกฎหมายจึงต้องเพิ่มโทษให้หนักขึ้นกว่าหลักเกณฑ์ธรรมดาของการวางโทษ ในประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ ในมาตรา ๕๒ - ๕๔ ดังนั้นเมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดในบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการค้าในประมวลกฎหมายอาญา ต่อมาก่อทำความผิดซ้ำอีกผู้นั้นจะได้รับโทษเพิ่มขึ้น

หลักการเพิ่มโทษหรือกระทำความผิดอีกในความผิดเกี่ยวกับการค้าตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๘ มาตรา ๒๗๒ (๑) - ๒๗๕ ตามมาตรา ๕๓ มีหลักเกณฑ์ดังนี้

- ก. ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่า ๖ เดือน
- ข. ผู้นั้นได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดซ้ำในอนุมาตราเดียวกันอีก
 - ข.๑ ในระหว่างที่รับโทษอยู่
 - ข.๒ ภายใน ๓ ปี นับแต่วันพ้นโทษ
- ค. ศาลพิพากษาจำคุกการกระทำความผิดครั้งหลัง
- ง. เพิ่มโทษกึ่งหนึ่ง

๑.๒.๓.๒ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๔

ความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น^{๖๘} การกระทำความผิดตามมาตรานี้เป็นการเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น และเครื่องหมายการค้านั้นได้นำไปจดทะเบียนแล้วไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๒๗๔ นี้มีหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองดังนี้

^{๖๘} คณิต ณ นคร . กฎหมายอาญาภาคความผิด . หน้า ๓๐๕ .

๑) สิ่งที่ถูกกฎหมายคุ้มครอง

สิ่งที่กฎหมายมาตรานี้คุ้มครองคือเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น หลักเกณฑ์การพิจารณาว่าเป็นเครื่องหมายการค้าหรือไม่เป็นเช่นเดียวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาตามมาตรา ๒๗๓ ในเรื่องปลอมเครื่องหมายการค้าตามที่กล่าวมาในเบื้องต้น

๒) เงื่อนไขในการคุ้มครอง

เครื่องหมายการค้าซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร และจะต้องเป็นเครื่องหมายการค้าที่ยังได้รับการคุ้มครองอยู่ในขณะถูกกระทำละเมิด กล่าวคือยังไม่ถูกเพิกถอน

๓) การกระทำ

เลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น หมายถึงทำไมให้เหมือนที่เดียวแต่ทำให้คล้ายคลึงกัน⁶⁹

คำว่าเลียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา นี้หมายความว่า การลอกเลียนเครื่องหมาย การค้าของตนให้คล้ายคลึงกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ไม่ว่าจะคล้ายคลึงมากหรือน้อย ถ้าผู้กระทำมีเจตนาลอกเลียนให้ดูคล้ายหรือใกล้เคียงเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น โดยเจตนาที่จะให้สาธารณชนผู้บริโภคเกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น แม้ว่าการลอกเลียนนั้นจะไม่เหมือน แต่ถ้ารูปลักษณะเครื่องหมายที่สร้างขึ้น ใกล้เคียงคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ก็เป็นความผิดตามมาตรา⁷⁰ โดยการเลียนจะต้องมีลักษณะที่ทำให้เข้าใจผิดว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นได้ ถ้าลักษณะของเครื่องหมายการค้าที่สร้างขึ้น ไม่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้แล้ว ก็ไม่เป็นการเลียน

๔) ลักษณะความผิด

ความผิดตามมาตรา นี้เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณชน โดยทั่วไป เป็นความผิดที่ขอมความไม่ได้

⁶⁹ คณิต ณ นคร . กฎหมายอาญา ภาคความผิด . หน้า ๓๑๐ .

⁷⁰ สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์ . คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม ๓ . หน้า ๖๕๔ .

๕) บทกำหนดโทษทางอาญา และอายุความ

ความผิดในฐานนี้กฎหมายได้กำหนดโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อายุความในการฟ้องคดี ๑๐ ปี

๖) การเพิ่มโทษ

หลักการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าแล้วต่อมากระทำความผิดอีก ได้กล่าวมาแล้วในมาตรา ๒๗๓

๑.๒.๓.๓ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๕

ความผิดฐานนำเข้า จำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายสินค้าปลอม⁷¹ กฎหมายมาตรานี้มีข้อความทำนองเดียวกับกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๒๓๘ มาตรานี้ให้โยงไปใช้ระวางโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒ (๑) , ๒๗๓ , ๒๗๔ แล้วแต่ประเภทและจำพวกของสินค้า⁷² แต่มิได้ลงโทษตามมาตรานั้นๆ และมีได้ลงโทษตามมาตรานั้นๆแต่กระหนงเดียว⁷³ ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ เนื่องจากที่กฎหมายบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๒ (๑) เป็นเรื่องการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม การคุ้มครองตามมาตรา ๒๗๕ มีหลักเกณฑ์ในการคุ้มครอง ดังนี้

๑) สิ่งที่กฎหมายคุ้มครอง

กฎหมายมาตรานี้ให้ความคุ้มครองกับสิ่งที่กฎหมายให้ความคุ้มครองที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔ ดังนี้

๑. สินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม
๒. สินค้าที่มีการเลียนเครื่องหมายการค้า

๒) เงื่อนไขในการคุ้มครอง

สิ่งที่ถูกรกระทำนั้นจะต้องอยู่ในเงื่อนไขที่ได้รับการคุ้มครองตามที่มาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔ บัญญัติไว้คือ เครื่องหมายการค้าที่ปลอมหรือเลียนจะต้องจดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะ

⁷¹ ฅณิศ ฅ นคร. กฎหมายอาญาภาคความผิด . หน้า ๓๑๑ .

⁷² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๕ / ๒๕๑๑

⁷³ จิตติ ดิงศภัทย์. กฎหมายอาญา ภาค ๒ ตอน ๑ . หน้า ๑๗๖๕ .

ได้จดทะเบียนภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร และจะต้องเป็นเครื่องหมายการค้าที่ยังได้รับการคุ้มครองอยู่ในขณะถูกระงับการละเมิด กล่าวคือยังไม่ถูกเพิกถอน

๓) การกระทำ

การกระทำที่เป็นความผิด คือห้ามมิให้ผู้ใด นำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่าย เสนอจำหน่าย ซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้า ทั้งนี้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔

๔) ลักษณะความผิด

เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔ ตามที่กล่าวมาข้างต้น

๕) บทกำหนดโทษ และอายุความ

เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔ ดังนี้คือ

๑. ถ้าเป็นการกระทำตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อายุความในการฟ้องคดี ๑๐ ปี

๒. ถ้าเป็นการกระทำตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๔ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อายุความในการฟ้องคดี ๑๐ ปี

๖) การเพิ่มโทษ

หลักการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าแล้วต่อมาก่อทำความผิดอีก ได้กล่าวมาแล้วในมาตรา ๒๗๓

ตารางที่ ๑ ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔
กับ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ตามประมวลกฎหมายอาญา

เรื่อง	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	ประมวลกฎหมายอาญา
เจตนารมณ์ในการบัญญัติ	ให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ (TRIPs)	ให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ (Paris Convention)
ให้ความคุ้มครอง	(๑) เจ้าของเครื่องหมายการค้า (๒) สาธารณชนมิให้สับสนหรือหลงผิด	(๑) เจ้าของเครื่องหมายการค้า (๒) สาธารณชนมิให้สับสนหรือหลงผิด
หลักในการคุ้มครอง	(๑) หลักทั่วไปคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย (๒) เครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยให้ความคุ้มครองเฉพาะกรณีลวงขาย	(๑) คุ้มครองเครื่องหมายที่จดทะเบียนไม่ว่าจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร (๒) คุ้มครองชื่อ รอยประติษฐ์ ข้อความใดๆ ในการประกอบการค้า (ไม่ต้องนำมาจดทะเบียน)
สิ่งที่กฎหมายคุ้มครอง	๑. เครื่องหมายการค้า ๒. เครื่องหมายบริการ ๓. เครื่องหมายรับรอง ๔. เครื่องหมายร่วม	ม.๒๗๑ เครื่องหมายการค้า ม.๒๗๔ เครื่องหมายการค้า ม.๒๗๕ เครื่องหมายการค้า ชื่อ รอยประติษฐ์ ข้อความใดๆ ในการประกอบการค้า
เงื่อนไขในการคุ้มครอง	เครื่องหมายที่จะรับการคุ้มครองจะต้องนำมาจดทะเบียนในราชอาณาจักร โดยจะต้องประกอบด้วยลักษณะดังนี้ คือ ๑. เป็นเครื่องหมายที่มีลักษณะบ่งเฉพาะ ๒. ไม่มีลักษณะต้องห้าม ๓. ไม่เป็นเครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว	เครื่องหมายที่จะรับการคุ้มครองมีเฉพาะเครื่องหมายการค้าซึ่งมีค่าจำกัดความตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และจะต้องจดทะเบียนในราชอาณาจักรหรือนอกราชอาณาจักร

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

เรื่อง	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	ประมวลกฎหมายอาญา
สิทธิของเจ้าของ เครื่องหมายการค้า ที่จดทะเบียน	สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ จดทะเบียน ๑) สิทธิแต่ผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่อง หมายการค้าสำหรับสินค้าที่ได้จด ทะเบียนไว้ ๒) สิทธิอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ๓) สิทธิโอนเครื่องหมายการค้า	-มิได้บัญญัติไว้-
สิทธิทางแพ่งของ เจ้าของเครื่องหมาย การค้าที่ไม่จด ทะเบียน	สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ ไม่จดทะเบียนฟ้องคดีแพ่งกรณี ลวงขาย	-มิได้บัญญัติไว้-
องค์การในการ ควบคุมดูแล	๑) นายทะเบียนเครื่องหมายการค้า ๒) คณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ๓) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์	-มิได้บัญญัติไว้-
ผู้รักษาการตาม พระราชบัญญัติ	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์	-มิได้บัญญัติไว้-
ออกกฎระเบียบ หลักเกณฑ์ เพิ่มเติม	รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์มี อำนาจกระทำได้	-กระทำไม่ได้-

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

เรื่อง	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	ประมวลกฎหมายอาญา
<p>การกระทำที่เป็น ความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ และ ลักษณะความผิด</p>	<p>(๑) -มิได้บัญญัติ-</p> <p>(๒) มาตรา ๑๐๘ ปลอม จำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับ ไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ความผิดต่อแผ่นดินอายุความสิบปี</p> <p>(๓) มาตรา ๑๐๙ เลียน จำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกิน สองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ความผิดต่อแผ่นดิน อายุความสิบปี</p> <p>(๔) มาตรา ๑๑๐ นำเข้าจำหน่าย มี ไว้เพื่อจำหน่าย ให้บริการ เครื่องหมาย ปลอม หรือเลียน ระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ ลักษณะความผิดและ อายุความ เป็นไปตามระวางโทษที่บัญญัติไว้ใน มาตรานั้นๆ</p>	<p>(๑) ม.๒๗๒(๑) ใช้ ทำให้ปรากฏที่ สินค้าหีบห่อวัสดุที่ใช้หุ้มห่อแจ้ง ความราชการแสดงราคาจดหมายเกี่ยวกับ การค้าหรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกิน สองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ยอมความได้ ร้องทุกข์ภายใน ๓ เดือนอายุความห้าปี</p> <p>(๒) ม.๒๗๓ ปลอม “จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับ ไม่เกินหกพันบาทหรือ ทั้งจำ ทั้งปรับ” ความผิดต่อแผ่นดินอายุความสิบปี</p> <p>(๓) ม.๒๗๔ เลียน “จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับ ไม่เกินสองพันบาทหรือ ทั้งจำ ทั้งปรับ” ความผิดต่อแผ่นดินอายุความห้าปี</p> <p>(๔) ม.๒๗๕ นำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าปลอม “ระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรานั้นๆ” ลักษณะความผิดและอายุความ เป็นไปตามระวางโทษที่บัญญัติไว้ ในมาตรานั้นๆ</p>

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

เรื่อง	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	ประมวลกฎหมายอาญา
<p>การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ และ ลักษณะความผิด</p>	<p>(๕) มาตรา ๑๐๗ แสดงข้อความอันเป็นเท็จในการยื่นคำขอ คำคัดค้าน ฯลฯ ต่อ นายทะเบียนหรือคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า</p> <p>จำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ</p> <p>ความผิดต่อแผ่นดิน อายุความหนึ่งปี</p> <p>(๖) มาตรา ๑๑๑ แสดง จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายที่มีได้จนประเทศว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนในประเทศ</p> <p>จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ความผิดต่อแผ่นดินอายุความห้าปี</p> <p>(๗) มาตรา ๑๑๒ เจ้าของเครื่องหมายฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้สิทธิที่กฎหมายกำหนด</p> <p>ปรับไม่เกินสองหมื่นบาท</p> <p>ความผิดต่อแผ่นดิน อายุความหนึ่งปี</p> <p>(๘) มาตรา ๑๑๒ ทวิ ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่</p> <p>“จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”</p> <p>ความผิดต่อแผ่นดิน อายุความห้าปี</p>	<p>-มิได้บัญญัติไว้-</p> <p>-มิได้บัญญัติไว้-</p> <p>-มิได้บัญญัติไว้-</p> <p>-มิได้บัญญัติไว้-</p>

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

เรื่อง	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	ประมวลกฎหมายอาญา
การกระทำที่เป็น ความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ และ ลักษณะความผิด	<p>(๘) มาตรา ๑๑๒ ตริ ไม่อำนวยการ ความสะดวกต่อนายทะเบียนหรือ พนักงาน เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ ที่ตามมาตรา ๑๐๖ ทวิ จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือ ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำ ทั้งปรับ</p> <p>ความผิดต่อแผ่นดินอายุความ หนึ่งปี</p> <p>(๑๐) มาตรา ๑๑๓ เหตุเพิ่มโทษ พ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนด ห้าปี กระทำความผิดอีก วางโทษ ทวีคูณ</p> <p>(๑๑) มาตรา ๑๑๔ ผู้กระทำความ ผิดเป็นนิติบุคคล ความรับผิดชอบของกรรมการผู้จัด การ บุคคลซึ่งรับผิดชอบในการ ดำเนินการของนิติบุคคล</p> <p>(๑๒) มาตรา ๑๑๕ การริบทรัพย์</p> <p>(๑๓) มาตรา ๑๑๖ วิธีการคุ้มครอง ชั่วคราวก่อนดำเนินคดีทางศาล ขออำนาจศาลให้ระงับหรือการ กระทำตามมาตรา ๑๐๘ - ๑๑๐</p>	<p>-มิได้บัญญัติไว้-</p> <p>-มิได้บัญญัติไว้-</p> <p>-มิได้บัญญัติไว้-</p> <p>-มิได้บัญญัติไว้-</p>

ตารางที่ ๑ (ต่อ)

เรื่อง	พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	ประมวลกฎหมายอาญา
เจตนา	มาตรา ๑๑๑ เจตนาตามมาตรา ๕๕ มาตรา ๑๐๘ เจตนาตามมาตรา ๕๕ มาตรา ๑๐๕ เจตนาพิเศษ มาตรา ๑๑๐ เจตนาตามมาตรา ๕๕ รวมทั้งรู้ความจริงเกี่ยวกับสินค้า ตามมาตรา ๒๗๒(๑), ๒๗๓, ๒๗๔	มาตรา ๒๗๒ (๑) เจตนาพิเศษ มาตรา ๒๗๓ เจตนาตามมาตรา ๕๕ มาตรา ๒๗๔ เจตนาพิเศษ มาตรา ๒๗๕ เจตนาตามมาตรา ๕๕ รวมทั้งรู้ความจริงเกี่ยวกับสินค้า ตามมาตรา ๒๗๒(๑), ๒๗๓, ๒๗๔
ทางแพ่ง	ฟ้องเรียกค่าเสียหายตาม พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔	มิได้บัญญัติไว้ แต่ผลของการ คุ้มครองที่บัญญัติไว้ในม.๒๗๒ – ๒๗๕ ฟ้องละเมิดในทาง แพ่งม.๔๒๐ ได้ (เป็นสิทธิอย่าง หนึ่งอย่างใด)
การเพิ่มโทษ	พ้นโทษแล้วยังไม่ครบกำหนดห้าปี กระทำความผิดอีก วางโทษทวีคูณ	บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๒ – ๘๔ ๑. มาตรา ๘๒ กระทำความผิดอีก ภายใน ๕ ปีนับแต่วันพ้นโทษเพิ่ม โทษ ๑ ใน ๓ ๒. มาตรา ๘๓ กระทำความผิด เฉพาะอย่างที่ประมวลกฎหมาย อาญากำหนดอีกภายใน ๓ ปีนับแต่ วันพ้นโทษ เพิ่มโทษกึ่งหนึ่ง ๓. มาตรา ๘๔ เป็นข้อยกเว้นเกี่ยว กับการเพิ่มโทษ

๒ บรรทัดฐานการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจากคำวินิจฉัยของศาลฎีกา

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายฉบับต่างๆของไทย ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ ดังนี้

๒.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ ดังนี้

๒.๑.๑ ความหมายของเครื่องหมายการค้า

ความหมายของเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ว่า

เครื่องหมายการค้าจะต้องมีการนำไปใช้กับสินค้า และผู้กระทำละเมิดจะต้องนำเครื่องหมายค้านั้นไปติดไว้ที่สินค้าหรือใช้กับสินค้าของตนเพื่อให้สาธารณชนสับสนหลงผิด⁷⁴

แม้โจทก์จะไม่ได้จดทะเบียนแผ่นฉลากตลอดจน ขนาด สี และรูปร่าง แต่ก็ถือว่าเป็นส่วนประกอบแห่งเครื่องหมายการค้าของโจทก์ โดยเฉพาะเมื่อเครื่องหมายการค้าของโจทก์เป็นคำภาษาอังกฤษซึ่งคนโดยทั่วไปไม่อาจเข้าใจความหมาย ขนาดสีและรูปร่างของฉลากย่อมเป็นสำคัญที่จะทำให้สาธารณชนผู้บริโภคเข้าใจว่าเป็นสินค้าของโจทก์⁷⁵

การที่บุคคลใดประดิษฐ์เครื่องหมายการค้าขึ้นเพื่อสำแดงว่าสินค้านั้นๆเป็นของตน แม้จะยังไม่ได้สำแดงกับสินค้าของตน ก็ย่อมถือเป็นเครื่องหมายการค้า⁷⁶

โจทก์ประดิษฐ์เครื่องหมายการค้าใช้กับรองเท้าเป็นรูปแถบ โค้ง และรูปแถบ โค้ง ประดิษฐ์ประกอบอักษรโรมันคำว่า PUMA (พูม่า) โดยติดอยู่ข้างรองเท้าสินค้าของโจทก์ มีลักษณะ โค้งมน ส่วนล่างกว้าง ๕ เซนติเมตรครึ่งแล้วค่อยๆรีดเล็กลง ส่วนที่ติดกับตะเข็บสันรองเท้ากว้างเพียง ๑ เซนติเมตร เครื่องหมายนี้ต่างกับตะเข็บรองเท้าทั่วไป และมีสีสันสวยงามตัดกับสีพื้นรองเท้า มองเห็นอย่างเด่นชัด จึงถือได้ว่าเครื่องหมายแถบ โค้งดังกล่าวเป็นเครื่องหมายการค้าตามความใน มาตรา ๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔⁷⁷

⁷⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๗๗/๓๒ , ๑๓๕๕/๓๔

⁷⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๗ / ๒๕๑๓

⁷⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๔ / ๒๕๐๖

⁷⁷ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๖๑ / ๒๕๓๑

๒.๑.๒ เจื่อนใจในการคุ้มครอง

เครื่องหมายการค้าที่จะได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นจะต้องนำมาจดทะเบียน และการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ได้นำมาจดทะเบียนจะคุ้มครองเฉพาะจำพวกที่ขึ้นคำของจดทะเบียนไว้เท่านั้น

ในเรื่องเจื่อนใจในการคุ้มครองศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ ดังนี้

ผู้รับโอนจากผู้จดทะเบียนไม่มีสิทธิคิดว่าผู้โอน⁷⁸ เมื่อยังไม่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าก็จะมาฟ้องเพื่อป้องกัน หรือเรียกค่าเสียหายในการล่วงสิทธิเครื่องหมายการค้า⁷⁹

โจทก์เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ยังไม่ได้รับการจดทะเบียนในประเทศไทย เมื่อไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่า จำเลยได้ลงขายสินค้าของจำเลยต่อสาธารณชนว่าเป็นของ โจทก์ จึงไม่อาจบังคับให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายได้ และแม้โจทก์จะมีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดีกว่า จำเลยแต่เมื่อยังไม่ได้รับการจดทะเบียนจึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้ห้ามจำเลยมิให้ใช้เครื่องหมายการค้า⁸⁰ นั้นตามมาตรา ๒๕ วรรคแรกได้

๒.๑.๓ สิทธิและการได้รับความคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว

สิทธิและการได้รับความคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว แยกออกพิจารณาได้ ดังนี้

๒.๑.๓.๑ ผู้ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย

ผู้ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ ดังนี้

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ไม่ประสงค์จะช่วยคนไม่สุจริต เจ้าของร้านข้างข้างเขียนเครื่องหมายการค้าไว้แล้วแต่ยังไม่ได้ใช้ เมื่อผู้จัดการร้านนั้นได้ออกไปตั้งร้านค้าส่วนตัว และใช้เครื่องหมายการค้า⁸⁰ นั้น ดังนี้ได้ชื่อว่ากระทำการอันไม่สุจริตขัดต่อประมวลกฎหมายแพ่งและ

78 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๕ / ๒๕๐๒

79 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๗ / ๒๕๕๖

80 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๐๘ / ๒๕๓๘

พาณิชย์ มาตรา ๕ จะใช้ชั้นเจ้าของร้านซึ่งได้ใช้เครื่องหมายการค้าและได้จดทะเบียนโดยสุจริตแล้วไม่ได้ แม้เจ้าของร้านจะได้ใช้และจดทะเบียนภายหลังก็ตาม⁸¹

ผู้มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าหาใช้จำกัดเฉพาะผู้ประดิษฐ์ ผู้ทำสินค้าหรือผู้ใช้เครื่องหมายกับสินค้า แม้โจทก์จะไม่ใช้ผู้ประดิษฐ์หรือผลิตสินค้า แต่เป็นผู้รับโอนเครื่องหมายการค้ามาจากเจ้าของเดิมและจดทะเบียนถูกต้องตามที่กฎหมายบัญญัติ โจทก์ย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวที่จะขายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า⁸²

ผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าต้องเป็นเจ้าของเครื่องหมาย⁸³ แต่หาจำต้องเป็นผู้ผลิตสินค้าที่จะใช้เครื่องหมายการค้า⁸⁴

หลักกฎหมายคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนใช้กับสินค้าเฉพาะจำพวกที่ระบุไว้เท่านั้น โดยมีข้อยกเว้นเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปแม้ไม่จดทะเบียนก็คุ้มครองทุกจำพวกสินค้า⁸⁵ ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองสาธารณชนมิให้สับสนหลงผิด โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้นำมาจดทะเบียนไม่สามารถฟ้องคดีต่อศาลเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ ยกเว้นเฉพาะกรณีลวงขาย

๒.๑.๓.๒ สิทธิที่ได้รับการคุ้มครอง

ตามที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นเครื่องหมายการค้ามีลักษณะพิเศษคือจะต้องมีการใช้เครื่องหมายกับสินค้า และสิทธิเป็นสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองโดยผลของกฎหมาย ในประเด็นนี้ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้ ดังนี้

ลักษณะของสิทธิ สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นสิทธิที่คุ้มครองโดยผลของกฎหมาย แม้จำเลยจะนำเครื่องหมายการค้าพิพาทของผู้อื่นมาใช้กับสินค้าของตนเป็นเวลานานเพียงใด ก็ไม่ทำให้จำเลยมีสิทธิในเครื่องหมายการค้า⁸⁶ นิตินิติว่าด้วยการได้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินโดยการครอบครองปรปักษ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๘๒ ไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่สิทธิในเครื่องหมายการค้าอันเป็นทรัพย์สินทางปัญญาได้⁸⁶

81 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๑๔ / ๒๔๘๗

82 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๗๑ - ๑๒๗๓ / ๒๕๐๘ , ๑๖๖๕ - ๑๖๗๒ / ๒๕๒๓

83 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๖ / ๒๕๐๐

84 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๗ / ๒๔๕๕

85 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔๐ / ๒๕๐๑

86 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๔๔ / ๒๕๔๒

ข้อเท็จจริงในคดีอาญาที่ว่า โจทก์ไม่ได้เขียนเครื่องหมายการค้าเป็นคนละเรื่องกับ โจทก์มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าหรือไม่⁸⁷

๒.๑.๔. ลักษณะความคิด

ความคิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔ มาตรา ๔๕ ได้บัญญัติ เป็นความคิดไว้โดยเฉพาะเนื่องจากทางราชการมีความมุ่งหมายที่จะควบคุมเครื่องหมายการค้า เป็นความคิดต่อรัฐ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องในความคิดนี้⁸⁸

๒.๒ ประมวลกฎหมายอาญา

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ศาลฎีกาได้ วินิจฉัยวางหลักเกณฑ์ไว้ในเรื่องต่างๆ ดังนี้

๒.๒.๑ ความหมายของเครื่องหมายการค้า

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๒ (๑) เป็นเรื่องเครื่องหมายของสินค้าเท่านั้น เพราะชื่อหรือข้อความในการประกอบการค้าจะแปลว่าเป็นแบบของวัตถุที่ผลิตเป็นสินค้านั้นไม่ได้ ส่วนรอยประดิษฐ์ก็เป็นแต่ลวดลายของเครื่องหมายแล้วแต่จะประดิษฐ์ให้เป็นสัญลักษณ์ที่ต้องการ รูปนั้นก็คือภาพเขียน ภาพถ่ายของบุคคลหรือสถานที่ หรือสิ่งอื่นที่ใช้ให้ปรากฏที่สินค้าเพื่อให้เป็น สิ่งสังเกตว่าเป็นสินค้าของตน หาใช้รูปทรงลวดลายของสิ่งผลิตไม่ เพราะแม้ว่าจำเลยจะผลิตวัตถุ เป็นรูปทรงลักษณะตกแต่งของสินค้าอย่างไร หากไม่ปรากฏเครื่องหมายในการประกอบการค้า ก็ไม่อาจรู้ได้ว่าเป็นสินค้าของผู้ใด

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๒ (๑) เป็นบทบัญญัติว่าด้วยเครื่องหมายการค้า มิได้บังคับในเรื่องรูปทรงลวดลายของสินค้าหรือสิ่งผลิต จึงมิใช่บทบัญญัติห้ามการผลิตวัตถุอันเป็น สินค้ามิให้ซ้ำกัน หรือมีรูปแบบเหมือนหรือคล้ายกันหรือมีแบบมีรูปอย่างเดียวกัน⁸⁹ เมื่อไม่มี กฎหมายคุ้มครองประโยชน์ที่โจทก์ต้องการจึงไม่เป็นสิทธิที่มีตามกฎหมายหาอาจจะบังคับเหนือ คนทั่วไปได้ไม่ การกระทำของจำเลยที่ผลิตไฟฉายรูปกระบอกเป็นเกลียวอย่างเดียวกับสินค้าไฟฉาย ของโจทก์ หากเป็นการละเมิดต่อโจทก์ไม่⁹⁰ อีกทั้งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๒ (๑) มิได้

87 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๘๔ / ๒๕๑๘

88 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๐๗ / ๒๕๐๕

89 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๓ / ๒๕๑๐

90 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๖ / ๒๕๐๕

ห้ามการผลิตสินค้าโดยใช้วัตถุดิบในการผลิตหรือวิธีการผลิตเหมือนกับของผู้อื่น จึงไม่แปลไปถึงการ
ใช้ชื่อหรือข้อความนั้นในสูตร หรือวิธีการผลิตด้วย ดังนั้นการนำชื่อยาของผู้อื่นมาแสดงว่าเป็น
ส่วนผสมในการปรุงยาของจำเลย จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๒๗๒ (๑)⁹¹

แถบสีขาวบนกล่องยาไม่ถือว่าเป็นรอยประดิษฐ์เพราะไม่เป็นสัญลักษณ์พิเศษ⁹²

เห็นได้ว่าศาลฎีกาได้นำหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นหลักในการพิจารณาวินิจฉัยว่าเครื่องหมายใดเป็นเครื่องหมายการค้าหรือไม่

๒.๒.๒ การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า

การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้าเจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องนำมาขอ
จดทะเบียน แต่ผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าต้องเป็นเจ้าของเครื่องหมาย แต่ไม่ต้องทำสินค้า
เองก็ได้⁹³ นอกจากนี้ผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า หากจำเป็นต้องเป็นผู้ผลิตสินค้าที่จะใช้
เครื่องหมายการค้า นั้นด้วยตนเองไม่⁹⁴

เห็นได้ว่าศาลฎีกาได้นำหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นหลักในการพิจารณาวินิจฉัยถึงการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า

๒.๒.๓ สิทธิและการคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

สิทธิและการคุ้มครองของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วมิให้ผู้อื่น
กระทำละเมิด การติดเครื่องหมายไว้ที่หน้าห้างและพิมพ์เครื่องหมายของผู้อื่นไว้ในนามบัตร โดย
ไม่มีอำนาจ เป็นการเอาชื่อ รูปรอยประดิษฐ์ หรือข้อความใดๆ ในการประกอบการค้ามาใช้เพื่อให้
ประชาชนหลงเชื่อเป็นสินค้าของผู้อื่น⁹⁵ และการเอาเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมาพิมพ์ไว้ที่
ปกหนังสือ แสดงว่าเพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นหนังสือที่ใช้ปกดังกล่าวเป็นสินค้าของผู้อื่น
เป็นความผิด ตามมาตรา ๒๗๒ (๑)⁹⁶

⁹¹ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๑ / ๒๕๑๑

⁹² คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๐ / ๒๕๑๕ พ.ร.บ.เครื่องหมายการค้าคุ้มครองถึงการทำกล่องบรรจุ

ให้คล้ายคลึงกันด้วย

⁹³ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๖ / ๒๕๐๐

⁹⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๗ / ๒๔๕๕

⁹⁵ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๑ ๒๕๑๓

⁹⁶ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖ / ๒๕๒๓

๒.๒.๔ การกระทำที่เป็นความผิด

การทำปลอมรูปรอยประดิษฐ์ หรือข้อความของผู้อื่นขึ้นตรงตามลักษณะเดิม แม้เจ้าของจะมีได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ ก็เป็นผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๒ (๑) ได้^{๙๗} นอกจากนี้การกระทำตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๒ (๑) ต้องเป็นการกระทำเพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นด้วย^{๙๘}

จำหน่ายหรือวางเสนอบุขสุราที่ห่อกระดาษแก้วปิดตราเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นปลอม โดยประสงค์จะให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสุราผู้อื่น เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓ ประกอบด้วยมาตรา ๒๗๒ (๑)^{๙๙}

คำว่า “เคลนิวิสต์” เป็นส่วนหนึ่งของชื่อหนังสือพิมพ์ที่จำเลยใช้มาก่อน โดยได้ตีพิมพ์จำหน่ายมาราว ๒๐ ปี ก่อนที่โจทก์ได้ตั้งสำนักงานข่าวโดยใช้ชื่อ “เคลนิวิสต์” ดังนี้แม้จะเขียนเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย ก็เป็นชื่อที่อ่านได้ว่า “เคลนิวิสต์” การกระทำของจำเลยไม่มีความผิด^{๑๐๐}

๓ หลักเกณฑ์การคุ้มครองและระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทย

เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติในการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า และบรรทัดฐานที่ศาลฎีกาวินิจฉัยวางหลักไว้ หลักเกณฑ์ระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทยมีสาระสำคัญ ดังนี้

๓.๑ การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้นำอนุสัญญาระหว่างประเทศคือ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) เป็นหลักในการพิจารณาร่างกฎหมาย ซึ่งหลักเกณฑ์ในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ได้บัญญัติให้นำเอาบทบัญญัติในอนุสัญญา

๙๗ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๒ - ๗๘๓ / ๒๕๐๘

๙๘ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๐ / ๒๕๐๘

๙๙ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๑ / ๒๕๐๗

๑๐๐ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๖ / ๒๕๐๘

กรุงปารีส (Paris Convention) มาใช้โดยอนุโลม ดังนั้นระบบการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จึงเป็นระบบจดทะเบียนโดยให้ความคุ้มครองเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร และได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ ในการพิจารณาจดทะเบียน การควบคุม ฯลฯ เพื่อให้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs)

การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีความเป็นสากลและให้ความคุ้มครองเพิ่มขึ้นจากพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๑๔ ในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง เครื่องหมายร่วมและสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายบริการ ซึ่งในปัจจุบันได้รับความคุ้มครองในกฎหมายภายในของนานาประเทศ นอกจากนี้ยังได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ตลอดจนสิทธิของผู้จดทะเบียนไว้ให้ชัดเจน และยังได้กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปในการคุ้มครอง เช่น หลักเกณฑ์ในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าโดยเครื่องหมายที่จะนำมาของจดทะเบียนจะต้องมีลักษณะบ่งเฉพาะ ไม่มีลักษณะต้องห้าม ไม่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายของผู้อื่นที่นำมาของจดทะเบียนแล้ว เป็นต้น

นอกจากนี้ยังเป็นกฎหมายที่มีความยืดหยุ่น โดยได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.๒๕๔๓ เพื่อให้สอดคล้องกับการเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงของกฎเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศที่ไม่หยุดนิ่ง เช่น ปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดลักษณะของเครื่องหมายและเครื่องหมายที่ต้องห้ามมิให้รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า การสั่งเพิกถอน การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าและการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง การเก็บค่าธรรมเนียมในการโฆษณาของจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า และองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า รวมทั้งเพิ่มเติมให้มีการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้กับเพิ่มเติมอำนาจของนายทะเบียนในส่วนของการพิจารณาคำคัดค้าน เป็นต้น

๓.๒ การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าในประมวลกฎหมายอาญา

การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้นำอนุสัญญาระหว่างประเทศคืออนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention) เป็นหลักในการพิจารณาซึ่งบทบัญญัติในอนุสัญญากรุงปารีสคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในประเทศ ยกเว้นเฉพาะกรณีเป็นเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย โดยให้

ความคุ้มครองอย่างจำกัดเพียงประเทศภาคีสมาชิกจะต้องไม่ยอมรับจดทะเบียนเครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย และเพิกถอนหรือห้ามใช้เครื่องหมายการค้าที่ทำซ้ำ เดียน ในการที่จะทำให้เกิดความสับสนกับเครื่องหมายการค้าเท่านั้น มิได้มีบทกำหนดโทษในทางอาญาไว้แต่อย่างใด

การให้ความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญาเป็นระบบจดทะเบียน แต่ได้ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไม่ว่าจะจดทะเบียนในราชอาณาจักรหรือนอกราชอาณาจักร ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามากกว่าที่อนุสัญญากรุงปารีสกำหนด ผลเท่ากับว่าคณะกรรมการร่างกฎหมายได้ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้ามากกว่าอนุสัญญากรุงปารีส โดยให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในต่างประเทศแม้จะมีได้จดทะเบียนในประเทศไทยในระดับเท่าเทียมกับเครื่องหมายที่จดทะเบียนในประเทศไทย ส่วนหลักเกณฑ์การพิจารณาว่าเครื่องหมายใดเป็นเครื่องหมายการค้าหรือไม่ ศาลฎีกาใช้หลักเกณฑ์ต่างๆที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าเป็นหลักในการพิจารณา

บทที่ ๔

บทเปรียบเทียบและวิเคราะห์

ปัญหาที่เกิดจากบทบัญญัติกฎหมาย

ตามที่กล่าวมาในบทที่ ๓ ในบทนี้จะเปรียบเทียบการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ในเรื่องการให้ความคุ้มครองที่คาบเกี่ยวกันในประเด็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร รวมถึงชื่อที่ใช้ในการประกอบการค้าที่มีต้องนำมาจดทะเบียน โดยวิเคราะห์ปัญหาและผลที่เกิดจากความคาบเกี่ยวในการให้ความคุ้มครองโดยจะแยกพิจารณาเป็น ๕ ประเด็นใหญ่ๆ ดังนี้

๑. ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมายในทางทฤษฎี
๒. ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมาย
๓. ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมายในทางปฏิบัติ
๔. ปัญหาที่เกิดจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายประสงค์ที่จะคุ้มครอง การใช้
๕. ปัญหาจากคำวินิจฉัยของศาลฎีกาเกี่ยวกับการคุ้มครอง

๑. ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมายในทางทฤษฎี

ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ตามที่กล่าวมาในทางทฤษฎีแยกออกศึกษาได้ ดังนี้

๑. วัตถุประสงค์ของกฎหมาย
๒. แหล่งที่มาของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
๓. ลักษณะของกฎหมาย
๔. ประเภทของกฎหมาย

๑.๑ วัตถุประสงค์ของกฎหมาย

วัตถุประสงค์ในการบัญญัติกฎหมายเพื่อบังคับใช้กับคนในสังคมโดยทั่วไปมี ๒ ประการคือ

๑.๑.๑ เพื่อป้องกันสังคม

วัตถุประสงค์ในการป้องกันสังคมนั้นเป็นการป้องกันสังคมมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดกระทำละเมิดต่อบุคคลอื่น เพื่อให้บุคคลในสังคมอยู่ร่วมกัน ได้อย่างปกติสุข และการป้องกันสังคมยังขยายความรวมถึงการสร้างระบบกฎหมายให้เป็นปัจจัยต่อการพัฒนาประเทศและผลประโยชน์ของประเทศชาติมิให้ต่างชาติเอารัดเอาเปรียบคนในชาติด้วย

๑.๑.๒ เพื่อป้องกันตนเองของบุคคลในสังคม

วัตถุประสงค์ในการป้องกันบุคคลในสังคมนั้นเป็นการคุ้มครองบุคคลในสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างปกติสุขและคุ้มครองสิทธิมิให้ถูกเอาเปรียบหรือกระทำละเมิด นอกจากนี้จะต้องได้รับความคุ้มครองอย่างเป็นธรรมจากรัฐอย่างเสมอภาคทั้งระหว่างบุคคลในรัฐ และบุคคลที่อยู่ในบังคับของรัฐอื่น

๑.๑.๓ บทวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของกฎหมาย

โดยปกติตามอนุสัญญาระหว่างประเทศฉบับต่างๆที่สากลนานาชาติต่างถือปฏิบัติ นำไปบัญญัติเป็นกฎหมายภายในประเทศ มีหลักให้ความคุ้มครองต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะในเรื่องการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าประเทศต่างๆในโลกล้วนแล้วแต่ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในประเทศตนเท่านั้น มิได้ให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายนอกราชอาณาจักร

การที่บทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามประมวลกฎหมายอาญาได้ให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร เป็นการขยายความคุ้มครองมากกว่าที่ตามหลักสากลนานาชาติถือปฏิบัติเป็นผลให้ประเทศชาติและบุคคลในชาติต้องเสียเปรียบบุคคลในบังคับของชาติอื่น เพราะจะต้องคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของต่างชาติมากกว่าคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของบุคคลในชาติของตนเอง ซึ่งไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการออกกฎหมาย

๑.๒ แหล่งที่มาของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีแหล่งที่มาของบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ต่างกัน ดังนี้คือ

๑.๒.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติขึ้นด้วยเหตุผลพิเศษ เพื่อคุ้มครองประโยชน์ในทางการค้าขาย และคุ้มครองสาธารณชนมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ ฯลฯ ประสงค์จะลงโทษการกระทำที่มีไฉ่เป็นความผิดในตัวของมันเองและเพื่อให้เป็นไปตามหลักการคุ้มครองในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ที่ประเทศไทยให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคี บทบัญญัติประเภทนี้บางครั้งเรียกว่ากฎหมายเทคนิค กฎหมายประเภทนี้ความถูกผิดเกิดขึ้นเนื่องจากการตั้งกฎเกณฑ์ บทบัญญัติประเภทนี้เป็น Justice by Convention ไม่ใช่ Justice by nature ซึ่งการกระทำเป็นความผิดในทางอาญาเพราะต้องห้าม (Mala prohibita) มิใช่เป็นความผิดในตัวของมันเอง (Mala in se)

ดังนั้นในการใช้และการตีความโดยหลักทั่วไปจะต้องค้นหาเหตุผลพิเศษซึ่งก็คือการค้นหาเจตนารมณ์ของผู้บัญญัติกฎหมาย

๑.๒.๒ ประมวลกฎหมายอาญา

บทบัญญัติแห่งกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญาโดยหลักมีรากฐานมาจากขนบธรรมเนียมจารีตประเพณี ความผิดในทางกฎหมายอาญา เช่น ลักทรัพย์ ฆ่าคนตาย ล้วนมีรากฐานมาจากศีลธรรมทั้งสิ้น¹ บทบัญญัติเรื่องฐานความผิดในประมวลกฎหมายอาญาเป็นเพียงมารองรับสิ่งที่มีอยู่แล้ว

ดังนั้นในการใช้และการตีความโดยหลักทั่วไปแล้วจะต้องคำนึงถึงขนบธรรมเนียมจารีตประเพณี และศีลธรรม การตีความบทบัญญัติกฎหมายเหล่านั้นจึงจะได้ความหมายที่ถูกต้อง ดังนั้นบทบัญญัติเหล่านี้ถ้าค้นคว้าตีความตามบทบัญญัติกฎหมายแต่เพียงอย่างเดียว ย่อมเป็นการตีความที่ผิดพลาด

๑.๒.๓ บทวิเคราะห์แหล่งที่มาของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายเทคนิค หรือกฎหมายพิเศษที่บัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีลักษณะพิเศษและมีความอ่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปตามการเจรจาต่อรองในเวทีระหว่างประเทศ นอกจากนี้ในเรื่องการลงโทษกฎหมายมีความประสงค์ห้ามกระทำมิไฉ่เพราะการกระทำนั้นเป็นความผิด

¹ ปรีดี เกษมทรัพย์. นิติปรัชญา. หน้า ๓๖๒ - ๓๖๕.

การที่นำความคิดเกี่ยวกับการค้ามาบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายที่การแก้ไขเพิ่มเติมทำได้ยาก ต้องใช้เวลาในการแก้ไข มิได้เป็นไปตามเหตุผลทางเทคนิคหรือเหตุผลพิเศษที่ประสงค์จะลงโทษการกระทำที่มีได้เป็นความคิดในตัวเอง

ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความคิดเกี่ยวกับการค้าบัญญัติขึ้นเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส และได้ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ได้กำหนดฐานความผิดไว้ ๔ ฐานความผิด คือฐานใช้ชื่อประกอบการค้าของผู้อื่น ฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ฐานเลียนเครื่องหมายการค้า และฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าปลอม เป็นกฎหมายใช้บังคับโดยทั่วไป มีบทกำหนดโทษ และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๐๐ ซึ่งในขณะนั้นประเทศไทยมีกฎหมายที่คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่เป็นกฎหมายเฉพาะคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ใช้บังคับอยู่ โดยมีบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา ๔๕^๒ ซึ่งให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร และเป็นการให้ความคุ้มครองสาธารณชน โดยได้กำหนดฐานความผิดไว้คือฐานแสดงเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว หรือขายหรือเสนอขาย สินค้าซึ่งมีเครื่องหมายที่ตนรู้หรือว่าเป็นเท็จ จึงมิได้มีความคาบเกี่ยวหรือทับซ้อนกับฐานความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ แต่อย่างใด พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๔๗๔ ใช้บังคับถึงปีพ.ศ.๒๕๓๔ จึงได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และบังคับใช้จนถึงปัจจุบัน

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร มีฐานความผิด ๕ ฐานความผิด และกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการเพิ่ม โทษ ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล การริบทรัพย์ และวิธีคุ้มครองชั่วคราวก่อนดำเนินคดีทางศาล ไว้ครอบคลุมอย่างครบถ้วน และคาบเกี่ยวกับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญาโดยเป็นฐานความผิดเดียวกัน ๒ ฐานความผิดคือ ฐานปลอมเครื่องหมายการค้า , ฐานเลียนเครื่องหมายการค้า และคาบเกี่ยวกับกัน ๑ ฐานความผิดคือ ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย มีไว้เพื่อจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ คาบเกี่ยวกับฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา จึงเป็นการให้ความคุ้มครองอย่างคาบเกี่ยวและลักลั่นกัน ทำให้เกิดปัญหาในการตีความ การบังคับใช้กฎหมายและความเป็นธรรมของ

^๒ มาตรา ๔๕ ผู้ใดแสดงเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว หรือขายหรือเสนอขายสินค้าซึ่งมีเครื่องหมายที่ตนรู้หรือว่าเป็นเท็จเช่นว่านี้ ต้องระวางโทษ.....

กฎหมาย และเป็นการใช้กฎหมายโดยไม่คำนึงถึงแหล่งที่มาทำให้กฎหมายมีความแข็งแกร่ง ค้ำ ไม่ยืดหยุ่น ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคม

๑.๓ ลักษณะของกฎหมาย

ลักษณะของกฎหมายของประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีลักษณะที่แตกต่างกัน ดังนี้คือ

๑.๓.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าเป็นกฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ กฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายพิเศษ (Lex Specialis) กล่าวคือเป็นกฎหมายที่มีข้อความที่ใช้บังคับจำกับุคคล³ เฉพาะเรื่อง

๑.๓.๒ ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายทั่วไป (Lex Generalis) กล่าวคือเป็นกฎหมายที่มีข้อความที่ใช้บังคับทั่วไปโดยไม่จำกับุคคล สถานที่ เวลา ฯลฯ และใช้บังคับทั่วราชอาณาจักร

๑.๓.๓ บทวิเคราะห์ลักษณะของกฎหมาย

หลักเกณฑ์ในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทยที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันคือ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๖๓ - ๒๖๕

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ต่างให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายเฉพาะมีวัตถุประสงค์ เจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้า มีหลักเกณฑ์ครอบคลุมในทุกๆด้าน และออกใช้บังคับภายหลังประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป มีความยืดหยุ่นโดยผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้มีอำนาจในการออกกฎ ระเบียบต่างๆที่เกี่ยวกับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ เพื่อปรับเปลี่ยนให้เป็นไปตามรัฐประศาสน์นโยบายได้อย่างเหมาะสมทันการต่อกระแสความเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจโลก

³ หุตุค แสงอุทัย . ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป . หน้า ๑๐๕ .

ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายทั่วไปและบัญญัติไว้เฉพาะสิ่งที่ประสงค์จะให้ความคุ้มครองและกำหนดเพียงการกระทำอย่างไรเป็นความผิด ส่วนหลักเกณฑ์ต่างๆ เช่น หลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าเครื่องหมายใดเป็นเครื่องหมายการค้า ความหมายของเครื่องหมายการค้า ฯ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางหลักไว้โดยใช้หลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

จากเหตุผลที่กล่าวมาเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ ออกบังคับใช้ในภายหลัง อีกทั้งประสงค์จะให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร และมีบทกำหนดโทษโดยมีฐานความผิดเช่นเดียวกับฐานความผิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาเกือบทุกฐาน ความผิดยกเว้นความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าปลอม และฐานปลอม และเลียนเครื่องหมายการค้าที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายนอกราชอาณาจักร

เมื่อพิจารณาลักษณะการบังคับใช้กฎหมายเฉพาะและกฎหมายทั่วไป พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะโดยผลของกฎหมายที่ให้ความคุ้มครองในเรื่องเดียวกันและออกใช้บังคับในภายหลัง ดังนั้นฐานความผิดที่มีองค์ประกอบความผิดเดียวกันจึงควรต้องใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะบังคับและไม่ใช่บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป โดยถือหลักกฎหมายพิเศษต้องมาก่อนกฎหมายทั่วไป

๑.๔ ประเภทของกฎหมาย

ในเรื่องประเภทของกฎหมายพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ มีลักษณะแตกต่างกันโดยแยกออกพิจารณา ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔
๒. ประมวลกฎหมายอาญา

๑.๔.๑ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

เครื่องหมายการค้าจัดเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่ง คู่คุ้มครองโดยผลแห่งกฎหมายซึ่งหลักการคุ้มครองมีหลักเกณฑ์เฉพาะในการคุ้มครอง การคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาตามกฎหมายระหว่างประเทศมีข้อควรพิจารณาดังนี้คือ

๑.๔.๑.๑ เจตนารมณ์ของกฎหมายระหว่างประเทศ

กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาบัญญัติขึ้น โดยพื้นฐานความคิดทางเศรษฐศาสตร์ กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญากำหนดกติกาขึ้น โดยชาติมหาอำนาจทางอุตสาหกรรมผ่านการเจรจาต่อรองเพื่อผลประโยชน์ของประเทศตนในเวทีระหว่างประเทศในรอบต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวขยายขอบเขตการคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ประเทศต่างๆ จะเจรจาตกลงกัน ตัวอย่างที่เห็นได้คือในปัจจุบันเครื่องหมายการค้าได้มีการขยายการคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง เป็นต้น

กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาปัจจุบันมีแนวโน้มที่ควรให้ความสนใจ ในประเด็นดังนี้⁴

๑. การขยายขอบเขตของทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้รับการคุ้มครอง
๒. การขยายสิทธิผูกขาดในทรัพย์สินทางปัญญา
๓. การเพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย
๔. การผลักดันให้เกิด “โลกาภิวัตน์ของทรัพย์สินทางปัญญา”

๑) การขยายขอบเขตของทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้รับการคุ้มครอง

ในปัจจุบัน ได้มีการขยายขอบเขตทรัพย์สินทางปัญญาทั้งการขยายขอบเขตการคุ้มครองของกฎหมายสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้า นอกจากนี้ยังมีการขยายการคุ้มครองไปถึงทรัพย์สินทางปัญญาอย่างใหม่ และยังมีความพยายามที่จะขยายขอบเขตการคุ้มครองขั้นต่ำของประเทศต่างๆ และมีแนวโน้มที่จะขยายความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไปถึงสิ่งต่างๆ อีก เช่น กลิ่น และเสียง เป็นต้น

⁴ สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์. การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา. หน้า ๕ .

๒) การขยายสิทธิผูกขาดในทรัพย์สินทางปัญญา

นอกจากจะมีการขยายขอบเขตของทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้รับการคุ้มครองแล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วยังมีแนวความคิดและผลักดันให้มีการเพิ่มสิทธิผูกขาดในทรัพย์สินทางปัญญา ที่ได้รับความคุ้มครองอีกด้วย ในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า เช่น มีการพิจารณาให้สิทธิ ในการห้ามนำเข้าซ้อน หรือนำเข้าขนาน (parallel import) ของสินค้าต่างๆ เป็นต้น⁵

๓) การเพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย

การขยายการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาจะไม่มีประสิทธิภาพหากปราศจากการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวด และมีบทลงโทษรุนแรง ดังนั้นประเทศที่พัฒนาแล้วจึงได้มีการรวมตัวผลักดันในเรื่องการบังคับใช้กฎหมาย และเพิ่มโทษแก่ผู้กระทำละเมิด

ในการบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาในระดับโลกมีจุดเปลี่ยนที่สำคัญเมื่อ ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ได้บัญญัติแนวทางในการ บังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศต่างๆ โดยกำหนดให้กฎหมายของประเทศ สมาชิกมีบทลงโทษทางอาญาแก่ผู้ละเมิดเครื่องหมายการค้าและลิขสิทธิ์อย่างจริงจังด้วย⁶ แม้ในทาง ปฏิบัติในกรณีที่กฎหมายระบุบทลงโทษในทางแพ่งไว้แล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วก็ได้มีการผลักดัน ให้มีการแก้ไขกฎหมายให้มีบทลงโทษที่หนักขึ้น นอกจากนี้ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สิน ทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ยังกำหนดให้ประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติ เช่น ให้มี กระบวนการบังคับใช้กฎหมายที่เป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ ไม่ยุ่งยากซับซ้อนโดยไม่จำเป็น หรือ เสียค่าใช้จ่ายสูง หรือล่าช้าโดยไม่มีเหตุอันควร เป็นต้น

๔) การผลักดันให้เกิด “โลกาภิวัตน์ของทรัพย์สินทางปัญญา”

การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศต่างๆทั่วโลก ปัจจุบันส่วนใหญ่ แทบทั้งหมดจะใช้ระบบการจดทะเบียน และคุ้มครองโดยใช้หลักดินแดน (territorial principle) ซึ่งหมายถึงประเทศสมาชิกสามารถพิจารณาปรับจดทะเบียนและคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ได้อย่างอิสระเป็นการคุ้มครองต่างตอบแทน และที่สำคัญไม่คุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่ จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร

⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖.

⁶ TRIPs Section ๕ Article ๖๑

อย่างไรก็ดี ในปัจจุบันมีแนวโน้มไปสู่ “โลกาภิวัตน์ของทรัพย์สินทางปัญญา” เช่น ในการเจรจาความร่วมมือทางเศรษฐกิจแห่งเอเชีย – แปซิฟิก (เอเปค) มีการพยายามลดปัญหา การละเมิดเครื่องหมายการค้าด้วยการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียง แพร่หลาย เพื่อจัดตั้งระบบเครื่องหมายการค้าทั่วเอเปค ซึ่งแนวโน้มไปสู่ “โลกาภิวัตน์ของ ทรัพย์สินทางปัญญา” โดยในปัจจุบันได้มีการเริ่มต้นในระบบการจดทะเบียนสิทธิบัตร ซึ่งใน ระยะยาวจะพัฒนาไปสู่ระบบสิทธิบัตรระดับโลก และมีแนวโน้มที่จะขยายไปถึงทรัพย์สิน ทางปัญญาประเภทอื่นๆ

แม้ว่าในปัจจุบันการผลักดันให้เกิดระบบการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาระดับโลก ของประเทศต่างๆจะอยู่ในช่วงเริ่มต้น และยังไม่เข้าสู่ระบบเดียวกันก็ตาม แต่ในระยะยาวแล้วมี แนวโน้มที่จะประสานระบบกฎหมาย และธรรมเนียมการปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพย์สิน ทางปัญญาให้สอดคล้องกัน และดำเนินต่อไปอย่างช้าๆอย่างต่อเนื่องทั้งการขยายขอบเขตของ ทรัพย์สินทางปัญญาที่ได้รับการคุ้มครอง การขยายสิทธิผูกขาดในทรัพย์สินทางปัญญา การเพิ่ม ความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อนำไปสู่การผลักดันให้เกิด “โลกาภิวัตน์ของทรัพย์สิน ทางปัญญา” ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนของเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา

แนวโน้มต่างๆที่กล่าวมาในข้างต้นส่งแรงกดดันให้ประเทศไทยจะต้องคุ้มครอง ทรัพย์สินทางปัญญาซึ่งส่วนใหญ่เป็นของต่างชาติมากขึ้น โดยยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าประเทศไทย จะได้ประโยชน์ตอบแทนกลับมามากมายหรือไม่

๑.๔.๑.๒ หลักกฎหมายระหว่างประเทศ

ในการร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ผู้ร่างกฎหมายประสงค์จะ ให้การคุ้มครองเป็นไปตามหลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่ เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ซึ่งเป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งมีหลักการพื้นฐานในการ คุ้มครอง ที่สำคัญสรุปได้ ดังนี้

๑. หลักดินแดน (Territoriality principle) โดยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาจะเกิดขึ้น ได้ก็แต่การรับรองโดยกฎหมายภายในของรัฐ โดยสถานะของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่มีอยู่ใน แต่ละประเทศจะแยกเป็นอิสระต่อกัน และไม่มีอิทธิพลต่อการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ที่มีอยู่ในต่างประเทศ

๒. หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง (Most-favoured-nation treatment) มีเจตนารมณ์ที่จะให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างรัฐภาคี โดยคนชาติของรัฐภาคีสมาชิก

จะได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน เป็นหลักการคุ้มครองต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

๓. หลักการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ (National Treatment) เป็นหลักกฎหมายที่ผูกพันให้รัฐภาคีจะต้องมีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันระหว่างคนต่างชาติและคนชาติรัฐของตน โดยเป็นการคุ้มครองต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

๑.๔.๒ ประมวลกฎหมายกฎหมายอาญา

ในเรื่องประเภทของกฎหมาย ประมวลกฎหมายอาญามีข้อควรพิจารณา ดังนี้

๑.๔.๒.๑ เจตนารมณ์ของกฎหมายมหาชน

ประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายมหาชนที่ให้อำนาจรัฐ องค์การของรัฐ รวมถึงเจ้าหน้าที่รัฐ ในการปกครอง ควบคุมความสงบสุขในสังคม และมีบทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืน ดังนั้น การตีความจะต้องตีความตามตัวอักษร โดยเคร่งครัด ถ้ากฎหมายไม่ให้บัญญัติไว้จะตีความเพื่อขยายให้ครอบคลุมถึงไม่ได้

๑.๔.๒.๒ หลักกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติ หลักการบังคับใช้กฎหมายอาญา กฎหมายใหม่ยกเลิกกฎหมายเก่า และการใช้กฎหมายที่เป็นคุณไว้ในมาตรา ๒ และมาตรา ๓

หลักการที่สำคัญพื้นฐานของการใช้ประมวลกฎหมายอาญา ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒ ในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายอาญา สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

๑. จะต้องมีกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้จึงจะลงโทษผู้กระทำได้
๒. ต้องตีความ หรือแปลความตามตัวอักษร โดยเคร่งครัด ไม่ยืดหยุ่น
๓. ไม่มีผลย้อนหลัง

หลักกฎหมายที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓ ในเรื่องกฎหมายเป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ประมวลกฎหมายอาญา เป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน นอกจากจะต้องตีความ โดยเคร่งครัดแล้ว แต่ในส่วนของการบังคับใช้กฎหมายแล้ว ต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว ฯลฯ

เกณฑ์การพิจารณาว่ากฎหมายใดเป็นคุณหรือไม่จาก⁷ ประเภทของโทษ อัตราโทษ เหตุฉกรรจ์ เหตุเพิ่มโทษ มีกฎหมายล้างมลทิน เหตุยกเว้นโทษ หรือเหตุลดโทษ อายุความ เป็น ความผิดอันยอมความได้หรือไม่ อายุความล่วงเลยการลงโทษ เงื่อนไขความรับผิดชอบทางอาญา เป็นต้น

๑.๔.๓ บทวิเคราะห์ประเภทของกฎหมาย

เมื่อพิจารณาจากประเภทของกฎหมาย จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ที่มีหลักการพื้นฐานของกฎหมายเป็นการคุ้มครองต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน หลักเกณฑ์ในการคุ้มครองอยู่ที่การเจรจาต่อรองของประเทศภาคี หลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ต้องนำมาพิจารณาประกอบ เช่น หลักดินแดน หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่ง หลักการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ เป็นต้น ซึ่งมีความยืดหยุ่นสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามการเจรจาต่อรองในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ เพื่อให้เป็นไปตามหลักดังกล่าวพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จึงมีบทบัญญัติที่ยืดหยุ่น โดยกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้รักษาการ มีอำนาจในการออกกฎ ระเบียบต่างๆ ให้เป็นไปตามนโยบายรัฐเพื่อรักษาผลประโยชน์ ความมั่นคงแห่งรัฐ รวมถึงเอื้อต่อการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ยังสามารถแก้ไขเพิ่มเติมได้โดยง่าย โดยได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ.๒๕๔๒

ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา หมวด ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงปารีส แต่จัดอยู่ในประเภทกฎหมายมหาชนที่ใช้บังคับโดยทั่วไปมีเฉพาะบทกำหนดโทษเท่านั้น โดยมีได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า รวมถึงไม่มีผู้รักษาการในเรื่องดังกล่าว นอกจากนี้ตั้งแต่มีการประกาศใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๐๐ ถึงปัจจุบันเป็นเวลาเกือบห้าสิบปีก็ยังมีได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมแต่ประการใด

การที่ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๐๐ ให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร ในขณะที่การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายเฉพาะของไทยที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ

⁷ วีระชาติ เอี่ยมประไพ . เสกเซอร์เนติบัณฑิตสมัยที่ ๕๕ เล่มที่ ๓ . หน้า ๑๑๕ - ๑๒๓ .

เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ที่มีผลบังคับใช้ในขณะนั้นให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า เช่นเดียวกันแต่ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในประเทศไทยเท่านั้น โดยใน ส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองในทางอาญา ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๕ ฐานแสดงเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว หรือขายหรือเสนอขายสินค้าซึ่งมีเครื่องหมายที่ตนรู้หรือว่าเป็นเท็จเท่านั้น จึงมิได้มีความคาบเกี่ยวหรือทับซ้อนกับ ฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ แต่อย่างใด พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ใช้บังคับถึงปี พ.ศ.๒๕๓๔ จึงได้ ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะและให้ความคุ้มครองในทางอาญาเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในประเทศไทยเช่นเดียวกัน มี ฐานความผิด ๕ ฐานความผิด ซึ่งคาบเกี่ยวกับความคุ้มครองตามประมวลกฎหมายอาญาโดยเป็น ฐานความผิดเดียวกัน ๒ ฐานความผิดคือ ฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ฐานเลียนเครื่องหมายการค้า และคาบเกี่ยวกัน ๑ ฐานความผิดคือฐานนำเข้า จำหน่าย มิไว้เพื่อจำหน่าย เช่นนี้เป็นปัญหาว่าจะใช้ กฎหมายใดบังคับ และการตีความกฎหมายควรจะตีความอย่างไร

ถ้าตีความว่าการให้ความคุ้มครองในเรื่องการปลอม การเลียนเครื่องหมายการค้า ที่จดทะเบียนในราชอาณาจักรเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ และกรณีนี้ให้ใช้กฎหมายเฉพาะที่บังคับใช้ในภายหลังคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บังคับ

ส่วนในเรื่องการปลอม การเลียนเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรที่ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มิได้กำหนดไว้เป็นความผิด แต่ตามประมวล กฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ ยังคงเป็นความผิดอยู่ เช่นนี้เฉพาะการปลอม การเลียนเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรจึงเป็นความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕

ถ้าตีความเช่นนี้เท่ากับว่าเป็นการให้ผู้เสียหายสามารถเลือกใช้กฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองดังนี้คือ ถ้ามีผู้กระทำปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย ย่อมใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บังคับเนื่องจากเป็นกฎหมายเฉพาะและมี บทกำหนดโทษสูงกว่า แต่ถ้ามีผู้กระทำปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน นอกราชอาณาจักร เช่นนี้ย่อมใช้ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ บังคับ เนื่องจากการกระทำดังกล่าวพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มิได้บัญญัติไว้เป็นความผิด

การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร ตามประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้าเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ ก่อให้เกิดผลมิได้เป็นการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองสังคม ผลเท่ากับว่ามีได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เจตนารมณ์ในการบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๖๓ - ๒๖๔ เนื่องจากประสงค์จะให้ เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศคืออนุสัญญากรุงปารีสซึ่งนานาประเทศส่วนใหญ่ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศตน และผลของบทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรของต่างชาติที่มีจำนวนมากมายมหาศาลในระดับเดียวกับการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนเฉพาะในประเทศไทยทำให้ประเทศชาติเสียประโยชน์

นอกจากนี้เมื่อได้พิจารณาหลักกฎหมายที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒ - ๓ แล้วจะเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายอาญาต้องตีความ หรือแปลความตามตัวอักษร โดยเคร่งครัด กล่าวคือจะนำบทกฎหมายที่ใกล้เคียง (analogy) มาใช้ให้เป็นผลร้ายหรือจะนำจารีตประเพณีมาใช้ให้เป็นผลร้ายมิได้^๘ และไม่มีผลย้อนหลัง กล่าวคือจะตีความให้เป็นโทษไม่ได้ แต่มีข้อเสียคือกฎหมายขาดความยืดหยุ่น ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายเฉพาะมีเจตนารมณ์ในการให้ความคุ้มครองเป็นไปในทิศทางเดียวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศที่นานาประเทศยึดถือนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศของตน มีความยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนให้ เป็นไปตามความเปลี่ยนแปลงกระแสโลก โดยให้ความคุ้มครองบังคับในเรื่องเดียวกันและออกบังคับใช้ภายหลัง ได้กำหนดคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ในกรณีนี้ถ้าตีความตามหลักกฎหมายอาญา ซึ่งเป็นการการตีความเคร่งครัดตามเจตนารมณ์กฎหมาย ที่ให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรและตั้งแต่ใช้บังคับจนถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลาเกือบ ๕๐ ปีไม่เคยแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ของประเทศ และการติดต่อค้าขายในเวทีการค้าระหว่างประเทศที่ปัจจุบันนี้มีการติดต่อ สื่อสารกันสะดวกและได้เปลี่ยนแปลงไปกว่าในอดีตมากมาย และปัจจุบันกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศที่นานาประเทศยึดถือนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมาย ภายในประเทศของตน มีความเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาในเวทีการเจรจาต่อรองการค้าระหว่างประเทศโดยกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาที่นานาประเทศนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของตน โดยหลักยึดถือหลักดินแดน โดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สิน

^๘ คณิต ฒ นกร . กฎหมายอาญาภาคทั่วไป . หน้า ๓๗ .

ทางปัญญาที่จดทะเบียนภายในประเทศของคนเท่านั้น^๙ ดังนั้นการการตีความตามประมวลกฎหมายอาญาที่ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรจึงมิได้เป็นการบัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองสังคมในปัจจุบัน

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่าการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ ต่างประสงค์ให้เป็นไปตามกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศซึ่งมีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บทบัญญัติที่มีความยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศ ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ ตั้งแต่ประกาศใช้ไม่เคยมีการแก้ไขปรับเปลี่ยนให้เป็นไปตามกระแสความคุ้มครองในกฎหมายระหว่างประเทศ ก่อให้เกิดความล้าหลัง คาบเกี่ยว ทั้งๆที่กฎหมายที่บัญญัติออกมาเพื่อคุ้มครองในเรื่องเดียวกันควรมีการให้ความคุ้มครองไปในทิศทางเดียวกัน

๒. ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมาย

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญากฎ ๒ ลักษณะที่ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ ที่คาบเกี่ยวกัน ในหัวข้อนี้จะแยกเปรียบเทียบและวิเคราะห์ในประเด็นต่อไปนี้คือ

๑. เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย
๒. สิ่งที่ถูกกฎหมายคุ้มครอง
๓. การกระทำที่เป็นความผิด ลักษณะความผิด บทกำหนดโทษและอายุความ
๔. การเพิ่มโทษ

๒.๑ เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย

เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมายแยกออกพิจารณา ดังนี้

- ๑ เจตนารมณ์ในการบัญญัติพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

^๙ สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ . การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา . หน้า ๘ .

๒ เจตนารมณ์ในการบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕

๒.๑.๑ เจตนารมณ์ในการบัญญัติพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

เหตุผลในการขอร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เนื่องจากรัฐบาลไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคีให้สัตยาบันข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade หรือ GATT) และในขณะนั้นประเทศภาคีอยู่ในระหว่างการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับสิทธิทางการค้าและการให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งในการเจรจารอบอุรุกวัย เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๑๙๙๔ ที่เมืองมาราเกช ประเทศโมร็อกโค รัฐมนตรีภาคีแกตต์ ๑๒๔ ประเทศรวมถึงประเทศไทย มีมติเอกฉันท์รับรองร่างกรรมสารสุดท้าย (Final Act) และยอมรับให้มีการจัดตั้งองค์การการค้าโลก หรือ WTO ขึ้นมาทำหน้าที่แทนแกตต์ ภายในวันที่ ๑ มกราคม ๑๙๙๕

ในข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade หรือ GATT) ประกอบด้วยข้อตกลงต่างๆ ๑๕ ข้อตกลง และข้อตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) เป็นหนึ่งในข้อตกลงดังกล่าวที่ประเทศไทยจะต้องนำมาปฏิบัติ โดยในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ประเทศภาคีสมาชิกจะต้องให้ความคุ้มครองนั้นเครื่องหมายการค้าเป็นส่วนหนึ่งในข้อตกลงดังกล่าวที่จะต้องให้ความคุ้มครอง ดังนั้นประเทศไทยจึงมีพันธะที่จะต้องตรากฎหมายภายในให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งรวมถึงต้องให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าด้วย

๒.๑.๒ เจตนารมณ์ในการบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา

ในขณะที่ประชุมร่างประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า รัฐบาลไทยมีนโยบายที่จะให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส ดังนั้นคณะกรรมการร่างกฎหมายจึงได้ใช้อุญัตินุสัญญากรุงปารีสเป็นหลักในการประกอบการพิจารณา โดยคณะกรรมการร่างกฎหมายประสงค์ที่จะร่างกฎหมายเพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศและมีความเป็นสากล

บทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ นั้น ผู้ร่างกฎหมายมีความประสงค์ที่จะคุ้มครองเพื่อให้มีการค้าขายอย่างเป็นธรรมโดยบัญญัติคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนใน

ต่างประเทศเพื่อเอาไว้เพราะถ้ารอให้เข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีสแล้วจึงบัญญัติคุ้มครองเครื่องหมายการค้าจะแก้ไขเพิ่มเติมได้ยาก และต้องใช้เวลาในการแก้ไขเป็นเวลานาน

ในชั้นร่างกฎหมายได้ใช้อนุสัญญากรุงปารีสเป็นหลักในการพิจารณา โดยอนุสัญญากรุงปารีส มีบทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย โดยการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายนั้น เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายนั้น จะต้องจดทะเบียนเครื่องหมายนั้นในประเทศของตนก่อนจึงจะได้รับคุ้มครอง ดังนั้นผู้ร่างประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าจึงได้ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในต่างประเทศซึ่งเป็นการบัญญัติกฎหมายขึ้นใช้บังคับก่อนที่ประเทศไทยจะเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส และในเรื่องบทกำหนดโทษกรรมการร่างกฎหมายท่านหนึ่ง¹⁰ เห็นควรกำหนดโทษในทางอาญาโดยให้เหตุผลว่าประเทศไทยมีภาระหน้าที่ที่จะต้องกำหนดโทษตามอนุสัญญาระหว่างประเทศต่างๆที่ในขณะนั้นประเทศไทยยังมิได้เข้าเป็นภาคีให้สัตยาบัน และในอนุสัญญากรุงปารีสมิได้มีบทกำหนดโทษผู้กระทำความผิดในทางอาญาแต่อย่างใด

๒.๑.๓ บทวิเคราะห์เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย

ตามที่กล่าวมาเห็นได้ว่าเจตนารมณ์ในการร่างกฎหมายทั้งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ประสงค์จะให้เป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศเช่นเดียวกันกัน โดยเจตนารมณ์ในการร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ประสงค์จะให้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) ส่วนประมวลกฎหมายอาญาผู้ร่างกฎหมาย ประสงค์จะให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงปารีส

ปัจจุบันประเทศไทยให้สัตยาบันความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) และประเทศไทยได้บัญญัติกฎหมายภายในที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงดังกล่าว และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) ข้อ ๑๖ (๒) ให้นำเอาบทบัญญัติข้อ ๑๖ ทวิของอนุสัญญากรุงปารีสมาใช้บังคับโดยอนุโลม แม้ว่าในปัจจุบันประเทศไทยยังมิได้ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีส ดังนั้นเมื่อดูจากเจตนารมณ์ใน

¹⁰ พิชาน นุลง

การบัญญัติกฎหมายจึงไม่มีความจำเป็นและไม่มีความประโยชน์อื่นใดจึงที่จะต้องมีความผิดเกี่ยวกับการค้าที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๘ มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ ประมวลกฎหมายอาญา ไว้แต่อย่างใด

๒.๒ สิ่งที่ถูกกฎหมายคุ้มครอง

สิ่งที่กฎหมายคุ้มครองแยกออกพิจารณาได้ดังนี้

- ๑ สิ่งที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ คุ้มครอง
- ๒ สิ่งที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ คุ้มครอง

๒.๒.๑ สิ่งที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ คุ้มครอง

การได้มาซึ่งความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามระบบกฎหมายไทยที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ใช้ระบบจดทะเบียน ดังนั้นผู้ที่ต้องการจะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจะต้องนำเครื่องหมายการค้ามาขอจดทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่

สิ่งที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองนั้น ได้มีการขยายความคุ้มครองมาตามลำดับ ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ใช้บังคับ กฎหมายคุ้มครองเพียงเครื่องหมายการค้า และเครื่องหมายชุดเท่านั้น และได้มีการขยายการคุ้มครองมาตามลำดับจนถึงปัจจุบันจึงได้ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายร่วม เครื่องหมายรับรอง สิ่งที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครอง สรุปได้ ดังนี้

- ก. เครื่องหมายการค้า¹¹
- ข. เครื่องหมายบริการ¹²
- ค. เครื่องหมายร่วม¹³
- ง. เครื่องหมายรับรอง¹⁴
- จ. ชื่อทางการค้า¹⁵

¹¹ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๒ , มาตรา ๖

¹² พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๓ , มาตรา ๘๐

¹³ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๔ , มาตรา ๘๑

¹⁴ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ วรรค ๕ , มาตรา ๘๔

ฉ. เครื่องหมายที่มีชื่อเสียงแพร่หลาย¹⁵

**๒.๒.๒ สิ่งที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า
มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ ให้ความคุ้มครอง**

สิ่งที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ให้ความคุ้มครอง
เครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายใน หรือ
นอกราชอาณาจักร และจะต้องเป็นเครื่องหมายการค้าที่ยังได้รับการคุ้มครองอยู่ในขณะถูกระทำ
ละเมิด กล่าวคือยังไม่ถูกเพิกถอน และสิ่งที่ประมวลกฎหมายอาญา ให้ความคุ้มครองนั้นตั้งแต่มีการ
ประกาศใช้จนถึงปัจจุบันมิได้มีการขยายความคุ้มครอง หรือแก้ไขเพิ่มเติม

๒.๒.๓ วิเคราะห์สิ่งที่กฎหมายคุ้มครอง

ในเรื่องสิ่งที่กฎหมายคุ้มครองจะเห็นได้ว่ากฎหมายทั้งสองฉบับต่างประสงค์ให้ความ
คุ้มครองเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน และวัตถุประสงค์หลักต่างประสงค์ที่จะให้การคุ้มครอง
เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว นอกจากนี้ยังได้ขยายความคุ้มครองไปถึงการนำเข้าจำหน่าย
หรือเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมเช่นเดียวกัน โดยประมวลกฎหมายอาญา
ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๕ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๐

แต่อย่างไรก็ตามมีข้อแตกต่างในส่วนที่สำคัญ กล่าวคือพระราชบัญญัติเครื่องหมาย
การค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเฉพาะกับเครื่องหมายที่จดทะเบียนในราชอาณาจักรเท่านั้นซึ่ง
เป็นไปตามหลักสากลที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่นานาประเทศปฏิบัติ แต่ประมวล
กฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่
จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร

ผลของการขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายนอก
ราชอาณาจักร มีผลเท่ากับว่าประเทศไทยจะต้องให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของ
ชาวต่างชาติ ที่มีต้องนำเครื่องหมายมาจดทะเบียนภายในประเทศไทย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ
เป็นการให้สิทธิแก่ชาวต่างชาติโดยให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของชาวต่างชาติ
ที่มีต้องจดทะเบียนภายในประเทศไทย ในขณะที่เครื่องหมายการค้าของคนไทยหากประสงค์
จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจะต้องนำเครื่องหมายการค้าที่นั้นมาจดทะเบียน และหาก

¹⁵ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๗

¹⁶ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔๖ วรรคสอง

ประสงค์จะได้รับความคุ้มครองจากประเทศต่างๆก็จะต้องนำเครื่องหมายการค้าไปจดทะเบียนในประเทศนั้นๆ ผลเท่ากับว่าประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ให้ความคุ้มครองชาวต่างชาติมากกว่าคุ้มครองคนไทยด้วยกันเอง

ผลของบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า จึงเป็นการให้ความคุ้มครองมากกว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองและให้ความคุ้มครองมากกว่ากฎหมายภายในประเทศต่างๆส่วนใหญ่¹⁷ ที่ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในประเทศตนเองเท่านั้น

๒.๓ การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ ลักษณะความผิด

การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ ลักษณะความผิดแยกออกพิจารณาได้ ดังนี้

๑. การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ ลักษณะความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

๒. การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ ลักษณะความผิดโทษตามประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕

๒.๓.๑ การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษ อายุความ ลักษณะความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

บทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในหมวด ๖ มาตรา ๑๐๗ - ๑๑๖ มีสาระสำคัญสรุปได้ ดังนี้

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับตัวเครื่องหมาย
 ๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
 ๓. ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและบังคับโทษ
๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับตัวเครื่องหมาย

ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับตัวเครื่องหมาย พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในหมวด ๖ บทกำหนดโทษ มาตรา ๑๐๘ - ๑๑๒ มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

¹⁷ สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์. การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา. หน้า ๘.

๑.๑ ความผิดฐานปลอมเครื่องหมาย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความสิบปี

๑.๒ ความผิดฐานเลียนเครื่องหมาย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความสิบปี

๑.๓ ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายปลอม ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๐ ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ ลักษณะความผิดและอายุความเป็นไปตามระวางโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ

๑.๔ ความผิดฐานแสดง จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทยว่าเป็นเครื่องหมายที่ได้จดทะเบียนในประเทศไทย ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความห้าปี

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

ในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในหมวด ๖ บทกำหนดโทษ มาตรา ๑๐๗ , ๑๑๒ ทวิ , ๑๑๒ ตริ มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๒.๑ ยื่นคำขอ คำคัดค้าน หรือเอกสาร โดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๗ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความหนึ่งปี

๒.๒ ความผิดฐานเจ้าของเครื่องหมายฝ่าฝืนเงื่อนไขการใช้สิทธิที่กฎหมายกำหนดไว้ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความหนึ่งปี

๒.๓ ขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียน ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๒ ทวิ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดินอายุความห้าปี

๒.๔ ไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานซึ่งปฏิบัติหน้าที่ ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๒ ตริ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดินอายุความหนึ่งปี

๓. ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและบังคับโทษ

ในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและบังคับโทษพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในหมวด ๖ บทกำหนดโทษ มาตรา ๑๑๓ - ๑๑๖ มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๓.๑ เหตุเพิ่มโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๓ ผู้กระทำความผิดและได้รับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นโทษยังไม่ครบกำหนดห้าปี มากระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ อีก ต้องระวางโทษทวิคูณ ไม่มีอายุความ กระทำความผิดอีกภายในห้าปีระวางโทษทวิคูณ

๓.๒ ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคลที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ กรรมการผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับ ความผิดนั้นๆ ด้วย อายุความเป็นไปตามฐานความผิดที่กระทำ

๓.๓ การริบทรัพย์สินที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๕ อายุความเป็นไปตามฐานความผิดที่กระทำ

๓.๔ วิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนดำเนินคดีทางศาลที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๖ ไม่มี อายุความ

๒.๓.๒ การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษและอายุความตามประมวล กฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๒ (๑) มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕

บทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ได้บัญญัติไว้ใน ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ๒๗๓ - ๒๗๕ มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. มาตรา ๒๗๓ ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความ ๑๐ ปี

๒. มาตรา ๒๗๔ ความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้า ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน อายุความ ๑๐ ปี

๓. มาตรา ๒๗๕ ความผิดฐานนำเข้า จำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายสินค้าปลอม ความผิดฐานนี้โทษ ลักษณะความผิด อายุความเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ , มาตรา ๒๗๔

๒.๓.๓ บทวิเคราะห์การกระทำที่เป็นความผิด บทกำหนดโทษและอายุความ

ตามที่กล่าวมาในเบื้องต้นเห็นได้ว่าการกระทำที่เป็นความผิดที่พระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า
คุ้มครอง สรปได้ ดังนี้

๑. การกระทำที่เป็นความผิด
๒. บทกำหนดโทษ และอายุความ

๑. การกระทำที่เป็นความผิดหรือฐานความผิด และลักษณะความผิด

การกระทำที่เป็นความผิดหรือฐานความผิดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติครอบคลุมการกระทำที่เป็นความผิดเกี่ยวกับตัว
เครื่องหมาย การกระทำความผิดต่อเจ้าพนักงาน และในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและ
การบังคับโทษ

โดยในส่วนที่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับตัวเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้เฉพาะ
ความผิดเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนจำนวน ๔ ฐานความผิด คือ ฐานปลอมเครื่องหมาย
การค้า ฐานเลียนเครื่องหมายการค้า ฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่าย มีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้า
ปลอม หรือให้บริการหรือเสนอให้บริการเครื่องหมายปลอม และฐานแสดง จำหน่าย ให้บริการ
เครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนภายในประเทศว่าเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายใน
ประเทศ ลักษณะความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ทุกฐานความผิด
กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดต่อแผ่นดินคู่กรณีไม่สามารถตกลงยอมความกันได้

ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้บัญญัติ
การกระทำที่เป็นความผิดเฉพาะเกี่ยวกับตัวเครื่องหมายการค้าเหมือนกับที่พระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้บางส่วนคือ ฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ฐานเลียน
เครื่องหมายการค้า ฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่าย ส่วนความผิดฐาน มีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้า
ปลอม หรือให้บริการหรือเสนอให้บริการเครื่องหมายปลอม และฐานแสดง จำหน่าย ให้บริการ
เครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนภายในประเทศว่าเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายใน
ประเทศมิได้บัญญัติไว้เป็นความผิดแต่อย่างใด

การกระทำที่เป็นความผิดและบทกำหนดโทษตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า
มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ มีส่วนที่ต่างกัน กล่าวคือความผิดฐานฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่าย

มีไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าปลอม หรือให้บริการหรือเสนอให้บริการเครื่องหมายปลอม ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐ กับความผิดฐานเสนอจำหน่ายนำเข้าจำหน่าย เสนอจำหน่าย ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๕ มีสาระสำคัญในการคุ้มครองใกล้เคียงกันแต่มีส่วนที่คาบเกี่ยวกัน กล่าวคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐ ให้ขยายความรวมถึงการให้บริการซึ่งเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) และบัญญัติให้การเสนอจำหน่ายเป็นความผิด ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๕ บัญญัติให้การเสนอจำหน่ายเป็นความผิด แต่การมีไว้เพื่อจำหน่ายไม่เป็นความผิด

ในส่วนการกระทำความผิดต่อเจ้าพนักงาน และในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและการบังคับโทษที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เพื่อประโยชน์ในการควบคุม คุ้มครองให้เป็นไปตามรัฐประศาสนโยบายในการปกครองประเทศฯ และกำหนดเป้าหมายทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมนั้น ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มิได้บัญญัติไว้แต่อย่างใด

ลักษณะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ต่างบัญญัติให้เป็นความผิดต่อแผ่นดิน

๒. บทกำหนดโทษและอายุความ

การกระทำที่เป็นความผิดในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๖ ถึง มาตรา ๑๑๖ ส่วนประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ ถึง มาตรา ๒๗๕

ตามที่กล่าวมาในหัวข้อการกระทำที่เป็นความผิดหรือฐานความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มีฐานความผิดที่เหมือนกัน ๒ ฐานความผิด ส่วนอีก ๑ ฐานความผิดมีความคาบเกี่ยวกัน โดยในความผิดฐานเดียวกันนั้นมีระวางโทษต่างกัน ส่งผลให้กำหนดอายุความในการดำเนินคดีย่อมต่างกัน ในที่นี้จะขอกล่าวถึงฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่เหมือน และคาบเกี่ยวกัน ความผิดในฐานดังกล่าวมีบทกำหนดโทษและอายุความ ดังนี้

ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ กฎหมายได้ระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงมีอายุความในการดำเนินคดีสิบปี ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้ากำหนดโทษไว้ในมาตรา ๒๗๓ กฎหมายได้ระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงมีอายุความในการดำเนินคดีสิบปี

จากบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับเห็นได้ว่า ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นความผิดฐานเดียวกันแต่ระวางโทษต่างกัน ซึ่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีอัตราโทษจำคุกสูงกว่าประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าถึงสามปี และโทษปรับสูงกว่าประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าเกือบสี่แสนบาท ทั้งๆที่เป็นความผิดฐานเดียวกัน แต่มีอายุความในการดำเนินคดีสิบปีเช่นกัน

ความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๙ กฎหมายได้ระวางโทษระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงมีอายุความในการดำเนินคดีสิบปี ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๔ กฎหมายได้ระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความในการดำเนินคดีห้าปี

เมื่อดูจากบทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับเห็นได้ว่า ความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นความผิดฐานเดียวกันแต่ระวางโทษต่างกัน ซึ่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีอัตราโทษจำคุกสูงกว่าประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าถึงหนึ่งปี และโทษปรับสูงกว่าประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าเกือบสองแสนบาท ทั้งๆที่เป็นความผิดฐานเดียวกัน นอกจากนี้อายุความในการดำเนินคดีก็ไม่เท่ากันทั้งๆที่เป็นความผิดฐานเดียวกัน

ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายปลอม พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๐ การระวางโทษต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ และอายุความในการดำเนินคดีเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ ในขณะที่ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าปลอม ประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๕ การระวางโทษต้องระวางโทษตาม

ที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ และอายุความในการดำเนินคดีเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ เช่นกัน

๒.๔ การเพิ่มโทษ

การเพิ่มโทษแยกออกพิจารณาได้ดังนี้

๑. การเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

๒. การเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕

๒.๔.๑ การเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

หลักการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดแล้วต่อมาก่อทำความผิดอีก ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๑ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ พันโทษยังไม่ครบห้าปีกระทำความผิดซ้ำอีกโทษที่จะลงกับผู้นั้นจะต้องวางโทษทวีคูณ

๒.๔.๒ การเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญา

หลักการเพิ่มโทษหรือกระทำความผิดอีกในความผิดเกี่ยวกับการค้าตามประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๓ มีหลักเกณฑ์ กระทำความผิดอีกภายใน ๑ ปีนับแต่วันพ้นโทษเพิ่มโทษกึ่งหนึ่ง

๒.๔.๓ บทวิเคราะห์การเพิ่มโทษ

หลักการเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดแล้วต่อมาก่อทำความผิดอีกเป็นแนวความคิดที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดไม่เจ็ดหกลบ ได้นำมาบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ในมาตรา ๕๓

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ ๘ มาตรา ๒๗๓ - ๒๗๕ ต่างให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเหมือนกันในความผิดเช่นเดียวกัน และมีหลักการเพิ่มโทษเหมือนกัน จะต่างกันตรงโทษที่ลงระยะเวลาที่กระทำความผิดอีกหลังพ้นโทษ และโทษที่จะเพิ่ม ซึ่งหลักการเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ พันโทษยังไม่ครบห้าปีกระทำความผิดซ้ำอีกโทษที่จะลงกับ

ผู้นั้นจะต้องวางโทษทวีคูณในขณะที่หลักการเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญากระทำความผิด อื่นภายใน ๓ ปีนับแต่วันพ้นโทษเพิ่มโทษกึ่งหนึ่ง

ดังนั้นหลักเกณฑ์ในการเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จึงเพิ่มโทษมากกว่าหลักเกณฑ์ในการเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญา และเป็นการทับซ้อนกัน ของบทบัญญัติกฎหมายอันก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

๓. ปัญหาที่เกิดจากความคาบเกี่ยวทางด้านเจตนารมณ์และบทบัญญัติกฎหมายในทางปฏิบัติ

ระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ โดยหลักให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย ส่วน การให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนกฎหมายประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครอง สาธารณชนเป็นหลักเพื่อมิให้สับสนหลงผิด และคุ้มครองผู้สุจริตในการใช้โดยไม่ยินยอมที่จะให้ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดเครื่องหมาย การค้าที่มีได้จดทะเบียน โดยบุคคลอื่นยกเว้นเฉพาะกรณีลวงขาย

ในขณะที่ระบบการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามประมวลกฎหมายอาญา ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในประเทศหรือภายนอก ราชอาณาจักร จึงไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ เจตนารมณ์ในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้า ที่ยอมรับกันเป็นสากลที่ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายใน ราชอาณาจักรเท่านั้น และเป็นการให้ความคุ้มครองมากกว่าที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครอง นอกจากนี้บทกำหนดโทษ อายุความในการดำเนินคดี เหตุเพิ่มโทษ ในกฎหมายทั้งสองฉบับก็มีความแตกต่างและคาบเกี่ยวกัน

ความคาบเกี่ยวทางด้านบทบัญญัติกฎหมายในการให้ความคุ้มครอง ก่อให้เกิดปัญหาใน ทางปฏิบัติ ดังนี้

๑ การให้ความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ในขณะที่ประมวล กฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ให้ความคุ้มครองมากกว่าโดยได้ขยาย ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร

การขยายความคุ้มครองก่อให้เกิดปัญหาและความไม่เป็นธรรมในทางปฏิบัติกล่าวคือ ในกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรโดยมิได้นำเครื่องหมายการค้า นั้นจดทะเบียนในประเทศไทยถูกระทำละเมิด ซึ่งมีได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติ

เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนในประเทศไทย ไม่สามารถที่จะฟ้องคดีเรียกค่าสินไหมทดแทนในทางแพ่งและไม่สามารถที่จะดำเนินทางอาญากับผู้กระทำละเมิดได้ แต่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า กลับให้ความคุ้มครองซึ่งในกรณีดังกล่าว ทำให้สามารถดำเนินคดีอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าได้ ผลของการที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนภายในประเทศสามารถดำเนินคดีอาญากับผู้กระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้ทำให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนภายในประเทศสามารถฟ้องคดีแพ่งเรียกค่าสินไหมทดแทนกับผู้กระทำละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ ได้

๒. นอกจากการให้ความคุ้มครองแล้ว หลักการอื่นๆก็มีความคาบเกี่ยว ถัดกัน เช่น บทกำหนดโทษ การเพิ่มโทษ เป็นต้น ซึ่งการให้ความคุ้มครองในทางอาญาและโทษที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ในความผิดฐานเดียวกันอัตราโทษจะสูงกว่าอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ในกรณีที่มีผู้กระทำละเมิดต่อเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในราชอาณาจักรผู้ถูกระทำละเมิดย่อมเลือกที่จะฟ้องคดีแพ่งและคดีอาญากับผู้กระทำละเมิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เนื่องจากพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มีบทกำหนดโทษในทางอาญาไว้สูงกว่าที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้ากำหนด เช่นเดียวกับหลักการเพิ่มโทษที่กำหนดระยะเวลาในการกระทำความผิดอีกไว้นานกว่าและเพิ่มโทษมากกว่า

ดังนี้นำให้เกิดความไม่เป็นธรรมกับผู้กระทำความผิดและสังคมเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากในความผิดฐานเดียวกันผู้เสียหายสามารถที่จะเลือกใช้กฎหมายกับผู้กระทำละเมิดเพื่อให้ตนได้รับการคุ้มครองและได้รับประโยชน์สูงสุดได้

๔. ปัญหาจากคำวินิจฉัยของศาลฎีกา

จากความคาบเกี่ยวของบทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ กับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ก่อให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย โดยศาลฎีกาได้วินิจฉัยวางแนวไว้ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๓๕ / ๒๕๔๕ ซึ่งให้เหตุผลในคำพิพากษาแตกต่างกับเหตุผลของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง สรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

ปัญหา จำเลยได้เสนอจำหน่ายสินค้ากระเป่า ที่มีเครื่องหมายการค้าซึ่งมีผู้ทำปลอมเครื่องหมายการค้าของโจทก์ ซึ่งได้จดทะเบียนไว้นอกราชอาณาจักร โดยโจทก์ฟ้องศาลขอให้ลงโทษจำเลยตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบมาตรา ๒๖๓ , ๓๒ , และ ๓๓ และขอให้รีบ
ของกลาง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศได้พิพากษายกฟ้อง โดยให้เหตุผล
ดังนี้

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้
จดทะเบียนไว้ นอกราชอาณาจักรปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วย
มาตรา ๒๖๓ อันเป็นบทกฎหมายทั่วไป แต่ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า
พ.ศ.๒๕๖๔ มาตรา ๑๑๐ (๑) ประกอบด้วยมาตรา ๑๐๘ อันเป็นบทกฎหมายเฉพาะ ได้บัญญัติให้
การเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นปลอมจะเป็นความผิดเฉพาะกรณี
เครื่องหมายการค้าของผู้อื่นนั้น ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรเท่านั้น

ดังนั้นจึงต้องบังคับตามบทกฎหมายเฉพาะ ส่วนบทบัญญัติตามประมวลกฎหมาย
อาญาดังกล่าวอันเป็นบทกฎหมายทั่วไปจะใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ขัดกับบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้าดังกล่าวเท่านั้น เมื่อบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาตามคำฟ้องแตกต่าง
จากพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าดังกล่าว จึงลงโทษจำเลยตามบทกฎหมายตามคำฟ้องไม่ได้

คดีนี้ โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศพิพากษากลับเป็นว่า
จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๓ โดยให้เหตุ
ผลดังนี้คือ

๑. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ วรรคแรกบัญญัติว่า บุคคลจักต้องรับโทษ
ในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและ
กำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย และ
ประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ ๘ ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๖๓ ได้บัญญัติไว้ว่า
การปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือ
นอกราชอาณาจักร และการนำเข้าไปในราชอาณาจักร จำหน่าย หรือเสนอจำหน่ายซึ่งสินค้า หรือสินค้า
อันเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นเป็นความผิด

แสดงว่าการเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมของผู้อื่นที่ได้
จดทะเบียนไว้ นอกราชอาณาจักรเป็นการกระทำอันเป็นความผิดในทางอาญาและผู้กระทำจักต้อง
รับโทษตามที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๓
ดังกล่าวมาข้างต้น

๒. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นใช้ในภายหลังมีบทบัญญัติในมาตรา ๑๑๐ (๑) ประกอบด้วยมาตรา ๑๐๘ ซึ่งบัญญัติให้เฉพาะการเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมของบุคคลอื่นที่ได้จดทะเบียนแล้วในราชอาณาจักรเท่านั้นเป็นความผิดทางอาญา

ในขณะที่บทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๓ ซึ่งออกมาใช้บังคับก่อนพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้นอกราชอาณาจักรที่จะดำเนินคดีอาญาแก่ผู้เสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าดังกล่าวปลอมได้ด้วย

กรณีไม่อาจถือได้ว่าบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ด้วยเหตุผล

แม้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ อันเป็นบทกฎหมายเฉพาะซึ่งใช้บังคับในภายหลัง มาตรา ๓ วรรคแรก บัญญัติให้ยกเลิกเฉพาะพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๑๔ และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๐๔ เท่านั้น แต่มิได้บัญญัติให้ยกเลิกความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๓ ด้วย จึงไม่อาจถือได้ว่าบทบัญญัติมาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเป็นบทบัญญัติซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติมาตรา ๑๑๐ (๑) ประกอบด้วยมาตรา ๑๐๘ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

ดังนั้นบทบัญญัติมาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา จึงมิได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

การที่จำเลยเสนอจำหน่ายสินค้ากระเป่าที่มีเครื่องหมายการค้าซึ่งมีผู้ทำปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้เสียหายที่ได้จดทะเบียนไว้นอกราชอาณาจักรจึงเป็นความผิดและต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕ ประกอบด้วย มาตรา ๒๖๓ ตามฟ้องโจทก์

ด้วยความเคารพต่อคำพิพากษาศาลฎีกา เหตุผลที่ศาลฎีกาให้ไว้ในคดีนี้ น่าจะคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เหตุผลที่ศาลฎีกาได้ให้ไว้ในคดีดังกล่าวสรุปได้ดังนี้

๑. ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ไม่คุ้มครองแต่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าคุ้มครองจึงมีความผิด

๒. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติให้ยกเลิกเฉพาะพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๑๔ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี พ.ศ.๒๕๐๔ จึงไม่อาจถือได้ว่า

ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๖๕ และมาตรา ๒๖๓ ขัดกับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐ (๑) และมาตรา ๑๐๘

เห็นได้ว่าเหตุผลที่ศาลฎีกาให้ไว้เป็นการพิจารณาตามตัวบทกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น โดยมีได้คู่ถึงเจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย ลักษณะกฎหมายที่เป็นกฎหมายทั่วไป กฎหมายเฉพาะ วัตถุประสงค์ของกฎหมาย ลักษณะของกฎหมาย กล่าวคือ ศาลฎีกาคาดแต่เพียงว่าเมื่อพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มิได้บัญญัติให้ยกเลิกประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๓ มาตรา ๒๖๕ ได้บัญญัติไว้ว่าการกระทำละเมิดต่อเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรนั้นเป็นความผิด การกระทำนั้นจึงเป็นความผิด

ศาลฎีกามีได้คู่ถึงเจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมายที่ต่างประสงค์จะให้เป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยประมวลกฎหมายอาญาประสงค์จะให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงปารีส และได้ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองเพื่อไว้ผิดหลักการในการบัญญัติกฎหมายอาญาที่จะไม่กำหนดให้ความผิดทางอาญาฐานใดเมื่อเอาไว้ และจวบถึงปัจจุบันประเทศไทยก็ยังมิได้ให้สัตยาบันเป็นภาคีอนุสัญญากรุงปารีสแต่อย่างใด ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ผู้ร่างกฎหมายประสงค์จะให้การคุ้มครองเป็นไปตามหลักการพื้นฐานในความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ข้อ ๑๖ (๒) ให้นำบทบัญญัติในอนุสัญญากรุงปารีสมาใช้บังคับ โดยอนุโลม และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักรเท่านั้น ซึ่งเป็นไปตามหลักการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่นานาประเทศทั่วโลกปัจจุบันให้ความคุ้มครอง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามประมวลกฎหมายอาญาต่อไป

นอกจากนี้ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) และอนุสัญญากรุงปารีสเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่มีความเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ก็มีบทบัญญัติที่ยืดหยุ่นเป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ โดยให้อำนาจผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติในการกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ และสามารถแก้ไขเพิ่มเติมได้ง่าย เห็นได้จากเหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๔๓ ซึ่งออกในภายหลังได้กล่าวถึงเจตนารมณ์ในการแก้ไขอย่างชัดเจนว่าประเทศไทยซึ่งเป็นภาคีสมาชิกองค์การการค้าโลกมีพันธกรณีที่จะต้องออกกฎหมาย

อนุวัติการให้สอดคล้องกับความตกลงดังกล่าว เพื่อให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ในประเด็นกฎหมายทั่วไป กฎหมายเฉพาะ ประมวลกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายทั่วไป ที่ออกบังคับใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๐๐ จนถึงปัจจุบันยังมีได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าแต่อย่างใด ในขณะที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่ออกมาใช้บังคับเฉพาะกับเครื่องหมายการค้า โดยได้ใช้บังคับฉบับแรกตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๕๗ ถึงปัจจุบันมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตามลำดับ

เมื่อพิจารณาถึงเจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมายทั้งสองฉบับต่างให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน กำหนดความผิดฐานเดียวกัน แต่มีบทบัญญัติในการคุ้มครองที่ต่างกัน ระวังโทษต่างกัน หลักการเพิ่มโทษต่างกันโดยประมวลกฎหมายอาญาที่ออกบังคับใช้ก่อน เป็นกฎหมายทั่วไป พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ที่ออกบังคับใช้ภายหลังให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเป็นการเฉพาะ

เมื่อถึงเจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมาย ประเภทของกฎหมายทั่วไปและกฎหมายเฉพาะแล้ว ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จะบัญญัติให้ยกเลิกเฉพาะพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๑๔ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมปี พ.ศ.๒๕๐๔ ที่เป็นกฎหมายเฉพาะเช่นเดียวกัน โดยมีได้บัญญัติให้ยกเลิกประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้าก็ตาม ต้องถือว่าประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๕ และมาตรา ๒๗๓ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาลักษณะกฎหมายที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓ แล้วจะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายเฉพาะที่บังคับในเรื่องเดียวกันและออกบังคับใช้ภายหลัง ได้กำหนดคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ดังนั้นพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ จึงให้ความคุ้มครองน้อยกว่าประมวลกฎหมายอาญาที่ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร

๕. ปัญหาที่เกิดจากลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายประสงค์ที่จะคุ้มครอง

เครื่องหมายการค้าจัดเป็นทรัพย์สินทางปัญญานชนิดหนึ่งมีสภาพเป็นนามธรรมเกิดขึ้นโดยผลของกฎหมาย ลักษณะของเครื่องหมายการค้าผิดแผกแตกต่างไปจากทรัพย์สินทั่วไป ดังนี้

๑. ลักษณะทางกายภาพเครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาไม่มีรูปร่าง เป็นการคุ้มครองความคิดในการสร้างสรรค์

๒. ลักษณะการใช้มิใช่ใช้โดยตัวของเครื่องหมายเอง แต่การใช้เครื่องหมายการค้าเป็นการใช้กับสินค้าโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแยกแยะสินค้าให้สาธารณชนรู้ถึงความแตกต่างของความเป็นเจ้าของ และที่มาของสินค้านั้น

๓. การใช้เครื่องหมายการค้ามิใช่ใช้แต่เพียงภายในประเทศ แต่ใช้กับสินค้าที่ออกวางจำหน่ายไปทั่วโลก ดังนั้นบทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่ไม่ยืดหยุ่น มีบทบัญญัติในการคุ้มครองที่มากเกินกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศ หรือกฎหมายภายในที่ประเทศต่างๆทั่วโลกถือปฏิบัติ จะส่งผลกระทบต่อการค้าเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

๔. ลักษณะของกฎหมายมีความเป็นสากล ต้องสัมพันธ์กับกฎหมายระหว่างประเทศ ที่นานาประเทศทั่วโลกนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศตน มีความยืดหยุ่นสูง มีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาเป็นไปตามการเจรจาต่อรองในเวทีการค้าระหว่างประเทศ

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของทรัพย์สินที่กฎหมายประสงค์ที่จะคุ้มครองแล้ว การให้ความคุ้มครองถ้าบัญญัติไว้ในกฎหมายทั่วไปจะก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้เพราะกฎหมายทั่วไปจะกำหนดหลักเกณฑ์ไว้กว้างๆ มิได้ครอบคลุมในทุกเรื่อง รวมถึงมิได้มีหลักเกณฑ์ในการควบคุม ผู้รักษาการที่สามารถออกกฎ ระเบียบเกี่ยวกับสิ่งที่ให้ความคุ้มครองเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่น ดังนั้นเครื่องหมายการค้าจึงสมควรที่จะต้องให้ความคุ้มครองโดยกฎหมายเฉพาะเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไขในการให้ความคุ้มครอง ให้มีความยืดหยุ่นเป็นไปตามกระแสความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของโลก

บทที่ ๕

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามกฎหมายไทยที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการค้าในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕

จากที่ศึกษามาในบทนี้จะนำเสนอสรุปใน ๔ ประเด็น ดังนี้

๑. บทบัญญัติแห่งกฎหมาย
๒. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย
๓. ความเห็นผู้ศึกษา
๔. ข้อเสนอแนะ

๑. บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จากการศึกษาพบว่าหลักกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญาที่กล่าวมาในเบื้องต้น สรุปได้ดังนี้

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ ผู้ร่างกฎหมายประสงค์จะให้ปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศซึ่งประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์และเนื้อหาเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา หมวด ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ ประสงค์เพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญากรุงปารีส แม้จนถึงปัจจุบันประเทศไทยก็ยังมิได้ให้สัตยาบันเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญากรุงปารีสแต่อย่างใด

ในเรื่องเครื่องหมายที่จะได้รับการคุ้มครอง พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองในทางอาญาเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักรเท่านั้น ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า

ขยายการให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๗๓-๒๗๔

ในส่วนการคุ้มครองตามกฎหมายหรือการกระทำที่เป็นความผิดหรือฐานความผิดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บัญญัติครอบคลุมการกระทำที่เป็นความผิดเกี่ยวกับตัวเครื่องหมาย การกระทำความผิดต่อเจ้าพนักงาน และในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองและการบังคับโทษ โดยความผิดเกี่ยวกับตัวเครื่องหมายการค้า ได้บัญญัติไว้ ๕ ฐานความผิด การกระทำความผิดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ จำนวน ๓ ฐานความผิด การคุ้มครองและการบังคับโทษ จำนวน ๔ เรื่อง

ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้บัญญัติการกระทำที่เป็นความผิดเฉพาะเกี่ยวกับตัวเครื่องหมายการค้าจำนวน ๓ ฐานความผิด และตรงกับที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ไว้ ๒ ฐานความผิดคือ ฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ฐานเลียนเครื่องหมายการค้า ใกล้เคียงกันจำนวน ๑ ฐานความผิดคือ ฐานเสนอจำหน่ายนำเข้าจำหน่าย เสนอจำหน่าย มิไว้เพื่อจำหน่ายสินค้าปลอม

ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า และเลียนเครื่องหมายการค้า แม้จะเป็นฐานความผิดเดียวกัน แต่มีข้อแตกต่างในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ กล่าวคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักรเท่านั้น ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ได้ขยายความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร โดยความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ กฎหมายได้ระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้ากำหนดโทษไว้ในมาตรา ๒๗๓ กฎหมายได้ระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จะเห็นได้ว่าความผิดฐานเดียวกัน แต่อัตราโทษต่างกัน แต่มีอายุความในการดำเนินคดีสิบปีเช่นกัน

ส่วนความผิดฐานเลียนเครื่องหมายการค้า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๙ กฎหมายได้ระวางโทษระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ จึงมีอายุความในการดำเนินคดีสิบปี ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๔ กฎหมายได้ระวางโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีอายุความ

ในการดำเนินคดีห้าปี จะเห็นได้ว่าความผิดฐานเดียวกัน แต่อัตราโทษต่างกัน และมีอายุความในการดำเนินคดีก็ต่างกัน

ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย มีไว้เพื่อจำหน่าย ให้บริการเครื่องหมายปลอม ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๑๐ ได้ขยายความรวมถึงการให้บริการซึ่งเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPS) การระวางโทษต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ หรือ ๑๐๙ และอายุความในการดำเนินคดีเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ หรือ ๑๐๙ ที่กล่าวมา ในขณะที่ความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่าย ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๕ มิได้บัญญัติให้การมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าปลอมเป็นความผิด แต่บัญญัติให้การเสนอจำหน่ายสินค้าปลอมเป็นความผิด การระวางโทษต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ และอายุความในการดำเนินคดีเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ เช่นเดียวกัน

ในเรื่องลักษณะความผิดพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ทุกฐานความผิดเป็นความผิดต่อแผ่นดิน ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า ฐานเลียนเครื่องหมายการค้า กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดต่อแผ่นดินเช่นเดียวกับที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และความผิดฐานนำเข้า จำหน่าย เสนอจำหน่ายสินค้าปลอม ประมวลกฎหมายอาญาบัญญัติให้เป็นไปตามความผิดที่กระทำได้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ

๒. ปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย

จากผลการศึกษาพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญาที่กล่าวมาในเบื้องต้น ที่ต่างประสงค้ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน แต่มีบทบัญญัติที่แตกต่างกันก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ สรุปได้ดังนี้

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และประมวลกฎหมายอาญา หมวด ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ เจตนารมณ์ในการบัญญัติกฎหมายประสงค้จะเป็นไปตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ โดยจะต้องนำหลักกฎหมายระหว่างประเทศมาพิจารณาประกอบ เช่น หลักดินแดน หลักการปฏิบัติเชิงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ซึ่ง หลักการปฏิบัติเชิงคนชาติ เป็นต้น ที่มีหลักการพื้นฐานของกฎหมายเป็นการคุ้มครองต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

หลักเกณฑ์ในการคุ้มครองอยู่ที่การเจรจาต่อรองของประเทศภาคี โดยเฉพาะการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าประเทศส่วนใหญ่ในโลกแล้วแต่ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในประเทศตนเท่านั้น มิได้ให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายนอกราชอาณาจักร¹

การที่บทบัญญัติในการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าตามประมวลกฎหมายอาญา ได้ให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไม่ว่าจะได้จดทะเบียนภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร เป็นการขยายความคุ้มครองมากกว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ และสากลนานาประเทศยึดถือปฏิบัติ จึงเป็นการให้ความคุ้มครองมากกว่าความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทในการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศต่างๆทั่วโลกให้ความคุ้มครอง ผลเท่ากับว่าประเทศไทยให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าของชาวต่างชาติที่มีต้องนำมาจดทะเบียนภายในประเทศไทย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีต้องจดทะเบียนภายในประเทศไทย ในขณะที่เครื่องหมายการค้าของคนไทยหากประสงค์จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายจะต้องนำเครื่องหมายการค้านั้นมาจดทะเบียน จึงเป็นการให้ความคุ้มครองชาวต่างชาติมากกว่าคุ้มครองคนไทยด้วยกันเองเป็นผลให้ประเทศชาติและบุคคลในชาติต้องเสียเปรียบบุคคลในบังคับของชาติอื่น เพราะต้องคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรโดยมิต้องนำมาจดทะเบียนภายในประเทศทำให้ประเทศชาติเสียประโยชน์และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ

ในเรื่องการคุ้มครองตามกฎหมาย บทกำหนดโทษ และอายุความ เห็นได้ว่าการให้ความคุ้มครองโดยกำหนดโทษทางอาญา ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ในความผิดฐานเดียวกันกำหนดโทษทางอาญาไว้สูงกว่าประมวลกฎหมายอาญา เป็นผลให้อายุความในการดำเนินคดีในความผิดฐานเดียวกันไม่เท่ากัน แต่ในขณะที่เดียวกันประมวลกฎหมายอาญาให้ความคุ้มครองมากกว่าโดยให้ความคุ้มครองไปถึงเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๒๗๓ - ๒๗๔

การที่บทบัญญัติของกฎหมายทั้งสองฉบับมีความคาบเกี่ยวกันได้เปิดช่องให้ผู้เสียหายมีสิทธิที่จะเลือกดำเนินคดีในข้อหาปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าได้ก่อให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติ กล่าวคือ ในกรณีมีผู้กระทำความผิดฐานปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้า เช่นนี้ผู้เสียหายย่อมต้องเลือกดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า

¹ สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ . การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา . หน้า ๗ - ๘ .

พ.ศ.๒๕๓๔ เนื่องจากอัตราโทษ อายุความ การเพิ่มโทษ มากกว่า แต่ในขณะเดียวกันถ้ามีผู้กระทำ ละเมิดต่อเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ที่พระราชบัญญัติเครื่องหมาย การค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ไม่ให้ความคุ้มครองและมีได้บัญญัติไว้เป็นความผิด เช่นนี้ผู้เสียหายย่อมต้อง เลือกดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากกำหนดให้การกระทำ ดังกล่าวเป็นความผิดในทางอาญา ดังนั้นย่อมก่อให้เกิดปัญหาและความไม่เป็นธรรมในการบังคับใช้ กฎหมายในทางปฏิบัติ

ในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะความผิดพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ทุกฐานความผิดกฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดต่อแผ่นดินคุ้มครองไม่สามรถตกลงยอมความกันได้ ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – มาตรา ๒๗๕ โดยมาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน และมาตรา ๒๗๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ เป็นความผิดต่อแผ่นดินเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้หลักการเพิ่มโทษที่บัญญัติไว้แตกต่างกันก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เช่น ในกรณีที่ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งแรกตามประมวลกฎหมายอาญา แต่ ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งหลังตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ หรือ ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งแรกตามพระราชบัญญัติเครื่องหมาย การค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แต่ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งหลังตามประมวลกฎหมาย อาญา เช่นนี้จะใช้หลักการเพิ่มโทษตามกฎหมายฉบับใด ส่งผลกระทบท่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม ความสับสนในการบังคับใช้กฎหมายกับสังคมได้

๓. ความเห็นผู้ศึกษา

ในส่วนของการศึกษาบทบัญญัติกฎหมายโดยพิจารณาจากเจตนารมณ์ วัตถุประสงค์ แห่งกฎหมาย สิ่งที่กฎหมายคุ้มครองผู้ศึกษามีความเห็นว่

เครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะพิเศษ เป็น สิทธิที่เป็นนามธรรม ไม่มีรูปร่าง ให้ความคุ้มครองโดยผลของกฎหมาย การใช้จะต้องมีการใช้กับสินค้าถึงจะมีคุณค่า การได้มา การเสีสิทธิอยู่ที่เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด เช่น ถ้าใช้จนกลายเป็นสามัญอาจหมดสภาพ เครื่องหมายการค้าได้ อีกทั้งเครื่องหมายการค้ามีมากมายหลายประเภทและได้มีการขยาย ความคุ้มครองออกไปตามลำดับ เช่น ชื่อทางการค้า เครื่องหมายรับรอง โดเมนเนม เครื่องหมายที่มี ชื่อเสียงแพร่หลาย ฯลฯ

พ.ศ.๒๕๓๔ เนื่องจากอัตราโทษ อายุความ การเพิ่มโทษ มากกว่า แต่ในขณะเดียวกันถ้ามีผู้กระทำ ละเมิดต่อเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ที่พระราชบัญญัติเครื่องหมาย การค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ไม่ให้ความคุ้มครองและมีได้บัญญัติไว้เป็นความผิด เช่นนี้ผู้เสียหายย่อมต้อง เลือกดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา เนื่องจากกำหนดให้การกระทำ ดังกล่าวเป็นความผิดในทางอาญา ดังนั้นย่อมก่อให้เกิดปัญหาและความไม่เป็นธรรมในการบังคับใช้ กฎหมายในทางปฏิบัติ

ในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะความผิดพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ทุกฐานความผิดกฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิดต่อแผ่นดินคู่กรณี ไม่สามารถตกลงยอมความกันได้ ในขณะที่ประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – มาตรา ๒๗๕ โดยมาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ เป็นความผิดต่อแผ่นดิน และมาตรา ๒๗๕ ในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๗๓ – ๒๗๔ เป็นความผิดต่อแผ่นดินเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้หลักการเพิ่ม โทษที่บัญญัติไว้แตกต่างกันก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เช่น ในกรณีที่ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งแรกตามประมวลกฎหมายอาญา แต่ ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งหลังตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ หรือ ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งแรกตามพระราชบัญญัติเครื่องหมาย การค้า พ.ศ.๒๕๓๔ แต่ดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดในความผิดครั้งหลังตามประมวลกฎหมาย อาญา เช่นนี้จะใช้หลักการเพิ่ม โทษตามกฎหมายฉบับใด ส่งผลกระทบท่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม ความสับสนในการบังคับใช้กฎหมายกับสังคมได้

๓. ความเห็นผู้ศึกษา

ในส่วนของการศึกษาบทบัญญัติกฎหมายโดยพิจารณาจากเจตนารมณ์ วัตถุประสงค์ แห่งกฎหมาย สิ่งที่กฎหมายคุ้มครองผู้ศึกษามีความเห็นว่

เครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะพิเศษ เป็น สิทธิที่เป็นนามธรรม ไม่มีรูปร่าง ให้ความคุ้มครองโดยผลของกฎหมาย การใช้จะต้องมีการใช้กับสินค้าถึงจะมีคุณค่า การได้มา การเสียสิทธิอยู่ที่เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด เช่น ถ้าใช้จนกลายเป็นสามัญอาจหมดสภาพ เครื่องหมายการค้าได้ อีกทั้งเครื่องหมายการค้ามีมากมายหลายประเภทและได้มีการขยาย ความคุ้มครองออกไปตามลำดับ เช่น ชื่อทางการค้า เครื่องหมายรับรอง โดเมนเนม เครื่องหมายที่มี ชื่อเสียงแพร่หลาย ฯลฯ

หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าปัจจุบันอยู่ในกรอบของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ซึ่งให้นำบทบัญญัติในอนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention) มาใช้โดยอนุโลม ซึ่งประเทศส่วนใหญ่เกือบทั้งโลกใช้ กติกานี้ มีความเคลื่อนไหวเป็นไปตามการเจรจาต่อรองในเวทีการค้าระหว่างประเทศอยู่ตลอดเวลา ที่สำคัญเป็นการให้ความคุ้มครองต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

ในปัจจุบันประเทศไทยให้สัตยาบันความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ข้อ ๑๖ (๒) ให้นำเอาบทบัญญัติข้อ ๑๖ ทวิ ของอนุสัญญากรุงปารีสมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยประเทศไทยได้บัญญัติกฎหมายภายในที่เกี่ยวกับการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าไว้ในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงดังกล่าว ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็น และไม่มีประโยชน์อื่นใดจึงที่จะต้องมีความผิดเกี่ยวกับการค้าที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๘ มาตรา มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ ประมวลกฎหมายอาญา ไว้แต่อย่างใด

นอกจากนี้เมื่อดูจากลักษณะของกฎหมายกฎหมายที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการคุ้มครองเครื่องหมายการค้าได้บัญญัติไว้ทั้งในกฎหมายเฉพาะ และกฎหมายทั่วไป

กฎหมายทั่วไปที่บังคับใช้ในปัจจุบันคือประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า ให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า โดยบัญญัติคุ้มครองเฉพาะการกระทำอย่างไร เป็นความผิดและให้ความคุ้มครองในทางอาญาไปถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักร

กฎหมายเฉพาะหรือกฎหมายลักษณะพิเศษที่บังคับใช้ในปัจจุบันคือพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ใช้บังคับซึ่งคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ โดยให้ความคุ้มครองในทางอาญาเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย อีกทั้งออกใช้บังคับในภายหลังประมวลกฎหมายอาญาที่เป็นกฎหมายทั่วไป

เมื่อพิจารณาจากสิ่งที่กฎหมายให้ความคุ้มครองเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ เป็นกฎหมายที่ประสงค์จะให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ เช่นเดียวกับประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า และออกบังคับใช้ภายหลัง โดยได้ให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนภายในราชอาณาจักร ดังนั้นโดยผลจากที่กล่าวมา จึงควรใช้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะ บังคับใช้แทนประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕

ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป ทั้งนี้โดยเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์ของกฎหมายนอกเหนือจากลักษณะกฎหมายอีกด้วย

นอกจากนี้เมื่อถึงเหตุผลในการร่างประมวลกฎหมายอาญา ลักษณะ ๘ ความผิดเกี่ยวกับการค้า มาตรา ๒๗๓ – ๒๗๕ เห็นได้ว่าผู้ร่างกฎหมายได้ร่างรอเอาไว้หรือเผื่อไว้ และกำหนดให้การกระทำน่าจะเป็นความผิดเอาไว้ ซึ่งปัจจุบันนานาประเทศไม่คุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนนอกราชอาณาจักรตน และโดยผลของบทบัญญัตินี้เป็นการให้ความคุ้มครองกับชาวต่างชาติมากกว่าคุ้มครองคนไทยทำให้ประเทศชาติต้องเสียประโยชน์

ดังนั้นผู้ศึกษาเห็นว่าโดยเนื้อหาของกฎหมายที่กล่าวมาในเบื้องต้นมีข้อจำกัด บทบัญญัติของกฎหมายมีความคาบเกี่ยว ลักลั่น ควรใช้กฎหมายที่มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศที่นานาประเทศถือปฏิบัติ และควรให้ความคุ้มครองในระดับที่เหมาะสมและเป็นระบบเดียวกันมีความยืดหยุ่น สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม

๔. ข้อเสนอแนะ

ผู้ศึกษาเห็นว่าเครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินที่มีลักษณะพิเศษต้องมีการใช้กับสินค้าถึงจะมีคุณค่า ได้รับความคุ้มครองโดยผลของกฎหมาย การได้มา การเสียสิทธิอยู่ที่กฎหมายกำหนด ปัจจุบันการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่นานาประเทศนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายภายในประเทศตนเป็นไปตามความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) ผู้ศึกษามีความเห็นเสนอแนะดังนี้

๑. ควรให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้าให้สอดคล้องกับมาตรฐานขั้นต่ำของความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (TRIPs) และการให้ความคุ้มครองควรให้ความคุ้มครองในระดับที่เหมาะสมเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และเป็นระบบเดียวกัน

๒. ควรใช้กฎหมายเฉพาะที่มีความยืดหยุ่นแก้ไขเพิ่มเติมได้ง่าย สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมตามกระแสความเปลี่ยนแปลงของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาระหว่างประเทศ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

โกวิท สมไวย. ย่อหลักกฎหมายเครื่องหมายการค้า. พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๓๕

คณิต ฅ นคร. กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. กรุงเทพฯ : บริษัท โรงพิมพ์เดือนตุลา จำกัด, ๒๕๔๓

คณิต ฅ นคร. กฎหมายอาญาภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ ๘. กรุงเทพฯ : บริษัท โรงพิมพ์เดือนตุลา จำกัด, ๒๕๔๕

จักรกฤษณ์ ควรพจน์. กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วย ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า. พิมพ์ที่ ๒. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๔๔

จักรกฤษณ์ ควรพจน์. กฎหมายสิทธิบัตร แนวความคิดและบทวิเคราะห์. พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๓๘

จิตติ ดิงศภัทย์. กฎหมายอาญา ภาค ๑. พิมพ์ครั้งที่ ๕. กรุงเทพฯ : บริษัท กรุงสยาม พรินต์ติ้ง กรุ๊ป จำกัด, ๒๕๓๖

จิตติ ดิงศภัทย์. กฎหมายอาญา ภาค ๒ ตอน ๑. พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : บริษัท กรุงสยาม พรินต์ติ้ง กรุ๊ป จำกัด, ๒๕๓๖

ไชยยศ เหมะรัชตะ. ลักษณะของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา. พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๓๕

ทัชชมัย ฤกษ์สุต. แกตต์ และองค์การค้าโลก (WTO). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, ๒๕๔๔

รัชชัย สุภผลศิริ. คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, ๒๕๓๖

รัชชัย สุภผลศิริ. ระบบทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย. กรมทรัพย์สินทางปัญญา, ๒๕๔๔

ธานินทร์ กรัยวิเชียร. ภาษากฎหมายไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๐

บริการส่งเสริมงานตุลาการ. กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา . กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ชูติมา
การพิมพ์ , ๒๕๓๒

ประเสริฐ เสียงสุทธีวงศ์. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ พร้อม
คำพิพากษาศาลฎีกา . กรุงเทพฯ : บริษัท ประชुरวงค์ จำกัด , ม.ป.ท.

พระยามานวราชเสวี (ปลอด วิเชียร ณ สงขลา). ที่มาของกฎหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ บรรพ ๑ - ๕ , สำนักเอกสาร

มานะ พิทยากรณ์. คำอธิบายพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า . พิมพ์ครั้งที่ ๔ . กรุงเทพฯ :
หจก.การพิมพ์พระนคร , ๒๕๒๕

มานิตย์ จุมปา(บรรณาธิการ). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย . พิมพ์ครั้งที่ ๓ .
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , ๒๕๔๕

วีส ดิงสมิตร. คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า . พิมพ์ครั้งแรก. กรุงเทพมหานคร : สำนัก
พิมพ์นิติธรรม , ๒๕๔๕

วีส ดิงสมิตร. เครื่องหมายการค้าตัวบทพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตรา . พิมพ์ครั้งที่ ๓.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม , ๒๕๔๖

วิชัย อริษะนันท์ทกะ. ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับ กฎหมายเครื่องหมายการค้า และการป้องกัน
การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม . ไม่ปรากฏปี พ.ศ.ที่พิมพ์

ศาสตราจารย์ ดร.ปรีดี เกษมทรัพย์. นิติปรัชญา . พิมพ์ครั้งที่ ๖ . กรุงเทพฯ : บริษัท โรงพิมพ์
เดือนตุลา จำกัด , ๒๕๔๖

สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์. สถาบันเพื่อการพัฒนาประเทศไทย . การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา .
RI กรุงเทพฯ : ๒๕๔๑

สมศักดิ์ สิงห์พันธุ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา เล่ม ๓ . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง , ๒๕๑๕

สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา. คู่มือการศึกษาวิชากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา .
พิมพ์ครั้งที่ ๒ . กรุงเทพฯ : บริษัท กรุงสยาม พรินติ้ง กรุ๊ป จำกัด , ๒๕๔๐

สุชาบดี สัตตบุศย์. กฎหมายเกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ . พิมพ์ครั้งแรก . กรุงเทพฯ : สำนัก
พิมพ์บรรณกิจ , ๒๕๒๓

สุพจน์ นาคะพินธุ. ประมวลกฎหมายอาญา ๒๕๒๕ . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม , ๒๕๒๕

สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล. คำอธิบายความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา .

พิมพ์ครั้งที่ ๒ . กรุงเทพฯ : บริษัท โรงพิมพ์เดือนตุลา จำกัด , ๒๕๔๕

หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญา ภาค ๒ – ๓ . พิมพ์ครั้งที่ ๕ . กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ,
๒๕๒๐

หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป . พิมพ์ครั้งที่ ๑๕ . กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
ประกายพุกภัย , ๒๕๔๕

หยุด แสงอุทัย. คำอธิบายกฎหมายลักษณะอาญา . พิมพ์ครั้งที่ ๕ . กรุงเทพฯ : บริษัท แพร์พิทยา
จำกัด , ๒๕๕๖

หยุด แสงอุทัย. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา . กรุงเทพฯ : โปธิสามต้นการพิมพ์ , ๒๕๒๐

หยุด แสงอุทัย. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาศึกษาทางคำพิพากษาศาลฎีกา . พิมพ์ครั้งที่ ๒ .
กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด เกษมบรรณกิจ , ๒๕๑๑

หยุด แสงอุทัย. ประมวลกฎหมายอาญาเรียนด้วยตนเอง . ธนบุรี : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ ,
๒๕๑๕

อวีพรรณ จงประกิจพงศ์. สารานุกรม ๑ ทรัพย์สินทางปัญญา . พิมพ์ครั้งที่ ๑ . กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์วิญญูชน , ๒๕๓๗

วารสาร

เกียรติ พูนสมบัติเลิศ. “ความรับผิดในสินค้าของผู้ให้สิทธิในเครื่องหมายการค้า” บทบัญญัติ .
เล่มที่ ๔๘ ตอน ๒ . มิถุนายน ๒๕๓๕

โกวิท สมไวย. “สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า” วารสารนิติศาสตร์ . ปีที่ ๒๒ , เล่ม ๑ .
มีนาคม ๒๕๓๕

จักรกฤษณ์ ควรพจน์. “ทรัพย์สินทางปัญญาในความเกี่ยวพันทางการค้าระหว่างประเทศ : กรณี
ประเทศไทยกับสหรัฐฯ” วารสารนิติศาสตร์ . ปีที่ ๒๒ , เล่ม ๔ . ธันวาคม ๒๕๓๕

จักรกฤษณ์ ควรพจน์. “บทวิเคราะห์ร่างแก้ไขกฎหมายสิทธิบัตร : ศึกษาจากหลักการภายใต้ข้อตกลง
ลงทริปส์และอนุสัญญากรุงปารีส” วารสารนิติศาสตร์ . ปีที่ ๒๖ , เล่ม ๓ . กันยายน
๒๕๓๕

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศาสตร์. “การใช้สิทธิโดยมิชอบ” วารสารนิติศาสตร์. ปีที่ ๑๖, เล่ม ๓. กันยายน
๒๕๒๕

จุมพล พันธุ์สัมฤทธิ์. “คำแปลสรุปการบังคับใช้สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา : กรณีศึกษาเปรียบเทียบมาตรการทางอาญาในประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๕๔
ตอน ๑. มีนาคม ๒๕๔๑

✓ รัชชัย สุขผลศิริ. “การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าและแหล่งกำเนิดสินค้า” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๔๗ ตอน ๓.
กันยายน ๒๕๓๔

รัชชัย สุขผลศิริ. “การฟ้องเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเพราะมีสิทธิดีกว่า”
บทบัญญัติ. เล่มที่ ๔๕ ตอน ๑. มีนาคม ๒๕๓๖

บุญมา เศรษฐวิชัย. “ประเด็นสำคัญในการเจรจาและการทำสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิในการผลิตและ
เครื่องหมายการค้าและสัญญาแฟรนไชส์” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๔๕ ตอน ๑. มีนาคม
๒๕๓๖

✓ ปริญญา ดีผดุง. “ความคิดพื้นฐานของกฎหมายเครื่องหมายการค้า” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๔๗
ตอน ๒. มิถุนายน ๒๕๓๔

พิพรรธน์ อินทรศัพท์. “การคุ้มครองสิทธิเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาในมุมมองของกรมทรัพย์สิน
ทางปัญญา” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๕๕ ตอน ๑. มีนาคม ๒๕๔๒

มานะ พิทยาภรณ์. “การลงขาย” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๔๘ ตอน ๓. กันยายน ๒๕๓๕

วราภรณ์ ดงยิ่งศิริ. “ปัญหาการให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา”
บทบัญญัติ. เล่มที่ ๕๔ ตอน ๑. มีนาคม ๒๕๔๑

วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล. “ข้อสังเกตคดีอาญาเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า” บทบัญญัติ.
เล่มที่ ๔๘ ตอน ๒. มิถุนายน ๒๕๓๕

วิชัย อริยะนันทกะ. “ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับกฎหมายเครื่องหมายการค้าและการป้องกันการ
แข่งขันที่ไม่เป็นธรรม (๑)” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๕๘ ตอน ๑. มีนาคม ๒๕๔๕

วิชัย อริยะนันทกะ. “ข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับกฎหมายเครื่องหมายการค้า (๒)” บทบัญญัติ.
เล่มที่ ๕๘ ตอน ๒. มิถุนายน ๒๕๔๕

วิชัย อริยะนันทกะ แปล ลูควิก.เบาว์เมอร์ เขียน. “กฎหมายเครื่องหมายการค้าเปรียบเทียบ ตอนที่ ๑
และ ๒” บทบัญญัติ. เล่มที่ ๔๗ ตอน ๓. กันยายน ๒๕๓๔

สมบูรณ์ บุญภินันท์. “ข้อสังเกตเกี่ยวกับคดีเครื่องหมายการค้า (ในทางแพ่ง)” **บทบัณฑิตย**.

เล่มที่ ๔๕ ตอน ๒ . มิถุนายน ๒๕๓๒

สมบูรณ์ บุญภินันท์. “ข้อสังเกตเกี่ยวกับคดีเครื่องหมายการค้า (ในทางอาญา)” **บทบัณฑิตย**.

เล่มที่ ๔๘ ตอน ๑ . มีนาคม ๒๕๓๕

สรุปผลการสัมมนา. “ปัญหาการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์และหลักการใหม่ในพระราชบัญญัติ

เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ (ตอนที่ ๑)” **บทบัณฑิตย** . เล่มที่ ๔๘ ตอน ๒ . มิถุนายน

๒๕๓๕

สรุปผลการสัมมนา. “ปัญหาการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์และหลักการใหม่ในพระราชบัญญัติ

เครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔ (ตอนที่ ๒)” **บทบัณฑิตย** . เล่มที่ ๔๘ ตอน ๓ .

กันยายน ๒๕๓๕

สุจินต์ ชัยมงคลานนท์. “ข้อสังเกตในการยกเว้นสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าและสิทธิ

อื่นๆ” **บทบัณฑิตย** . เล่มที่ ๔๘ ตอน ๑ . มีนาคม ๒๕๓๖

สุชาติ ธรรมาพิทักษ์กุล. “สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิ” **บทบัณฑิตย** . เล่มที่ ๔๘ ตอน ๑ . มีนาคม

๒๕๓๖

อรพรรณ พันสพัฒนา. “การให้ความคุ้มครองชื่อการค้าในประเทศไทย” **บทบัณฑิตย** . เล่มที่ ๕๒

ตอน ๓ . กันยายน ๒๕๓๘

เอกสารอื่นๆ

/จรัสดา เรืองสุวรรณ. “บทบาทสหรัฐกับการค้าเสรี” สารนิพนธ์หลักสูตรรัฐศาสตร มหาบัณฑิต

สาขาวิชาการระหว่างประเทศและการทูต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ,

๒๕๔๐

คณะกรรมการกฤษฎีกา . รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย

อาญา ครั้งที่ ๒๖๕ / ๒๕๔๕ วันอังคารที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๕

คณะกรรมการกฤษฎีกา . รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย

อาญา ครั้งที่ ๒๗๒ / ๔๒ / ๒๕๔๕ วันอังคารที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕

คณะกรรมการกฤษฎีกา . รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมาย
อาญา ครั้งที่ ๒๗๓ / ๔๖ / ๒๕๕๕ วันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕
เอกสารประกอบการสัมมนากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา จัดโดยกระทรวงยุติธรรม . กฎหมาย
ทรัพย์สินทางปัญญา . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม , ๒๕๓๑

วิทยานิพนธ์

- มานะ พิทยาภรณ์. “กฎหมายที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์ , ๒๕๐๘
- เสาวลักษณ์ จุลพงศธร. “ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้า”
วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาวิทยาลัย มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๐
- สิริรัตน์ สุภรณ์. “การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายภายใต้กฎหมายระหว่าง
ประเทศ” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาวิทยาลัย มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๐
- ปรีชา โปธิ . “MFN Clause ใน GATT และผลกระทบทางกฎหมายต่อประเทศกำลังพัฒนา”
วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาวิทยาลัย มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๗
- พรพิมล คงขุนเทียน. “ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายเศรษฐกิจระหว่างประเทศที่มี
ต่อการค้าขายของประเทศไทย” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร์มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕

กฎหมาย

พระราชบัญญัติลักษณะยี่ห้อแลค้ำขาย พ.ศ.๒๕๕๖

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๖๔

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.๒๕๓๔

คำพิพากษาศาลฎีกา

- คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕ / ๒๔๗๖
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๑๔ / ๒๔๘๗
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๗ / ๒๔๙๖
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๗ / ๒๔๙๖
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๗ / ๒๔๙๙
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๕๗ / ๒๔๙๙
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๖ / ๒๕๐๐
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔๐ / ๒๕๐๑
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๙ / ๒๕๐๒
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘ / ๒๕๐๓
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๔๓ / ๒๕๐๓
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๕ / ๒๕๐๔
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๗ / ๒๕๐๕
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๕๘ - ๙๕๙ / ๒๕๐๖
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๔ / ๒๕๐๖
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๓๑ / ๒๕๐๖
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๘๑ / ๒๕๐๗
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๔๕ / ๒๕๐๗
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๐ / ๒๕๐๘
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๒ - ๗๘๓ / ๒๕๐๘
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๔๖ / ๒๕๐๘
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๗๑ - ๑๒๗๓ / ๒๕๐๘
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๖ / ๒๕๐๙
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๐๗ / ๒๕๐๙
 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๐๗ / ๒๕๐๙

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๕๓ / ๒๕๑๐
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๕ / ๒๕๑๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๑ / ๒๕๑๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๗ / ๒๕๑๒
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๐๗ / ๒๕๑๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๑ / ๒๕๑๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๕๑ ๒๕๑๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๐ / ๒๕๑๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๐ / ๒๕๑๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๐ / ๒๕๑๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๔๒ / ๒๕๑๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๘๔๒ / ๒๕๑๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๘๔ / ๒๕๑๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๒๘ / ๒๕๑๘
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๖ / ๒๕๒๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๖๖๕ – ๑๖๗๒ / ๒๕๒๓
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๐๕ / ๒๕๒๔
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๕ / ๒๕๒๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๔๓ – ๑๑๔๔ / ๒๕๒๗
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๐๗ / ๒๕๒๕
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๖๓ / ๒๕๓๐
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๔๔๒ / ๒๕๓๐
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๕๗๕ / ๒๕๓๐
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๘๖๑ / ๒๕๓๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๑๓๔ / ๒๕๓๑
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๔๘ / ๒๕๓๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๔๒ / ๒๕๓๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๘๕ / ๒๕๓๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๖๑ / ๒๕๓๓

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘๔ - ๘๘๕ / ๒๕๓๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๕๗ - ๑๒๕๘ / ๒๕๓๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๕๗ - ๑๒๕๘ / ๒๕๓๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๓๔ / ๒๕๓๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๔๔ / ๒๕๓๖

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐๔ / ๒๕๓๗

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๐๘ / ๒๕๓๘

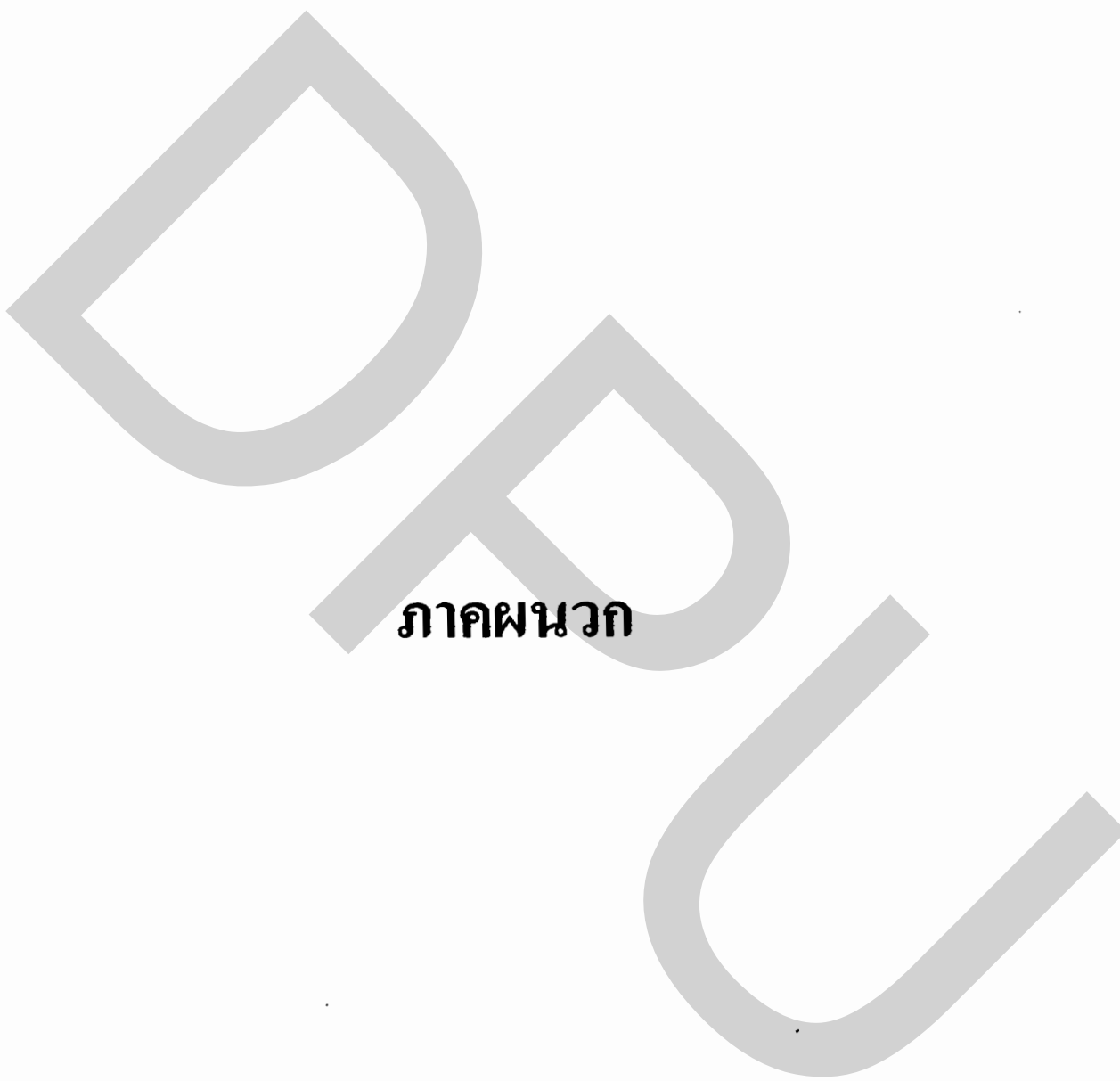
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๕๑๓ / ๒๕๓๘

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๖๔๘ / ๒๕๔๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๘๓๔ / ๒๕๔๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๕๔๔ / ๒๕๔๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๘๘ / ๒๕๔๕

ภาคผนวก

คณะกรรมการกฤษฎีกา
 รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
 ครั้งที่ ๒๖๕/๓๓/๒๕๕๕
 วันอังคารที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๕

ผู้ที่มาประชุม คือ

(๑) นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. ประธานอนุกรรมการ	
(๒) หลวงจำรุงฤๅเนติศาสตร์	กรรมการ
(๓) หลวงประสาทรุณินิ	กรรมการ
(๔) นายวิชาญ บุญยง	กรรมการ
(๕) พระยาลักษณ์สิขรรมประดิลก	กรรมการ
(๖) พระยาเลขาภิบาลธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(๗) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	กรรมการ
(๘) พระยาอรุณกรมมนตรี	กรรมการ
(๙) พระยาอรุณการิยนันท	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จกรายงาน
นายวิเชียร นุมนนท	ผู้จกรายงาน
นายอุทัย แสงมณี	ศึกษาราชการที่เ็น
นายเคื่อน นุแนก	ศึกษาราชการที่เ็น
นายเสริม วิจิฉัยกุล	ศึกษาราชการที่เ็น

เปิดประชุมเวลา ๑๐.๐๐ น.

นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. ประธานอนุกรรมการ ฯ เป็นประธาน

ประธาน ฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมรับรื่องรายงานการประชุมและมติของที่ประชุมครั้งที่ ๒๖๔/๑๔/๒๕๕๕ ครั้งที่ ๒๖๕/๒๐/๒๕๕๕ และครั้งที่ ๒๖๖/๕๕/๒๕๕๕ ที่ประชุมโคลงมคิรบริบรองรายงานการประชุมและมติของที่ประชุมทั้งสามคราวนั้น

ผู้จกรายงานไคเสนอหนังสือกระทรวงคมนาคมที่ ๑๑๗/๒๕๕๕ เรื่องรื้อถอนระหว่างประเทศ เรื่องการคุ้มครองกวางตราไปรษณียากรต่างประเทศของที่ประชุม

ประธาน ฯ ขอให้ที่ประชุมพิจารณาหนังสือดังกล่าวแล้ว

นายวิชาญ ฯ - เเทที่เกี่ยวกับ coupons-réponse international

coupons เป็นหนังสืออยู่แล้ว

พระยาอรธการีย์ ฯ - ข้อตกลงนี้ไม่เกี่ยวกับเราเลย ถ้าปลอมก็เป็นที่ดินฐานปลอมหนังสือซึ่งมีโทษอยู่แล้ว

หลวงประสาธน์ ฯ - ข้อตกลงนี้หมายความถึงลงโทษการกระทำในเมืองเรา

ประธาน ฯ - เราต้องการรู้แต่เพียงว่า เราจำเป็นต้องเอาโทษเท่ากับการปลอมแปลงแสตมป์ไทยหรือไม่เท่านั้น

พระยาอรธการีย์ ฯ - ข้อตกลง ค.ศ. ๑๙๓๕ คงไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอาญา ไม่อย่างนั้นกรมไปรษณีย์คงจะเสนอให้ออกกฎหมายตามข้อผูกพันนานมาแล้ว

นายพิชาญ ฯ - กฎหมายฝรั่งเศสที่มีบทลงโทษเรื่องแสตมป์ก็ไม่มีบทลงโทษการปลอม coupons เป็นพิเศษ

ที่ประชุมเห็นว่าตามที่ตกลงร่างมาแล้วคลุมถึงข้อผูกพันตามข้อตกลงระหว่างประเทศแล้วจึงให้ผ่านไป

ประธาน ฯ ขอให้พิจารณา ร่างมาตรา ๒๓๕ ของเลขานุการซึ่งมีความว่า "ผู้ใดเอาชื่อของบุคคลหรือของสถานการประกอบการใด โดยรู้อยู่แล้วว่าตนไม่มีสิทธิจะใช้ มาใช้หรือทำใ้ปรากฏบนสินค้า หีบ ห่อ กระดาษห่อ แรงความรายการแสดงราคา จกหมายการค้า หนังสือเวียน หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน มีความผิดของระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่ง เดือนถึงหนึ่งปีและปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทถึงสองพันบาท" และบันทึกของนายพิชาญ ฯ เรื่อง

ประธาน ฯ อานหมายเหตุของเลขานุการว่า (๑) ในวาระที่ ๑ ที่ประชุมได้พิจารณาว่าควรอยู่ในกฎหมายอาญาหรือไม่ และเห็นว่าควรอยู่ (๒) คำว่า firm แปลยาก บางทีเรียกกันว่า "ห้าง" "ร้าน" หรือ "ห้างร้าน" ส่วนคำว่า "สถานประกอบการ" มีใช้ในกฎหมายบางฉบับ แต่ไม่ตรงกับ firm ตรงกับ undertaking หรือ enterprise มากกว่า (๓) คำว่า circular แปลว่า "หนังสือเวียน" ที่ประชุมมอบให้เลขานุการไปหาคำรวม ๆ จะใช้คำว่า "สินค้า หีบห่อ เอกสารที่ใช้ในการค้า" ก็ได้

ประธาน ฯ ขอให้นายพิชาญอธิบายบันทึก

นายพิชาญ ฯ - ฐานะเป็นอย่างนี้ คือ รัฐบาลได้ทำสนธิสัญญากับต่างประเทศ เช่นกับอังกฤษ ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ฯลฯ ในฐานะที่เป็นคู่สัญญามีหน้าที่จะเข้าเป็นภาคีแห่งข้อตกลงระหว่างประเทศซึ่งป้องกัน industrial properties จึงมีหน้าที่

จะแก้ไขกฎหมาย ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ค.ศ. ๑๙๘๑ มีบันทึกข้างนี้ ก็ยัง
 บัญญัติถึง patent, trade mark, unfair competition และมือข้างอื่นอีก
 รัฐบาลไทยจึงตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่งซึ่งได้พิจารณาถึงในกระทรวงการต่างประเทศ
 โลกตกลงกันจะร่างกฎหมายในส่วนของ patent และ trade mark และ unfair competition
 mark และเรื่องอื่น ๆ สำหรับเรื่องเครื่องหมายการค้าจะออกกฎหมายไทยในเรื่อง
 เรื่อง unfair competition เหลืออยู่ โดยที่ประเทศคู่สัญญาจะต้องบัญญัติถึง unfair
 competition จึงต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายอาชญา กรรมการที่รัฐบาลตั้งขึ้นนี้ได้พิจารณา
 มาตรา ๒๓๕ แล้ว เห็นว่าเป็นเรื่อง unfair competition ตามมาตรา ๒๓๕ เป็นแต่
 ส่วนหนึ่งของ unfair competition เราจึงอาจเอามาตรา ๒๓๕ ไปได้ แต่ต้อง
 แก้ไขให้ตรงกับเรื่อง unfair competition ชาวเราขอเสนอไทยยกมาตรา ๒๓๕
 ไปอยู่ในหมวดความสงบสุขของประชาชน เราไม่มีตัวอย่างในกฎหมายต่างประเทศยก
 เพราะ unfair competition เป็นเรื่องใหม่ มีตัวอย่างในกฎหมายสวีเดนซึ่งบัญญัติ
 เป็นบทบัญญัติทั่วไป และมีกฎหมายญี่ปุ่นที่ไปกว้างเกินไป และนอกจากนี้ก็มีกฎหมาย
 ฟิลิปปิน และมีบทบัญญัติอื่นอาจอยู่ในกฎหมายเสปนซึ่งได้บัญญัติเรื่องนี้ไว้อย่างยาวที่สุด
 ชาวเราได้เสนอร่างมายาวเหมือนกัน ซึ่งเมื่อท่านไม่ชอบใจก็อาจคัดบางตอนออกได้ ขอ
 (๑) ตรงกับความในมาตรา ๒๓๕ ปัจจุบัน และมีข้อ (b) (c) และ (d) ซึ่งเขามา
 จากกฎหมายต่างประเทศ ก็คิดว่าถ้ามาตราที่ชาวเราเสนอจะครอบคลุมมากกว่า และ
 ท่านจะชอบบัญญัติให้สั้นก็เอาอย่างกฎหมายสวีเดน แต่กรณีจะเป็นอย่างไรก็ตามควรเอา
 มาตรา ๒๓๕ ไปได้ ต่อจากนั้นเราก็พิจารณากฎหมายอื่น ๆ ว่าจะเอาอะไรบ้าง

ประธาน ฯ - ก่อนที่จะพิจารณาขอเสนอของนายเสนา ฯ มีประเด็นที่จะต้อง
 ต้องพิจารณาอีก คือ เราต้องดูผูกมัดกับข้อตกลงระหว่างประเทศหรือไม่ ถ้ามีผูกมัด
 แล้วจะควรบัญญัติเรื่องนี้ไว้ในกฎหมายอาชญาหรือไม่ ถ้าเห็นว่าควรอยู่จะควรอยู่ในความ
 ฝืดคอความสงบสุขของประชาชนหรือไม่ เมื่อตกลงกันแล้ว จึงจะได้นำมาพิจารณา
 หลวงจรัญ ฯ เป็นกรรมการร่างกฎหมาย patent ที่กระทรวงการต่างประเทศขอ
 ขอให้ชี้แจง

หลวงจรัญ ฯ - เราได้พิจารณากันว่าเรื่อง patent และเห็นว่าต้อง
 ออกกฎหมายแน่ แต่นอกจากนี้ยังมี unfair competition อีก ซึ่งไม่ใช่ของ patent
 เขามาทำ แต่เป็นการเอาชื่อเขามาใช้ แต่กรรมการไม่ได้พิจารณา unfair
 competition

ประธาน ฯ - เมื่อกฎหมาย patent บัญญัติเป็นส่วนหนึ่งทางภาคเรื่อง

unfair competition ได้ร่างมาบริบูรณ์ตามข้อตกลงระหว่างประเทศหรือไม่
 นายพิชาญ ๑ - ได้ร่างมาบริบูรณ์แล้ว ข้อตกลงระหว่างประเทศเป็นแต่
 ให้มีการลงโทษ unfair competition เท่านั้น
 ประชาชน ๑ - ส่วนเรื่อง trade name กับ trade mark อยู่ที่ไหน
 พระยาอรุณกรม ๑ - อยู่ในพระราชบัญญัติต่างหาก
 หลวงจำรุง ๑ - นั้นเป็นเรื่องจดทะเบียน ส่วนการลงโทษมีอยู่ในกฎหมาย
 ลักษณะอาญา

นายพิชาญ ๑ - แม้ประเทศไทยจะไม่เข้าเป็นภาคีในข้อตกลงระหว่าง
 ประเทศ แต่ unfair competition ก็เป็นเรื่องของกฎหมายอาญา ประเทศไทยไม่
 มี utility model และ industrial design แต่เรามีเรื่อง trade mark
 ไม่มี trade name แต่ปัญหานี้เป็นปัญหาซึ่งกรรมการที่กระทรวงการต่างประเทศส่ง
 ไว้พิจารณา ที่จริงเดิมเรามีกฎหมายว่าด้วย trade mark ซึ่งคลุมถึง trade name
 ด้วย แต่เมื่อออกกฎหมายใหม่ว่าด้วย trade mark ก็ไม่มี trade name และกระ-
 รวงการเศรษฐกิจได้เสนอขอให้ขยายมาตรา ๓๑๐ ให้ไปถึง false indication
 of goods และ appellation of origin ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอ
 ความเห็นไปว่าจำเป็นต้องแก้ไขมาตรา ๓๑๐ ซึ่งอาจทำได้โดยการออกพระราชบัญญัติ
 แก้ไขกฎหมายลักษณะอาญา หรือโดยการบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาฉบับใหม่ในเรื่อง
 ดินดำเนิคของสินค้า ถ้าเรามีสนธิสัญญาเป็นพิเศษ เราก็มีกฎหมายเป็นพิเศษ เช่นกฎ-
 หมายเรื่องเหล้าองุ่นของโปรตุเกส เป็นต้น

ประชาชน ๑ - ในที่ใดที่นายพิชาญ ๑ เห็นว่าควรแก้ไขมาตราใด ๆ
 ให้ตรงกับข้อตกลงระหว่างประเทศ ขอให้เป็นที่ของนายพิชาญ ๑ ที่จะเสนอขึ้นมา
 ให้กรรมการพิจารณา กรรมการคณะนี้มีผู้ที่เป็นกรรมการที่กระทรวงการต่างประเทศ
 ด้วย เมื่อเสนอมาก็จะได้พิจารณากันต่อไป ฉะนั้นสำหรับวันนี้จึงพิจารณาจะหา
 unfair competition ตามที่นายพิชาญ ๑ จะยกไปอยู่ในลักษณะความสงบสุขของ
 ประชาชน กรรมการจะเห็นอย่างไร

นายพิชาญ ๑ - ต้องยกไปอยู่ในลักษณะความสงบสุขของประชาชน
 เพราะลักษณะนี้เป็นลักษณะปลอมแปลง

หลวงจำรุง ๑ - ก็คว่านายพิชาญ ๑ เขียนมาเป็น (a) (b) (c)
 (d) แต่ถ้าวางเอาแต่ข้อ (a) จะว่าปลอมชื่อก็พออยู่ในลักษณะนี้ได้ แต่ถ้าเอา
 (b) (c) และ (d) ด้วยก็อยู่ในหมวักนี้ไม่ได้

๕ ๕๐

ประธาน ฯ - ถ้าเขื่อนั้นก็ขอให้พิจารณาของนายพิชาญ ฯ ก่อน
 รางมาตรา ๒๓๕ ของนายพิชาญ ฯ มีข้อความดังนี้ "whoever shall
 get undue profit by committing any act of competition contrary
 to honest practices in industrial or commercial matters, shall
 be said to commit unfair competition.

"A manufacture or dealer who shall commit unfair com-
 petition by the following means

"(a) knowingly putting or causing to appear on any goods,
 packings, coverings, advertisements, price-lists, business let-
 ters, circulars or the like the name, device or words of ano-
 ther manufacturer or dealer to the use of which he has not right,
 or giving to his goods the general appearance of goods of such
 other manufacturer or dealer;

"(b) creating confusion with an establishment which is
 contiguous or situated very near of his own establishment, by
 imitating sign-boards, shop-fronts, facades, ornaments or other-
 wise;

"(c) using fraudulent means of circulating or publishing
 in the course of businesses false allegations or malevolent in-
 sinuations of such a nature as to discredit the establishment,
 the goods or the industrial or commercial activities of a com-
 petitor, to impede his businesses, or to divert his customers
 from him;

"(d) choosing as style a denomination including the
 name of a locality known by the existence of a renowned esta-
 blishment, with the purpose of profiting dishonestly by the re-
 putation of the latter,

"shall be punished with imprisonment not exceeding one
 year or fine not exceeding two thousand baht.

"Prosecution of this offence shall only be instituted

on the complaint of the injured competitor."

พระยาสิทธิ์ ๑ - ร่างของนายพิชาญ ๑ รวมกันหลายอย่าง อย่างข้อ

(b) คล้าย ๆ กับมาตรา ๒๓๗

นายพิชาญ ๑ - ข้อ (b) ข้าพเจ้าเอามาจากกฎหมายต่างประเทศ

หลวงจำรูญ ๑ - ข้อ (b) ไม่ตรงกับมาตรา ๒๓๗

พระยาสิทธิ์ ๑ - แต่มีข้อความคล้าย ๆ กับมาตรา ๒๓๗ เป็นเรื่อง
เลียนแบบเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ทำให้คนเข้าใจผิด

หลวงจำรูญ ๑ - ข้อ (b) เป็นเรื่องทำตัวร้าน ส่วนมาตรา ๒๓๗ เป็น
เรื่องเครื่องหมายสินค้า

พระยาสิทธิ์ ๑ - ข้าพเจ้าหมายความว่าทำให้คนหลงเหมือนกัน

นายพิชาญ ๑ - ข้อ (b) มาจากกฎหมายเสปญ

ประชาชน ๑ - เป็นเรื่องทำร้านให้เหมือน ๆ กัน

พระยาอรุณกรีย์ ๑ - ในการพิจารณามาตรา ๒๓๕ โดยที่มาตรา ๒๓๕
ใจความอย่างเดียวกันกับข้อ (a) ของร่างนายพิชาญ ๑ เราจึงควรพิจารณาร่างของ
นายพิชาญ ๑ เมื่อพิจารณาเสร็จแล้วมาถึงมาตรา ๒๓๖ มาตรา ๒๓๗ เราเห็นว่ามีส่วน
ร่างมาตรา ๒๓๕ ที่ตกลงไปแล้ว เราก็คัดออก คือเรารับร่างมาตรา ๒๓๕ ของนายพิชาญ ๑
เป็นหลัก

ประชาชน ๑ - เรายังไม่รู้วามตรา ๒๓๕ เขียนอย่างไร

หลวงประสัท ๑ - ข้อ (a) (b) (c) (d) เห็นจะต้องแยกเป็น ๔
มาตรา ซละมาตรา

นายพิชาญ ๑ - เราอาจพิจารณาร่างมาตรา ๒๓๕ โดยไม่เกี่ยวข้องกับ
มาตรา ๒๓๗ และมาตรา ๒๓๘ ได้ เพราะมาตรานั้น ๆ เป็นเรื่อง trade mark

พระยาอรุณกรีย์ ๑ - เวลาพิจารณาร่างของนายพิชาญ ๑ เราไม่ต้อง
ไปคิดถึงร่างของเราเลย

ที่ประชุมตกลงให้พิจารณาร่างของนายพิชาญ ๑ ต่อไป

ประชาชน ๑ ขอให้พิจารณาวรรคแรก

หลวงจำรูญ ๑ - บรรคแรกจะควรเอาไว้หรือไม่

นายพิชาญ ๑ - เราอาจเอาวรรคแรกออกได้ ที่ข้าพเจ้าเขียนก็เพื่อให้
เห็นความคิดทั่ว ๆ ไป

พระยาอรุณกรีย์ ๑ - มีวรรคแรกไว้ไม่มีประโยชน์ เพราะไม่ได้เอา

ไปใช้ในที่ใดเลย

นายพิชาญ ๑ - ท่านอาจคัดพรรคแรกออกโดยไม่ต้องแก้ไขซึ่งความสอดคล้อง
ที่ประชุมตกลงให้คัดพรรคแรกออก

ประธาน ๑ - ขอให้พิจารณาพรรคสองต่อไป

พระยาอรรถการีย์ ๑ - คัดพรรคสองคำว่า unfair competition ไม่
ต้องมีก็ได้ เพราะความประสงค์ของเราที่จะลงโทษการกระทำชนิดนี้เท่านั้น

หลวงจำรูญ ๑ - โดยจะเหาะอย่างยิ่ง เราจะยกมาตรานี้ไปอยู่ไม่ลึกใน
ความสงบสุขของประชาชนแล้ว

นายพิชาญ ๑ - ที่ใส่ไว้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราได้ปฏิบัติตามข้อตกลง
ระหว่างประเทศแล้ว

ประธาน ๑ - เมื่อคัดความในพรรคแรกออก ส่วนที่เหลือก็เป็น unfair
competition หมดแล้ว

พระยาอรรถการีย์ ๑ - เมื่อมีผู้ทักเรามาว่าไม่ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่าง
ประเทศ เราก็มารู้ว่าเรามีมาตราแล้ว การเอาคำว่า unfair competition ไว้ไม่มี
ผลอะไร นอกจากบอกให้รู้ว่าเราทำตามข้อตกลงแล้ว แต่ถ้าใส่ไว้ก็แสดงว่าผู้ร่างกฎหมาย
เห็นว่าควรลงโทษการกระทำชนิดนี้ เพราะมีการแข่งขันกัน ซึ่งแสดงว่าไปเกี่ยวกับความสงบ
สุขอย่างไร

พระยาอรรถกรม ๑ - ยังสงสัยอยู่ว่ามาตรานี้จะควรอยู่ในหมวดใด

ประธาน ๑ - เรายังจะไม่พูดกันว่าควรอยู่ในหมวดใด บัดนี้เรื่อง
หมวดหมู่เป็นแต่หัวพันเข้ามา

พระยาอรรถกรม ๑ - ที่ข้าพเจ้าสงสัยเพราะมีพรรคหลายว่าเป็นความผิด
ต่อส่วนตัว

ประธาน ๑ - ถ้าจะเอาพรรคหลายไว้ให้เป็นความผิดต่อส่วนตัว ก็เอาไป
ใส่ไว้ในลักษณะความผิดต่อความสงบสุขของประชาชนไม่ได้

นายพิชาญ ๑ - เราอาจแก้ไว้ในพรรคหลายได้ คือแก้คำว่า injured
competitor เป็น interested party

พระยาอรรถการีย์ ๑ - เราอาจใช้คำสั้น ๆ ว่า "เป็นความผิดต่อ
ตัว" ก็ได้

พระยาสิทธิ ๑ - จะขัดกับหลัก ถ้าอยู่ในหมวดความผิดต่อประชาชนแล้ว
ไปจะว่าเป็นความผิดต่อเอกชนได้อย่างไร

หลวงจำรฎู ๑ - คดีเช่นนี้จะว่าเป็นความผิดต่อแผ่นดินทั่ว ๆ ไปก็เกินไป
 ประธาน ๑ - ถ้าเช่นนั้นร่างมาตรา ๒๓๕ จะยกไปอยู่ในลักษณะความ
 ผิดต่อความสงบสุขของประชาชนได้อย่างไร จะเสียหลักไป

นายพิชาญ ๑ - ขอตกลงระหว่างประเทศเป็นแต่บัญญัติว่าควรเอาโทษ
 คือใหญ่เสียหายมีช่องทางที่จะฟ้องได้เท่านั้น แต่ไม่ได้กำหนดว่าต้องบัญญัติให้เป็นความผิด
 ต่อส่วนตัว มีประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยนิติการกระทำ เช่นนี้ให้เป็นความผิดต่อส่วนตัว

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ปัญหาที่ว่าควรจะเป็นความผิดต่อส่วนตัวหรือไม่
 นั้น เห็นว่าควรเป็น แต่ถ้าจะถือว่าเป็นความผิดต่อส่วนตัวก็อยู่ในลักษณะความผิดต่อความ
 สงบสุขของประชาชนไม่ได้ ควรยกไปอยู่ในหมวดฉ้อโกง

หลวงจำรฎู ๑ - ที่จริงก็เป็นเรื่องฉ้อโกงนั่นเอง

ประธาน ๑ - ในเบื้องต้นเรากดลงให้ไปอยู่ในหมวดฉ้อโกงก่อน แต่
 เมื่อพิจารณาไปแล้วเราเห็นอย่างไรก็อาจกลับมาหาคืออีกก็ได้

พระยาอรุณการีย์ ๑ - การเอาคำว่า unfair competition ไว้
 มีประโยชน์อย่างไร

หลวงประสัท ๑ - แสดงว่าเป็นเรื่องเอาเปรียบกัน

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าเอาคำว่า unfair competition ไว้
 จะแสดงให้เห็นว่าเป็นการกระทำระหว่างพหุภาค

หลวงจำรฎู ๑ - ใครเสียหายจากการกระทำนั้นก็ร้องทุกข์ได้ อาจเป็น
 ผู้ซื้อก็ได้

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าเราไปเขียนคำว่า unfair competition
 เข้า ความมุ่งหมายก็ไปในทางวิวาทระหว่างคนสองคน

หลวงจำรฎู ๑ - เราลองแปลคำว่า unfair competition คุณอน

พระยาอรุณการีย์ ๑ - การเรียกชื่อความผิดต้องมีประโยชน์ในทาง
 หมายอยู่บ้าง

ประธาน ๑ - เราจะเรียกความผิดนี้ว่าฉ้อโกงหรือไม่

หลวงประสัท ๑ - เป็นแต่เอาไปไว้ในหมวดฉ้อโกง

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าใช้ชื่อความผิดในที่อื่น เช่น ลักทรัพย์ ก็ควร
 จะมี แต่ถ้าไม่ใช่ชื่อความผิดในมาตราอื่นก็ไม่ควรเอา

หลวงจำรฎู ๑ - อาจเขียนคำว่า unfair competition โดยไม่
 ให้เป็นชื่อความผิดก็ได้ คือเขียนว่า "ผู้ใดกระทำการเอาเปรียบในการค้าดังต่อไปนี้.."

หลวงประสาธ ๑ - จะหาซื้อยาก

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าเขาคำว่า unfair competition ใดก็
ไม่ดี อาจเกิดขึ้นอีกทางหนึ่ง อย่างมีร้านขายน้ำปลาสองร้าน ร้านหนึ่งขายน้ำปลาที่มี
คุณภาพดีกว่าอีกร้านหนึ่ง แต่ร้านนี้ขายไม่ดี จึงเอาชื่อไปใช้ให้ดูเหมือนว่าเป็นน้ำปลาของ
ร้านนั้น ไม่ควรให้ผู้อื่นซื้อของทุกชื่อ เพราะน้ำปลาที่เขาซื้อคือเป็นน้ำปลาที่ดีกว่า จึงไม่
ควรมีคำว่า "เอาเปรียบในการค้า"

ม.จ.สกล ๑ - การขอยืมชื่อมาใช้เป็นการขอยืม good will
ซึ่งมีราคาเหมือนกัน

ประธาน ๑ - เมื่อพระยาอรุณการีย์ ๑ ให้เหตุผลว่าเขียนคำว่า
unfair competition ไม่ดี ฝ่ายที่เห็นว่าก็ควรอ้างเหตุผลมาว่าควรมี unfair
competition เพราะเหตุใด

หลวงจำรุง ๑ - อยากเอาชื่อไว้ แต่เกรงว่าจะแปลยาก

หลวงประสาธ ๑ - มีกรณีทำนองนี้ในมาตรา ๓๑๐ (หลวงประสาธ ๑
อานุกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๑๐ เสนอที่ประชุม)

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ที่ใส่หมายความไว้เพื่อให้เป็น guide นึกหน่อย

หลวงประสาธ ๑ - ข้าพเจ้าไม่ขัดข้องที่จะเอาคำว่า unfair compe-
tition ออก

ที่ประชุมให้ตัดคำว่า unfair competition ออก

ประธาน ๑ - ลองแปลร่างของนายพิชาญ ๑ มาก

หลวงประสาธ ๑ - ขอเสนอให้ใช้คำดังนี้ "ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้

"(๑)"

หลวงจำรุง ๑ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใด

"(๑)"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วยหลวงจำรุง ๑

หลวงประสาธ ๑ - ขอ (๑) ควรใช้คำว่า "เอาชื่อ เครื่องหมายหรือ
ข้อความใด ๆ ของผู้ประกอบการค้ามาใช้หรือให้ปรากฏบนสิ่งของ หีบ ห่อ..."

พระยาเลขาวิจิตร ๑ - ควรใช้คำว่า "หีบ" คำหนึ่ง "ห่อ" คำหนึ่ง

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า "หีบห่อ" ต้องคิดกัน เพราะตรงกับ package
ซึ่งทางการไปรษณีย์เขาก็ใช้คำนี้

ประธาน ๑ - หีบห่อไปรษณีย์ ตรงกับ parcel

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า packing หมายความว่าสิ่งบรรจุ
 นายพิชาญ ๑ - ขอ (๑) นี้ ขาพเจ้าไกลออกคำในร่างมาตรา

ลงมา

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ขอเสนอให้ใช้คำในข้อ (๑) ดังนี้ "เอาซึ่ง
 บุคคลอื่นมีสิทธิใช้ในการค้ามาใช้ให้ปรากฏบนสินค้า ทึบห่อ กระดาษห่อ แรงความ" ไม่ต้อง
 มีคำว่า "โดยรู้"

หลวงจำรุง ๑ - อาจเผชิญไปตรงกันโดยไม่รู้ก็ได้ อย่างคำว่า "ศรีเวียง"
 คนอื่นอาจเอาไปใช้โดยไม่รู้ก็ได้

หลวงประสัท ๑ - การใช้ชื่อตรงกันโดยไม่รู้มีบ่อย ๆ

พระยาลักขี ๑ - ควรใช้คำว่า "เครื่องหมาย" ควาย ใช้คำว่า "ชื่อ"

แต่อย่าง เดียวไม่พอ

ที่ประชุมตกลงรับร่างข้อ (๑) ของหลวงประสัท ๑

หลวงประสัท ๑ - คำต่อมาควรใช้คำว่า "เครื่องหมาย"

ประธาน ๑ - ควรใช้คำว่า "วัตถุที่ใช้ในการห่อ"

หลวงจำรุง ๑ - กฎหมาย patent ใช้คำว่า many goods or its
 container ซึ่งรวมหมด คือจะเป็นกระดาษหรืออะไรก็ได้

ประธาน ๑ - กระดาษห่อไม่ใช่ container อย่างกระป๋องบุหรีเป็น
 แต่ถ้าเอากระป๋องบุหรีไปได้ในรังไม้ก็ทำที่ รังไม้ไม่ใช่

นายพิชาญ ๑ - รังไม้เป็น package

ประธาน ๑ - ถ้าเป็นอย่างหลวงจำรุง ๑ ว่าอย่างเอากระดาษไปห่อมี
 เป็น container ควายหรือ

หลวงจำรุง ๑ - อย่างเอากระดาษห่อรถยนต์หลาย ๆ ชั้นแล้วใส่ลงไป
 ในหีบ กระดาษนั้นก็ เป็น container

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ต้องไกลชั้กับของ ไม่อย่างนั้น "เรือ" ก็เป็น

หลวงจำรุง ๑ - container หมายถึงหีบห่อหรือสิ่งใดที่ทำไว้โดย
 ละ เหมาะสำหรับหีบห่อ

ประธาน ๑ - คำว่า covering จะแปลว่า "วัตถุสำหรับห่อหุ้ม" จะ
 ได้หรือไม่ เพราะ cover ไม่ใช้กระดาษเสมอไป

พระยาเลขาวิธาน ๑ - ควรใช้คำว่า "วัตถุที่ห่อหุ้ม"

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า packing หมายความว่าสิ่งที่บรรจุ
 นายพิชาญ ๑ - ขอ (๑) นี้ ชาวเขาโคลกคำในร่างมากรา

ลงมา

พระยาอรณการีย์ ๑ - ขอเสนอให้ใช้คำในข้อ (๑) ทั้งนี้ "เอาชื่อสิ่ง
 บุคคลอื่นมีสิทธิใช้ในการค้ามาใช้ให้ปรากฏบนสินค้า ทึบห่อ กระจกห่อ แฉงความ" ไม่ต้อง
 มีคำว่า "โคยรู้"

หลวงจำรุง ๑ - อาจเนอิดูไปตรงกันโดยไม่รู้ก็ได้ อย่างคำว่า "ศรีเวียง"
 คนอื่นอาจเอาไปใช้โดยไม่รู้ก็ได้

หลวงประสาด ๑ - การใช้ชื่อตรงกันโดยไม่รู้มีบ่อย ๆ

พระยาลักขี ๑ - ควรใช้คำว่า "เครื่องหมาย" ควย ใช้คำว่า "ชื่อ"

แต่อย่าง เดียวไมพอ

ที่ประชุมตกลงรับร่างข้อ (๑) ของหลวงประสาด ๑

หลวงประสาด ๑ - ถ้าต่อมาควรใช้คำว่า "เครื่องหมาย"

ประธาน ๑ - ควรใช้คำว่า "วัตถุที่ใช้ในการห่อ"

หลวงจำรุง ๑ - กฎหมาย patent ใช้คำว่า many goods or its
 container ซึ่งรวมหมก คือจะเป็นกระจกห่อหรืออะไรก็ได้

ประธาน ๑ - กระจกห่อไม่ใช่ container อย่างกระป๋องบุหรีเป็น
 แต่ถาเอากะป๋องบุหรีไปใส่ในรังไม้อีกที่ รังไม้ไม่ใช่

นายพิชาญ ๑ - รังไม้เป็น package

ประธาน ๑ - ถ้าเป็นอย่างหลวงจำรุง ๑ ว่าอย่างเอากะป๋องไปห่อมี
 เป็น container ควยหรือ

หลวงจำรุง ๑ - อย่างเอากะป๋องห่อรถยนต์หลาย ๆ ชั้นแล้วใส่ลงไป
 ในหีบ กระจกห่อนั้นก็เป็น container

พระยาอรณการม ๑ - ต้องใกล้เคียงกับของ ไม่อย่างนั้น "เรือ" ก็เป็น

หลวงจำรุง ๑ - container หมายถึงหีบห่อหรือสิ่งใดที่ทำไว้โดย
 ละ เหาะสำหรับหีบห่อ

ประธาน ๑ - คำว่า covering จะแปลว่า "วัตถุสำหรับห่อหุ้ม" จะ
 ได้หรือไม่ เพราะ covery ไม่ใช่กระป๋องเสมอไป

พระยาเลขาวิษ ๑ - ควรใช้คำว่า "วัตถุที่ห่อหุ้ม"

- ที่ประชุมเห็นว่าควรรื้อคำว่า "วัตถุประสงค์ให้คุ้มต่อ"
- ประธาน ฯ - คำว่า "แจ้งความ" ละไปไหนหรือไม่
- พระยาอรุณการีย์ ฯ - ที่ข้าพเจ้าเสนอแต่เพียงชื่อ คือเกริ่นหมายจะต้อง
เป็นของปลอม และเราจะเอาไปอยู่ในหมวดฉ้อโกง จะต้องเอาเครื่องหมายควยหรือไม่
- ประธาน ฯ - อาจเอาของจริง ๆ มาใช้ก็ได้
- ที่ประชุมเห็นวาทะของหลวงประสพ ฯ ที่มีคำว่า "เครื่องหมาย" ควยก็
แล้ว และภาควิชาที่ชื่อว่า "แจ้งความ" ก็แล้ว
- ประธาน ฯ - price-lists จะแปลว่าอย่างไร
- หลวงจ่าบุญ ฯ - ควรรื้อคำว่า "รายการแสดงราคา"
- ที่ประชุมเห็นว่าคำว่า "รายการแสดงราคา" คือแล้ว
- ประธาน ฯ - คำว่า business letter จะแปลว่าอย่างไร เป็น
กระดาษที่มีตราทางพิมพ์อยู่ข้างบน
- หลวงประสพ ฯ - ข้าพเจ้าขอเสนอให้ใช้คำว่า "บนสีนักษัตรหรือ
วัตถุหรือเอกสารที่ใช้เกี่ยวกับการห่อหุ้มหรือการกำสัสนั้น"
- ประธาน ฯ - ถ้าใช้คำว่า "การค้ำ" "สิ่งห่อหุ้ม" ก็รวมอยู่ควย
- พระยาอรุณการีย์ ฯ - ข้าพเจ้าเห็นว่าเราระบุเป็นวัน ๆ ไปก็
- หลวงประสพ ฯ - ระบุไม่หมด เพราะตอนหลังมีคำว่า "สิ่งอื่นทำนอง
เดียวกัน"
- พระยาอรุณการีย์ ฯ - ระบุลงไปและใช้คำว่า "สิ่งอื่นทำนองเดียวกัน"
- แคมกวางร่างของหลวงประสพ ฯ
- หลวงจ่าบุญ ฯ - คำว่า "เกี่ยวกับการค้ำ" อาจเกี่ยวกับตัวเขาเองและ
ไม่แสดงต่อ public ก็ได้
- หลวงประสพ ฯ - ข้าพเจ้าได้เสนอให้ใช้คำว่า "เกี่ยวกับการค้ำสัสนั้น"
- หลวงจ่าบุญ ฯ - อย่างทำ price lists ในห้องให้เหมือนกับ price
list ของห้างอื่นก็เกี่ยวกับการค้ำ แต่ถ้าไม่ได้แสดงต่อ public ก็ไม่ควรเอาผิด
- ประธาน ฯ - ร่างไว้แคบ ๆ หน่อยก็
- นายพิชาต ฯ - business letter ต้องเป็นกระดาษที่ใช้เป็นจดหมาย
ส่งถึงกัน
- พระยาอรุณการีย์ ฯ - ถ้าพิมพ์กระดาษเก็บไว้ในห้างไม่เป็น business
letter

ประธาน ฯ - คำว่า "จดหมายการค้า" พอเข้าใจ
 พระยาอรุณกรม ฯ - ควรใช้คำว่า "จดหมายเกี่ยวกับการค้า"
 ที่ประชุมเห็นชอบด้วยพระยาอรุณกรม ฯ

ประธาน ฯ - คำว่า circular เห็นจะต้องแปลว่า "หนังสือเวียน"
 พระยาอรุณกรม ฯ - คิดว่าคัดออกได้

หลวงจ่าบุญ ฯ - ไม่ใช่เรื่องของการค้าที่จะออกหนังสือเวียน

นายพิชาญ ฯ - circular เป็นประกาศที่พิมพ์ไว้เป็นพับ ๆ และส่งไป
 บังลูกค้า ซึ่งมีข้อความเป็นทำนองว่าบริษัขอแจ้งให้ลูกค้ายทราบว่าเรามีของอย่างนั้น ๆ
 ใน stock และของอย่างนั้น ๆ กำลังเข้ามา

หลวงจ่าบุญ ฯ - อย่างนั้นก็แจ้งความ

ประธาน ฯ - ถ้ามีคำว่า "แจ้งความ" ไว้ก็พอแปลได้

พระยาอรุณกรม ฯ - ตอนท้ายมีคำว่า "สิ่งอื่นท่านเองเกี่ยวกับ" จะคัด

ออกก็ได้

ที่ประชุมตกลงให้ตัดคำว่า circular ออก

ประธาน ฯ - เป็นอันว่าร่างมาตรา ๒๓๕ วรรคแรกและข้อ (๑) เสร็จ
 ที่ตกลงไปแล้วมีข้อความดังนี้

"ผู้ใด

"(๑) เอาชื่อ เครื่องหมาย หรือข้อความใด ๆ ของผู้ประกอบการค้ามา
 ใช้หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า หีบห่อ วัตถุที่ใช้หีบห่อ แจ้งความ รายการแสดงราคา จด-
 หมายเกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นท่านเองเกี่ยวกับ....."

หลวงจ่าบุญ ฯ - ตามร่างนี้ถ้าเอาชื่อนาย ก. ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้ามา
 ใช้ในเรื่องที่ไม่ใช่การค้าก็ผิดตามมาตรานี้เหมือนกัน ควรจะใช้คำว่า "เอาชื่อ แจ้ง-
 ความหรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้ใดมาใช้หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า
 หีบห่อ....."

ที่ประชุมเห็นชอบด้วยหลวงจ่าบุญ ฯ

หลวงประสพ ฯ - คำว่า "โดยรู้ว่าคุณไม่มีสิทธิที่จะใช้" นั้นแต่ไหนไม่
 แน่ ตามกฎหมาย patent จะต้องมีการโฆษณาให้ทราบ

หลวงจ่าบุญ ฯ - เป็นปัญหาว่าเมื่อไรจะมีสิทธิ

พระยาอรุณกรม ฯ - ร่างนี้เอาคำว่า "ไม่มีสิทธิ" ไปประกอบการใช้
 จะต้องเอาไปประกอบกับคำว่า "โดยรู้"

หลวงประสาธ ๑ - ควรใช้คำว่า "โดยรู้ว่าผู้อื่นเขาใช้มาก่อน"
 พระยาอรุณการีย์ ๑ - จะไม่มีคำนี้ก็ไม่มีไร ถ้าไม่รู้ว่าคนอื่นเขาใช้
 ก็เป็นความเข้าใจผิดในข้อเท็จจริง ทำให้ขาดเจตนา

ประธาน ๑ - ขาพเจ้าก็เห็นว่าการว่า "โดยรู้" ไม่จำเป็น
 พระยาอรุณการีย์ ๑ - ควรใช้คำว่า "ซึ่งรู้ว่าผู้อื่นเขาใช้ในการประกอบ
 การค้า"

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า knowingly เป็นข้อสำคัญต้องมีไว้
 พระยาอรุณการีย์ ๑ - ความมุ่งหมายก็คือเพื่อให้เชื่อว่าเป็นสินค้าของผู้
 อื่น ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ควรอยู่ในกฎหมายอาญา เพราะไม่มีกฎหมายที่ให้สิทธิคนนั้นที่จะใช้ชื่อ
 เสียก่อน

ประธาน ๑ - ใช้คำว่า "โดยไม่มีความชอบธรรม" จะไรหรือ
 พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าเอาความผิดของส่วนตัวก็ไปจว่าเขาคงเสียหาย
 เขาจึงฟ้องหรือร้องทุกข์ คำว่า "โดยรู้" ไม่ต้องมี เพราะเป็นหลักเจตนา ถัดจากเหตุที่วาง
 มานีพอแล้ว

หลวงจ่าบุญ ๑ - ใช้คำว่า "เพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อ" ส่วนถ้าเป็นเรื่องเกี่ยว
 หมายการค้าก็เป็นเรื่องของพระราชบัญญัตินั้น ๆ

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ที่ใช้คำว่า "เพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อ" นั้นหลงเชื่อ
 อย่างไร

หลวงประสาธ ๑ - หลงเชื่อว่าเป็นของผู้อื่น
 ม.จ.สกล ๑ - ในเรื่องลัทธิพิชเรศคุ้มครองทรัพย์ ส่วนเรื่องนี้เขาก็มี
 good will เหมือนกัน คือถ้าเขาลงทุนในการแจ้งความมาก ๆ ก็มี good will

หลวงจ่าบุญ ๑ - อย่างนี้ร้านค้ายไทยนิยม ถ้าปรากฏว่าบริษัทไทยนิยมเขา
 ชื่อเขามาใช้ก็มีความผิด

พระยาอรุณการีย์ ๑ - หรือถ้าร้านค้ายไทยนิยมนั้นเอาฉกรรยานมา
 ขายก็ผิดเหมือนกัน

พระยาเลขาภิบาล ๑ - ใครจะมีสิทธิอย่างไร เป็นเรื่องของกฎหมายอื่น

ม.จ.สกล ๑ - ที่มีปัญหาขึ้นเพราะไปตั้งคำว่า unfair competition
 ถ้าใส่ไว้ก็หมกปัญหา

ประธาน ๑ - ถ้าใส่คำว่า unfair competition ไว้จะมีผลอย่างไร

หลวงจ่าบุญ ๑ - อย่างถ้าร้านค้ายไทยนิยมไปเอาฉกรรยานมาขายก็

เป็น unfair competition

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าร้านค้คนไทยนิยมว่ารวยขึ้นมาเขาจะขายรถจักรยาน ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาทำได้ ควรจะมีคำว่า "เพื่อให้เขาหลงเชื่อ"

พระยาอรุณกรม ๑ - ในเมืองใหญ่ ๆ การที่ร้านมีชื่อเดียวกัน แต่อยู่ต่างตำบลอาจไม่ใช่เพื่อให้หลงก็ได้

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าเขียนชื่อห้องอย่างเดียวกันด้วยตัวใหญ่ แต่คำบลเขียนตัวเล็กก็เป็นการทำให้เขาหลงเชื่อเหมือนกัน

ประธาน ๑ - จะเอาคำว่า "โดยเจตนาให้ผู้อื่นหลงเชื่อ" หรือไม่
ที่ประชุมเห็นว่าควร เอาผิดต่อเมื่อผู้กระทำมีเจตนาให้ผู้อื่นหลงเชื่อ

หลวงจำรุง ๑ - ไซ้คำว่า "เพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้า
ของผู้นั้น"

หลวงประสาธ ๑ - ตอนต้นมีคำว่า "ผู้อื่น" อยู่แล้ว จึงควรไซ้คำว่า
"เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อ"

พระยาอรุณกรม ๑ - ควรไซ้คำว่า "เพื่อให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นสินค้า
หรือการค้าของผู้นั้น"

ม.จ.สกล ๑ - ควรไซ้คำว่า "เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็น"

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ควรไซ้คำว่า "เพื่อให้หลงเชื่อว่าเป็น"

ที่ประชุมตกลงให้ไซ้คำว่า "เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของ
ผู้นั้น"

หลวงจำรุง ๑ - ไม่ชอบคำว่า "ข้อความ"

พระยาอรุณกรม ๑ - เป็นข้อความที่เขาแต่งขึ้น

หลวงประสาธ ๑ - กฎหมายอเมริกาเขาคุ่มครองข้อความเหมือนกัน

นายพิราญ ๑ - คำว่า device เป็นประโยชน์หรือสภาวะที่เห็น ๆ แสดง
ว่าสินค้านั้นเป็นของบริษัทนั้น ๆ

ม.จ.สกล ๑ - ในต่างประเทศเขาจ้ำงกันโดยให้ประกวดเป็นราคา
แพง ๆ

ประธาน ๑ - คำว่า device หมายความว่าอย่างไร

ม.จ.สกล ๑ - เป็นรูปรอยต่าง ๆ

หลวงประสาธ ๑ - อย่างฉลากยาถ่ายที่ไซ้คำว่า "กินง่ายหายเร็ว"

ม.จ.สกล ๑ - device ไม่ใช่ mark เช่นรูปปลนดือไม้เท้าที่ติดอยู่ที่

ฉลากวิศกียอนนี่วอกเกอร์ หรือรูปคนแก่ที่เกิดคือครู เช่น

หลวงประสาธ ๑ - อย่างยากบาย ไขตัว "ก" แทนตัว "ส"

หลวงจำรุง ๑ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใดเอาชื่อ รูป"

ม.จ.สกล ๑ - ควรใช้คำว่า "รูปลักษณะ"

ประธาน ๑ - ควรใช้คำว่า "รูป" เฉย ๆ

หลวงจำรุง ๑ - ถ้าใช้คำว่า "รูป" เฉย ๆ จะเป็น picture ไม่

หลวงประสาธ ๑ - ที่ใช้คำว่า "เครื่องหมาย" พอไม่ได้ เพราะคำว่า trade mark เราแปลว่า "เครื่องหมายการค้า"

ประธาน ๑ - ใช้คำว่า "ภาพ" ได้หรือไม่

ม.จ.สกล ๑ - ใช้คำว่า "ภาพ" ไม่ได้ เพราะตามคำเดิมจะต้องเป็นของ

มีชีวิต

นายพิชานู ๑ - device เป็นรูปซึ่งแสดงว่าเป็นสินค้าของคนนั้น แม้จะไม่ได้

เห็นตัวหนังสือ

ประธาน ๑ - คำว่า "รูปรอย" เราแปลว่า impression ไม่ใช่พิมพ์

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า impression แปลว่า "รอย"

หลวงจำรุง ๑ - ควรใช้คำว่า "ชื่อ รูปหรือรอยประคิษฐ์"

พระยาอรณการีย์ ๑ - อย่างคุณขึ้นมาจะเป็น "รอย" หรือไม่

หลวงจำรุง ๑ - เป็น "รอย" เหมือนกัน

ประธาน ๑ - ใช้คำว่า "รูปประคิษฐ์" เฉย ๆ จะได้หรือไม่

พระยาลัทธพลี ๑ - คำว่า "เครื่องหมาย" เป็นคำกว้างก็

หลวงประสาธ ๑ - กลัวจะไม่กินถึง "รอย" และถ้าใช้คำว่า "เครื่องหมาย" อาจจะแปลว่าเป็นเครื่องหมายการค้า

ที่ประชุมตกลงให้ใช้คำว่า "รูปรอยประคิษฐ์" ร่างมาตรา ๒๓๕ เวลาที่ตกลงไปแล้วมีข้อความดังนี้

"ผู้ใด

"(๑) เอาชื่อ รูปรอยประคิษฐ์ หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า ทัพห่อ วัตถุที่ไข่มห่อ แจกความ รายการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นนั้น"

หมกเวลวประชุม นัดประชุมคราวหน้าวันพฤหัสบดีที่ ๑๕ มกราคม ๒๔๔๕

เวลา ๑๘.๐๐ น.

ปิดประชุมเวลา ๑๒.๑๕ น.

สรุป 1/5/11

ผู้จกรายงาน.

สิทธิ พิมพ์

ธานี ทาน

เวลา ๑๘.๐๐ น.

ปิดประชุมเวลา ๑๒.๑๕ น.

สรุป 1/5/11

ผู้จกรายงาน.

สิทธิ์ พิมพ์

ธานี ทาน

competition ไว้แล้ว ควรจะยกมารณนี้ไปอยู่
ในลักษณะความสงบสุขของประชาชน

(๒) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าก่อนที่จะพิจารณา
ขอเสนอของนายพิชาวุฒ ฯ มีประเด็นที่จะพิจารณา
คือ (๑) เราต้องดูผูกมัดกับข้อตกลงระหว่าง
ประเทศหรือไม่ (๒) ถ้ามีข้อผูกมัดจะควรบัญญัติ
กฎหมายอาญาหรือไม่ (๓) ถ้าควรบัญญัติในกฎหมาย
อาญา จะควรบัญญัติอยู่ในลักษณะความผิดต่อความ
สงบสุขของประชาชนหรือไม่

(๓) นายพิชาวุฒ ฯ เสนอว่า แม้ประเทศ
ไทยจะไม่เข้าเป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศ
แต่ unfair competition ก็เป็นเรื่องกฎหมาย
อาญา

(๔) นายพิชาวุฒ ฯ เสนอว่าการที่ค้ายก
ไปอยู่ในลักษณะความสงบสุขของประชาชนนั้น ก็
เพราะลักษณะนี้เป็นลักษณะปลอมแปลง

(๕) หลวงจำรูญ ฯ เสนอว่า ถ้าจะเอา
แต่ข้อ (๑) จะเห็นว่าการปลอมชื่อก็ควรอยู่ใน
ลักษณะนี้ได้ แต่ถ้าเอาข้อ (๒) (๓) และ (๔)
ดูก็อยู่ในหมวดนี้ไม่ได้

(๖) พระยาพิชัย ฯ เสนอว่าร่างของ
นายพิชาวุฒ ฯ รวมกันหลายอย่าง ข้อ (๖) คล้ายๆ
กับมาตรา ๒๓๗

(๗) หลวงจำรูญ ฯ เสนอว่า ข้อ (๖)
ไม่ตรงกับมาตรา ๒๓๗

(๘) พระยาอรุณการีย์ ฯ เสนอว่าใน
การพิจารณามาตรา ๒๓๕ โดยที่มาตรา ๒๓๕ ใจ
ความอย่างเดียวกับข้อ (๑) ของร่างของนาย
พิชาวุฒ ฯ เราจึงควรพิจารณาของนายพิชาวุฒ ฯ
เมื่อพิจารณาเสร็จและมาถึงมาตรา ๒๓๖ มาตรา
๒๓๗ เราเห็นว่ามิได้อยู่ในร่างมาตรา ๒๓๕ ที่ตกลง
ไปแล้ว เราก็คัดออก คือเราปรับร่างของนายพิชาวุฒ ฯ
เป็นหลัก

(๙) พระยาอรุณการีย์ ฯ เสนอว่ายังสงสัย

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๔) (๕) (๖) (๗)
(๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒) และ (๑๓) รวม
กันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าความผิดความมารณนี้ควร
เป็นความผิดอาชวณตัว แต่เมื่อเป็นความผิดอาช
ส่วนตัวแล้วก็ยกไปอยู่ในลักษณะความผิดต่อความ
สงบสุขของประชาชนซึ่งเป็นลักษณะที่มีผู้ปฏิบัติ
กระทำผิดต่อประชาชนทั่ว ๆ ไปไม่ได้ และจะอยู่
ในหมวดนี้ก็ได้เหมือนกัน เพราะหมวดนี้ไม่ใช่
ลักษณะความผิดเกี่ยวกับการปลอมแปลง ที่ประชุม
เห็นว่ามารณนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับเรื่องฉ้อโกง
เพราะแม้จะเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์
การค้าก็จริง แต่ผลที่สุดก็คือวางใจประชาชนหลง
เชื่อว่าเป็นสินค้าของผู้อื่น ที่ประชุมจึงลงมติโดยยกไป
ไว้ในหมวดฉ้อโกง ส่วนข้อความแห่งมาตรา ๒๓๖
ที่ประชุมได้เอาร่างของนายพิชาวุฒ ฯ ที่เสนอ
ใหม่เป็นหลักในการพิจารณา

ความภวนี้จะอยู่ในหมวดไหน เพราะวรรค
กษาเป็นความผิดต่อส่วนตัว

(๑๐) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่า ถ้าจะเอา
วรรคท้ายไว้ให้เป็นความผิดต่อส่วนตัว ก็เขาไป
ในลักษณะความผิดต่อความสงบสุขของประชาชน
ไม่ได้

(๑๑) นายพิชาญ ฯ เสนอว่าเราอาจแก้
ในวรรคท้ายได้ คือแก้คำว่า injured com-
petitor เป็น interested party

(๑๖) พระยาฉัตรพลี ฯ เสนอว่าจะจับกับ
ผิด ถ้าอยู่ในหมวดความผิดต่อความสงบสุขของ
ประชาชนทั่วไปจะว่าเป็นความผิดต่อเอกชนได้
อย่างไร

(๑๓) พระยาอรุณการีย์ ฯ เสนอว่าปัญหา
กล่าวกร เป็นความผิดต่อส่วนตัวหรือไม่ เห็นว่าควร
เป็น แต่ถ้าถือว่าเป็นความผิดต่อส่วนตัวก็อยู่ใน
ลักษณะความผิดต่อความสงบสุขของประชาชนไม่ได้

วรรคแรก

(๑) หลวงจางรุญ ฯ เสนอว่าวรรคแรกควร
เอาไว้หรือไม่

(ที่ประชุมได้พิจารณา (๑) (๒) และ (๓)
รวมกันไป)

(๒) นายพิชาญ ฯ เสนอว่าเราอาจเอา
วรรคแรกออกได้ ที่ข้าพเจ้าเขียนก็เพื่อให้เห็น
ความคิดทั่ว ๆ ไป

ที่ประชุมตกลงให้แก้วรรคแรกออก

(๓) พระยาอรุณการีย์ ฯ เสนอว่ามีวรรค
แรกไว้ก็ไม่มีประโยชน์ เพราะไม่ได้เอาไปใช้ใน
คดีเลย

วรรคสอง

(๑) พระยาอรุณการีย์ ฯ เสนอว่าวรรค
สองคำว่า unfair competition จะไม่คง
ใช้ได้ เพราะความประสงค์ของเราที่เพื่อจะลง
โทษการกระทำชะนิกนี้เท่านั้น

(ที่ประชุมได้พิจารณา (๑) (๒) (๓) และ
(๔) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าไม่จำเป็นต้องแก้ไข
ผิดโดยใช้ unfair competition

(๒) นายพิชาญ ฯ เสนอว่าที่ใส่ไว้ก็เพื่อ
คงไว้ให้เห็นว่าเราได้ปฏิบัติตามของตกลงระหว่าง

ประเทศแล้ว

(๓) พระยาอรธการีย์ ฯ เสนอว่าเมื่อมีผู้ทักว่าไม่ไคปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เราก็ดำเนินการมาแล้ว ถ้าใช้ชื่อความผิดในที่อื่น เช่น ลักทรัพย์ก็ควรจะมี แต่ถ้าไม่ใช่ชื่อมาตราอื่นก็ไม่ควรเอา

(๔) หลวงจำรูญ ฯ เสนอว่าอาจเขียนคำว่า unfair competition โดยไม่ให้เป็นที่อื่นก็ได้ คือเขียนว่า "ผู้ใดกระทำการเอาเปรียบในการค้าคงต่อไปนี้"

(๕) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า ขอเสนอให้ใช้คำดังนี้ "ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้"

"(๑)

(๖) หลวงจำรูญ ฯ เสนอว่าควรใช้คำว่า "ผู้ใด

"(๑)

ข้อ (๑) (เดิมเป็นข้อ (๑))

(๑) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า ข้อ (๑) ควรใช้คำว่า "เอาชื่อ เครื่องหมาย หรือข้อความ รวมกันไปใด ๆ ของผู้ประกอบการค้ามาใช้หรือให้ปรากฏบน

(๒) พระยาอรธการีย์ ฯ เสนอว่าขอเสนอด้วย จึงลงมติรับข้อเสนอของหลวงประสาธ ฯ ให้ใช้คำดังนี้ "เอาชื่อซึ่งบุคคลอื่นมีสิทธิใช้ในการค้ามาใช้ให้ปรากฏบนสินค้า หีบห่อ กระจกเงา

(๓) พระยาลักขณ์ ฯ เสนอว่าควรมีคำว่า "เครื่องหมาย" ด้วย ใช้คำว่า "ชื่อ" แต่อย่าง

(๔) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่าถ้าต่อมาควรใช้คำว่า "เครื่องหมาย"

(๕) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าคำว่า covering จะแปลว่า "วัตถุสำหรับห่อหุ้ม" จะไคหรือไม่ เพราะ covering ไม่ใช่กระจกเงาเสนอไป

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๕) และ (๖) ร่วมกันไป)

(ที่ประชุมให้ใช้คำดังที่หลวงจำรูญ ฯ เสนอ (ขอเสนอข้อ ๖)

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) และ (๓) ร่วมกันไป)

(ที่ประชุมเห็นว่าจะบัญญัติเฉพาะการใช้ชื่อ ไม่พอ ควรบัญญัติถึงเครื่องหมายหรือข้อความ

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) เสนอข้อ ๑)

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๔) (๕) และ (๖) ร่วมกันไป)

(ที่ประชุมให้ใช้คำว่า "วัตถุที่ใส่ห่อหุ้ม")

(๖) พระยาเสวตวิศ ๗ เสนอว่าควรใช้
คำว่า "วัตถุที่ไซ้หม้อ"

(๗) น.อ.ถวัลย์ ๗ เสนอว่าคำว่า price-
lists แปลว่าอย่างไร

(๘) น.อ.ถวัลย์ ๗ เสนอว่าคำว่า busi-
ness letter จะแปลว่าอย่างไร

(๙) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่าขอเสนอ
ให้ใช้คำรวม ๆ ว่า "บนสินค้าหรือวัตถุหรือเอก-
สารที่ใช้เกี่ยวกับการห่อหุ้มหรือการค้ำสินค้านั้น

(๑๐) หลวงจำรูญ ๗ เสนอว่า คำว่า
"เกี่ยวกับการค้า" อาจเกี่ยวกับตัวเขาเอง และ
ไม่แสดงต่อ public ก็ได้ อย่างทำ price-
lists ในท้องให้เหมือนกับ price-lists
ของทางอื่นก็เกี่ยวกับการค้า แต่ทำไมไม่แสดง
ต่อประชาชนก็ไม่ควร เอาผิด

(๑๑) น.อ.ถวัลย์ ๗ เสนอว่าคำว่า busi-
ness letter แปลว่า "จดหมายการค้า" ขอ
เจ้าใจ

(๑๒) พระยาอรุณกรม ๗ เสนอว่าควร
ใช้คำว่า "จดหมายเกี่ยวกับการค้า"

(๑๓) น.อ.ถวัลย์ ๗ เสนอว่าคำว่า cir-
cular เห็นจะแปลว่า "หนังสือเวียน"

(๑๔) หลวงจำรูญ ๗ เสนอว่า ก็น่าจะ
ความอยู่แล้ว

(๑๕) พระยาอรุณกรรณ ๗ เสนอว่าตอน
ท้ายมีคำว่า "สิ่งอื่นทำนองเดียวกัน"

(๑๖) หลวงจำรูญ ๗ เสนอว่าตามที่ตกลง
ข้างไปแล้ว ถ้าเอาที่นาย ก. ซึ่งเป็นผู้ประกอบ
กิจการมาใช้ในเรื่องที่ไม่ใช่การค้าก็เป็นผิดตาม
มาตราที่เหมือนกัน ควรจะใช้คำว่า "เอาชื่อ แจ่ง
ความหรือขอความใด ๆ ในการประกอบการค้า
ของผู้นั้นมาใช้หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า ฝั่มห่อ..."

(๑๗) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่าคำว่า
"โลภว่างานไม่มีสิทธิจะใช้" นั้นแค่ไหนไม่แน ควร

ที่ประชุมให้ใช้คำว่า "รายการแบ่งราคา"

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๘) (๙) และ (๑๐)
รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าควรระบุสิ่งของเป็นอย่าง ๆ
ไป

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑๑) และ (๑๒)
รวมกันไป)

ที่ประชุมให้ใช้คำว่า "จดหมายเกี่ยวกับค้า"

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑๓) (๑๔)
(๑๕) รวมกันไป)

ที่ประชุมให้ใช้คำว่า circular

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑๗) (๑๘) และ
(๑๙) รวมกันไป)

ใช้คำว่า "โดยรู้ว่าผู้อื่นเขาใช้มาก่อน"

(๑๘) พระยาอรรณการีย์ ฯ เสนอว่าจะไม่มีคำนี้ก็ไม่ใช่ไร ถ้าไม่รู้ว่ามีคนอื่นเขาใช้ก็เป็นความเข้าใจผิดในข้อเท็จจริง ทำให้ขาดเจตนา

(๑๙) หลวงจำรุง ฯ เสนอว่า ควรใช้คำว่า "เพื่อให้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของตน"

(๒๐) หลวงจำรุง ฯ เสนอว่าไม่ชอบคำว่า "ข้อความ"

(๒๑) นายพิชิต ฯ เสนอว่าคำว่า device เป็นประโยคหรือสุภาษิตสั้น ๆ แสดงว่าสินค้านั้นเป็นของบริษัทนั้น ๆ

(๒๒) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าคำว่า device หมายความว่าอย่างไร

(๒๓) ม.จ.สกล ฯ เสนอว่าเป็นรูปรอยต่าง ๆ ควรใช้คำว่า "รูปลักษณะ"

(๒๔) หลวงประสพ ฯ เสนอว่าที่ใช้คำว่า "เครื่องหมาย" พอไปได้ เพราะคำว่า trade mark เราแปลว่า "เครื่องหมายการค้า"

(๒๕) หลวงจำรุง ฯ เสนอว่าควรใช้คำว่า "ชื่อ รูปหรือรอยประคิษฐ์"

ที่ประชุมเห็นว่าการ เรายึดเป็นกรณีนี้เพื่อให้เห็นหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของตน

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๒๐) (๒๑) (๒๒) (๒๓) (๒๔) และ (๒๕) รวมกันไป)

ที่ประชุมได้แปลคำว่า device or words แปลว่า "รูปรอยประคิษฐ์หรือข้อความใด ๆ" มาตรา ๒๓๘ เท่าที่ตกลงไปแล้วมีข้อความดังนี้ "ผู้ใด

"(๑) เอาชื่อ รูปรอยประคิษฐ์ หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า ตีพิมพ์ วัสดุพิมพ์ หมอห่อ แจงความ รายการแสดงราคา จดหมาย เกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นที่อ้างถึงกัน เพื่อให้คนอื่นหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของตน"

นักประชุมคราวหน้าวันพฤหัสบดีที่ ๒๕ มกราคม ๒๔๕๕ เวลา ๑๘.๐๐ น.

ลพบุรี
๕-๑-๑๙๕๕

NOTE RE LEGISLATION TO BE MADE ১৬৫
 in execution of the
 Union Convention for the Protection of Industrial Property,
 Paris March 20th. 1883, revised in 1900, 1911, 1925
 and 1934.

According to the Treaties (especially with England, Japan, France) the Government of Thailand has agreed to become a party to the Union Convention for the Protection of Industrial Property, and to undertake any legislative measures to that effect.

A Special Commission has been appointed in July 1924 in order to consider which may be the legislative measures so necessary and to draw up the same.

The Special Commission has noted that according to article I (2) of the Convention, "the protection of industrial property is concerned with patents, utility models, industrial designs or models, trade marks, trade names and indications of source or appellations of origin, and the repression of unfair competition".

Regarding the items of the above enumeration, the Special Commission has been of the following opinion.

Patents. - There is nothing in the Thai law. A Patents Act must be issued. The draft has been already made by the Commission with reference to the International Convention and the foreign laws

(1)

Utility models. - The Commission think that there is, Thailand no question of utility models. Such a legislation exists in very few countries, where the local conditions seem to require it. No legislation is consequently needed for the time being.

Industrial Designs or Models. - The position is the same as for the Patents and a draft is now in the making.

Trade Marks. - The present law 2474 on Trade marks shall be to be reconsidered by referring to the International Convention.

Trade names. - Curiously enough, the old law 2457, which has been cancelled by the new Act 2474, was called "Trade Marks and Trade Names". The present law does not deal with the Trade Names. Owing to the requirements of the Convention, the question shall have to be taken anew by the Commission when the law on Trade Marks shall be reconsidered as said herebefore.

Indications of source. - This concerns the cases where a manufacturer or trader indicates falsely some country as the source of the goods (viz. Made in England, made in Germany) in order to deceive the buyers. The Commission have been of opinion that this is more specially a question of penal law. Section 310 of the Penal Code punishes false indications given by a seller of goods. The Ministry of Economic Affairs has quite recently called attention upon Section 310, mentioning that the present wording is insufficient and too narrow. That observation is exactly within the spirit of the International Convention. Technical Explanation have been given to the Ministry of Economic Affairs by a report of Sub-Committee III. The revision of Section 310, in order to answer both the request of the Ministry and the requirements of the Convention may be made in the course of revision of the Penal Code or even previously if the Ministry thinks that there is urgency.

(1)

According to the German law 1st. June 1891 (Art. 1) the Utility Models are "the models of implements for working or things intended for a practical use, or parts of the same, as far as, by a new shape, a new arrangement on a new mechanism, they must be used for some work or some practical use".

Appellations of origin. - This concerns the appellations given to some products, showing that they come from a certain place well known for their making: for instance the Wines of Porto, Madeire, Champagne, etc. the cheeses of Gruyère, Roquefort, etc. The accepted rule is that there must be first an agreement between the country to which belongs the certain place and any other country, by which agreement the latter country agrees to protect such specific products of the former one and to issue legislation to that effect. A good instance is the Thailaw on "Portuguese Wines Appellation of Origin Act 2481". Consequently, there is nothing to do in the matter for the time being, since legislation has not to be issued as long it is not required from time to time by some specific agreement.

Repression of unfair competition. - The Commission have been of opinion that this is a matter of penal law, and a Note to that effect date November 2484 has been distributed to the Commission for the revision of the Penal Code.

The Legislative Adviser.

31st. January 2485.

REVISED PENAL CODE
 Note of the Legislative Adviser
 concerning Section 310

Section 310 reads as follows: "Whoever in the sale of goods by any fraudulent means deceives the purchaser as to the nature, quality or quantity of goods sold, shall be punished with imprisonment not exceeding six months and fine not exceeding five hundred ticals".

Recently the Ministry of Economic Affairs has reported that some traders import goods manufactured in foreign countries and afterwards change their indication of origin in order to pretend that they are manufactured in Thailand, thus deceiving the buyers who believe that such goods are manufactured in Thailand and buy them as such, while in fact they are foreign goods. This fraudulent act creates detrimental competition to the goods manufactured in Thailand, this being against the policy of the Government in regard to the promotion of Thai goods. If measures for the prevention are not taken, disadvantages would ensue.

As the Ministry of Economic Affairs has itself ascertained, the Act Prohibiting the Importation of goods bearing False Indications of Origin B.E. 2481 prohibits only the bringing into the Kingdom of manufactured goods bearing false indication of origin. Since the imported goods bear true indication of origin when they enter the Kingdom, and afterwards only have that indication modified in order to pretend that they are manufactured in Thailand, this fraud is not within the scope of the Act 2481.

Now, the Ministry of Economic Affairs has suggested that the only possible consideration was to examine if Section 310 of the Penal Code concerning the use of fraudulent means to deceive the buyers as to the nature, quality or quantity of goods, might apply, and has requested the Juridical Council to give its opinion on the point.

The Krisdika (Sub-Committee III) have answered that the word "nature", in Section 310, cannot cover the "origin" of the goods. The origin is another notion which has nothing to do with the elements constituting a thing and realizing what can be called its nature.

The Committee have ascertained that Section 310 of the Penal Code has practically been taken in 1908 from the French Penal Code Section 423 which was drafted similarly. Consequently it is instructive to remind that the same difficulties have occurred in France for the application of Section 423, namely that the Courts have had to decide if to deceive as to the origin of goods was covered or not by the words "nature" of Section 423. The French Courts have decided that the word "nature" might apply to origin, only if the origin had been an essential element of the choice of the buyer, and a law was issued in 1905 to embody that policy in the legislation. But this was still deemed incomplete and insufficient, and a law 26th. March 1930 "repressing the false indications of origin of goods" was finally issued, in order to prosecute and punish any false indication of origin without conditions.

It seems that the evolution is the same in Thailand as it has been in France and claims a similar progress, that is to say a similar modification of the original section of the Penal Code, in order to give satisfaction to the claim of the Ministry of Economic Affairs and to complete the protections given by Section 310.

Accessorially, it is reminded that the question of "false origin", which should be the object of the amendment, must not be mixed with the question of geographical indication of a false place or origin, which is technically called regional "appellation". - Instances may be given as follows: to state a "false origin" is the case where goods bear some mention as "made in England", or "made in Thailand", etc. whilst they are made in another country; -

to state a false geographical regional "appellation" is to use regional words such as Port, Champagne, Gruyère, etc. when the goods do not originate from Porto, Champagne, Gruyère, etc.

The false origin alone should be the object of the amendment to Section 310. As to the false regional appellation, it has been dealt with by the International Convention of Union of Paris 1883 and Arrangement of Madrid 1891, revised Washington 1918 and the Hague 1925, under which each case must be the object of specific Conventions between States, the instance we have in Thailand being the "Act on Portuguese Wines Appellation of Origin 2481" which has been issued by application of the Treaty with Portugal. The revision of Section 310 Penal Code should confine itself to the false indication of origin, and has not to consider the false geographical appellation.

Proposal

N.B. The amendment to Section 310 may be rather simple, if it consists only to add to the present enumeration (nature, quality, quantity) the word origin, in order to cover the case. The revision of Sect. 310 would become more complicate only if a different punishment had to be provided in the special case of protection of Thai goods; but this might become an aggravating circumstance, if deemed necessary. Translation of the French law as revised in 1930 is given hereafter in Annex, in order that the Committee may decide if they want more detailed provisions.

Whoever, in the sale of goods, by any fraudulent means, deceives the purchaser as to the nature, origin (other than the appellations of origin), quality or quantity of goods sold shall be punished with imprisonment not exceeding one year and fine not exceeding one thousand baht.

ANNEX

French Law 26th. March 1930
on the repression of false indications of origin of goods.

Section 1. - Whoever, either on natural or manufactured products detained or transported for sale, exposed for sale or sold in France, or on packages, boxes, bales, wrappers, bands, labels, etc., shall have affixed or knowingly made use of a mark of manufacture or of trade, a name, a sign or an indication whatever being of nature to make believe, if they are foreign products, that they have been manufactured in France or that they are of French origin and in any case that they have an origin different from their true French or foreign origin, shall be punished with penalties provided by Section 1 of the law of 1st. August 1905 without prejudice to compensation if there is any.

However, this provision shall not apply if the product carries in characters manifestly apparent, the indication of the true origin, unless the false indication of origin constitutes a regional appellation as protected by the law of 6th. May 1919. As far as are concerned the French products, the firm, the name and address of the seller do not constitute an indication of origin.

Section 2. - Shall be punished also with the penalties provided by Section 1 of the law of 1st. August 1905 whoever, by addition, retrenchment or by an alteration whatever of mentions primitively made on the products, by advertisements, pamphlets, circulars, prospectus or posting-bills, by the production of deceitful invoices or of certificates of origin, by a verbal affirmation or by any other means, shall make believe the French origin of foreign products, or, in case of all products, an origin different from their true French or foreign origin.

Section 3. - Any interested person, consumer, trader or manufacturer, injured by the falsity shall be entitled to prosecute for criminal punishment.

Penalties under Section 1
of the law 1st. August 1905.

imprisonment of at least three months but not exceeding one year, and fine of 100 francs at least but not exceeding 5000 francs, or one of those punishments only.

Office of the Legislative Adviser,

Bangkok, 6 II 1942

๑๑๕

D? Sayant

For distribution
to the members of
the Penal Code
Committee

[Handwritten signature]

ส่งให้กรรมการ

ส่งให้สมาชิกสภาผู้
แทนราษฎร

to state a false geographical regional "appellation" ^{๑๑๑} is to use regional words such as Port, Champagne, Gruyère, etc. when the goods do not originate from Porto, Champagne, Gruyère, etc.

The false origin alone should be the object of the amendment to Section 310. As to the false regional appellation, it has been dealt with by the International Convention of Union of Paris 1883 and Arrangement of Madrid 1891, revised Washington 1918 and the Hague 1925, under which each case must be the object of specific Conventions between States, the instance we have in Thailand being the "Act on Portuguese Wines Appellation of Origin 2481" which has been issued by application of the Treaty with Portugal. The revision of Section 310 Penal Code should confine itself to the false indication of origin, and has not to consider the false geographical appellation.

Proposal

N.B. The amendment to Section 310 may be rather simple, if it consists only to add to the present enumeration (nature, quality, quantity) the word origin, in order to cover the case. The revision of Sect. 310 would become more complicate only if a different punishment had to be provided in the special case of protection of Thai goods; but this might become an aggravating circumstance, if deemed necessary. Translation of the French law as revised in 1930 is given hereafter in Annex, in order that the Committee may decide if they want more detailed provisions.

Whoever, in the sale of goods, by any fraudulent means, deceives the purchaser as to the nature, origin (other than the appellations of origin), quality or quantity of goods sold shall be punished with imprisonment not exceeding one year and fine not exceeding one thousand baht.

ANNEX

French Law 26th. March 1930
on the repression of false indications of origin of goods.

Section 1. - Whoever, either on natural or manufactured products detained or transported for sale, exposed for sale or sold in France, or on packages, boxes, bales, wrappers, bands, labels, etc., shall have affixed or knowingly made use of a mark of manufacture or of trade, a name, a sign or an indication whatever being of nature to make believe, if they are foreign products, that they have been manufactured in France or that they are of French origin and in any case that they have an origin different from their true French or foreign origin, shall be punished with penalties provided by Section I of the law of 1st. August 1905 without prejudice to compensation if there is any.

However, this provision shall not apply if the product carries in characters manifestly apparent, the indication of the true origin, unless the false indication of origin constitutes a regional appellation as protected by the law of 6th. May 1919.

In far as are concerned the French products, the firm, the name and address of the seller do not constitute an indication of origin.

Section 2. - Shall be punished also with the penalties provided by Section 1 of the law of 1st. August 1905 whoever, by addition, retrenchment or by an alteration whatever of mentions primitively made on the products, by advertisements, pamphlets, circulars, prospectus or posting-bills, by the production of deceitful invoices or of certificates of origin, by a verbal affirmation or by any other means, shall make believe the French origin of foreign products, or, in case of all products, an origin different from their true French or foreign origin.

Section 3. - Any interested person, consumer, trader or manufacturer, injured by the falsity shall be entitled to prosecute for criminal punishment.

Penalties under Section 1
of the law 1st. August 1905.

imprisonment of at least three months but not exceeding one year and fine of 100 francs at least but not exceeding 5000 francs, or one of those punishments only.

REVISED PENAL CODE
 Note of the Legislative Adviser
 concerning Section 310

Section 310 reads as follows: "Whoever in the sale of goods by any fraudulent means deceives the purchaser as to the nature, quality or quantity of goods sold, shall be punished with imprisonment not exceeding six months and fine not exceeding five hundred ticals".

Recently the Ministry of Economic Affairs has reported that some traders import goods manufactured in foreign countries and afterwards change their indication of origin in order to pretend that they are manufactured in Thailand, thus deceiving the buyers who believe that such goods are manufactured in Thailand and buy them as such, while in fact they are foreign goods. This fraudulent act creates detrimental competition to the goods manufactured in Thailand, this being against the policy of the Government in regard to the promotion of Thai goods. If measures for the prevention are not taken, disadvantages would ensue.

As the Ministry of Economic Affairs has itself ascertained, the Act Prohibiting the Importation of goods bearing False Indications of Origin B.E. 2481 prohibits only the bringing into the Kingdom of manufactured goods bearing false indication of origin. Since the imported goods bear true indication of origin when they enter the Kingdom, and afterwards only have that indication modified in order to pretend that they are manufactured in Thailand, this fraud is not within the scope of the Act 2481.

Now, the Ministry of Economic Affairs has suggested that the only possible consideration was to examine if Section 310 of the Penal Code concerning the use of fraudulent means to deceive the buyers as to the nature, quality or quantity of goods, might apply, and has requested the Juridical Council to give its opinion on the point.

The Krisdika (Sub-Committee III) have answered that the word "nature", in Section 310, cannot cover the "origin" of the goods. The origin is another notion which has nothing to do with the elements constituting a thing and realizing what can be called its nature.

The Committee have ascertained that Section 310 of the Penal Code has practically been taken in 1908 from the French Penal Code Section 423 which was drafted similarly. Consequently it is instructive to remind that the same difficulties have occurred in France for the application of Section 423, namely that the Courts have had to decide if to deceive as to the origin of goods was covered or not by the words "nature" of Section 423. The French Courts have decided that the word "nature" might apply to origin, only if the origin had been an essential element of the choice of the buyer, and a law was issued in 1905 to embody that policy in the legislation. But this was still deemed incomplete and insufficient, and a law 26th. March 1930 "repressing the false indications of origin of goods" was finally issued, in order to prosecute and punish any false indication of origin without conditions.

It seems that the evolution is the same in Thailand as it has been in France and claims a similar progress, that is to say a similar modification of the original section of the Penal Code, in order to give satisfaction to the claim of the Ministry of Economic Affairs and to complete the protections given by Section 310.

Accessorially, it is reminded that the question of "false origin", which should be the object of the amendment, must not be mixed with the question of geographical indication of a false place or origin, which is technically called regional "appellation". Instances may be given as follows: to state a "false origin" is the case where goods bear some mention as "made in England", or "made in Thailand", etc. whilst they are made in another country;

to state a false geographical regional "appellation" is to use regional words such as Port, Champagne, Gruyère, etc. when the goods do not originate from Porto, Champagne, Gruyère, etc.

The false origin alone should be the object of the amendment to Section 310. As to the false regional appellation, it has been dealt with by the International Convention of Union of Paris 1883 and Arrangement of Madrid 1891, revised Washington 1918 and the Hague 1925, under which each case must be the object of specific Conventions between States, the instance we have in Thailand being the "Act on Portuguese Wines Appellation of Origin 2481" which has been issued by application of the Treaty with Portugal. The revision of Section 310 Penal Code should confine itself to the false indication of origin, and has not to consider the false geographical appellation.

Proposal

H.B. The amendment to Section 310 may be rather simple, if it consists only to add to the present enumeration (nature, quality, quantity) the word origin, in order to cover the case. The revision of Sect. 310 would become more complicate only if a different punishment had to be provided in the special case of protection of Thai goods; but this might become an aggravating circumstance, if deemed necessary. Translation of the French law as revised in 1930 is given hereafter in Annex, in order that the Committee may decide if they want more detailed provisions.

Whoever, in the sale of goods, by any fraudulent means, deceives the purchaser as to the nature, origin (other than the appellations of origin), quality or quantity of goods sold shall be punished with imprisonment not exceeding one year and fine not exceeding one thousand baht.

ANNEX

French Law 26th. March 1930
on the repression of false indications of origin of goods.

Section 1. - Whoever, either on natural or manufactured products detained or transported for sale, exposed for sale or sold in France, or on packages, boxes, bales, wrappers, bands, labels, etc., shall have affixed or knowingly made use of a mark of manufacture or of trade, a name, a sign or an indication whatever being of nature to make believe, if they are foreign products, that they have been manufactured in France or that they are of French origin and in any case that they have an origin different from their true French or foreign origin, shall be punished with penalties provided by Section 1 of the law of 1st. August 1905 without prejudice to compensation if there is any.

However, this provision shall not apply if the product carries in characters manifestly apparent, the indication of the true origin, unless the false indication of origin constitutes a regional appellation as protected by the law of 6th. May 1919.

As far as are concerned the French products, the firm, the name and address of the seller do not constitute an indication of origin.

Section 2. - Shall be punished also with the penalties provided by Section 1 of the law of 1st. August 1905 whoever, by addition, retrenchment or by an alteration whatever of mentions, primitively made on the products, by advertisements, pamphlets, circulars, prospectus or posting-bills, by the production of deceitful invoices or of certificates of origin, by a verbal affirmation or by any other means, shall make believe the French origin of foreign products, or, in case of all products, an origin different from their true French or foreign origin.

Section 3. - Any interested person, consumer, trader or manufacturer, injured by the falsity shall be entitled to prosecute for criminal punishment.

Penalties under Section 1
of the law 1st. August 1905.

imprisonment of at least three months but not exceeding one year, and fine of 100 francs at least but not exceeding 5000 francs, or one of those punishments only.

กรมการปกครอง

กรุงเทพฯ

เรื่อง แจ้งกำหนดการประชุม

จาก เสนอขอการประชุมคณะกรรมการ

[Redacted text]

ด้วยขอประชุมคณะกรรมการ

เรื่อง

ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ เวลา ๑๑.๐๐ นาฬิกา

ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา

จะโดย จึงเรียนแจ้งให้ท่านที่แจ้งชื่อไว้ ได้เตรียมการมาประชุม

ที่ ๑๑/๒๕๕๖ และ ๑๒/๒๕๕๖ และ ๑๓/๒๕๕๖

ขอแสดงความนับถือทางสูง.

ก. ก.

(นายทองอยู่ ทองอุเอษ)

ผู้อำนวยการสำนักงาน ก. ก.

น.อ. ภรณ์ ขำรณาวาสวัสดิ์ ร.น.

นายอุทัย อสงมณี

นายวิชาญ ๑

นายอรุณการวิชัย ๑

นายเจ้าสกล ๑

นายอรุณกรม ๑

นายวิชาญ ๑

หลวงจาวุธเนติศาสตร์

หลวงประสาทรุณิ

- ที่ ก๒๗
- ที่ ก๒๘
- ที่ ก๒๙
- ที่ ก๓๐
- ที่ ก๓๑
- ที่ ก๓๒
- ที่ ก๓๓
- ที่ ก๓๔
- ที่ ก๓๕

๒๕๕๖

น. วัฒน

ทาน

คณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ มท 1/๑๕๕
เรื่อง อนุมัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖

ข้าพเจ้าได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๖ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖

(ลงนาม) [Signature] ผู้รับ.
 (ลงนาม) [Signature] ผู้รับ.
 (ลงนาม) 1/105 ผู้รับ.
 (ลงนาม) hand ผู้รับ.
 (ลงนาม) [Signature] ผู้รับ.
 (ลงนาม) [Signature] ผู้รับ.
 (ลงนาม) 1/105 ผู้รับ.
 (ลงนาม) [Signature] ผู้รับ.

ข้าพเจ้าได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๖ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖

(ลงนาม) [Signature] ผู้รับ.

No. 336/2485.

Juridical Council,

Bangkok, 6th February 2485.

Re : The meeting of Sub-Committee for examination of the revision of Penal Code.

From : The Secretary-General of the Juridical Council,

To : Nai Pichan Bulayong, Legislative Adviser.

I beg to inform you that the meeting of Sub-Committee for examination of the revision of Penal Code is fixed by following dates :-

(1) Tuesday 10th. February at 10.00 o'clock.

(2) Thursday 12th. February at 14.00 o'clock.

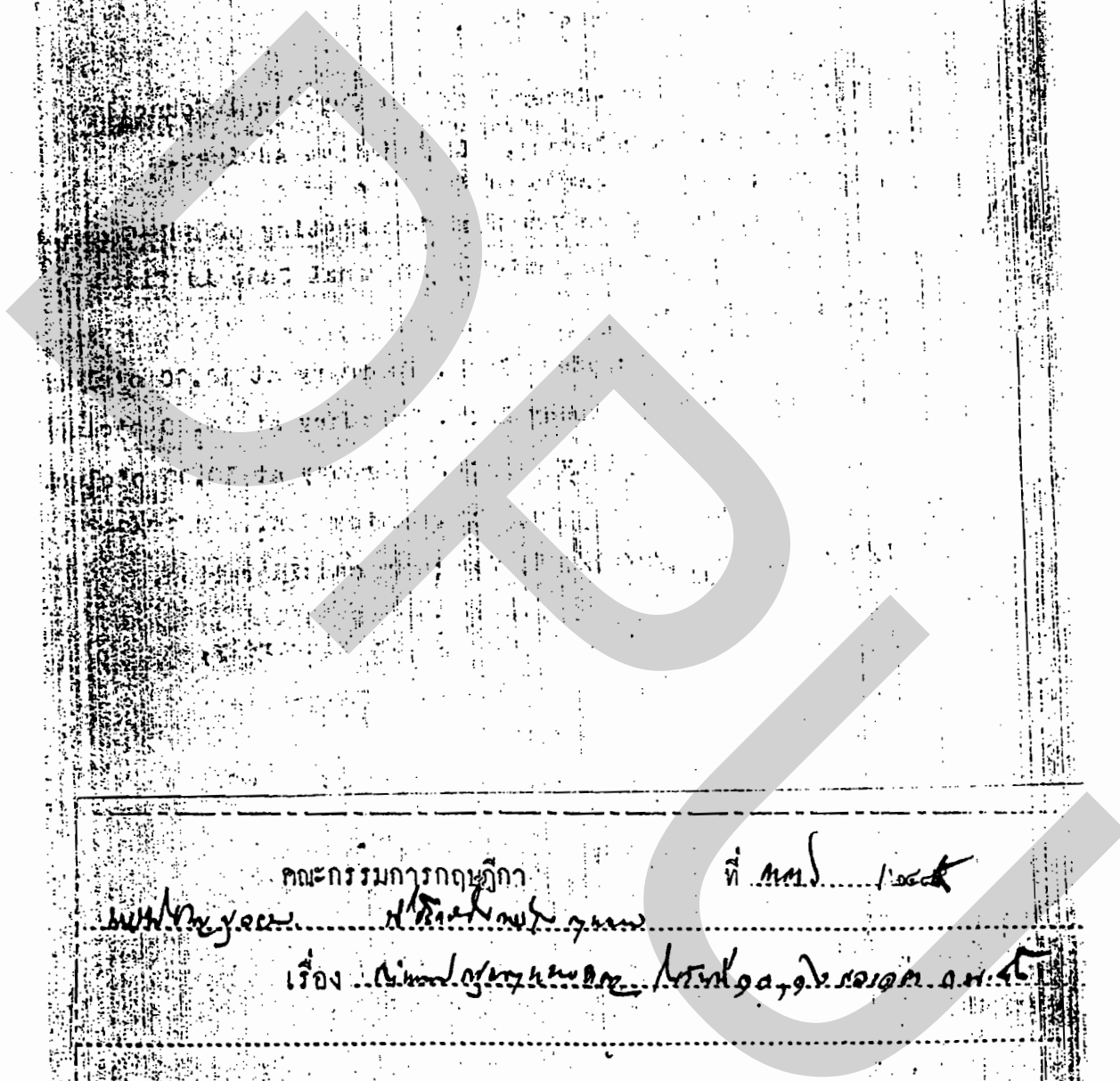
(3) Friday 13th. February at 10.00 o'clock.

Enclosed please find the minutes Nos. 270/37/2485, 271/38/2485 and 272/42/2485 for your consideration.

Yours sincerely,

V. V.

kes pro.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
 มหัทธโนดม ๑๕ ธันวาคม ๑๙๖๖
 เรื่อง ...
 ข้าพเจ้าได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๕ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๑
 (ลงนาม) ... ผู้รับ.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
 รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
 ครั้งที่ ๒๓๐/๓๓/๒๕๕๕
 วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕

ผู้ที่มาประชุม คือ

(๑) หลวงจํารัฐ เนติศาสตร์	กรรมการ
(๒) หลวงประสาธตฤณี	กรรมการ
(๓) นายพิชาญ บุลง	กรรมการ
(๔) พระยาลักษณ์ธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(๕) พระยาเลขาวิชัยธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(๖) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรวรรณ	กรรมการ
(๗) พระยารัตนการีบีณนธ	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จกรายงาน
นายวิเชียร ภูมณฑ	ผู้จกรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ช่างนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ศึกษาราชการ
นายอุทัย แสงมณี	ศึกษาราชการ
พระยารัตนกรมมนต์	สาราณกร
นายเกื้อน ภูนาค	ศึกษาราชการ
นายเสริม วิจิฉัยกุล	ศึกษาราชการ

เปิดประชุมเวลา ๑๔.๐๐ น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการและรองประธานอนุกรรมการศึกษาราชการได้ประชุมจึงลงมติให้พระยาลักษณ์ธรรมประคัลภ์นั่งเป็นประธาน

ประธาน ฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณา ร่างมาตรา ๒๒๒

(๖) ทอไป

พระยารัตนการีบีณนธ ฯ - ข้อ (๖) ดูเป็นข้อปลุกข้อมมากไปเสนอ

หลวงจํารัฐ ฯ - กวจะมัดไวยาง อย่างทำหน้าตาเหมือนกันไม่ควรถู

นายพิชาญ ฯ - ข้อ (๖) เป็นการร่างเพื่อปฏิบัติตามขอตกลงระหว่างประ-

เทศซึ่งมีคำว่า All manner of acts of such a nature as to create con-

-fusion-

fusion by any means whatsoever with the establishment, the goods, or the industrial or commercial activities of a competitor ข้อ(๖)นี้เป็นการกระทำต่อ establishment

ประธาน ฯ - คำว่า creating confusion จะแปลว่าอย่างไร

ม.จ.สกล ฯ - แปลว่ากระทำให้สับสน

หลวงจำรุง ฯ - คำว่า sign-boards จะแปลว่าอย่างไร

ม.จ.สกล ฯ - ควรแปลว่า "ป้าย"

ประธาน ฯ - คิดว่าหลังกว้าง ๆ ฆ่าใช้ก็กว้าง

หลวงประสาธ ฯ - จะบัญญัติกว้างไม่ได้ อย่างทำหน้าตางร้านเหมือนกัน

กันจะเอาผิดกวางหรือ

หลวงจำรุง ฯ - มีคำว่า "เพื่อให้คนหลงเชื่อ"

หลวงประสาธ ฯ - ถ้าใช้คำว่า "เพื่อให้คนหลงเชื่อ" จะยาว

ประธาน ฯ - ใช้คำอย่างไรให้เข้าใจว่าทำให้ปลุกและเหมือนกัน

เอาผิด

หลวงประสาธ ฯ - อย่างทองแดงในพระนครก็เหมือนกันทั้งนั้น ถ้าร้านหนึ่งทำกันแค่นี้ให้เหมือนกับอีกร้านหนึ่งจะเอาผิดกวางหรือ

หลวงจำรุง ฯ - อยากรู้ก็ควรระบุสิ่งต่าง ๆ เช่น sign-boards

ลงไปบ้าง

ประธาน ฯ - ถ้าร้านหนึ่งทำหน้าร้านสวยก็ จะไม่ให้ร้านอื่นเอาอย่างหรือ

หลวงจำรุง ฯ - มาตรานี้มีไว้เพื่อไม่ให้เข้าร้านผิด

ประธาน ฯ - อย่างป้ายสมัยนี้ก็ไม่วายจะมีแล้ว

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าเราไม่ถูกผูกมัดกับข้อตกลงระหว่างประเทศ

จริง ๆ ก็ไม่ควรจะเอา

นายวิชาญ ฯ - ตามข้อตกลงระหว่างประเทศเป็นเรื่องทำสถานที่ได้

คล้ายคลึงกัน

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าร้านคามี่ชื่อร้าน แะจะทำป้ายหรือประตูให้

เหมือนกัน, คนก็ไม่หลง

หลวงจำรุง ฯ - อย่างร้านชื่อ "แหลมทอง" มีอีกร้านหนึ่งไม่เขียนแต่

ว่า "แหลมทอง" แต่ทำตัวหนังสือให้คล้าย ๆ กันก็อาจทำให้เข้าใจผิดได้ ข้อตกลงระหว่าง

ประเทศเราต้องเข้าเน

นายพิชาญ ๑ - เราถูกผูกมัดที่จะเข้าเป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศ

ประชาชน ๑ - ถ้าถูกผูกมัดก็จะคงบัญญัติไว้

หลวงประสพ ๑ - เป็นปัญหาว่าเราจะบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา
ที่เกี่ยวหรือจะรอให้เป็นภาคีเสียก่อน แล้วจึงคอยออกพระราชบัญญัติพิเศษ

หลวงจำรูญ ๑ - ใส่ข้อความเสียเกี่ยวนี้ดีกว่า

หลวงประสพ ๑ - จะน่าเกลียด เพราะทองแดงของเราเหมือน ๆ กับ

หลวงจำรูญ ๑ - จะนึกขยเมื่อมีเจตนาให้ผิดหลง

นายพิชาญ ๑ - ควรจะมีคำว่า unfair competition อยู่ด้วย

หลวงประสพ ๑ - เก่งกว่าถ้ามีไว้ทำอะไร เหมือนนิกทอนย คำว่าจริงจะ
ไปจับกุม ทำให้เขาลำบาก

นายพิชาญ ๑ - ถ้าเรามีคำว่า unfair competition จะแรงงใช้เห็น
เจตนาารมณของมาตรานี้

พระยาอรธการีย์ ๑ - สิ่งที่เป็นผิดในทางแห่งไม่เป็นผิดในทางอาญาไม่
แปลกแต่สิ่งที่เป็นผิดในทางอาญาโดยไม่เป็นผิดในทางแห่งไม่เป็นการสมควร

หลวงจำรูญ ๑ - ถ้าเราบัญญัติให้เป็นผิดในทางอาญาก็เป็นผิดในทางแห่ง
ด้วย แล้วแต่ว่าจะถือว่ากฎหมายแห่งเอาความผิดมาจากกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอาญา
เอาผิดมาจากกฎหมายแห่ง

ประชาชน ๑ - ถ้าไปทำให้คล้าย ๆ กันที่บ้านนอกทำให้หลงรับ ถืออะไรจะ
เป็นอย่างนี้ คือ ร้านใหญ่ ๆ ที่มีของมากและขายของตรงกับราคาจะมีชื่อ ท่องไปจะมีร้านอื่น
ไปตั้งอยู่ใกล้ ๆ ทำให้เข้าใจผิด

หลวงประสพ ๑ - เรามีข้อผูกมัดที่จะเอาผิดในทางอาญาหรือไม่

นายพิชาญ ๑ - ถ้าท่านดูบันทึกของชาวเจาหน่า ท่านจะเห็นว่าเรามี
หน้าที่ที่จะ repress ซึ่งหมายความว่าลงโทษในทางอาญา

ประชาชน ๑ - ถ้ามีปัญหาวาจะรอไว้บัญญัติภายหลังหรือจะออกไปก่อน จะ
เห็นว่ามีหลายมาตราในประมวลกฎหมายอาญาที่มีไว้เพื่อไว้ ถ้าเราจะเข้าเป็นภาคีในข้อตกลง
ระหว่างประเทศแน่ ๆ ก็ควรจะมีเพื่อไว้

พระยาเลขาวิจิตร ๑ - เราจะลงโทษเฉพาะเมื่อมีเจตนาต่อหลวงเข้านี้

ที่ประชุมเห็นว่าควรมีข้อ (b) ซึ่งจะร่างเป็น (๒)

ประชาชน ๑ - ดอยคำจะใช้ว่าอย่างไร

หลวงจำรฎู ๑ - ควรกลับคำถามเสีย ใช้คำว่า "ผู้ใดทำป้ายหน้าร้าน...
เพื่อไหนหลวง เรือ"

ม.จ.สกล ๑ - ป้ายเป็นอุปมา การทำให้ผิดหลง เป็นความผิด

หลวงจำรฎู ๑ - ที่เอากำว่า "ป้าย ฯลฯ" มาอยู่ตอนหน้าก็เพื่อให้ตรงกับข้อ (๑) ซึ่งมีคำว่า "เอาชื่อ รูปรอยประกับรูป ฯลฯ"

ประธาน ๑ - ควรใช้คำว่า "เลียนไหนหลวง"

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า facade แปลว่า "แผนภาพ" แต่ไม่มีใครรู้จัก จึงควรแปลว่า "รูปอาคารภายนอก"

หลวงจำรฎู ๑ - คำว่า otherwise จะแปลอย่างไรดี

หลวงประสาธ ๑ - เอาอย่างข้อ (๑) ใช้คำว่า "สิ่งอื่นทำนองเดียวกัน"

ม.จ.สกล ๑ - ควรใช้คำว่า "เพื่อไหนหลวงว่าสถานที่การค้าของคนที่
สถานที่การค้าของผู้คนที่ตั้งอยู่ใกล้ เคียงกัน"

ประธาน ๑ - ถ้าตั้งอยู่คนละแห่งไม่น่าจะทำให้คนหลง

หลวงจำรฎู ๑ - ควรใช้คำในข้อ (๒) ว่า "เลียนป้าย หน้าร้าน รูป
อาคารภายนอก เครื่องตกแต่ง หรือสิ่งอื่นในทำนองเดียวกัน เพื่อไหนหลวง เรือว่าสถานที่
การค้าของคนที่ตั้งอยู่ใกล้ เคียงกัน"

พระยาอรธการีย์ ๑ - คำว่า "เครื่องตกแต่ง" หมายความว่าอย่างไร

ม.จ.สกล ๑ - ควรใช้คำว่า "เครื่องตกแต่ง อาคาร" แต่ถ้าจะให้
ควรใช้คำว่า "เครื่องตกแต่งสถานที่" จะไ้รวมถึงเครื่องเรือนด้วย

ที่ประชุมตกลงรับร่างของหลวงจำรฎู ๑ แต่ให้แก้คำว่า "เครื่องตกแต่ง"
เป็น "เครื่องตกแต่งสถานที่"

ม.จ.สกล ๑ - การค้าขายควรจะห้ามการแข่งขันกันบ้าง อย่างมีผู้คิด
"เย็นใจ" ขึ้น ภายหลังมีผู้แข่งขันจนต้องล้มเลิกไป

พระยาอรธการีย์ ๑ - ข้าพเจ้ากลับเห็นว่าควรปล่อยให้เขาแข่งขันกัน
บ้าง

ที่ประชุมเห็นว่าการจำกัดการแข่งขันตามที่ร่างมาดีแล้ว

พระยาอรธการีย์ ๑ - ข้อ (a) เป็นการจำเป็นที่จะกล่าวว่าเพื่อให้
คนหลง เรือ เพราะอาชีพชื่อของเขาโดยไม่รู้ก็ไ้ แต่ข้อ (b) นั้นถ้าการกระทำอยู่ใน
ลักษณะที่อาจทำให้คนหลง เรือควรเอาผิด ถ้าใช้คำว่า "เพื่อไหนหลวง" จะต้องสืบเจตนา

หลวงประสาธ ๑ - แปล draw conclusion ไ้

พระยาอรรถการีย์ ฯ - กฎหมายควรจะเขียนให้ตรงกับรูปเรื่อง ถ้ามีลักษณะ
ที่จะทำให้นักลงทุนเอาผิด

หลวงจ่ารัฐ ฯ - ถ้าเปลี่ยนแต่นั้นก็ต้องเปลี่ยนข้อ (๑) ไปด้วย ถ้าเขียน
อย่างที่ตกลงมาแล้วก็หายไป เพราะถ้าปรากฏว่าทำให้เหมือนกับ ศาลก็ draw con-
clusion ได้ แต่ข้อ (๑) มีคำว่า "เพื่อให้นักลงทุน" ข้อ (๒) ไม่มีก็จะทำให้การรู
สึกว่าข้อ (๑) จะต้องสืบให้ชัด

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ข้อ (๑) ถ้าคุณต้องการกระทำไม่ได้ เพราะอยู่
ทางไกล แต่ข้อ (๒) เป็นการกระทำไกล ๆ กับอีกกรณีหนึ่ง

หลวงประสพ ฯ - อย่างทำเชิงชายหน้าร้าน ร้านแรกทำไว้ ร้านที่สอง
ทำบ้าง แต่ไม่มีเจตนาจะทำให้นักลงทุนก็จะผิด

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าเช่นนั้นหลวงประสพ ฯ ก็ยอมรับว่าผู้แต่งการ
กระทำไม่ได้

หลวงประสพ ฯ - คือหมายความว่า จะ draw conclusion ให้
จะต้องทำหลายอย่าง ไม่ใช่อย่างเดียว

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ข้าพเจ้าขอเสนอให้ใช้คำว่า "เนติกรรมที่กระทำใ
กนลงทุน"

หลวงประสพ ฯ - เราลงโทษคนโดยอาชญาเจตนาดีกว่า โสเภณีเข้มนอข้าง
เดี๋ยวก็เอาผิด

ประธาน ฯ - ถ้ามาถึง unfair competition ก็ควรจะต้องให้เจตนา

พระยาอรรถการีย์ ฯ - การเสียหายอะไรที่ทำให้นักลงทุนก็ต้องกระทำโดย
เจตนาตัวเอง จึงควรที่จะเขียนให้ตรงกับรูปที่เราปรับ เพราะถ้าเขียนว่าเพื่อให้นักลงทุนต้อง
มีเจตนาเสีย และเจตนาให้นักลงทุน

ประธาน ฯ - กฎหมายที่บอกว่าต้องทำโดยเจตนา ใครไปตีเจตนาออก
ก็ดูการกระทำทั้งนั้น

พระยาอรรถการีย์ ฯ - การรับของใครใครจะสืบได้ว่าจำเลยรับมาโดย
รู้ว่าเป็นของร้าย เราดูการกระทำ ถ้าปรากฏว่าผู้กระทำเอาไปข่มขู่เอาไว้เขาก็ถือว่ากระทำ
ทำโดยรู้ แต่ในเรื่องนี้การเขียนแสดงว่ามีเจตนาแล้ว

หลวงจ่ารัฐ ฯ - อาจมีเจตนาเสีย แต่ไม่มีเจตนาให้นักลงทุนเสียก็ได้

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าเขียนจนถึงขนาดให้นักลงทุนเสียเจตนาหนึ่งมีชื่อ
เสียงก็ไปทำแบบอย่างให้เหมือนบาง จำเลยอาจต่อสู้ว่าจำเลยเสียจริง แต่มีเจตนา

ที่จะให้สวย ศาลลงโทษไม่ได้

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าการกระทำนั้นศาลเห็นว่าทำโดยเจตนาจะให้หลงผิดก็ควรลงโทษ

พระยาอรรณการีย์ ฯ - กาดเอาเจตนามาจากไหน

หลวงจำรูญ ฯ - เอามาจากการกระทำ

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ถ้าเช่นนั้นก็ควรเขียนว่าเหมือนในลักษณะที่ทำให้

คนหลง

พระยาเลขาวิจิตร ฯ - อย่างมาตรา ๓๓๗ ซึ่งบัญญัติถึงเรื่องเขียนแบบยังมีเจตนาจะให้เขาหลงเชื่อ

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าใช้คำว่า "ถึงขนาดจนน่าจะทำให้คนอื่นหลงเชื่อ"

ก็พอไปได้

ม.จ.สกล ฯ - ควรใช้คำว่า "ถึงขนาดจนน่าจะทำให้คนอื่นหลงเชื่อ"

หลวงประสพ ฯ - มีสิทธิอะไรที่จะไปห้ามคนอื่นไม่ให้ทำให้เหมือน

พระยาอรรณการีย์ ฯ - นั่นเป็นปัญหาว่าควรที่จะห้ามการกระทำอย่างนั้น

หรือไม่

ประธาน ฯ - แต่การกระทำเช่นนั้นผู้กระทำไม่มีใจชั่วเลย

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าทำให้เหมือนกันก็มีใจชั่วอยู่ในตัว แต่ถ้าใช้คำว่า

"ถึงขนาด" ก็แสดงว่ามีการเลี่ยนเป็นขั้น ๆ ไป ถ้าเขาขึ้นถึงขนาดนั้นก็เอาผิด

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ขาดเจตนาของการร่างกฎหมายให้ใช้ได้

ม.จ.สกล ฯ - ใช้คำว่า "จนคนน่าจะหลงเชื่อว่าสถานที่การกำของถนน

เป็นสถานที่การกำของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ฉะนั้นขอ (๒) เมื่อแก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "(๑)

เขียนป้าย หนาราน รูปอาคารภายนอก เครื่องตกแต่งสถานที่ หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกันจนคนน่าจะหลงเชื่อว่าสถานที่การกำของตนเป็นสถานที่การกำของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง"

ประธาน ฯ - ขอให้พิจารณาว่ามาตรา ๒๓๕ (๑) ของนายวิชาญ ฯ ว่าจะต้องร่างเป็นข้อ (๓)

หลวงประสพ ฯ - ขอนี้น่าจะต่อเอากฎหมายแห่งมาเขียน

ม.จ.สกล ฯ - ควรใช้คำว่า "ใช้ป้ายหลอกดวง หรือออกหนังสือเวียน

หรือพิมพ์โฆษณาในกระบวนการกลางของความเห็นหรือข้อและแก้ไขรายอันมีลักษณะที่น่าจะทำให้เสียชื่อเสียงของสถานที่การกำ สินค้า อุตสาหกรรม หรือพาณิชย์กรรมของบุคคล

แข่งเพื่อกีดกันการค้าของเรา หรือแย่งลูกค้าของเรา

หลวงจำรูญ ฯ - คำว่า "พิมพ์" ควรเอาออก

ประชาชน ฯ - ควรใช้ถ้อยคำอื่น อย่าใช้คำว่า "และ เล็ม"

หลวงจำรูญ ฯ - คำว่า insinuation เป็นเรื่องไร้สาระ

ม.จ.สกล ฯ - insinuation คือถ้อย ๆ ไหร้ายที่ละเอียด ๆ ซ้ำ ๆ เจ้าจึงใช้คำว่า "และ เล็ม"

หลวงจำรูญ ฯ - ควรใช้คำว่า "หรือข้อความกะทบให้ร้าย"

พระยาอรุณการีย์ ฯ - fraudulent ควรแปลว่าฉ้อฉล

หลวงจำรูญ ฯ - มีคำว่า "ของเรา" สองคำ ควรเอาคำว่า "ของเรา"

หลังคำว่า "เพื่อกีดกันการค้า" ออก

หลวงประสพ ฯ - ข้อนี้มีอยู่ในข้อตกลงระหว่างประเทศหรือไม่

นายพิบูล ฯ - มีหลักการอยู่ในข้อตกลงระหว่างประเทศซึ่งใช้คำว่า

"False allegation, in the course of trade, of such a nature as to dis-credit the establishment, the goods, or the industrial or commercial activities of a competitor"

หลวงประสพ ฯ - ทางแดงมีอยู่แล้ว (หลวงประสพ ฯ ภายหลังจะกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๕๖๓ เช่นของที่ประชุม)

พระยาอรุณการีย์ ฯ - มาเขาเป็นนิติบุคคลจีน

หลวงประสพ ฯ - ยังขยายกว่าทางแดงอีก ล้อมแม้ข้อความจริงก็เอา

หลวงจำรูญ ฯ - ตามร่างของกล่าวข้อความเท็จ

พระยาอรุณการีย์ ฯ - ตามร่างกล่าวความจริงแต่กล่าวให้ร้ายก็เอาผิด แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าชื่อเสียงของบุคคลถึงแม้เป็นความจริงก็ไม่ควรข่มให้ต่ำกว่า เรื่องการค้าควรจะยอม เพราะถ้าเป็นความจริง การขาดประโยชน์ก็ไม่ควรกล่าวร้าย

ประชาชน ฯ - จะขัดกับหลักที่เรารับรองว่าจะ เป็นภาคีข้อตกลงระหว่างประเทศ

หลวงประสพ ฯ - ที่รับรองนั้นจะต้องมี false allegation

พระยาอรุณการีย์ ฯ - อย่างทำอาชวร้าย ใช้ทำในตกลงทำ การค้าเรากล่าวได้

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าเจตนาใช้คำว่า "หรือข้อความกะทบให้ร้าย" เว้น หรือใช้คำในกระบวนการกล่าว กล่าวว่าเป็น "มีสิทธิ" หรือ "ไม่มีสิทธิ"

ของสถานการค้าสินค้า อุตสาหกรรม หรือพาณิชย์การของคู่แข่ง เพื่อถกกันการค้าของ
เขาหรือแย่งลูกค้าของเขา" ไม่ต้องมีคำว่า "หรือขอความเท็จในราย"

พระยาอรุณการีย์ ฯ - ควรจะเอาการกล่าวเท็จขึ้นต้น

หลวงประสพ ฯ - ควรจะขีดรอยคำอย่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๘๓๓

พระยาอรุณการีย์ ฯ - คำว่า in the course of business ไม่จำ

เป็นต้องมี

หลวงจำรุง ฯ - เห็นด้วย ส่วนคำว่า fraudulent means หมายความว่า

ว่าปจจัยไม่

หลวงประสพ ฯ - ถ้าจะร่างตามประมวลกฎหมายแพ่ง ฯ ก็ควรใช้คำ
ว่า "ผู้ใดกล่าวหรือโฆษณาแพร่หลายข้อความเท็จอันมีลักษณะที่จะทำให้เสียชื่อเสียง..."

ประธาน ฯ - การโฆษณาหลอกลวงอาจไม่ใช่ "โฆษณา" ก็ได้

หลวงประสพ ฯ - เป็นการโฆษณาโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม

มีเจ. สกล ฯ - ควรใช้คำว่า "โฆษณาอันมีลักษณะที่จะทำให้เสียชื่อเสียง"

การร่างอย่างนี้กระทรวงการใด ๆ ก็เขา

หลวงจำรุง ฯ - จ้างคนไปบอกเขาวว่ามือสินค้าเกมาจากร้านนาย ก.

การเอาผิด

พระยาอรุณการีย์ ฯ - นั้นเป็นข้อความเท็จ means ต่าง ๆ ควรจะอยู่

ที่การกล่าวเท็จ

นายพิชาย ฯ - ตามข้อตกลงระหว่างประเทศจะต้องบัญญัติถึง false
allegation เท่านั้น ส่วนคำว่า using fraudulent means นั้นเอามาจากกฎหมาย

ต่างประเทศ

หลวงจำรุง ฯ - ถ้าเรานั้นก็เอาคำว่า "โฆษณาหลอกลวง" ออก

พระยาอรุณการีย์ ฯ - ควรใช้คำว่า "กล่าวหรือโฆษณาแพร่หลายซึ่ง
ข้อความเท็จอันมีลักษณะที่จะทำให้เสียชื่อเสียง..."

หลวงจำรุง ฯ - คำต่อมาควรใช้คำว่า "เพื่อถกกันการค้าหรือแย่งลูก
ค้าของผู้อื่น"

หลวงประสพ ฯ - คนธรรมดาถกกันการค้าของผู้อื่นจะเอาด้วยหรือ

หลวงจำรุง ฯ - ขย (๑) ก็เอาเหมือนกัน

หลวงประสพ ฯ - ความประสงค์ของข้อนี้คงเป็น unfair competition

หลวงจ่ารัฐ ๑ - ถ้าเช่นนั้นใช้คำว่า "เมื่อที่คนจะโค่นลูกค้าของผู้อื่น"
 พระยาอรุณการีย์ ๑ - ควรใช้คำว่า "เพื่อประโยชน์การค้าของตน"
 หลวงประสาธ ๑ - จะมีคำว่า "เพื่อ" สองหน คือ "เพื่อกีดกันการค้า
 ๑.๒๒๑" และ "เพื่อประโยชน์การค้าของตน"

พระยาเลขาวิธาน ๑ - ถ้าเช่นนั้นก็ใช้คำว่า "สำหรับประโยชน์การค้าของ
 ตน"

หลวงจ่ารัฐ ๑ - เพราะฉะนั้นนายพิชาต ๑ จึงได้ใช้คำว่า in the course
 of business

พระยาอรุณการีย์ ๑ - อย่างเอาไปลงหนังสือพิมพ์ไม่ใช่ in the course
 of business

หลวงจ่ารัฐ ๑ - เอาคำว่า "เพื่อกีดกันการค้าหรือแย่งลูกค้าของผู้อื่น"
 ออก ใช้คำว่า "เพื่อประโยชน์การค้าของตน" เท่านั้น

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าไม่ต้องการใช้คำว่า "เพื่อ" เองก็ใช้คำ
 ว่า "เพื่อกีดกันการค้าหรือแย่งลูกค้าของผู้อื่นโดยประสงค์ประโยชน์การค้าของตน"

หลวงจ่ารัฐ ๑ - คำว่า "เพื่อกีดกันการค้าหรือแย่งลูกค้า" มีไว้เพราะเมื่อ
 มีคำว่า using fraudulent means ซึ่งเป็นคำที่ไม่ใช่ในข้อตกลงระหว่างประเทศ
 เราควรจะต้องว่าถ้าทำในลักษณะนี้และทำเพื่อประโยชน์แก่การค้าของตนก็ควร เอา
 ที่ประชุมตกลงให้ใช้คำว่า "เพื่อประโยชน์การค้าของตน" นั้นข้อ (๓)

เมื่อแก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "(๓) กล่าวหรือโฆษณาหรือหลายสิ่งข้อความเท็จอันมีลักษณะ
 ที่จะก่อให้เกิดชื่อเสียงของสถานที่การค้า สินค้า อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ของผู้อื่น หรือ
 ประโยชน์แก่การค้าของตน"

พระยาอรุณการีย์ ๑ - อยากเสนอ คือวันนั้นเราถูกกันถึงที่อยู่ของมาครานี
 นี้ และว่าไว้ในหมวกนี้ไม่ได้ เพราะไม่ใช่ปลอม เราจึงเอาไปไว้ในหมวกฉ้อโกง แต่เมื่อ
 มาถึงข้อ ๓ จะเห็นว่าไม่ใช่ฉ้อโกง เป็นเรื่องหมิ่นประมาทการค้า ข้อ ๑ และข้อ ๒ ไม่
 อยู่ในหมวกฉ้อโกงได้ เมื่อมาครานีไม่มีคำว่า unfair competition เราก็แยกเป็น
 หลายมาตราให้ไปอยู่ในหมวกต่าง ๆ ได้

หลวงประสาธ ๑ - เป็นเรื่องเดียวกัน ควรจะอยู่ด้วยกัน และใช้คำว่า
 unfair competition ลงไปดีกว่า

หลวงจ่ารัฐ ๑ - ถ้ามีคำว่า unfair competition ก็ใส่ในหมวกฉ้อโกง
 ได้ ใช้คำว่า "ผู้ใดเพื่อเอาเปรียบผู้อื่นในการค้า"

"(๑)....."

การกา

พระยาเลววิธ ๑ - มาตรานี้ไม่ใช่ฉ้อโกงตรง ๆ เป็นเรื่องทุจริตใน

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ไม่ตรงกับฉ้อโกง

หลวงจ่าบุญ ๑ - ถ้าเช่นนั้นยากเป็นหมวดใหม่ก็ได้

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ก็เหมือนกัน เป็นหมวดเรื่องการทำ

นายพิชากู ๑ - ถ้าท่านจะยกเป็นหมวดใหม่ ก็อาจยกมาตรา ๓๑๐ มารวม

ไว้ได้

หลวงจ่าบุญ ๑ - ถ้ามีหมวดการค้าต่างหาก ร่างมาตรา ๓๓๔ ก็อยู่ใน
หมวดนี้ได้ เพราะการทำเครื่องซึ่งหนีไปไม่ใช่การปลอม

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ในเรื่องปลอมเรายุติเพียงแต่แถมบ

หลวงจ่าบุญ ๑ - ยกหมวด ๔ เดิมมาเป็นลักษณะ ๕ จิตวา ความฉืดเกี่ยวกับ

กัการการค้า

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ส่วนที่จะเอามาตรา ๓๑๐ มารวมไว้ในหมวดนี้หรือ
ไม่นั้น ที่ประชุมจะโคพิจารณาเมื่อจบลักษณะ ๕ จิตวาแล้ว

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ตามร่างข้อ (๓) ที่ตกลงไปแล้วมีซากอะไรอยู่
บ้าง คือมาตรานี้เราจะเอาผิดต่อเมื่อการกระทำนั้นมุ่งต่อการค้าของคน ๆ หนึ่ง แต่
ตามที่ร่างมานี้ไม่ตอมุ่งต่อการค้าของใครก็ได้ คือมีแต่ (๑) กล่าวข้อความเท็จ (๒) ทำ
ให้เสียหายแก่ชื่อเสียง และ (๓) เพื่อประโยชน์การค้าของตนก็เป็นผิดแล้ว

หลวงจ่าบุญ ๑ - ก็เหมือนกับข้อ (๑) เหมือนกัน

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ข้อ (๑) เห็นได้ในตัว แต่ตามที่ร่างกล่าวความ
เท็จต่อคน ๆ หนึ่งโดยไม่ได้มุ่งถึงนาย ก. เลย แต่ถ้าทำไหรานรอนนาย ก. เสียหายก็
เป็นผิด

หลวงประสัท ๑ - ร่างเดิมเขียนแต่กล่าวและ เล่มก็เอา

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ตามที่ตกลงไปแล้วการกล่าวเท็จโดยไม่ได้มุ่ง
ถึงคู่แข่งนั้นก็เอาโทษ

หลวงจ่าบุญ ๑ - อย่างทำยาไอซ์ขึ้นชานหนึ่ง และประกาศแก่ประชาชนที่
โซ้ยาไอว่า ยาไอของผู้อื่นโซ้ยไม่ได้ เพราะให้โทษ แม้จะกล่าวโดยทั่วไปก็ควรเอาโทษ

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ความประสงค์เดิมจะตองมีคู่แข่งขึ้น ก็ตองมุ่ง
ถึงกัน

หลวงจำรฎู ๑ - ในเรื่องยากก็มีผู้แข่งขันเหมือนกัน ก็มุ่งถึงผู้ทำลายแก้ว
แก้ว ๆ ไป

หลวงประสาธ ๑ - เห็นจะต้องมุ่งถึงอีกคนหนึ่ง การผูกโดยทั่ว ๆ ไปเช่น
นั้นแม้ในทางแพ่งก็ยังไม่ผิด

หลวงจำรฎู ๑ - อย่างชายขาศีพันน้ำ ปรากฏว่ายาศีพันคนอื่น ๆ ที่เขา
เอากรมาใส่ สีพันแล้วเป็นอันตราย ก็เท่ากับกล่าวเท็จต่อยาศีพันดวงทั่ว ๆ ไป ควรเอาผิด

พระยาอรธการีย์ ๑ - ควรจะมีตัวแน่นอน ที่เราเขียนนี้ผูกทั่ว ๆ ไปให้

หลวงประสาธ ๑ - เห็นจะไม่ตองเถียงกัน ถ้าเติมคำว่า "เมื่อเกิด
คำหรือแย้งลูกคาชของผู้อื่นโดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าชของคน" ก็ไปได้

หลวงจำรฎู ๑ - ทำไมกล่าวโดยทั่วไปจึงไม่เอาผิด อย่างลิกจะทีไร
นาย ก. หรือคี่รีระคนใดคนหนึ่งที่ผ่านมาเข้ามาก็เท่ากัน

พระยาอรธการีย์ ๑ - ถ้าคี่รีระไปแล้วก็เป็นการกระทำอันถูกโทษแล้ว

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าเติมอย่างทีช่าหเจ้าเสนอในสองจะตองบงมาว่า
เป็นใคร

พระยาเลชวณิษ ๑ - ความเสียหายจะตองณะเพาะเจาะจง จึงควรเอาผิด

หลวงจำรฎู ๑ - มันไปคู้ในเงมรูองทุกจ ตองคู้ในเงมความผิดว่ากากรคช
อย่างนี้ควร เอาผิดหรือไม่

พระยาอรธการีย์ ๑ - ข้อ (๓) ตามที่ตกลงไปแล้ว ถ้าไม่เข้าด้วยตัวร่าง
โรลงไป โจทกจะไม่ตองสืบอย่างอื่นนอกจาก (๑) กล่าวชอความเท็จ (๒) ถึงประ
การคาชของคน ถ้าเติม ตองสืบว่าคนอื่นเขาทำอย่างนี้และเขาเสียหาย

หลวงจำรฎู ๑ - ร่างที่ตกลงไปแล้วก็ตองสืบว่ามีลักษณะทำให้เสียหาย

พระยาอรธการีย์ ๑ - ถ้าสืบได้ว่ามีลักษณะทำให้เขาเสียหาย
ค้มุ่งถึงผู้ใดก็เป็นที่ผิดแล้ว แต่ถ้าเติมอย่างทีหลวงประสาธ ๑ เสนอตองสืบว่ามุ่งจะ
เสียหาย

หลวงจำรฎู ๑ - อย่างพูดว่ายากไอที่เป็นน้ำแก้ว ๆ ไปใช้ไม่ได้ ก็ตอง
สืบว่า (๑) กล่าวเท็จ (๒) ทำให้ยาไอเสียหาย (๓) มุ่งถอผู้กายาไอที่เป็นน้ำแก้ว ๆ ไป
เขาคามทีหลวงประสาธ ๑ เสนอให้เติมเหมือนกัน

ม.จ.สกล ๑ - ถ้าจะเอาอย่างนั้นก็ยกของสินค้าของคนใดก็ได้เลย

หลวงจำรฎู ๑ - ถ้าจะเอาอย่างพระยาอรธการีย์ ๑ เสนอก็ตองให้ว่า

a competitor

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ถ้าจะใช้คำว่า a competitor ก็เหมือนกัน
คือ นอกจากคนหนึ่งก็เป็น a competitor อีกคนก็เป็น a competitor

ม.จ.สกล ฯ - อย่างพูดว่ายาสีฟันผงไม่ดี ไม่ควรจะมีผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - พูดแต่เพียงว่า "ยาสีฟันผงไม่ดี" ไม่เป็นไร แต่ถ้าพูด
ว่าเขากรกใส่ควรมีผิด

หลวงประสาธ ฯ - ถ้าใช้คำว่า "อันมีลักษณะที่จะทำให้เสียชื่อเสียง ฯลฯ
ของผู้ใดคนหนึ่ง" แทนคำว่า "ของผู้อื่น" ก็จะไม่ผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - ควรใช้คำว่า "ที่จะทำให้เสียชื่อเสียงของ ฯลฯ ชาติชย-
กรรมของผู้อื่น เพื่อจะแย่งการค้าหรือลูกค้าของคุณแข่งกันใดคนหนึ่ง"

ประธาน ฯ - อย่าเอาก้าว "คู่แข่ง"

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ข้อ (๓) ควรใช้คำว่า "กล่าวหรือโฆษณาแพร่
หลายซึ่งข้อความเท็จ เพื่อให้เสียชื่อเสียงของสถานที่การค้า สินค้า อุตสาหกรรม ชาติชย-
กรรม ของผู้ใดคนหนึ่ง โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน" คือถ้ามีเจตนาให้ผู้อื่นเสียชื่อ
เสียงโดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตนก็ควรเอาผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - เห็นควย

ที่ประชุมเห็นชอบควยพระยาอรรณการีย์ ฯ

หมดเวลาประชุม นักประชุมคราวหน้าวันศุกร์ที่ ๓๐ มกราคม ๒๔๘๘ เวลา

๑๐.๐๐ น.

ปิดประชุมเวลา ๑๖.๑๐ น.

ร.จ.สกล ๑๕๗๐๕

ผู้จกรายงาน.

สีกัน สีบ

ร.จ.สกล

มติของที่ประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ๑๕๘

ครั้งที่ ๒๓๐/๓๗/๒๕๕๕

วันพฤหัสบดี ที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕

ประเด็นที่พิจารณา

มติ

ร่างมาตรา ๒๓๕

ข้อ (๒)

(๑) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า เป็นปัญหาที่เราจะบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องหรือให้เป็นภาคีเสียก่อน แล้วจึงออกพระราชบัญญัติพิเศษ

(๒) นายพิเชษฐ ๗ เสนอว่า ประเทศไทยไม่มีหน้าที่ที่ลงโทษในทางอาญา

(๓) พระยาลักษณ์ ๗ เสนอว่า ถ้ามีปัญหาระหว่างเราหรือไว้บัญญัติภายหลังหรือจะออกมาก่อน จะเห็นว่าหลายมาตราในประมวลกฎหมายอาญาที่มีไว้เมื่อไว้ ถ้าเราจะเป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศนั้น ๆ ก็ ควรมีข้อนี้

(๔) หลวงจัญญ ๗ เสนอว่า ควรใช้คำในข้อ (๒) ว่า "(๒) เลียนป้าย ทหาราน รูปอาการภายนอก เครื่องตบแต่ง หรือสิ่งอื่นในทำนองเดียวกัน เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าสถานที่การกำของตนเป็นสถานที่การกำของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียงกัน"

(๕) พระยาอรรณการีย์ ๗ เสนอว่า คำว่า "เครื่องตบแต่ง" หมายความว่าอย่างไร

(๖) ม.จ.สกล ๗ เสนอว่า ควรจะใช้คำว่า "เครื่องตบแต่งสถานที่" จะครอบคลุมถึงเครื่องเรือนด้วย

(๗) พระยาอรรณการีย์ ๗ เสนอว่า ข้อ (๑) เป็นการจำเป็นที่จะกล่าวว่า เพื่อให้คนหลงเชื่อเพราะอาชีพชื่อของเขาโดยไม่รู้จักใคร แต่ข้อ (๒) นั้นถ้าการกระทำอยู่ในลักษณะที่ทำให้คนหลงเชื่อการเอาผิด ถ้าใช้คำว่า "เพื่อให้คนหลงเชื่อ" เฉพาะ

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) และ (๓) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าควรมีข้อ ๒ ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๔) (๕) (๖) (๗)

(๘) (๙) (๑๐) (๑๑) และ (๑๒) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าควรกระทำตามข้อ (๒) นี้ ถ้ามีลักษณะให้คนหลงเชื่อแม้ไม่ใช่คนอายุในตัวเอง จึงไม่ทรงระบุคำว่า "ให้คนหลงเชื่อ" ที่ประชุมจึงให้ใช้คำในข้อ (๒) แห่งมาตรา ๒๓๕ ดังนี้ "(๒) เลียนป้าย ทหาราน รูปอาการภายนอก เครื่องตบแต่งสถานที่ หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน จนคนน่าจะหลงเชื่อว่าสถานที่การกำของตนเป็นสถานที่การกำของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง"

(๘) ทลวงประสาท ฯ เสนอว่า ฝ่าย
 raw conclusion ได้ เราลงโทษคนที่กระ
 กโดยอาัยเจตนาดีกว่า ไม่ใช่เสียอย่างเกี่ยว
 หมาย

(๙) พระยาลักขี ฯ เสนอว่า ถ้าถึง
 fair competition ก็ควรจะต้องมีเจตนา
 หมายที่มีบัญญัติว่าของทำโดยเจตนา โกรไปสืบ
 หมายก็ -ต้องดูการกระทำทั้งนั้น

(๑๐) พระยาอรณการีย์ ฯ เสนอว่า
 ยเห็นว่าเหมือนในลักษณะที่ทำให้คนหลง

(๑๑) หลวงจ่าราษฎร ฯ เสนอว่า ถ้าใช้คำ
 "ถึงขนาดจนน่าจะทำให้คนหลง เชื่อ" ก็พอไปได้
 ว่าจะทำให้เหมือนกันก็มีใจอยู่ในตัว

(๑๒) ม.จ.สกล ฯ เสนอว่า ควรใช้
 "จนคนน่าจะหลง เชื่อว่าสถานที่การค้าของ
 เป็นสถานที่การค้าของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง"

(๑) ม.จ.สกล ฯ เสนอว่า ควรใช้คำว่า
 หมายหลอกลวง หรือออกหนังสือเวียนหรือพิมพ์
 หมายในกระบวนการค้า กล่าวขอความเท็จหรือ
 ละเอียดให้ร้าย อันมีลักษณะที่จะทำให้เสีย
 ชื่อเสียงของสถานที่การค้า สินค้า อุตสาหกรรม
 พาณิชยกรรมของผู้แข่ง เพื่อก็กั้นการค้าของ
 หรือแย่งลูกค้าของเขา"

(๒) หลวงจ่าราษฎร ฯ เสนอว่า คำว่า
 intimation เป็นเรื่องใส่ร้ายเขา ควรใช้
 "หรือขอความกะทบให้ร้าย"

(๓) นายวิชาญ ฯ เสนอว่า ข้อ (๓)
 การอยู่ในชอกชังระหว่างประเทศ ซึ่งใช้
 false allegation, in the
 use of trade of such a nature as
 discredit the establishment, the
 , or the industrial or commer-
 activities of a competitor.

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) (๔)
 (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑)
 (๑๒) และ (๑๓) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าการกล่าวหาว่า ซึ่ง
 แม้จะเป็นการกะทบให้ร้ายก็ไม่ควร เอาโทษ
 เพราะในเรื่องการค้าเช่นนี้ถ้าเป็นความจริงก็ควรให้เขาก้าวไกล และเมื่อเขานึก
 เมื่อกล่าวขอความเท็จแล้วก็ไม่จำเป็นที่จะ
 บัญญัติถึงการโฆษณาหลอกลวง ซึ่งเป็นการ
 กล่าวขอความเท็จอยู่ในตัว นอกจากนี้ที่
 ประชุมเห็นว่าควร เหวี่ยงข้อเมื่อกระทำเพื่อ
 ให้เสียชื่อเสียงต่อสถานที่การค้า ฯลฯ โดย
 มุ่งประโยชน์ต่อการค้าของตน ที่ประชุมจึง
 ให้ใช้คำในข้อ (๓) ดังนี้ "กล่าวหรือใส่ร้าย
 แพร่หลายซึ่งขอความเท็จ เพื่อให้เสียชื่อเสียง
 ของสถานที่การค้า อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม
 ของผู้ใดคนหนึ่ง โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้า
 ของตน"

(๕) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า ร่างข้อ
(๕) ยังขยายมากกว่าทางแพ่งอีก คือแม่พูดความจริงก็เอา

(๕) พระยาอรุณการวิทย์ ๓ เสนอว่า
ตามร่างกล่าวความจริง แต่ถากล่าวให้ร้ายก็เอาผิด
แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าชื่อเสียงของบุคคลถึงแม้จะเป็นความ
จริงก็ไม่ควรยอมให้กล่าว แต่ในเรื่องการคัดค้านจะ
ยอมเพราะถ้าเป็นความจริงการชกประโยชน์ก็ไม่
ควรคำนึงถึง

(๖) หลวงจำรุง ๓ เสนอว่า ไม่ต้องมีคำ
ว่า "หรือข้อความกะพริให้ร้าย"

(๗) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า ถ้าจะร่าง
ความประมวลกฎหมายแพ่งก็ใช้คำว่า "ผู้ใดกล่าวหรือ
โฆษณาแพร่หลายข้อความเท็จ อันมีลักษณะ
ที่จะทำให้เสียชื่อเสียงของสถานที่การค้า สินค้า
อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมของผู้อื่นเพื่อกีดกันการค้า
หรือแย่งลูกค้าของผู้อื่น"

(๘) พระยาลัดดล ๓ เสนอว่า การใช้
อุบายหลอกลวงอาจไม่ใช่โฆษณาก็ได้

(๙) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า เป็นการ
โฆษณาโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม

(๑๐) หลวงจำรุง ๓ เสนอว่า คำต่อมา
ควรใช้คำว่า "เพื่อกีดกันการค้าหรือแย่งลูกค้าของ
ผู้อื่น"

(๑๑) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า คนธรรมดา
กีดกันการค้าของผู้อื่นจะเอาผิดด้วยหรือ ความประสงค์ของ
ข้อนี้ต้องเป็น unfair competition

(๑๒) พระยาอรุณการวิทย์ ๓ เสนอว่า ควร
ใช้คำว่า "เพื่อประโยชน์การค้าของตน"

(๑๓) หลวงจำรุง ๓ เสนอว่า เอาคำว่า
"เพื่อกีดกันการค้าหรือแย่งลูกค้าของผู้อื่น" ออก ใช้
คำว่า "เพื่อประโยชน์การค้าของตน" เท่านั้น เพราะ
คำว่า "เพื่อกีดกันการค้าหรือแย่งลูกค้า" มีไว้เพราะ
เดิมมีคำว่า "ใช้อุบายหลอกลวง"

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ ๒๖๑/๓๘/๒๕๕๕

วันศุกร์ ที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕

ผู้ที่มาประชุม คือ

(๑) หลวงจางกูร เนติศาสตร์	กรรมการ
(๒) หลวงประสาธน์	กรรมการ
(๓) นายพิชาต มุลองยง	กรรมการ
(๔) พระยาลักษณ์พรประทีป	กรรมการ
(๕) พระบาทสมเด็จพระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว	กรรมการ
(๖) หม่อมเจาสกลวรรณกร วรวรรณ	กรรมการ
(๗) พระยารัตนการีย์นิพนธ์	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จกรายงาน
นายวิเชียร นุชนนท์	ผู้จกรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ศึกษารายงาน
นายอุทัย แสงมณี	ศึกษารายงาน
พระยารัตนการณมุนี	ศึกษารายงาน
นายเกื้อน นุชนาค	ศึกษารายงาน
นายเสริม วิจิตรกุล	ศึกษารายงาน

เปิดประชุมเวลา ๑๐.๐๐ น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการ ฯ และรองประธาน อนุกรรมการ ฯ ศึกษารายงาน
ที่ประชุมจึงลงมติให้พระยาลักษณ์พรประทีป นั่งเป็นประธาน แทน

ประธาน ฯ กล่าวเปิดประชุม และขอให้ที่ประชุมพิจารณา มาตรา ๒๖๕
ของนายพิชาต ฯ ต่อจากการประชุมคราวก่อน

พระยารัตนการีย์ ฯ - มาตรา ๒๖๕ (๒) ตามที่ได้ตกลงไปแล้ว ที่ใช้คำว่า
"เลียนป้าย หน้าร้าน" นั้น ถ้าว่า "หน้าร้าน" รู้สึกว่ายังคลุม ๆ อยู่ จะแก้เป็น "รูปฉลาก
หน้าร้าน" จะได้หรือไม่

พระยาเลขาภิบาล ฯ - ก็เหมือนกันอีกนั้นแหละ

หลวงประสาธ ๑ - คำว่า "รูปอาคารภายนอก" ก็รวมถึง "หน้าร้าน" อยู่แล้ว

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า "หน้าร้าน" หมายถึง วิธีจัดหน้าร้าน

ประชาชน ๑ - ถ้าเช่นนั้นก็ใช้คำว่า "วิธีจัดหน้าร้าน"

หลวงประสาธ ๑ - ควรใช้คำว่า "การจัดหน้าร้าน"

ที่ประชุมให้แก้คำว่า "หน้าร้าน" ในมาตรา ๒๓๕ (๒) เป็น "การจัดหน้าร้าน"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วยกับหลวงประสาธ ๑

ประชาชน ๑ ข้อ (๓) คำว่า "ชื่อเสียง" ควรแก้เป็น "ความเชื่อถือ"

ม.จ.สกล ๑ - ควรใช้คำว่า "กิติคุณ"

หลวงประสาธ ๑ - "กิติคุณ" ก็ชื่อเสียงนั่นเอง

ม.จ.สกล ๑ - เราควรจะเสียงคำว่า "ชื่อเสียง"

หลวงจารุฑ ๑ - เพราะ "ชื่อเสียง" คล้ายกับ เรื่องหมิ่นประมาทมากไปหน่อย

หลวงประสาธ ๑ - ที่คล้ายกับ เรื่องหมิ่นประมาทนั้นเต็มแล้ว คำว่า "กิติคุณ" ก็

แปลว่า "ชื่อเสียง"

ประชาชน ๑ - "กิติ" แปลว่าสรรเสริญ คำว่า "กิติคุณ" เพราะไปหน่อยสำหรับ

กฎหมาย

ม.จ.สกล ๑ - "เสียความเชื่อถือ" ในสถานที่การค้า พอไปได้ "ความเชื่อ

ถือ" ตรงกับ "credit" "เสียความเชื่อถือ" ตรงกับ "discredit"

ที่ประชุมเห็นว่า ควรใช้คำว่า "ความเชื่อถือ" แทนคำว่า "ชื่อเสียง"

หลวงประสาธ ๑ - จะเอาคำว่า "เสีย" หรือ "ทำลาย"

หลวงจารุฑ ๑ - ถ้ากระทำ เพื่อให้เสียความเชื่อถือ ก็ควรเอาผิดได้แล้ว

ควรใช้คำว่า "เพื่อให้เสียซึ่งความเชื่อถือของสถานที่การค้า"

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ควรใช้คำว่า "เสียไปซึ่งความเชื่อถือ"

ม.จ.สกล ๑ - ทำไมจึงมีคำว่า "ซึ่ง" คำว่า "ซึ่ง" ใช้เมื่อมี intransitive

verb อย่างเสียคน ทำไมเราไม่ใช้คำว่า "เสียไปซึ่งคน"

หลวงประสาธ ๑ - คำว่า "เสียความเชื่อถือใน...." ต้นแล้ว "เชื่อถือใน

บุคคล ในสถานที่ ในสินค้า" พอไปได้

พระยาอรรถการีย์ ๑ - คำว่า "เสียไปซึ่ง" ในทางไวยากรณ์ดีกว่า

ประชาชน ๑ - มีคำว่า "ซึ่ง" ข้อความเท็จ อยู่ข้างหน้าแล้ว

ที่ประชุมให้ใช้คำว่า "เพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่การค้า...."

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ที่ใช้คำว่า "กล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย" นั้น คำว่า

- "แพร่หลาย -

"แพร่หลาย" ประกอบคำว่า "กล่าว" ก็พอไปได้ แต่ถ้าไม่ประกอบคำว่า "กล่าว" ก็ว่ากล่าว
กัน ๆ เกี่ยวก็จะเป็นความผิด การหมิ่นประมาทชื่อเสียงของบุคคล ยังต้องกล่าวต่อหน้า
บุคคลทั้งแก่สองคนขึ้นไป

หลวงจ่าบุญ ฯ - เราตกลงกันก่อนว่า ถ้าเขาจะเพราะกัน ๆ เกี่ยวก็อย่าเอา
"ไขขาว" เอาแต่ "กล่าว" ไม่อย่างนั้นจะขัดกัน

นายพิราญ ฯ - กว่าจะเป็นการกระทำต่อหน้าคนหลายคน

หลวงประสพ ฯ - ถ้าจะบัญญัติให้ตาม ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง

ประชาชน ฯ - สำหรับประเทศเรายังใหม่อยู่ อย่าเอาให้กว้าง

หลวงประสพ ฯ - จ. เป็นเครื่องมือในการต่อสู้ในการก้าวไป

พระยาอรุณการีย์ ฯ - รักที่จะให้เป็นนิคยาค ฯ

ประชาชน ฯ - ในด้านเศรษฐกิจจะต้องระวัง คือต้องให้มีเสรีในการค้า

ที่ประชุมตกลงให้ตัดคำว่า "กล่าวหรือ" ในข้อ (๓) ออก

พระยาอรุณการีย์ ฯ - ในข้อ (๓) ตอนต้น เรากล่าวไว้ สถานที่การค้า
อุตสาหกรรม เป็นคนละอย่าง แต่ตอนท้ายใช้คำว่า "โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน"
สมมติว่าข้าพเจ้ามีโรงอุตสาหกรรมทำแก้ว ไปไขขาวว่าโรงอุตสาหกรรมทำแก้วของผู้อื่นแล้ว
ผู้โรงของข้าพเจ้าไม่ได้ จะว่าการกระทำเช่นนั้นมุ่งต่อประโยชน์การค้าของข้าพเจ้าได้
หรือไม่

หลวงจ่าบุญ ฯ - ได้ คืออาจว่าอุตสาหกรรมแต่เพื่อประโยชน์แห่งการค้า
การว่าอุตสาหกรรมมีตัวอย่างเช่นนอกว่า โรงทำแก้วของ ก. ตีเหล็กเกิน แต่ทำแก้วไม่
เป็น เป็นการว่าอุตสาหกรรมเหมือนกัน

พระยาอรุณการีย์ ฯ - ถ้าข้าพเจ้าต้องการให้อุตสาหกรรมของข้าพเจ้า
เจริญ จึงกล่าวโรงทำแก้วของผู้อื่นไม่ดี ผู้ของข้าพเจ้าไม่ได้ จะถือว่าเป็นการกระทำ
เพื่อประโยชน์การค้าของข้าพเจ้าหรือ เราไปแยกตอนต้นว่า อุตสาหกรรม พาณิชย์การ
ตอนท้ายจึงควรมีคำเช่นเดียวกัน

หลวงจ่าบุญ ฯ - ไม่มีคำว่า "อุตสาหกรรม" ไว้ตอนต้น เพราะอาจทำให้
อุตสาหกรรมเขาเสียชื่อเสียง เรื่องการค้าของตนจะเลิกขึ้นก็ได้

ม.จ.สกล ฯ - ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องเสียง ก.จ. เหมือนคำว่า "กล่าว" เป็น
"ก็จรรยา" จะได้หรือไม่ เพราะคำว่า "ก็จรรยา" กลุ่มหมก

พระยาอรุณการีย์ ฯ - ข้าพเจ้าอยากให้อีกคำว่า "เรื่องประโยชน์แก่การค้า
อุตสาหกรรมของตน"

"แพร่หลาย" ประกอบคำว่า "กล่าว" ก็พอไปได้ แต่ถ้าไม่ประกอบคำว่า "กล่าว" ก็ว่าลบลกน ๆ เกี่ยวก็จะเป็นความผิด การหมิ่นประมาทชื่อเสียงของบุคคล ยังต้องกล่าวต่อหน้าบุคคลทั้งแก่สองคนขึ้นไป

หลวงจำรุง ๑ - เราตกลงกันก่อนว่า ถ้าเขาจะเพราะกน ๆ เกี่ยวก็อย่าเอา "ไขขาว" เอาแค่ "กล่าว" ไม่อย่างนั้นจะขัดกัน

นายพิราญ ๑ - กวจะเป็นการกระทำต่อหน้าคนหลายคน

หลวงประสพ ๑ - ถ้าจะมีบัญชีให้ตาม ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง

ประชาชน ๑ - สำหรับประเทศเรายังใหม่อยู่ อย่าเอาให้กว้าง

หลวงประสพ ๑ - จะ เป็นเครื่องมือในการต่อสู้ในการก้าวไป

พระยาอรุณการีย์ ๑ - รักที่จะให้เป็นนิตยสาร ๆ

ประชาชน ๑ - ในด้านเศรษฐกิจจะต้องระวัง ก็คือต้องมีเสรีในการค้า

ที่ประชุมตกลงให้ตัดคำว่า "กล่าวหรือ" ในข้อ (๓) ออก

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ในข้อ (๓) ตอนต้น เรากล่าววว่า สถานที่การค้า - อุตสาหกรรม เป็นคนละอย่าง แต่ตอนท้ายใช้คำว่า "โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน" สมมติว่าข้าพเจ้ามีโรงอุตสาหกรรมทำแก้ว ไปไขขาวว่าโรงอุตสาหกรรมทำแก้วของผู้อื่นแล้ว ผู้โรงของข้าพเจ้าไม่ได้ จะว่าการกระทำเช่นนั้นมุ่งต่อประโยชน์การค้าของข้าพเจ้าได้หรือไม่

หลวงจำรุง ๑ - ได้ คืออาจว่าอุตสาหกรรมแต่-คือประโยชน์แห่งการค้า การว่าอุตสาหกรรมมีตัวอย่างเช่นนอกวว่า โรงทำแก้วของ ก. ค้เหลือเกิน แต่ทำแก้วไม่ เป็น เป็นการว่าอุตสาหกรรมเหมือนกัน

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าข้าพเจ้าต้องการให้อุตสาหกรรมของข้าพเจ้าเจริญ จึงกล่าววว่าโรงทำแก้วของผู้อื่นไม่ดี ผู้ของข้าพเจ้าไม่ได้ จะถือว่าเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์การค้าของข้าพเจ้าหรือ เราไปแยกตอนต้นว่า อุตสาหกรรม หมายถึงการ ทอนท้ายจึงควรมีคำเช่นเดียวกัน

หลวงจำรุง ๑ - ไม่มีคำว่า "อุตสาหกรรม" ไว้ตอนต้น เพราะอาจทำได้ อุตสาหกรรมเขาเสียชื่อเสียง เพื่อการค้าของตนจะเลิกขึ้นก็ได้

ม.จ.สกล ๑ - ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องเสียงดัง ๆ เข็ยขึ้นว่า "กล่าว" เป็น "ก็จ้ชระ" จะได้หรือไม่ เพราะคำว่า "ก็ช้ชระ" กลุ่มหมก

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ข้าพเจ้าอยากให้ใช้คำว่า "เมื่อประโยชน์แก่การค้า อุตสาหกรรมของตน"

หลวงจ่าบุญ ๗ - โถ้เหมือนกัน แต่คิดว่าทิ้งไว้ อย่างนั้นก็เข้าใจได้ คือเราดูความมุ่งหมายในที่สุดว่าเพื่อประโยชน์แก่การค้าหรือไม่

ม.จ.สกล ๗ - พระยาอรุณการีร์ ๗ ต้องการให้มีคำกว้าง ๆ ที่จะคลุมอุตสาหกรรม และพาณิชย์การ ฯลฯ ก็ใช้คำว่า "กิจการ" ซึ่งตรงกับ business ได้ หรือจะใช้คำว่า enterprise ก็ได้

หลวงจ่าบุญ ๗ - อาจจะถูกการทำแก้ว แต่ไม่ได้ถูกการขายแก้ว แต่การถูกการทำแก้วนั้นเพื่อประโยชน์การค้าแก้ว

พระยาอรุณการีร์ ๗ - ข้าพเจ้าเองก็เห็นอย่างนั้นเหมือนกัน แต่อยากเสนอเพื่อให้ข้อความชัดขึ้น

หลวงจ่าบุญ ๗ - คือเราอาจว่าเขาในตอนนั้นก็

หลวงประสพ ๗ - อย่างว่าร้านโชคาของบริษัทหนึ่งละสมรสก็กินขนม ไม่ได้ว่าการค้าโชคาของบริษัทนั้นแล้ว แต่ว่าสินค้าหรืออุตสาหกรรมของบริษัทนั้น บริษัทนั้นอาจจัดจกกับคำดี แต่เราจะลงโทษเมื่อการกระทำนั้นกระทำเพื่อประโยชน์การค้าของผู้กระทำ ถ้าเต็มคำว่า "อุตสาหกรรม" ลงไป จะเห็นว่า การที่เขาว่าเช่นนั้นไม่ได้ทำให้การทำน้ำโชคาของผู้ว่าดีขึ้น

ม.จ.สกล ๗ - ของที่ถูกว่าเป็นมรรค ส่วนผลที่ได้รับก็คือการค้า

หลวงประสพ ๗ - อย่างอยู่ที่หัวเมืองมีเอเยนต์สองร้านขายน้ำโชคาของบริษัท ถ้าเอเยนต์ว่ากันเอง ก็ไม่ได้มุ่งทำรายบริษัทใหญ่ในกรุงเทพฯ แต่มุ่งจะทำลายเอเยนต์ที่หัวเมือง

ที่ประชุมเห็นว่า ที่ใช้คำว่า "เพื่อประโยชน์แก่การค้า" ดีแล้ว

ม.จ.สกล ๗ - ข้อ (๔) ควรใช้คำว่า "เลือกใช้ถ้อยคำเป็นข้อความประกอบชื่อ รวมตลอดทั้งชื่อท้องถิ่นที่คนรู้จัก เพราะเป็นที่ตั้งสถานที่การค้าอันมีกิตติคุณเพื่อเอากำไร โดยทุจริตจากกิตติคุณของสถานที่การค้านั้น" คำว่า style แปลยาก อย่างเช่นชื่อมีตัวไปตัวมากก็เป็น style ถ้าใส่ หมวก top hat เสมอ ๆ ไม่ใส่หมวก bowler เลย ก็เป็น style แต่ถ้าไม่ใช้คำว่า "ข้อความประกอบชื่อ" ก็อาจเปลี่ยนเป็น "อภิไชย" ได้

ประชาชน ๗ - คำว่า "อภิไชย" ใช้กันแล้ว

ม.จ.สกล ๗ - มีในพระราชบัญญัติการแพทย์

พระยาอรุณการีร์ ๗ - ข้าพเจ้าไม่คิดคำแปล เพราะแปลมาตรงแล้ว แต่รู้สึกว่าร่าบนี้ยังขาดไป อย่างคำว่า "เลือกใช้ถ้อยคำเป็นข้อความประกอบชื่อนั้น เลือกใช้อะไร"

ประชาชน ๗ - จะใช้คำว่า "แอบแฝง" จะได้หรือไม่

หลวงจ่าบุญ ๗ - ก่อนแก้คงดูว่าจะเอาแก้ไหนกันแน่ ก็อาจจะเอาถ้อยคำหรือวิธีเขียน อย่างถ้อยคำไม่เหมือนกัน แต่เขียนตัวกลกเหมือนกันจะเอาหรือไม่

หลวงประสาธ ๗ - พรรคนี้มีตัวอย่างเช่นน้ำปลารยะของ รยะง เป็นตำลที่มีชื่อ ถ้าตัวอยู่เมืองชลมาใช้คำว่า "น้ำปลารยะง" ก็เป็นผิด

หลวงจ่าบุญ ๗ - อย่างนั้นแรงไป

หลวงประสาธ ๗ - มีตัวอย่างเช่น "นุหรี่สี่ก๊ก"

ม.จ.สกล ๗ - หมี่ตลาดพลู หรือ หมี่วัดกมหารพ

หลวงประสาธ ๗ - น้ำพริกศรีราชา

นายพิชานู ๗ - น้ำพริกศรีราชาเป็น false appellation

หลวงจ่าบุญ ๗ - ข้าพเจ้าเข้าใจว่าน้ำพริกศรีราชาหมายถึงน้ำพริกที่ทำมาจากน้ำพริกศรีราชา

พระยาอรรัตนการวิทย์ ๗ - นั้นเป็นข้อเท็จจริง

ม.จ.สกล ๗ - "ศรีราชา" เป็นน้ำพริก ซึ่งห้างหรือบริษัทหรือองค์การใดก็ตามขายเขาเรียกว่าศรีราชา

นายพิชานู ๗ - ชื่อของสิ่งประหลาดต่างก็มีชื่อร้านอย่างน้ำไอเคอโคโลนนั้นแต่ก่อนทำที่เมืองโคโลน แต่ลืมนำหลายแห่ง แต่ก็ใช้คำว่าน้ำไอเคอโคโลนเหมือนกัน

ประฐาน ๗ - ควรจะใช้ถ้อยคำแสดงว่าเป็นการแอมแฝง

ม.จ.สกล ๗ - ถ้าใช้คำว่า "แอมแฝง" จะแปลว่าเนื้อไม่ให้รู้ถึง

เพราะคำว่า "แอมแฝง" ตรงกับการซ่อน

ประฐาน ๗ - ข้อนี้ตัวอย่างเช่นเหล็กว่าเป็นเหล็กอรัญญิก

พระยาอรรัตนการวิทย์ ๗ - คิดว่าหลักการต้องต่างกับข้อ ๑ ซึ่งเป็นเรื่องเอาชื่อมาใช้ ข้อ (๓) นี้หมายความว่าไม่ได้ใช้ชื่อของใคร ก็ไม่ได้เปลี่ยนชื่อ แต่ไปเอาอีกทีของสถานที่เขามาใช้

ประฐาน ๗ - อย่างเอาสมบางกอกน้อยมาแต่งว่าเป็นสมบางมดเป็นต้น

ม.จ.สกล ๗ - หรือไปเรียกว่า "กระดามกาญจนบุรี"

พระยาอรรัตนการวิทย์ ๗ - ขอให้นายพิชานู ๗ อธิบายว่าข้อ (๑) ต่างกับข้อ (๓) อย่างไร

นายพิชานู ๗ - ข้อ (๑) เป็นการใช้ชื่อของผู้อื่น ส่วนข้อ (๓) เป็นการกระทำโดยทางอ้อมเพื่อที่จะโก่งสินค้าของผู้อื่น และเป็นการอ้างว่าเขามีสิทธิที่จะใช้ชื่อที่เป็นชื่อของตน และการที่ทำเช่นนั้นทำให้คนเชื่อว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าของผู้อื่น

- หลวงประสาธ ๗ -

หลวงประสาธ ๑ - แต่ข้อ (๑) ก็มีคำว่า device or words เหมือนกัน
นายพิชาญ ๑ - ข้อ (๑) ต้องเขียนชื่อจริงว่าเป็นคนอื่น แต่เขาใช้ชื่อนั้น
เพื่อให้เกิด confusion

พระยาวรณการวิทย์ ๑ - ข้อ (๑) เป็น unfair competition แต่
แกข้อ (๔) ไปในทางหลอกหลวงลูกค้ามากกว่า

หลวงประสาธ ๑ - แต่การใช้ชื่อจริงผู้อื่นเขาใช้ก็เป็นผิดตามข้อ (๑) แล้ว
นายพิชาญ ๑ - ข้อ (๑) ผู้กระทำเขาไม่มีสิทธิในชื่อแต่ข้อ (๔) เขามีสิทธิ
ในชื่อ แต่เป็นเพราะชื่อนั้นอยู่ใน style ของผู้อื่นกฎหมายจึงเอาโทษ

หลวงจำรูญ ๑ - ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้อ (๑) เป็นเรื่องเอาชื่อของห้างร้าน
มาใช้เพื่อให้เชื่อว่าเป็นสินค้าของห้างร้านนั้น ส่วนข้อ (๔) เป็นการแสดงว่าสินค้านั้นได้
ทำในตำบลนั้น ๆ เช่นแสดงว่าขนมปังนี้ทำมาจาก Reading

นายพิชาญ ๑ - ข้อ (๑) ผู้นั้นกระทำอย่างเดียวกัน คือเอาชื่อผู้อื่นไปใช้ในสินค้า
ส่วนในข้อ (๔) เป็นการเลือกชื่อของเขา แต่ได้เลือกชื่อให้คนผิดหลงโดยเอาชื่อร้านหรือ
ชื่อตำบลที่มีสถานประกอบการค้าที่มีชื่อตั้งอยู่มาใช้

หลวงจำรูญ ๑ - คำว่า denomination เป็นคำที่รวมอยู่ใน device
or words หรือไม่

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า denomination ถ้าจะแปลให้ตรงก็ท้องไว้คำว่า
"นิกาย"

พระยาวรณการวิทย์ ๑ - ความหมายจะเป็นเช่นนี้ใช่ไหม "ใช้ถ้อยคำหรือความ
หมายใด ๆ เพื่อให้สินค้าของตนมีคุณค่า เพราะมีกำเนิดจากท้องถิ่นซึ่งเป็นคุณค่าประกอบสินค้า
นั้น ๆ"

หลวงประสาธ ๑ - ไม่ใช่เรื่องกำเนิดอย่างเดียว ข้าพเจ้าได้ลองร่างดังนี้
"ใช้ข้อความประกอบชื่อการค้าของตน โคมแอมแปงถ้อยคำประกอบชื่อการค้าของผู้อื่นอันมี
กិតิคุณ รวมตลอดชื่อท้องถิ่นอันเป็นที่ตั้งของสถานที่การค้าานั้น เพื่อแสวงประโยชน์ในการค้า
ของตนโดยทุจริต"

พระยาวรณการวิทย์ ๑ - ข้อ (๔) ควรจะเอาเฉพาะเอาท้องถิ่นมาใช้เท่านั้น

หลวงประสาธ ๑ - อย่าง "หมอลี" ไปใช้คำว่า "หมอลี" จะควรเอาผิด
หรือไม่ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ใช่ "ถ้อยคำ"

ประธาน ๑ - เราจะแกข้อ (๑) หรือไม่ เพราะข้อ (๑) มีคำว่า "ข้อความ
ใด ๆ" เหมือนกัน

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ควรใช้คำว่า "ใช้ถ้อยคำหรือความหมายใด ๆ อัน
เป็นเท็จ"

หลวงประสาธ ฯ - ควรมีคำว่า "ทุจริต" ด้วย

พระยาอรรณการีย์ ฯ - อย่าเอา "ทุจริต" เข้ามา เพราะต้องใส่ทุกข้อไป
การทำให้คนหลง เป็นการแสวงหาประโยชน์ในตัว

หลวงจำรูญ ฯ - ควรใช้คำว่า "ใช้ถ้อยคำหรือความหมายใด ๆ เพื่อให้คน
หลงว่าสินค้าของเรามีคุณค่าเพราะได้กำไรจากท้องถื่นหนึ่ง เป็นคุณค่าประกอบสินค้านั้น ๆ อัน
เป็นเท็จ"

หลวงประสาธ ฯ - ไม่ใช้คำว่า "ใช้ถ้อยคำหรือความหมายใด ๆ อันเป็น
เท็จ....." คิดว่า

หลวงจำรูญ ฯ - อย่างเอาสัมที่มิใช่สัมบางมคมาแสดงว่าเป็นสัมบางมค ควร
จะเอาผิด

ม.จ.สกล ฯ - ร่างเดิมใช้คำว่า establishment ซึ่งเป็นเรื่องอุตสาหกรรม
อย่างเอายามาแสดงว่าเป็นยาเมืองเพ็ชรไมควรผิด เพราะถ้าพูดว่ายาเมืองเพ็ชรผิด ถ้าใช้
คำว่า ยาเวอริเนียมิใช่ เป็นความผิดหรือ

หลวงจำรูญ ฯ - เวอริเนียเป็นแบบไปแล้ว

ประชาชน ฯ - อย่างนำปลาระยองทำที่เมืองชล ถ้ามีคนหนึ่งไปตั้งที่เมืองระยอง
แล้วฟ้องว่านำปลาที่เมืองชลเป็นเท็จทั้งสิ้นจะว่าอย่างไร

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ถ้านำปลาระยองทุกอันทั่วไปว่าทำที่เมืองชลบุรี คนที่อยู่ใน
ในชลบุรีก็ทำนำปลาระยองได้

ม.จ.สกล ฯ - เห็นควรจำกัดให้แคบเฉพาะอุตสาหกรรม

หลวงประสาธ ฯ - เอาข้อ ๔ นี้ ออกเสียเลยจะเป็นอย่างไร

นายพิชาญ ฯ - explication of origin ควรจะอยู่นอกมาตรานี้

ประชาชน ฯ - ควรเอาออกได้ เพราะข้อ (๑) กว้างพอ

นายพิชาญ ฯ - ข้อ (๔) มีอยู่ในกฎหมายสเปน ทำนี้อาจตัดออกก็ได้ เพราะ
เรามีข้อ (๑) ซึ่งแสดงว่าเราได้ปฏิบัติตามเจตนารมณ์ข้อ (๒) และข้อตกลงแล้ว

หลวงประสาธ ฯ - นอกจากนี้เราก็มียาตรา ๓๑๐ อีก

ที่ประชุมตกลงให้ตัดข้อ (๔) ออก

ประชาชน ฯ - โทษควรจะเอาเท่าใด

พระยาอรรณการีย์ ฯ - ควรเอาโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน

ม.จ.สกล ฯ - ในทางใจ ร้ายกว่าโทษเสียอีก
ที่ประชุมตกลงให้มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

พระยาอรุณกรวิทย์ ฯ - คำต่อมาควรใช้คำว่า "ความผิดตามมาตรานี้เป็น
ความผิดต่อส่วนตัว"

ม.จ.สกล ฯ - ทำไมไม่ใช้คำว่า compoundable offence

หลวงจ่างกูญ ฯ - คำว่า "ความผิดต่อส่วนตัว" ไม่ดี เพราะความจริงความ
ผิดนั้น against public เหมือนกันเป็นแต่ยอมให้ยอมความกันได้

พระยาเลขาภิบาล ฯ - ควรใช้คำว่า "ความผิดที่ปรองดองกันได้"

ประธาน ฯ - คำว่า "ความผิดต่อส่วนตัว" ได้ใช้มานานแล้ว จะแก้ไขลำบาก
ที่ประชุมให้ใช้คำว่า "ความผิดต่อส่วนตัว" ร่างมาตรา ๒๓๕ เมื่อแก้ไขคำ
นี้ของที่ประชุมแล้ว จึงมีข้อความดังนี้

"ผู้ใด

(๑) เอาชื่อ รูปรอยประติมากรรม หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้า
ของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า หีบห่อ วัตถุที่ใช้หุ้มห่อ แจงความ รายการ
แสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้คนหลงเชื่อว่า
- เป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นนั้น

"(๒) เลียนป้าย การจัดหน้าร้าน รูปอาคารภายนอก เครื่องตกแต่งสถานที่
หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน จนคนน่าจะหลงเชื่อว่าสถานที่การค้าของตนเป็นสถานที่การค้า
ของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง

"(๓) ใช้ข่าวแพร่หลาย ถึงข้อความเท็จ เพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่
การค้า สินค้า อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมของผู้ใดคนหนึ่ง โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน

มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ

"ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดต่อส่วนตัว"

ประธาน ฯ - ขอให้พิจารณา ร่างมาตรา ๒๓๖ จึงมีความว่า "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้า
ชื่อบุคคล หรือชื่อสถานที่ประกอบการ อันใช้เป็นเครื่องหมายการค้า มีความ
ผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สอง เดือนถึงสามปี และปรับตั้งแต่หนึ่งร้อยบาทถึงห้าพันบาท"

ประธาน ฯ - คำว่า "สถานที่ประกอบการ" จะเอาไหม

หลวงประสาธ ๖ - เครื่องหมายการค้าตามมาตรานี้จะหมายความถึงเครื่องหมายที่เขาจดทะเบียนถูกต้องแล้วหรือไม่

พระยาอรรณการีย์ ๖ - ไม่จำเป็น

หลวงประสาธ ๖ - ถ้าไม่จำเป็นก็เข้ามาตรา ๒๓๕ (๑) แล้ว เป็นแต่เอาโทษสูงขึ้นไปอีก

ประธาน ๖ - การปลอมเครื่องหมายการค้าตามมาตรานี้จะจดทะเบียนก็ได้หรือไม่จดทะเบียนก็ได้

หลวงจรัญ ๖ - พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าของเราแล้ว น่าจะต้องให้จดทะเบียนเสียก่อน ไม่อย่างนั้นเข้า มาตรา ๒๓๕ เพราะความประสงค์ของเราอยากให้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

หลวงประสาธ ๖ - มาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าที่ว่าไว้ชัดที่ว่าจะนำคดีขึ้นสู่ศาลเพื่อป้องกันหรือเรียกค่าเสียหายเนื่องจากเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนไม่ได้

พระยาอรรณการีย์ ๖ - นั่นเป็นทางแพ่ง การฟ้องศาลเพื่อป้องกันไม่ใช่เป็นการฟ้องขอให้ลงโทษ

หลวงประสาธ ๖ - พูดกันสำหรับนโยบายไม่ควรสนับสนุนเครื่องหมายการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน

หลวงจรัญ ๖ - ไม่ใช่เราไม่คุ้มครองเสียเลย เราคุ้มครองตาม-มาตรา ๒๓๕

พระยาอรรณการีย์ ๖ - ถ้าพูดกันในแง่ นั้น ก็ในแง่กฎหมายพิเศษก็ได้ แต่เราวางในแง่กฎหมายอาญา เราลงโทษการกระทำชั่วของคน เครื่องหมายการค้าจะจดทะเบียนหรือไม่ ใครมาทำก็เป็นการกระทำชั่ว กวลงโทษ

หลวงจรัญ ๖ - ไม่ใช่เราไม่คุ้มครอง เรามีมาตรา ๒๓๕ อยู่แล้ว ถ้าต้องการให้มีโทษมากกว่านี้ก็ควรไปจดทะเบียน

พระยาอรรณการีย์ ๖ - มาตรา ๒๓๕ ไม่ใช่เรื่องปลอม เป็นการเอามาใช้เฉย ๆ อย่างปลอมหนังสือเราก็กงโทษ แม้จะไม่ได้จดทะเบียน แต่การปลอมเครื่องหมายการค้ากลับไม่ลงโทษ

หลวงจรัญ ๖ - ยึดกัน ลายมือชื่อจดทะเบียนไม่ได้ แต่เครื่องหมายการค้าจดทะเบียนได้

พระยาอรรณการีย์ ๑ - เราลงโทษการปลอมลายมือ แม่ในจดหมายรัก ทำใ้
การปลอมในการกำเรากลับไม่เอาผิด

หลวงจำรูญ ๑ - ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ถึงจะเป็นการปลอมก็เข้ามาตรา ๒๓๕
เหมือนกัน

พระยาอรรณการีย์ ๑ - มาตรา ๒๓๕ เป็นความผิดต่อส่วนตัว การปลอม
หนังสือไม่เป็นความผิดต่อส่วนตัว ทำใ้การปลอมเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนจึง
ใ้ให้เป็นความผิดต่อส่วนตัว

หลวงประสพ ๑ - อ่านพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า มาตรา ๔๕ เสนอ
ที่ประชุม

พระยาอรรณการีย์ ๑ - การจดทะเบียนจะมีผลอย่างไร บัญญัติไว้ในพระราช
บัญญัติได้ แต่เป็นกฎหมายอาญา ลงโทษคนทุจริต

นายพิชาญ ๑ - ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายการค้า
จะจดทะเบียนหรือไม่จดทะเบียนก็ได้ แต่ในข้อตกลงระหว่างประเทศไม่ได้แยกไว้ว่าจ้
ทะเบียนหรือไม่ เป็นแต่กำหนดว่าเราควรคุ้มครองเครื่องหมายการค้า

หลวงจำรูญ ๑ - เราคุ้มครองตามมาตรา ๒๓๕

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า trade mark กับ device ต่างกันอย่างไร

นายพิชาญ ๑ - อ่านบทวิเคราะห์คำว่า "เครื่องหมายการค้า" ในพระราช
บัญญัติเครื่องหมายการค้า เสนอที่ประชุม

พระยาอรรณการีย์ ๑ - ในการบัญญัติกฎหมายอาญา ถ้าเราถึงหลักป้องกัน
ประชาชนและใจชั่วของบุคคล ก็คิดว่าดีกว่าอังกฤษพิเศษซึ่งอาจยกเลิกไปเมื่อใดก็ได้

หลวงประสพ ๑ - จะเกิดการยากขึ้นที่ว่า เมื่อใดได้สิทธิพระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้าได้-บัญญัติไว้เพื่อป้องกันการสับสน ถ้าปล่อยไปอย่างนี้ต่างกนก็ต่างทำ

พระยาอรรณการีย์ ๑ - เป็นข้อเท็จจริงจะเพาะเรื่องว่าปลอมเครื่องหมาย
การค้าของเขาหรือไม่ ถึงจะเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว แต่ถ้ากระทำ
ไปโดยไม่รู้ว่าเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนผู้กระทำก็ไม่มีผิด

หลวงประสพ ๑ - มีต้องเขียนว่า "เครื่องหมายการค้าที่แพร่หลาย" หรือ

พระยาอรรณการีย์ ๑ - ถ้าเขาใช้เครื่องหมายนั้นแล้วใครปลอมก็เอาผิด

หลวงประสพ ๑ - จะรู้ได้อย่างไรว่า เขาใช้เครื่องหมายการค้าเมื่อใด

พระยาอรรณการีย์ ๑ - ถ้าตั้งใจปลอมเครื่องหมายการค้าของเขาผิด

พระยาเลขวิธิช ๑ - นั้นเป็นหลักเกณฑ์ในเมื่อไม่มีการจดทะเบียน แต่เมื่อได้มีการจดทะเบียนแล้วควรจะมีการจดทะเบียนเสียให้เสร็จ จะไปไม่มีปัญหาต่อไป

นายพิชาญ ๑ - อธิบายพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ามาตรา ๒๕ ว่า ถ้าไม่จดทะเบียนกฎหมายจะไม่รับรอง

หลวงประสพ ๑ - เป็นปัญหาว่าเราจะช่วยให้มีการจดทะเบียนโดยลงโทษมาตรา ๒๓๖ จะเพาะการปลอมเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้วหรือไม่

นายพิชาญ ๑ - ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ trade name ที่ไม่จดทะเบียนก็ควรคุ้มครอง แต่ trade mark ควรจะต้องจดทะเบียน

หลวงประสพ ๑ - สำหรับเครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียน ควรเอาผิดตามมาตรา ๒๓๘

นายพิชาญ ๑ - ข้าพเจ้าเห็นว่าสำหรับ trade mark ควรต้องจดทะเบียนเสียก่อน

ประธาน ๑ - ถ้าดูในแง่กฎหมายอาญาแท้ ๆ พระยาอรรถการีย์ ๑ ก็มีหลักแต่ถ้าดูในทางนโยบายควรจะสนับสนุนการจดทะเบียน

ม.จ.สกล ๑ - คน ๆ หนึ่งอาจมีเครื่องหมายการค้าตั้งหน้าอย่าง จะรู้ว่าปลอมได้อย่างไร

พระยาเลขวิธิช ๑ - ต้องมีโอกาสให้คนอื่นรู้ว่า เป็นของ ๆ คน ไม่อย่างนั้นจะไม่รู้ว่าใครโกงใคร

หลวงจำรูญ ๑ - เข้ามาตรา ๒๓๘

ม.จ.สกล ๑ - ที่เราใช้คำว่า "รูปปลอมประทุษร้าย" ในร่างมาตรา ๒๓๘ (๑) ก็เพราะเราจะเลี้ยงเครื่องหมายการค้า

หลวงประสพ ๑ - เราจะเลี้ยงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนเท่านั้น

หลวงจำรูญ ๑ - ถ้ามาตรา ๒๓๖ บัญญัติจะเพาะเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนมาตรา ๒๓๘ ก็เข้าใจว่าหมายถึงเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียน

ประธาน ๑ - ของเรามีกฎหมายลักษณะอาญาก่อนแล้วจึงมีพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าที่หลัง บัดนี้เรามีพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแล้ว จึงควรแก้ไขเข้าหา

พระยาอรรถการีย์ ๑ - ที่บอกว่าควรสนับสนุนนโยบายของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า นั้น ถ้าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ามีนโยบายเช่นนั้นจริงทำไมจึงไม่บังคับให้จดทะเบียน การเขียนกฎหมายอาญาก็เพื่อลงโทษคนโกงหรือคนที่กระทำการไม่คู่

หลวงประสาธ ๖ - ในทางธรรมศาสตร์จะต้องถือว่าบุคคลทุก ๆ คนมีเสรีที่จะใช้เครื่องหมายใด ๆ ใด้นอกจากบุคคลอื่นเขาจะมีสิทธิอยู่ก่อน สิทธิที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นจะมีอยู่หรือไม่ก็ต้องดูมาตรา ๒๓ ซึ่งจะให้สิทธิต่อเมื่อจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ถ้าในทางแพ่งบุคคลนั้นไม่มีสิทธิจะลงโทษผู้ที่ใช้เครื่องหมายการค้าไม่ได้ และที่จริงก็เป็นผิดตามมาตรา ๒๓๕ แล้ว

พระยาอรรถการีย์ ๖ - ถ้าเราใช้คำในมาตรา ๒๓๖ ว่า "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว" การปลอมเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนก็ไม่มีความผิดและมาตรา ๒๓๕ ไม่ได้พูดถึงปลอม ใช้คำว่า "เอามาใช้"

หลวงจำรฎ ๖ - คำว่า "เอามาใช้" จะเป็นการทำขึ้นเองหรือเอาของเขามาใช้ก็เป็นความผิด

พระยาอรรถการีย์ ๖ - เกรงจะแปลไปในทางตรงกันข้าม

หลวงจำรฎ ๖ - ถ้าจะเอาให้ชัดก็แก้มาตรา ๒๓๕ (๑) เสียใหม่ ใช้คำว่า "เอามาใช้หรือเลียนซึ่ง....."

พระยาอรรถการีย์ ๖ - ถ้าจะให้การ แปลเป็นไปดังที่ว่า มาตรานี้ต้องใช้คำว่า "ถ้าการกระทำผิดตามมาตรา ๒๓๕ (๑) เป็นการปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นที่จดทะเบียนแล้ว ผู้กระทำมีความผิด....."

หลวงประสาธ ๖ - จะเขียนเช่นนั้นก็ได้

ประธาน ๖ - ถ้าเขียนเช่นนั้นก็ปิดประตูเลย

หลวงจำรฎ ๖ - ถ้าเช่นนั้นมาตรา ๒๓๕ (๑) จะต้องใช้คำว่า "เอามาใช้เลียน หรือปลอมซึ่ง....." แต่ถ้าเช่นนั้นต้องแยกมาตรา ๒๓๕ (๑) ออกเป็นมาตราต่างหาก

หลวงประสาธ ๖ - ไม่ต้องแยก เราใช้คำว่ามาตรา ๒๓๕ ที่เกี่ยว เมื่อไม่เข้าก็แล้วไป

นายพิชาฎ ๖ - มาตรา ๒๓๕ ไม่ใช่เรื่องปลอม (forgery)

หลวงจำรฎ ๖ - มาตรา ๒๓๕ (๑) ยังไม่รวมการปลอมกับเลียน

นายพิชาฎ ๖ - ต้องเพิ่ม forgery ลงในมาตรา ๒๓๕ (๑)

หลวงจำรฎ ๖ - มาตรา ๒๓๕ (๑) ใช้คำว่า "เลียนหรือเอามาใช้ซึ่ง....."

พระยาอรรถการีย์ ๖ - ที่ข้าพเจ้าเสนอเมื่อตะกี้ว่าให้เอาอย่างนั้นก็เพื่อแก้ปัญหา แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้อ (๑) ไม่ควรบัญญัติถึงเรื่องปลอม การปลอมจะเป็นความผิดส่วนตัวไม่ได้

ม.จ.สกล ๖ - การปลอมไม้ควร เป็นความผิดต่อส่วนตัว
 นายพิชาญ ๖ - เกรงว่าถ้าใส่ปลอมลงในมาตรา ๒๓๕ (๑) จะปนกันใหญ่
 หลวงประสาธ ๖ - เวลานี้ก็พ้นเวลาห้าปีจึงกฎหมายถือว่าเครื่องหมายที่ไม่
 จกทะเบียนใช้ไม่ได้แล้ว ก็ควรให้จดทะเบียนกันเสีย
 หมกเวลาประชุม ที่ประชุมให้เลื่อนไปพิจารณาคราวหน้า วันอังคารที่ ๓
 กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕ เวลา ๑๐.๐๐ น.
 ปิดประชุมเวลา ๑๒.๑๕ น.

ส.ค.๖๑ 115๖๓
 ผู้จกรายงาน.

มติของที่ประชุมอนุกรรมการพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ๒๐๕

ครั้งที่ ๒๓๑/๓๘/๒๕๕๕

วันศุกร์ ที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๕

ประเด็นที่พิจารณา

มติ

ร่างมาตรา ๒๓๕ ของนายพิชิต ๗

ข้อ (๒)

(๑) พระยาอรรถการีย์ ๗ เสนอว่า ตาม
ที่ได้ออกไปแล้วที่แก้ไขว่า "เลื่อนป้าย หน้าร้าน"
นั้น คำว่า "หน้าร้าน" ยังลุ่มอยู่ จะแก้เป็น
"รูปลักษณะหน้าร้าน" จะไ้หรือไม่

(๒) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า คำว่า
รูปอาคารภายนอก ก็รวมถึงหน้าร้านอยู่แล้ว

(๓) ม.จ.สกล ๗ เสนอว่า คำว่า "หน้า
ร้าน" หมายถึง วิธีจัดหน้าร้าน

(๔) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า ควรใช้คำว่า
"การจัดหน้าร้าน"

ข้อ (๓)

(๑) พระยาลักษณ์ ๗ เสนอว่า คำว่า
"ชื่อเสียง" ควรแก้เป็น "ความเชื่อถือ"

(๒) ม.จ.สกล ๗ เสนอว่า ควรใช้คำว่า
"กิตติม"

(๓) หลวงจำรูญ ๗ เสนอว่า "ชื่อเสียง"
คล้ายกับเรื่องหมิ่นประมาทมากไปหน่อย

(๔) ม.จ.สกล ๗ เสนอว่า "เสียความ
เชื่อถือในสถานที่การค้า" พอไปได้ "ความเชื่อ
ถือ" ตรงกับ credit "เสียความเชื่อถือ"
ตรงกับ discredit

(๕) พระยาอรรถการีย์ ๗ เสนอว่า ควร
ใช้คำว่า "เสียไปซึ่งความเชื่อถือ"

(๖) พระยาอรรถการีย์ ๗ เสนอว่า ที่
ใช้คำว่า "กล่าวหรือไขข่าวแพร่หลาย" นั้นคำว่า
"แพร่หลาย" ประกอบคำว่า "กล่าว" ก็พอไปได้

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) และ
(๔) รวมกันไป)

ที่ประชุมให้แก้คำว่า "หน้าร้าน" ใน
มาตรา ๒๓๕ (๒) เป็น "การจัดหน้าร้าน"

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) (๔)
และ (๕) รวมกันไป)

ที่ประชุมให้แก้ข้อ (๓) ใหม่ โดยให้
ใช้คำว่า "เพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่
การค้า....."

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๖) (๗) และ (๘)
รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าควรเอาผิดต่อเมื่อได้

แต่ถ้าไม่ประสงค์จะว่า "กล่าว" กล่าวต่อคน ๆ
เกี่ยวกับจะเป็นความผิด การหมิ่นประมาทชื่อเสียง
ของบุคคลยังต้องกล่าวต่อหน้าบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(๙) หลวงจำรัฐ ๗ เสนอว่า เราตกลงกันก่อน
ว่า ถ้าเราจะเพาะการกล่าวคน ๆ เกี่ยวกับอย่าเอา
ไปซ้ำ" เอาแต่ "กล่าว" ไม่อย่างนั้นจะชกกัน

(๘) นายพิชิต ๗ เสนอว่า ควรจะเป็น
การกระทำต่อคนหลายคน

(๘) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า ในข้อ
(๓) ตอนต้นมีคำว่า "สถานที่การค้า อุตสาหกรรม"
เป็นคนละอย่าง แต่ตอนต้นใช้คำว่า "โดยมุ่งประ
โยชน์แก่การค้าของคน" เห็นว่าตอนท้ายควรมีคำ
ว่า"สถานที่การค้า อุตสาหกรรม" อย่างเกี่ยวกับ
ทุกคน

(๑๐) ม.จ.สกล ๗ เสนอว่า พระยา
อรุณการีย์ ๗ ต้องการให้มีคำกว้าง ๆ ที่จะคลุม
อุตสาหกรรมและพาณิชย์การที่ใช้คำว่า "กิจธุระ"
ซึ่งตรงกับ business ก็ได้ หรือจะใช้คำว่า
enterprise ก็ได้

(๑๑) หลวงจำรัฐ ๗ เสนอว่า ที่มีคำว่า
"อุตสาหกรรม" ไว้ตอนต้น เพราะอาจทำให้
อุตสาหกรรมเขาเสียชื่อเสียง เพื่อการค้าของ
คนจะได้อีกขึ้นก็ได้ เช่นอาจถูกการทำแก้วของ
คนอื่น แต่ไม่ได้ถูกการขายแก้วก็ได้ แต่การถูก
ถูกการทำแก้วนั้นเพื่อประโยชน์การค้าแก้ว

ข้อ (๘)

(๑) ม.จ.สกล ๗ เสนอว่า ควรใช้คำว่า
"เลือกใช้ถ้อยคำเป็นข้อความประณามชื่อ รวม
ตลอดทั้งชื่อท้องถิ่นที่คนรู้จัก เพราะเป็นที่ตั้งสถาน
ที่การค้าอันมีเกียรติ เพื่อเอากำไรโดยทุจริต
จากเกียรติของสถานที่การค้านั้น

กล่าวต่อบุคคลหลายคน จึงให้ใช้คำว่า
"กล่าวหรือ" หน้าคำว่า "ไปซ้ำ" ออก

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๘) (๑๐) (๑๑)
รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่า ที่ใช้คำว่า "เพื่อ
ประโยชน์แก่การค้า" ดีแล้ว บุคคลอาจ
ให้สถานที่การค้า อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม
 ฯลฯ ของผู้อื่นเสียชื่อเสียง แต่เพื่อประ
โยชน์การค้าของตนก็ได้

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) (๔)
(๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) รวมกันไป)

ที่ประชุมให้ตัดข้อ (๘) ออก

(๒) พระยาอรรณการีย์ ฯ เสนอว่า คิดว่า หลักการต้องต่างกับข้อ (๑) ซึ่งเป็นเรื่องเอาชื่อเข้ามาใช้ ข้อ (๓) นี้ หมายความว่าไม่ได้ใช้ชื่อของใคร คือไม่ใช่เปลี่ยนชื่อ แต่ไปเอาเกียรติคุณของสถานที่เข้ามาใช้

(๓) นายพิชานู ฯ เสนอว่า ข้อ (๑) เป็นการให้ชื่อของผู้อื่น ส่วนข้อ (๓) เป็นการกระทำโดยทางอ้อมเพื่อที่จะโกงและเป็นการอ้างว่าเรามีสิทธิ์ที่จะใช้ชื่อไหนเป็นชื่อของตน และการที่ทำเช่นนั้นทำให้คนเชื่อว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าของผู้อื่น

(๔) หลวงจางรุฎ ฯ เสนอว่า ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้อ (๑) เป็นเรื่องเอาชื่อของห้างร้านมาใช้เพื่อให้เชื่อว่าเป็นสินค้าของห้างร้านนั้น ส่วนข้อ (๔) เป็นการแสดงว่าสินค้านั้นโกหาคำขอนั้น ๆ เช่นแสดงว่าขนมปังนี้ทำมาจาก Reading

(๕) พระยาอรรณการีย์ ฯ เสนอว่า ความหมายจะเป็นเช่นนี้ไซ้ใหม่ "ใช้ถ้อยคำหรือความหมายใด ๆ เพื่อให้สินค้าของตนมีคุณค่า เพราะมีกำเนิดจากท้องถิ่นซึ่งเป็นคุณค่าประกอบสินค้านั้น"

(๖) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า ไม่ใช่เรื่องกำเนิดอย่างเดียว ข้าพเจ้าไถ่ลองร่างดังนี้ "ใช้ข้อความประกอบชื่อการค้าของคุณ โดยแถมแฝงถ้อยคำประกอบชื่อการค้าของผู้อื่นอันมีเกียรติคุณ รวมตลอดชื่อท้องถิ่นอันเป็นที่ตั้งของสถานที่การค้านั้น เพื่อแสวงหาประโยชน์ในการค้าของคุณโดยทุจริต"

(๗) พระยาอรรณการีย์ ฯ เสนอว่า ข้อ (๔) ควรจะเอาเฉพาะท้องถิ่นเท่านั้น

(๘) ม.จ.สกล ฯ เสนอว่า ร่างเดิมใช้คำว่า establishment เห็นควรจำกัดให้เฉพาะเฉพาะอุตสาหกรรม

(๙) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า เอาข้อ (๘) นี้ออกเสียเลยจะเป็นอย่างไร เพราะเรายังมีมาตรา ๓๖๐ อีก

บรรกท่าย

(๑) พระยาอรธการีย์ ฯ เสนอว่า คำ
ต่อมาควรใช้คำว่า "ความผิดตามมาตรานี้เป็น
ความผิดส่วนตัว"

(๒) ม.จ.สกล ฯ เสนอว่า ทำไมไม่ใช่
คำว่า compoundable offence

(๓) หลวงจำรูญ ฯ เสนอว่าคำว่า "ความ
ผิดส่วนตัว" ไม่ใช่ ความจริงความผิดนั้น against
public เหมือนกัน เป็นแต่ยอมให้ยอมความ
กันได้

(๔) พระยาเลขวิชัย ฯ เสนอว่า ควรใช้
คำว่า "ความผิดที่ปรองดองกันได้"

(๕) พระยาลักขณ์ ฯ เสนอว่า คำว่า "ความ
ผิดส่วนตัว" ได้ใช้กันมานานแล้ว จะแก้ไขลำบาก

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) (๔)
และ (๕) รวมกันไป)

ที่ประชุมให้ใช้คำว่า "ความผิด
ตัว" จึงรับข้อเสนอของพระยาอรธการีย์
(ข้อเสนอที่ (๑)) ร่างมาตรา ๒๓๕ ไม่
แล้วจึงมีข้อความดังนี้

"ผู้ใด

"(๑) เอาชื่อ รูป รอย ประติษฐาน หรือ
ความใด ๆ ในการประกอบการค้าของ
มาใช้ หรือทำให้ปรากฏบนสินค้า หีบห่อ
ที่ขึ้นหุ้ม แจกความ รายการ แสงราคา
จกหมายเกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นท่านอง
เดียวกัน เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้า
การค้าของผู้อื่นนั้น

"(๒) เลียนป้าย การจักหน้าร้าน
อาคารภายนอก เครื่องตกแต่งสถานที่ หรือ
สิ่งอื่นท่านองเดียวกัน จนคนน่าจะหลง
สถานที่การค้าของตนเป็นสถานที่การค้าของ
ผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้ เคียง

"(๓) ไซข้างแพร่หลายซึ่งข้อความ
เพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่การค้า
อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ของผู้ใดผู้หนึ่ง
มุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน

"มีความผิดต่อระวางโทษจำคุกไม่
หนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้ง
ทั้งปรับ

"ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิด
ส่วนตัว"

นัดประชุมคราวหน้าวันอังคาร ที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๕ เวลา ๑๐.๐๐ น.

เสรี พิมพ์

๕-๑ ทาน.

คณะกรรมการกฤษฎีกา
 รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา
 ครั้งที่ ๒๓๒/๒๒/๒๕๕๕
 วันอังคารที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ผู้มาประชุม คือ

(๑) นายนาวาเอก ฤวิทย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์	ร.น. ประธานอนุกรรมการ
(๒) หลวงจำรงฤๅเนติศาสตร์	กรรมการ
(๓) หลวงประสาทศุภนิกิ	กรรมการ
(๔) นายพิชาญ บุลยง	กรรมการ
(๕) พระยาลักพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(๖) พระยาเลขาณิษฐธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(๗) หม่อมเจ้าสกลวรรณกร วรารณ	กรรมการ
(๘) พระยาอรุณกรมมุนคฤ์	กรรมการ
(๙) พระยาอรุณการวิบูลย์	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้จกรายงาน
นายวิเชียร นุมนนท	ผู้จกรายงาน
นายอุทัย แสงมณี	ติกราชการที่อื่น
นายเกื้อน บุนนาค	ติกราชการที่อื่น
นายเสริม วินิจฉัยกุล	ติกราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา ๑๐.๐๐ น.

นายนาวาเอก ฤวิทย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. ประธานอนุกรรมการ ฯ นั้น
 เป็นประธาน

ประธาน ฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ประชุมพิจารณารายงานการประชุม
 และมติของที่ประชุมครั้งที่ ๒๒๗/๒๕/๒๕๕๕ ครั้งที่ ๒๒๘/๒๕/๒๕๕๕ และครั้งที่ ๒๒๙/๒๓/๒๕๕๕
 ที่ประชุมลงมติรับรองรายงานการประชุมและมติของที่ประชุมทั้งสามคราวนั้น

นายพิชาญ ฯ เสนอบันทึกของนายพิชาญ ฯ ตอนที่ประชุมชื่อว่า Note re
 legislation to be made in execution of the Union Convention
 for the Protection of Industrial Property, Paris March 20th.

1883, revised in 1900, 1911, 1925 and 1934

นายพิชาต ๑ - ข้าพเจ้าได้ทบทวนที่กสนซึ่งเกี่ยวกับ International convention

ประธาน ๑ - Note นี้ นายพิชาต ๑ ได้อธิบายแล้ว เห็นจะไม่มีอะไรที่ประชุมให้ผ่านไป

ประธาน ๑ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา ๒๓๖ ต่อจากการประชุมคราวก่อน หลวงจำรูญ ๑ - มาตรานี้ควรเป็นเครื่องหมายจดทะเบียน เพราะเครื่องหมายคล้าย ๆ กับชื่อบุคคล เครื่องหมายการค้ามีพระราชบัญญัติพิเศษ ควรสนับสนุนการจดทะเบียน ถ้าเขาไม่จดทะเบียนก็ไม่แน่นอน เมื่อจะออกประมวลกฎหมายอาญาก็ควรเกินคู่กันไป ถ้าเรามีกฎหมายอาญาว่าถึงไม่จดทะเบียนก็มีโทษแล้ว การจดทะเบียนก็ไม่ผิดอะไรและ เขามาตรา ๒๓๕ เพราะ เป็นรูปรอยประคิษฐ

พระยาอรุณกรม ๑ - ยังมีเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนต่างประเทศ ประธาน ๑ - มาตรา ๒๓๕ ไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนหรือ

พระยาลัดพลี ๑ - ถ้ากฎหมายข้อ ๆ ไปมีมาตรา ๒๓๕ จะเห็นว่าเกี่ยวข้องเป็นลูกโซ่ มาตรา ๒๓๗ เป็นเรื่องเส้นเครื่องหมายการค้า เป็นปัญหาว่ามาตรา ๒๓๖ จะเอาไปดอมเครื่องหมายการค้าเฉพาะที่จดทะเบียนหรือจะเอาทั้งหมด และตาม Convention เราต้องคุ้มครองเครื่องหมายการค้าต่างประเทศหรือไม่

พระยาอรุณกรม ๑ - ควรจะเอาโทษไม่ว่าจดทะเบียนหรือไม่ เพราะ (๑) การรจกกฎหมายอาญาจะประสงค์เอานโยบายพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ไม่ใช่หลัก (๒) เราไม่รู้ไม่ว่าเขาต้องการให้จดทะเบียน เพราะถ้ากฎหมายมีนโยบาย เช่นนั้นก็สมควรเขียนว่าอาจกก็ได้ ควรจะเขียนว่าของจก ในแง่ที่จะบัญญัติจะเห็นว่าไม่ใช่ เหตุผลที่จะบัญญัติว่าของจดทะเบียนในกฎหมายอาญา (๓) ถ้าคุณลักษณะแล้วจะเห็นว่าถ้าบัญญัติให้เป็นเหตุเพิ่มโทษให้หนักขึ้น จำเลยไม่ต้องรู้ก็ได้ อย่างความผิดฐานลักทรัพย์ในราชการ เมื่อมีความผิดฐานลักทรัพย์อยู่แล้ว จำเลยไม่ต้องรู้ว่าลักทรัพย์ในราชการก็ได้ แต่ถ้าบัญญัติถึงคุณลักษณะของสิ่งของ จำเลยต้องรู้ เช่นถ้าไม่มีเรื่องลักทรัพย์ธรรมดา มีแต่ลักทรัพย์ในราชการ จำเลยต้องรู้ว่าลักทรัพย์ในราชการ ฉะนั้นถ้าเราเขียนว่าเครื่องหมายที่จดทะเบียน จะต้องสืบว่าจำเลยรู้ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน (๔) ถ้าเป็นการกระทำต่อคนใดคนหนึ่งไม่ต้องเขียนในทางอาญาก็ได้ เขียนเป็นทางแพ่งก็พอ ในการบัญญัติกฎหมายอาญาเราไม่มีบัญญัติเฉพาะผู้เป็นเจ้าของเครื่องหมาย เราต้องการคุ้มครองประชาชน เพราะจะมีการปลอมหรือไม่ผู้ซื้อไม่รู้ ประชาชนก็หลงเท่า ๆ กัน ถ้า

เขียนว่าทองจกตะเบียนก็ไมสมประสงค์ (๕) การจกตะเบียนหรือไมจกตะเบียนนั้น ถ้าจะบัญญัติว่าทองจกตะเบียนก็บัญญัติเฉพาะจกตะเบียนในประเทศเราเท่านั้น เครื่องหมายการค้าต่างประเทศเขาไมทองจกตะเบียนในประเทศเรา เพราะเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ซึ่งเท่ากับเราคุมครองเครื่องหมายการค้าต่างประเทศ แต่ไมคุมครองเครื่องหมายในประเทศไทย

พระยาอรรถกรม ๑ - ควรควาตามกฎหมายต่างประเทศการปลอมเครื่องหมายจกตะเบียนของประเทศเราเขาคุมครองหรือไม่

หลวงจำรฎ ๑ - เรื่องกฎหมายต่างประเทศควรเอาไว้มาก่อน เราควรพิจารณาในประเทศเราว่าจะควรเอาเครื่องหมายการค้าที่จกตะเบียนหรือไม่

พระยาอรรถกรม ๑ - เป็นการโกงคนเท่ากัน

หลวงจำรฎ ๑ - ต้องการสนับสนุนการจกตะเบียน มาตรานี้เดิมเราจะยกเอาไปอยู่ในหมวดฉ้อโกงก่อนที่เราจะโคตกลงใหม่หมวดการค้า

พระยาอรรถกรม ๑ - ในเรื่องทีจำเลยต้องรู้ว่าเป็นเครื่องหมายจกตะเบียน ถ้าเป็นเครื่องหมายการค้าต่างประเทศจะว่าอย่างไร

หลวงประสพ ๑ - เหตุผลทีควรบัญญัติเฉพาะเครื่องหมายการค้าที่จกตะเบียนมีดังนี้ (๑) ตามขอคกลงระหว่างประเทศต้องเป็นเครื่องหมายที่จกตะเบียน (๒) และมีมาตรา ๒๓๕ คุมครองไ้แล้ว (๓) เวลานี้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าบัญญัติว่าการลวงสิทธิเครื่องหมายการค้าที่ไมจกตะเบียนจะฟ้องร้องไมได้ ซึ่งเป็นข้อสำคัญ เพราะในทางแพ่งไมมีสิทธิแล้ว ในทางอาญาก็ไมควรคุมครอง เมื่อสิทธิของเขาไมมีระว่าละเมิดสิทธิไค้อย่างไร

พระยาอรรถกรม ๑ - ทีว่ามาตรา ๒๓๕ คุมครองแล้วนั้น มาตรา ๒๓๕ ไมใช่เรื่องปลอม การปลอมหนังสือขรรคมคามิผิด ทำไมการปลอมเครื่องหมายการค้าจึงไมเอาผิด

หลวงประสพ ๑ - อย่างการสมรสต้องจกตะเบียน ถ้าการสมรสไมจกตะเบียนไปลักทรัพย์กันเราก็เอาโทษ

หลวงจำรฎ ๑ - ทีเราเขียนมาตรา ๒๓๕ เพราะสิ่งนั้น ๆ จกตะเบียนไมได้ ทำไมในทางอาญาจะคุมครองมากไปกวากฎหมายแพ่ง

ม.จ.สกล ๑ - เครื่องหมายการค้าที่ไมจกตะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าทีเลื่อนลอย คน ๆ หนึ่งอาจมีเครื่องหมายหลายอัน

พระยาอรรถกรม ๑ - เครื่องหมายการค้าก็อาจเปลี่ยนไ้ คือเขาใช้

กันแล้วก็เปลี่ยนได้ อย่างมีศรัทธามีใคร ๆ ก็รู้จัก อีกประการหนึ่งมาตรา ๒๓๕ เป็นเรื่องเอาชื่อผู้อื่นมาใช้ โดยไม่ใช่เป็นการปลอม ถ้าเป็นการปลอมไม่เข้ามาตรา ๒๓๕ เป็นการปลอมหนังสือซึ่งมีโทษหนัก

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าถือว่าเป็นปลอมหนังสือก็ไม่ต้องมีมาตรา ๒๓๕

พระยาอรรถการีย์ ฯ - เพราะไม่เป็นปลอมจึงต้องมีมาตรา ๒๓๕

ไว้ ที่ว่าคุ้มครองโดยมาตรา ๒๓๕ ถ้าพระเจ้าไม่เห็นด้วย

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าเห็นว่าเป็นไม่พอ ก็ขยายมาตรา ๒๓๕ ได้

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าขยายมาตรา ๒๓๕ ถึงการปลอมก็ผิดหลัก

เพราะมาตรานี้โทษจำคุกเพียงปีเดียว ถ้าไม่ขยายการปลอมเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนจะไม่มีโทษ

หลวงจำรูญ ฯ - ก็ไม่ควรมีโทษเลย

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ควรกว่าคนชื่อเสียหายหรือไม่ ในการที่เจ้าของ
เขาไม่จดทะเบียน ไม่ควรจะให้คนอื่นเสียหาย

พระยาเลขาวิจิตร ฯ - ควรจะแก้ไขให้เข้ากับกฎหมายที่เป็นอยู่ คือเวลานี้
มีกฎหมายให้จดทะเบียน ควรจะไปจดทะเบียน

ประธาน ฯ - พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าบัญญัติแล้วว่าควรไปจดทะเบียนเท่านั้น

หลวงประสพ ฯ - ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ถ้าไม่จดทะเบียน
ก็ฟ้องเรียกค่าเสียหายไม่ได้

ประธาน ฯ - ถ้าบัญญัติเช่นนั้นกรณีที่เป็น trade mark, trade name
เราจะไม่คุ้มครองหรือ

หลวงจำรูญ ฯ - ไม่คุ้มครอง ผู้ชื่อตัวเอง

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าเช่นนั้นเขียนเป็นกฎหมายอาญาทำไม เราไม่
ได้เอาผิดกับคนทำผิดสัญญา ก็เพราะไม่กระทบกระทั่งประชาชน แต่ในกรณีนี้ผู้ชื่อทั่ว ๆ ไป
เสียหาย

พระยาอรรถกรม ฯ - สงสัยว่าจะ เป็นนิคฐานปลอมหนังสือหรือไม่ อย่าง
ถ้าปลอมก็เหมือนกัน จะนิคฐานปลอมหนังสือหรือไม่

พระยาอรรถการีย์ ฯ - เป็นการปลอมหรือไม่ ถ้าปลอมก็ลงโทษฐาน
ปลอมหนังสือ

หลวงจำรูญ ฯ - อย่างข้างหนึ่งมีเครื่องหมายการค้าว่า "วีริยะ"

กันแล้วก็เปลี่ยนได้ อย่างมีศรัทธามีใคร ๆ ก็รู้จัก อีกประการหนึ่งมาตรา ๒๓๕ เป็นเรื่องเอาชื่อผู้อื่นมาใช้ โดยไม่ใช่เป็นการปลอม ถ้าเป็นการปลอมไม่เข้ามาตรา ๒๓๕ เป็นการปลอมหนังสือซึ่งมีโทษหนัก

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าถือว่าเป็นปลอมหนังสือก็ไม่ต้องมีมาตรา ๒๓๕

พระยาอรรถการีย์ ฯ - เพราะไม่เป็นปลอมจึงต้องมีมาตรา ๒๓๕

ไว้ ที่ว่าคุ้มครองโดยมาตรา ๒๓๕ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

หลวงจำรูญ ฯ - ถ้าเห็นว่าไม่พอ ก็ขยายมาตรา ๒๓๕ ได้

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าขยายมาตรา ๒๓๕ ถึงการปลอมก็ผิดหลัก

เพราะมาตรานี้โทษจำคุกเพียงปีเดียว ถ้าไม่ขยายการปลอมเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนจะไม่มีโทษ

หลวงจำรูญ ฯ - ก็ไม่ควรมีโทษเลย

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ควรกว่าคนชื่อเสียหายหรือไม่ ในการที่เจ้าของ
ชานไม่จดทะเบียน ไม่ควรจะโทษคนอื่นเสียหาย

พระยาเลขาวิจิตร ฯ - ควรจะแก้ไขให้เข้ากับกฎหมายที่เป็นอยู่ คือเวลานี้
มีกฎหมายให้จดทะเบียน ควรจะไปจดทะเบียน

ประธาน ฯ - พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าบัญญัติแล้วว่าควรไปจดทะเบียนเท่านั้น

หลวงประสพ ฯ - ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ถ้าไม่จดทะเบียน
ก็ฟ้องเรียกค่าเสียหายไม่ได้

ประธาน ฯ - ถ้าบัญญัติเช่นนั้นกรณีที่เป็น trade mark, trade name
เราจะไม่คุ้มครองหรือ

หลวงจำรูญ ฯ - ไม่คุ้มครอง ผู้ชื่อตนเอง

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ถ้าเช่นนั้นเขียนเป็นกฎหมายอาญาทำไม เราไม่
ได้เอาผิดกับคนทำผิดสัญญา ก็เพราะไม่กระทบกระทั่งประชาชน แต่ในกรณีนี้ผู้ชื่อทั่ว ๆ ไป
เสียหาย

พระยาอรรถกรม ฯ - สงสัยว่าจะ เป็นนิชฐานปลอมหนังสือหรือไม่ อย่าง
ถ้าปลอมก็เหมือนกัน จะนิชฐานปลอมหนังสือหรือไม่

พระยาอรรถการีย์ ฯ - เป็นการปลอมหรือไม่ ถ้าปลอมก็ลงโทษฐาน
ปลอมหนังสือ

หลวงจำรูญ ฯ - อย่างข้างหนึ่งมีเครื่องหมายการค้าว่า "วิริยะ"

พระยาอรรณการีย์ ๑ - จะแยกอย่างไร

พระยาอรรณการีย์ ๑ - อย่างเขาเขียน "วีริยะ" ตัวใหญ่ มาใช้ตัวเล็ก
ก็ไม่ใช่การปลอม

หลวงประสาธ ๑ - กรณีนั้นไม่ใช่ "หนังสือ" หนังสือต้องมีข้อความ

หลวงจำรณู ๑ - ถ้าเขาคำว่า "หนังสือ" แล้วจะมีมาตรา ๒๓๕ ทำไม

พระยาอรรณการีย์ ๑ - อย่าง ก.ท. 1239 ก็เป็นหนังสือ

หลวงประสาธ ๑ - เป็นหนังสือ เพราะเป็นทุกกระบอกต่าง ๆ กัน แต่
อย่างหน้าไม้ขีดไฟมีรูปร่างอย่างเดียวกันทั้งนั้น ไม่ใช่หนังสือ

ประชาชน ๑ - คำว่า "หนังสือ" เราไปไกล อย่าง ก.ท. 1239 ก็เป็น
หนังสือ

หลวงจำรณู ๑ - อย่าง ก.ท. 1239 ไม่น่าจะเป็นหนังสือ

ประชาชน ๑ - ถ้าเราไม่เอาบทวิเคราะห์ที่คำว่า "หนังสือ" ให้อ่าง จะ
เขียนอย่างไร มีต้องเขียนเป็นเรื่อง ๆ ไปหรือ

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าไม่แทนถ้อยคำ ก็ไม่ควรเอา

พระยาอรรณการีย์ ๑ - จะให้ใส่ข้อความเป็นถ้อยคำอย่างไร อย่าง
ทะเบียนเป็นคองถือว่าเป็นหนังสือ

หลวงประสาธ ๑ - อย่างทะเบียนเป็นพอร์ับได้ เพราะไม่เหมือนกัน แต่
อย่างตราที่ไม่สั๊กไม่ควรถือว่าเป็น "หนังสือ" เพราะเหมือน ๆ กัน

พระยาอรรณการีย์ ๑ - จะเถียงกันแย้งอะไรไซ้แทนถ้อยคำ

พระยาเลขาวิธาน ๑ - ตามบทวิเคราะห์ที่คำว่า "หนังสือ" ใหม่ หนังสือตัว
เกี่ยวก็จะเป็นปลอมหนังสือ

ประชาชน ๑ - มีเหตุที่ต้องเขียนให้อ่าง ถ้าเราจะแก้ไขบทวิเคราะห์
อย่าลืมเหตุที่ทำให้เขียนกว้างเสีย

พระยาเลขาวิธาน ๑ - อย่างทะเบียนเป็น ตราที่คอกที่ขึง จะเป็นหนังสือหรือ
ไม่ยังเป็นปัญหา

พระยาอรรณการีย์ ๑ - ถ้าเราเขียนเรื่องปลอมเครื่องหมายการค้า
เป็นบทพิเศษ แม้จะเป็นปลอมหนังสือก็เข้ามาตรานี้

หลวงจำรณู ๑ - มีมาตรา ๓๑ เรื่องความผิดหลายบทจะว่าเป็นบทพิเศษ
ไม่ได้ ต้องลงบทหนัก

ประชาชน ๑ - อย่างความผิดฐานปลอมตราที่บัญญัติไว้ และถ้าตราเป็น

หนังสือจะว่าอย่างไร

พระยาอรุณการีย์ ๑ - เมื่อใดที่เขียนไว้เป็นพิเศษ ต้องเอาโทษบทนั้น
บทเดียว อย่างเรื่องลักผลไม้ เราก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดฐานลักทรัพย์ขรมค้าย

หลวงจ่ารัฐ ๑ - นั้นเป็นเพราะการลักปลิดผลไม้เป็นประเภทหนึ่งของการลักทรัพย์

พระยาเลขาวิชัย ๑ - ลักเก็บผลไม้มักลักทรัพย์ผิดกัน อย่างเป็นไปปลิดมาจาก
ต้นเป็นผิดฐานลักเก็บผลไม้ แต่ถ้านั้นเจ้าของเขาเก็บเอามากองไว้แล้วไปลักเอา
ไปเป็นผิดฐานลักทรัพย์

หลวงประสพ ๑ - ในเรื่องลักเก็บผลไม้ เราเห็นได้ว่าเขาบัญญัติเป็น
ข้อบกเว้น เพราะอยู่ในหมวดเดียวกัน แต่ปลอมหนังสือไม่ใช่อยู่ในหมวดเดียวกัน

พระยาลักพลี ๑ - นั้นเป็นเรื่องลักทรัพย์กับลักเก็บผลไม้ เป็นคนละอย่าง
เมื่อมีมาตราพิเศษก็คงใช่

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าไม่มีมาตราพิเศษลงโทษฐานลักทรัพย์ไซ้หรือ
ไม่

พระยาลักพลี ๑ - ใช่ แต่เพราะมีมาตราพิเศษจึงต้องลงโทษตามมาตรา
นั้น

พระยาอรุณการีย์ ๑ - เป็นความผิดสองบทหรือไม่

พระยาลักพลี ๑ - ไม่ใช่ความผิดสองบท

ประชาชน ๑ - แต่มาตรา ๘๑ ก็ไม่ไต่ยกเว้นไว้เหมือนกัน

หลวงจ่ารัฐ ๑ - แต่เรื่องปลอมนี้อยู่คนละตอน

ประชาชน ๑ - มาตรา ๘๑ ก็ไม่ไต่ยกเว้นว่าอยู่คนเดียวกันหรือคนละตอน

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ในเรื่องการนัดหยุดงานเราได้พูดกันว่าถ้าไม่มี
มาตรา ๒๓๔ ก็ลงโทษตามมาตรา ๒๖๔

ประชาชน ๑ - ถ้าเราไม่เขียนมาตรา ๒๓๔ ไว้ก็ลงโทษตามมาตรา ๒๖๔

หลวงประสพ ๑ - ข้าพเจ้าได้พูดกันว่าถึงจะเขียนมาตรานี้ไว้ก็ต้องลง
โทษตามบทหนักคือมาตรา ๒๖๔

ประชาชน ๑ - ถ้ามีมาตรา ๒๓๔ หลวงประสพ ๑ ก็ยังจะลงโทษฐาน
ทำให้เสื่อมเสียอิสริยาภทั่ว ๆ ไปหรือ

หลวงประสพ ๑ - ต้องลงโทษตามมาตรา ๒๖๔

ประชาชน ๑ - ถ้าเช่นนั้นการเขียนมาตรา ๒๓๔ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

พระยาอรรณการีย์ ๑ - ในเรื่องอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามีพระราชบัญญัติพิเศษมีบทบัญญัติว่าถ้าแจ้งความเท็จ เรื่องอุปถัมภ์ของข้าพเจ้าพนักงานมีโทษ ศาลก็ลงโทษตามมาตรานี้ไม่ลงโทษฐานแจ้งความเท็จตามกฎหมายอาญา

หลวงประสพ ๑ - อย่างฉ้อโกงและปลอมหนังสือ ศาลลงแค่ปลอมหนังสือซึ่งเป็นบทหนักก็เกี่ยว

ประชาชน ๑ - กลับมาปัญหาเดิม คือเราจะเอาเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนหรือไม่จดทะเบียน

นายพิชาญ ๑ - ตัวอย่างในกฎหมายต่างประเทศไม่ค่อยมี เพราะไปบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติพิเศษ มีแค่ประมวลกฎหมายอาญาจีนซึ่งบัญญัติถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว

ประชาชน ๑ - จะต้องเขียนว่าเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศและต่างประเทศหรือไม่

นายพิชาญ ๑ - เมื่อเราเป็นภาคีแล้วก็รวมถึงการจดทะเบียนในต่างประเทศด้วย มีสำนักงานกลางที่กรุงเบอร์น

พระยาอรรณกรม ๑ - ถ้าเขาจดทะเบียนโดยถูกต้องตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เราก็ต้องยอมรับ

พระยาอรรณการีย์ ๑ - ถ้าเรายอมรับเช่นนั้นก็แปลว่าเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศซึ่งไม่จดทะเบียนในเมืองไทยกลับมีสิทธิดีกว่าเครื่องหมายการค้าในเมืองไทยที่เป็นกฎหมายอาญาที่คุ้มครองคนทั่ว ๆ ไป

หลวงจรรย์ ๑ - ถ้ามีบทบัญญัติก็ควรให้เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างประเทศ

นายพิชาญ ๑ - พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าคุ้มครองเฉพาะเครื่องหมายที่จดทะเบียนเท่านั้น

ประชาชน ๑ - เราได้พิจารณาบทวิเคราะห์ "หนังสือ" ในปัญหาที่ว่าจะเป็นปลอมหนังสือหรือไม่ จึงควรตั้งปัญหากว้างไว้ก่อน คือเมื่อเราได้พิจารณาเรื่องอื่น ๆ แล้วจึงค่อยกลับมาพิจารณาใหม่ ไม่อย่างนั้นอาจต้องแก้ภายหลังอีกก็ได้

ที่ประชุมเห็นว่าควรบัญญัติเฉพาะ เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยหรือไม่จดทะเบียน

พระยาเลขาภิบาล ๑ - ไม่ควรระบุว่า "จดทะเบียน" เพราะตามกฎหมายปัจจุบันเครื่องหมายการค้าของจดทะเบียน ถ้าไม่จดทะเบียนก็ไม่ใช่เครื่องหมายการค้า

ประชาชน ๑ - ไม่ก็ จะเข้าใจผิด และในการที่จะบัญญัติถึงเครื่องหมาย

การค้าต่างประเทศนี้ ไม่จำเป็นต้องระบุว่าประเทศนั้นเป็นภาคี

หลวงประสาธ ๑ - ใช่คำว่า "จดทะเบียนโดยชอบ" ถ้าปรากฏว่าจดทะเบียนในประเทศที่เป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศ เราจึงจะถือว่าจดทะเบียนโดยชอบ

ประธาน ๑ - ใช่คำว่า "จดทะเบียนในต่างประเทศ" ถ้าเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศที่ไม่ใช่ภาคี เราก็ก็นำออก

หลวงจารุฎ ๑ - อย่างทางหุ้นส่วนสามัญ ไม่จดทะเบียน เราไม่ถือว่าเป็นบุคคล ถ้าเขาจดทะเบียนในต่างประเทศ เราถือเท่ากับว่าเขาจดทะเบียนในประเทศ เรา คล้าย ๆ กับเป็นคนต่างประเทศ

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ถ้าใช่คำว่า "จดทะเบียนโดยชอบ" จะหมายความว่าจดทะเบียนโดยชอบตามกฎหมายไทย

หลวงประสาธ ๑ - ข้าพเจ้าคิดว่ามีประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้ convention แล้ว

ประธาน ๑ - ยังไม่มี เราจะร่างมาตรานี้ขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ควรใช้คำว่า "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน..."

นายพิชาฎ ๑ - Trade name ต้องใช้เป็นเครื่องหมายการค้า จึงควรคุ้มครอง ชื่อของกิจการใด ๆ ซึ่งใช่อย่างเครื่องหมายการค้าก็เป็นเครื่องหมายการค้าแล้ว

ประธาน ๑ - นายพิชาฎ ๑ ว่าไม่ต้องกล่าวถึง trade name ที่ประชุมเห็นอย่างไร

พระยาอรุณการีย์ ๑ - ในการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้านี้ เขาไม่ได้จดทะเบียนที่ร้าน

นายพิชาฎ ๑ - ชื่อของกิจการ (name of business) อาจจะเป็นเครื่องหมายการค้าได้

พระยาอรุณการีย์ ๑ - อย่าง "ไทยนิคม" ถ้าเขียนเป็นเครื่องหมายมีลักษณะพิเศษก็จะเป็นเครื่องหมายการค้าได้ แต่ถ้าเขียนเป็นตัวหนังสือธรรมดาที่จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าไม่ได้

หลวงประสาธ ๑ อานพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า มาตรา ๔ เสนอที่ประชุม

ประธาน ๑ - คำว่า "ไทยนิคม" ถ้าเขียนด้วยอักษรธรรมศาก็จดทะเบียน

การค้าไม้ไค้ แต่อย่าง Bayer เขาเขียนเป็นตัวพิเศษ

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าเป็นคำพิเศษ ไม่ใช่คุณสมบัติและไม่ใช่ชื่อภูมิศาสตร์ ก็จดทะเบียนได้

พระยาอรธการีย์ ๑ - ปัญหาที่วินิจฉัยง่าย เพราะแล้วแต่เขาจะจดทะเบียนหรือไม่

ที่ประชุมเห็นว่าไม่ควรบัญญัติถึง trade name ที่ไม้ไค้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าเอา trade name เขามาใช้เฉย ๆ ก็เป็นผิดตามมาตรา ๒๓๕

พระยาลักขสี ๑ - ที่ว่าเขามาตรา ๒๓๕ เพราะเป็นการเอาชื่อหรือรูปรอยประจิมรุมมาใช้ นั้น ไม่ใช่ปลอม การกระทำปลอมเป็นการทำให้หลง ลวงมีโทษอาชญากรรมนี้หนักหนอย

พระยาอรธการีย์ ๑ - ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็น trade name หรือ trade mark ที่จดทะเบียนก็ควรเอาโทษ แต่เมื่อที่ประชุมฝ่ายข้างมากเห็นว่าควรคุ้มครอง trade mark ที่จดทะเบียนสำหรับ trade name จะไม่บัญญัติไว้ก็ได้ เพราะถ้าเอามาใช้เป็น trade mark ก็เป็น trade mark ไป

หลวงประสาธ ๑ - ร้านไหนขายของโดยไม่มี trade mark ราษฎรก็ไม่ควรเชื่อถือ

หลวงจำรุง ๑ - มิฉะนั้นก็ควรจะมีกฎหมายบัญญัติคว่ำว่าใครจะอวดสินค้าให้ดีเกินควรไม่ได้

พระยาอรธการีย์ ๑ - อย่างไม้ซีกไฟที่มีชื่อว่า Ransom นั้น ใครมาใช้คำว่า Ransom จะไม่เอาผิดหรือ

หลวงประสาธ ๑ - ตามหลักกรรมศาสตร์ ใครเขาจะเขียนอะไรก็เขียนได้ คนอื่นก็มีสิทธิเขียนเช่นนั้นเหมือนกัน ผู้เขียนเดิมไม่มีสิทธิอะไร

พระยาอรธการีย์ ๑ - ถ้าข้าพเจ้าเขียนจดหมาย คนอื่นเขาก็เขียนข้อความเช่นนั้นได้เหมือนกัน ต้องแล้วแต่ว่าเป็นเรื่องไหน ในเรื่องเครื่องหมายการค้านี้ เขาต้องการคุ้มครองประชาชน

ประชาชน ๑ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะใดจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร มีความผิดต้องระวางโทษ..."

พระยาอรธการีย์ ๑ - ปัญหาเรื่องจดทะเบียนไค้ผ่านไปแล้ว แต่ในปัญหา

เรื่อง "คุณลักษณะ" เช่นทรัพย์สินในราชการ จำเลยไม่ต้องรู้อีกได้ แต่ถ้าเขียนบทเดียว
อย่างลักษณะทรัพย์สินในทางราชการ จำเลยต้องรู้ว่าเป็นทรัพย์สินของราชการ ในเรื่องนี้เรามีบท
เดียว จะกลายเป็น ingredient ของความผิดไป มาตรานี้จะไม่มีผล

หลวงประสาธ ๖ - ทางประเทศเขาไม่มีปัญหา เพราะเขาบัญญัติให้พิมพ์
ไว้ควยว่า "โจทก์ทะเลียนแล้ว"

ประชาชน ๖ - ถ้าเขาไม่ทำเช่นนั้นจะว่าอย่างไร

หลวงประสาธ ๖ - ถ้าเขาไม่ทำจำเลยก็เจียงได้ ถ้าพิมพ์ว่า "จก
ทะเลียนแล้ว" จำเลยก็เจียงไม่ได้

หลวงจำรูญ ๖ - โขยมากเขามีประกาศให้รู้ และผลของการจกทะเลียน
ทำให้คงถือว่ามีใคร ๆ ต้องรู้ สำหรับจกทะเลียนเมืองไทยเขาเจ้าไม่วักก วิกตแตกจ
ทะเลียน เมืองนอก

พระยาอรรถการีย์ ๖ - สำหรับเครื่องหมายที่จกทะเลียนเมืองนอกไม่
นำวิกก เพราะเขามีบทบัญญัติให้พิมพ์ว่า "จกทะเลียนแล้ว" แต่สำหรับเครื่องหมายที่จก
ทะเลียนเมืองไทยนั้น จำเลยอาจเจียงว่าเขาไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมายที่จกทะเลียน
เพราะเป็น ingredient ของความผิด ถ้าเขียนเป็นเหตุเพิ่มเติมก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง
เช่นอย่างตั้งใจทำร้ายร่างกาย ไม่ตั้งใจให้สาหัส เกิดเป็นมากแผลสาหัส ก็ต้องลงโทษ
ฐานทำร้ายร่างกายสาหัส

หลวงจำรูญ ๖ - ในเรื่องทำร้ายร่างกายเป็นลักษณะของการกระทำ
แต่ในเรื่องทรัพย์สินของทางราชการ ทรัพย์สินของทางราชการเป็น ingredient ของความ
ผิดในมาตราหลังเหมือนกัน

หลวงประสาธ ๖ - ถ้าข้อเท็จจริงได้ความชัดว่าจำเลยไม่รู้ว่า เป็นเครื่อง
หมายที่จกทะเลียน เราก็คงไม่ควรรเอาโทษ

นายพิชาญ ๖ - บุคคลจะปฏิเสธว่าไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมายจกทะเลียน
ไม่ได้ (นายพิชาญ ๖ อ่านพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ามาตรา ๔๓ ตอนที่ประชุม)
คงถือว่าคุณคนรู้ ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เครื่องหมายการค้าซึ่งจกทะเลียนใน
ประเทศหนึ่ง - จะต้องได้รับความคุ้มครองทั่วไป เมื่อเราเป็นภาคีเราก็ได้รับความ
เครื่องหมายการค้าต่าง ๆ ทุกคนจะต้องรู้ จะถือว่าไม่รู้ไม่ได้

หลวงประสาธ ๖ - ถ้าปลอมเครื่องหมายการค้าที่เขาจกทะเลียนแล้ว
คงถือ เป็นข้อสันนิษฐานเบื้องต้นว่าจำเลยรู้

พระยาอรรถการีย์ ๖ - โจทก์ไม่ต้องสืบว่าจำเลยรู้หรือ

หลวงประสาธ ๑ - โจทก์ไม่ฟ้องสืบ

หลวงจำรูญ ๑ - การที่จำเลยจะทำเครื่องหมายการค้า จำเลยมีหน้าที่
อยู่แล้วว่าจะเหมือนของคนอื่นเขาหรือไม่ ถ้าเหมือนกันเขาก็แสดงว่าจำเลยมีเจตนา

หลวงประสาธ ๑ - โจทก์ฟ้องสืบว่าจำเลยปลอม จะสืบว่าปลอมก็ต้อง
สืบว่าจำเลยรู้แล้วว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น

พระยาอรณการีย์ ๑ - โจทก์ฟ้องสืบว่าจำเลยรู้ว่าเครื่องหมายการค้านี้
จดทะเบียน เพราะจำเลยอาจมีเจตนาปลอมโดยไม่รู้ว่าเครื่องหมายการค้านั้นจดทะเบียน
ก็ได้

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าจำเลยพิสูจน์ได้ว่าไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมายการค้า
ที่จดทะเบียน จำเลยก็ไม่ต้องรับโทษ ต้องดูเหตุผลแวดล้อมว่ารู้หรือไม่

พระยาอรณการีย์ ๑ - จะดูเหตุผลแวดล้อมได้อย่างไรในเมื่อกฎหมาย
บัญญัติว่าจกก็ได้หรือไม่จกก็ได้

หลวงประสาธ ๑ - เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ใครไม่ทราบก็ต้อง
พิสูจน์ว่าไม่ทราบ

ประธาน ๑ - ถ้าเครื่องหมายการค้านั้นไม่เป็นเครื่องหมายสามัญ (com-
mon) ก็ทำให้สงสัยว่ารู้อย่างไรเครื่องหมายส่วติจะ จะแก้ว่าไม่รู้พอไปได้ เพราะใช้
กันมาก แต่อย่างเครื่องหมาย Ransom ซึ่งอยู่ในรูปสามเหลี่ยมไปทำเขาก็ต้องสงสัยว่า

พระยาอรณการีย์ ๑ - เกรงว่าจะสืบไม่ได้ไปทวงเรื่อง

ประธาน ๑ - โดยปกติเขาก็เขียนว่า "เป็นเครื่องหมายการค้าที่จก
ทะเบียนแล้ว" และมาตรานี้ออกใช้แล้วคนก็จะเอาใจใส่มากขึ้น และก็เขียนว่า "จก
ทะเบียนแล้ว" มากขึ้น เวลานี้การจดทะเบียนยังไม่มีประโยชน์เท่าใด

หลวงประสาธ ๑ - ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า เครื่องหมาย
การค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ไปเขียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนก็มีความผิด

หลวงจำรูญ ๑ - ข้าพเจ้าเห็นว่าความที่ร่างมานี้รู้ว่าเป็นเครื่องหมายการค้า
ของผู้อื่น แม้ไม่รู้ว่าจดทะเบียนก็มีผิด เพราะใช้คำว่า "เครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียน
แล้ว" ตามถ้อยคำไม่จำเป็นต้องรู้ว่าจดทะเบียน

หลวงประสาธ ๑ - อย่างลักทรัพย์ในราชการ จำเลยไม่รู้ว่า เป็นทรัพย์สิน
ในราชการ ลงโทษฐานลักทรัพย์ในราชการไม่ได้ กฎหมายเขียนไว้อย่างนี้ แม้เขียนในอีก
มาตราหนึ่งก็ต้องรู้เหมือนกัน

หลวงจำรูญ ๑ - ข้าพเจ้าคิดว่าทรัพย์สินในราชการ จำเลยไม่ต้องรู้ว่าเป็น

มติของประธานาธิบดี

พระยาอรรถการีย์ ฯ - ปัญหาที่ว่าถ้าเป็น ingredient ของความ
ผิดก็ต้องรู้ ถ้าเป็นแต่เหตุเพิ่มเติมโทษก็ไม่ต้องรู้

พระยาลักษณ์ ฯ - กฎหมายอาญาบางมาตรามีคำว่า "โดยรู้" ถ้าถือว่า
จำเลยต้องรู้อยู่แล้วจะโทษคำว่า "โดยรู้" ลงไปทำไม

ประธาน ฯ - เป็นการเถียงกันว่าเป็น ingredient หรือไม่ ถ้า
ใส่คำว่า "โดยรู้ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว" ก็เป็น ingredient แต่มาตรา
นี้ไม่มีคำว่า "โดยรู้" ก็ไม่เป็น ingredient

พระยาอรรถการีย์ ฯ - เห็นว่าตามที่ร่างมานั้นจำเลยต้องรู้ว่าเป็น
เครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว

หลวงประสพ ฯ - เราเคยพูดกันว่า สิ่งที่คุณธรรมคนน่าจะรู้ เราก็
ไม่ได้ลงไปว่า "โดยรู้" และถ้าเขาพิสูจน์ได้ว่าเขาไม่รู้จักแล้วใครบางคนมาตราเรา
ประสงค์จะให้โทษกลับ เราจึงใส่คำว่า "โดยรู้"

ที่ประชุมเห็นว่าร่างมาตรา ๒๓๖ ตามที่ประธาน ฯ เสนอมาจากต้นนั้นคือ
แล้ว จำเลยต้องรู้ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว แต่โทษก็ไม่จำเป็นต้องนำสืบว่า
จำเลยรู้ เช่นนั้นที่เกี่ยว การกระทำของจำเลยอาจแสดงออกในคำว่าจำเลยใครแล้ว
ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน

หลวงจำรูญ ฯ - โทษขั้นต่ำควรตัดออก

พระยาเลขาภิบาล ฯ - โทษ ๓ ปีไม่ควรมีโทษขั้นต่ำ

ที่ประชุมให้โทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินห้าพันบาท ร่างมาตรา
๒๓๖ เมื่อแก้ความผิดของที่ประชุมแล้วมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าซึ่ง
จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร มีความผิดต้องระวาง
โทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินห้าพันบาท"

หม่อมเวลาประชุม นักประชุมคราวหน้าวันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕

เวลา ๑๔.๐๐ น.

ปิดประชุมเวลา ๑๒.๑๐ น.

วิบูลย์ ๑/๑๕๐๖๓

ผู้จกรายงาน.

สิทธิ นิมิต

วิบูลย์

มติของที่ประชุมอนุกรรมการทรวิจำรณำแก้ไขประมวลงกฎหมายอำณำ

ครั้งที่ ๒๓๖/๘๒/๒๕๕๕

วันอังคารที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๒๓๑

ประเด็นที่พิจารณา

มติ

ของนายพิชาด ฯ ชื่อว่า Note re legis-
on to be made in execution of
Union Convention for the Protec-
of industrial Property.

ที่ประชุมรับทราบและให้ผ่านไป

มาตรา ๒๓๖

(๑) หลวงจำรูญ ฯ เสนอว่ามาตรานี้ควร
เครื่องหมายที่จดทะเบียน เพราะควรสนับสนุน
จดทะเบียน ถ้าเรามีกฎหมายอำณำว่าถึงไม่
เขียนก็มีโทษแล้ว การจดทะเบียนก็ไม่มีผล
และเขามาตรา ๒๓๕ ให้ไว้ เป็นรูปรอย
พิมพ์

(๒) พระยาอรธการีย์ ฯ เสนอว่าควร
เอาโทษไม่ว่า เป็นเครื่องหมายจดทะเบียนหรือ
เพราะ (๑) การร่างกฎหมายอำณำจะประ-
กอบนโยบายพระราชบัญญัติ เครื่องหมายการ
มีหลัก (๒) รัฐไม่วำพระราชบัญญัติเครื่อง
หมายการค้ำนโยบายให้จดทะเบียนหรือไม่ เพราะ
บัญญัติว่าอาจจกก็ได้ (๓) ถ้าคุณลักษณะ
จะเห็นว่าถ้าเป็นเหตุเพิ่มโทษหนักขึ้น จำเลย
องรูปก็ได้ แต่ถำบัญญัติถึงคุณลักษณะของสิ่งของ
เขียนว่า เครื่องหมายที่จดทะเบียน จะต้องสืบ
โดยรู้ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน (๔)
บัญญัติกฎหมายอำณำต่อกรคุ้มครองประชาชน
จะมีการปลอมหรือไม่ ผู้ซื้อไม่รู้ ประชาชนก็
ทำ ๆ กัน (๕) ถ้าจะบัญญัติว่า เครื่องหมายการ
จดทะเบียนก็จะ เพราะจดทะเบียนในประเทศ
นั้น เครื่องหมายการค้าต่างประเทศไม่ต้อง
เขียนในประเทศเรา ซึ่งเท่ากับเรำคุ้มครอง

-เครื่อง-

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) (๔)
(๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒)
และ (๑๓) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าควรบัญญัติ เพราะ เครื่อง
หมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยหรือใน
ต่างประเทศ ส่วนปัญหาที่ว่ากรกระทำตามมาตรา
นี้อาจเป็นความนิคฐานปลอมหนังสืออีกบทหนึ่ง
ที่ประชุมให้ตั้งปัญหาค้างไว้ก่อนว่าจะควรแก้ไขบท
วิเคราะห์คำว่า "หนังสือ" ให้แคบลงหรือไม่

เครื่องหมายการค้าต่างประเทศ แต่ไม่คุ้มครอง
เครื่องหมายในประเทศไทย

(๓) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า เหตุผล
ที่ควรบัญญัติเฉพาะ เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
มีดังนี้ (๑) ตามข้อตกลงระหว่างประเทศต้องเป็น
เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน (๒) มีมาตรา
๒๓๕ คุ้มครองให้แล้ว (๓) เวลาที่พระราชบัญญัติ
เครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนจะฟ้องร้องไม่
ได้ ซึ่งเป็นข้อสำคัญ เพราะในทางแพ่งไม่มีสิทธิ
แล้ว ในทางอาญาก็ไม่ควรคุ้มครอง

(๔) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า ที่ว่า
มาตรา ๒๓๕ คุ้มครองแล้วนั้น มาตรา ๒๓๕ ไม่
ใช่เรื่องปลอม การปลอมหนังสือธรรมดาไม่ผิด ทำไม
การปลอมเครื่องหมายการค้าจึงไม่ผิด

(๕) ม.จ. สกล ๗ เสนอว่า เครื่องหมาย
การค้าที่ไม่จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่
เลื่อนลอย คน ๆ หนึ่งอาจมีเครื่องหมายหลายอัน

(๖) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า มาตรา
๒๓๕ เป็นเรื่องเอาชื่อผู้อื่นมาใช้ โดยไม่ใช่เป็น
การปลอม ถ้าเป็นการปลอมไม่เข้ามาตรา ๒๓๕

(๗) หลวงจรัญญู ๗ เสนอว่า ถ้าเห็นว่า
มาตรา ๒๓๕ ไม่พอ ก็ขยายมาตรา ๒๓๕ ได้

(๘) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า สงสัย
ว่าจะเป็นการปลอมหนังสือหรือไม่

(๙) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า ถ้าเรา
เขียนเรื่องปลอมเครื่องหมายการค้าเป็นบทพิเศษ
แม้จะเป็นปลอมหนังสือก็เข้ามาตรานี้

(๑๐) หลวงจรัญญู ๗ เสนอว่ามีมาตรา ๗๑
เรื่องความผิดหลายบทจะว่าเป็นบทพิเศษไม่ได้
กองลงบทหนัก

(๑๑) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า เมื่อ
ใดที่เขียนไว้เป็นพิเศษของเอาโทษหนักนั้นบทเดียว
อย่างเรื่องลักขโมย เราก็ไม่ถือว่าเป็นความผิด
ฐานลักทรัพย์ธรรมดา

(๑๒) นายพิชาญ ฯ เสนอว่าตัวอย่างในกฎหมายต่างประเทศไม่เคยมี เพราะบัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติพิเศษ มีแต่ประมวลกฎหมายอาญาจึงบัญญัติถึงเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว

(๑๓) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าเราได้พิจารณาบทวิเคราะห์ "หนังสือ" ในปัญหาที่ว่าจะเป็นปลอมหนังสือหรือไม่ จึงควรตั้งปัญหาค้างไว้ก่อน คือเมื่อเราได้พิจารณาเรื่องอื่น ๆ แล้วจึงค่อยกลับมาพิจารณาใหม่ ไม่อย่างนั้นอาจต้องแก้ภายหลังก็ได้

(๑๔) พระยาเลขาภิบาล ฯ เสนอว่าไม่ต้องระบุว่า "จดทะเบียน" เพราะตามกฎหมายปัจจุบัน เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน ถ้าไม่จดทะเบียนก็ไม่ใช่เครื่องหมายการค้า

(๑๕) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าไม่ไ้ จะเข้าใจผิด และในการที่จะบัญญัติถึงเครื่องหมายการค้าต่างประเทศนี้ ไม่จำเป็นต้องระบุว่าประเทศนั้นเป็นภาคี

(๑๖) หลวงประสูต ฯ เสนอว่าใช้คำว่า "จดทะเบียนโดยชอบ" ถ้าปรากฏว่าจดทะเบียนในประเทศที่เป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศเราจริงจะถือว่าจดทะเบียนโดยชอบ

(๑๗) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าใช้คำว่า "จดทะเบียนในต่างประเทศ" ถ้าเป็นเครื่องหมายการค้าที่ใดจดทะเบียนในประเทศที่ไม่ใช่ภาคีเราไม่ต้อง

(๑๘) พระยาอรรถการีย์ ฯ เสนอว่าถ้าใช้คำว่า "จดทะเบียนโดยชอบ" จะหมวดยความจดทะเบียนโดยชอบด้วยกฎหมายไทย

(๑๙) นายพิชาญ ฯ เสนอว่า trade name ต้องใช้เป็นเครื่องหมายการค้าจึงควรคุ้มครอง ชื่อของกิจการใด ๆ ซึ่งใช้ชื่อย่างเครื่องหมายการค้าก็เป็นเครื่องหมายการค้าแล้ว

(๒๐) พระยาอรรถการีย์ ฯ เสนอว่าจะบัญญัติถึง trade name ก็ได้ ถ้าเอามาใช้

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑๔) (๑๕) (๑๖)

(๑๗) และ (๑๘) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าควรระบุว่า เป็นเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยหรือในต่างประเทศลงไปให้ชัด แต่ไม่ต้องระบุว่าในประเทศที่เป็นภาคีในข้อตกลงระหว่างประเทศ

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑๙) (๒๐) และ

(๒๑) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่ามาตรานี้ไม่ควรบัญญัติถึง trade name เพราะการเอามาใช้ เป็นผิดตามมาตรา ๒๓๕ แล้ว และถ้าทางร้านนั้นจดทะเบียน trade name เป็นเครื่องหมายการค้า trade

เป็น trade mark ก็เป็น trade mark ไป
 (๒๑) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า ราชทินนาม
 ของใครที่ไม่มี trade mark ราษฎรก็ไม่ควร
 จะเชื่อ

(๒๒) พระยาอรุณการีย์ ๗ เสนอว่า บัญชี
 เรื่องจดทะเบียนโคตามมาแล้ว แต่ในบัญชีเรื่อง
 "คุณลักษณะ" เช่น ทรัพย์ในราชการ จำเลยไม่
 ท่องรู้ก็ได้ แต่ถ้าเขียนบทเดียวอย่างลักษณะใน
 ราชการ จำเลยต้องรู้ว่าเป็นทรัพย์ของราชการ
 ในเรื่องนี้มีบทเดียวจะกลายเป็น ingredient
 ของความผิดไป จำเลยอาจเถียงว่าเขาไม่รู้ว่า
 เป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน

(๒๓) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า ถ้าขอเท็จ
 จริงได้ความที่จำเลยไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมาย
 ที่จดทะเบียน ก็ไม่ควรเอาโทษ

(๒๔) นายพิชาญ ๗ เสนอว่า บุคคลจะปฏิเสธ
 ว่าไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนไม่ได้ ต้อง
 ถือว่า บุคคลรู้ ความชอกชกลระหว่างประเทศ เครื่อง
 หมายการค้าซึ่งจดทะเบียนในประเทศหนึ่งจะต้อง
 ได้รับความคุ้มครองทั่วไป เมื่อเราเป็นภาคี เรา
 ก็ได้รับตัวอย่างเครื่องหมายการค้าต่าง ๆ ทุกคน
 จะต้องรู้ จะถือว่าไม่รู้ไม่ได้

(๒๕) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า ถ้าปลอม
 เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว ต้องถือเป็น
 ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นว่า จำเลยรู้ เมื่อประกาศใน
 ราชกิจจานุเบกษา ใครไม่ทราบคงพิสูจน์ว่าไม่ทราบ

(๒๖) น.อ.ถวัลย์ ๗ เสนอว่า โภยกิติ
 เขาก็เขียนว่า "เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
 แล้ว" และเมื่อมาตรานี้ออกใช้แล้ว คนก็จะเอา
 ใจใส่มากขึ้น

(๒๗) หลวงจรัญญ ๗ เสนอว่า ความที่ร่าง
 มาไม่รู้ว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น แม้ไม่
 รู้ว่าจดทะเบียนก็มีผิด ความถอยคำไม่จำเป็นต้องรู้
 ว่าจดทะเบียน อย่างลักษณะในราชการ จำเลย

๒๓๔,
 name นั้นก็กลายเป็นเครื่องหมายการค้าไป

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๒๒) (๒๓) (๒๔)
 (๒๕) (๒๖) (๒๗) และ (๒๘) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่า มาตรา ๒๓๖ จำเลยต้อง
 ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว แต่ใจท
 จำเป็นต้องสืบว่า จำเลยรู้ เช่นนั้นที่เกี่ยว การก
 หมายของจำเลยอาจแสดงออกในคำว่า จำเลย
 แล้วว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน

เป็น trade mark ก็เป็น trade mark ไป
(๒๑) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า ราชทินนาม
ขายของโดยไม่มี trade mark ราษฎรก็ไม่ควร
จะเชื่อ

(๒๒) พระยาอรุณการีย์ ๓ เสนอว่า บัญชี
เรื่องจดทะเบียนได้เข้ามาแล้ว แต่ในบัญชีเรื่อง
"คุณลักษณะ" เช่น ทรัพย์สินในราชการ จำเลยไม่
ทราบดี แต่ได้เขียนบทเดียวอย่างลักษณะใน
ราชการ จำเลยทราบดีว่าเป็นทรัพย์สินของราชการ
ในเรื่องนี้มีบทเดียวจะกลายเป็น ingredient
ของความผิดไป จำเลยอาจเถียงว่าเขาไม่รู้ว่า
เป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน

(๒๓) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า ถ้าขอเท็จ
จริงได้ความชัดว่า จำเลยไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมาย
ที่จดทะเบียน ก็ไม่ควรเอาโทษ

(๒๔) นายพิชาญ ๓ เสนอว่า บุคคลจะปฏิเสธ
ว่าไม่รู้ว่า เป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนไม่ได้ ต้อง
ถือว่าบุคคลรู้ ความซอกตกลระหว่างประเทศ เครื่อง
หมายการค้าซึ่งจดทะเบียนในประเทศหนึ่งจะต้อง
ได้รับความคุ้มครองทั่วไป เมื่อเราเป็นภาคี เรา
ก็คุ้มครองตัวอย่างเครื่องหมายการค้าต่าง ๆ ทุกคน
จะทราบดี จะถือว่าไม่รู้ไม่ได้

(๒๕) หลวงประสาธ ๓ เสนอว่า ถ้าปลอม
เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้ว ต้องถือเป็น
ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นว่า จำเลยรู้ เมื่อประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา ใครไม่ทราบต้องพิสูจน์ว่าไม่ทราบ

(๒๖) น.อ.ถวัลย์ ๓ เสนอว่า โภยกิติ
เขาก็เขียนว่า "เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน
แล้ว" และเมื่อมาตรานี้ออกใช้แล้ว คนก็จะเอา
ใจใส่มากขึ้น

(๒๗) หลวงจางกูร ๓ เสนอว่า ตามที่ร่าง
มานี้รู้ว่า เป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น แม้ไม่
รู้ว่าจดทะเบียนก็มีผิด ความดุษฎีคำไม่จำเป็นต้อง
รู้ว่าจดทะเบียน อย่างลักษณะในราชการ จำเลย

๒๓๔,
name นั้นก็กลายเป็นเครื่องหมายการค้าไป

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑๒) (๑๓) (๑๔)
(๑๕) (๑๖) (๑๗) และ (๑๘) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่า มาตรา ๒๓๖ จำเลยที่
ว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียนแล้ว แต่โจทก์
จำเป็นต้องสืบว่า จำเลยรู้ เช่นนั้นที่เดียว การ
ทำของจำเลยอาจแสดงออกในคำว่า จำเลย
แล้วว่าเป็นเครื่องหมายที่จดทะเบียน

ไม่ต้องรู้ว่าเป็นทรัพย์สินในราชการเหมือนกัน

(๒๕) พระยาสุรสีห์ ฯ เสนอว่ากฎหมาย
อาญาบางมาตรามีคำว่า "โคจร" ถ้าถือว่าจำเลย
กองร้อยอยู่แล้ว จะใช้คำว่า "โคจร" ลงไปทำไม

(๒๖) น.อ.ถวัลย์ ฯ เสนอว่าควรใช้คำ
ว่า "ผู้โคจรลอมเครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียน
แล้ว ไม่ว่าจะโคจรทะเบียนภายในหรือภายนอก
ราชอาณาจักร มีความผิดต้องระวางโทษ...."

(๓๐) หลวงจรัญ ฯ เสนอว่า โทษขั้นต่ำ
ควรตัดออก

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๒๕) และ (๓๐)
รวมกันไป)

ที่ประชุมให้ใช้คำในร่างมาตรา ๒๓๖ ว่า
"ผู้โคจรลอมเครื่องหมายการค้าซึ่งจดทะเบียนแล้ว
ไม่ว่าจะโคจรทะเบียนภายในหรือนอกอาณา
จักร มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี
และปรับไม่เกินห้าพันบาท"

นักประชุมคราวหน้าวันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๕ เวลา ๑๔.๐๐ น.

ใบบันทึก

137

เลขทะเบียนที่

จำนวน

๒๓๖

จาก

ถึง

หนังสือเลขที่

ลงวันที่

เรื่อง ความเห็นเจ้าหน้าที

ความเห็นเจ้าหน้าที

คำสั่ง

ขอเรียนว่า
 ในหนังสือเรื่องวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ซึ่งกรมจัด
 ได้ที่เลขที่ ๓๑๐ ลงใน
 วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ได้ยื่น
 ขอความเห็นเจ้าหน้าที
 ว่าขอความเห็นเจ้าหน้าทีได้ไม่
 ขาดเรียนขอความเห็น

วิเศษ ๑๑ พฤษภาคม
 ๑๑ ก.พ. ๒๕๕๘

รพ.

๒๖.๑.๕๕๕๘

ความเห็นเจ้าหน้าที่

คำสั่ง

๒๓๗

ไม่คิด

คณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ ๑๑๖ / ๒๕๕๖
 เรื่อง ควบคุมการโฆษณาชวนเชื่อ

ข้าพเจ้าได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๓ เดือน ๑๓ พ.ศ. ๒๕๕๖

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

ข้าพเจ้าได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๓ เดือน ๑๓ พ.ศ. ๒๕๕๖

(ลงนาม) *[Signature]* ผู้รับ.

No. 403/2485

Juridical Council,

Bangkok, 13th February 2485.

Re : The meeting of Sub-Committee for examination of
the revision of Penal Code.

From : The Secretary-General of the Juridical Council,

To : Nai Pichan Bulayong, Legislative Adviser.

I beg to inform you that the meeting of Sub-Committee
for examination of the revision of Penal Code is fixed by
following dates :-

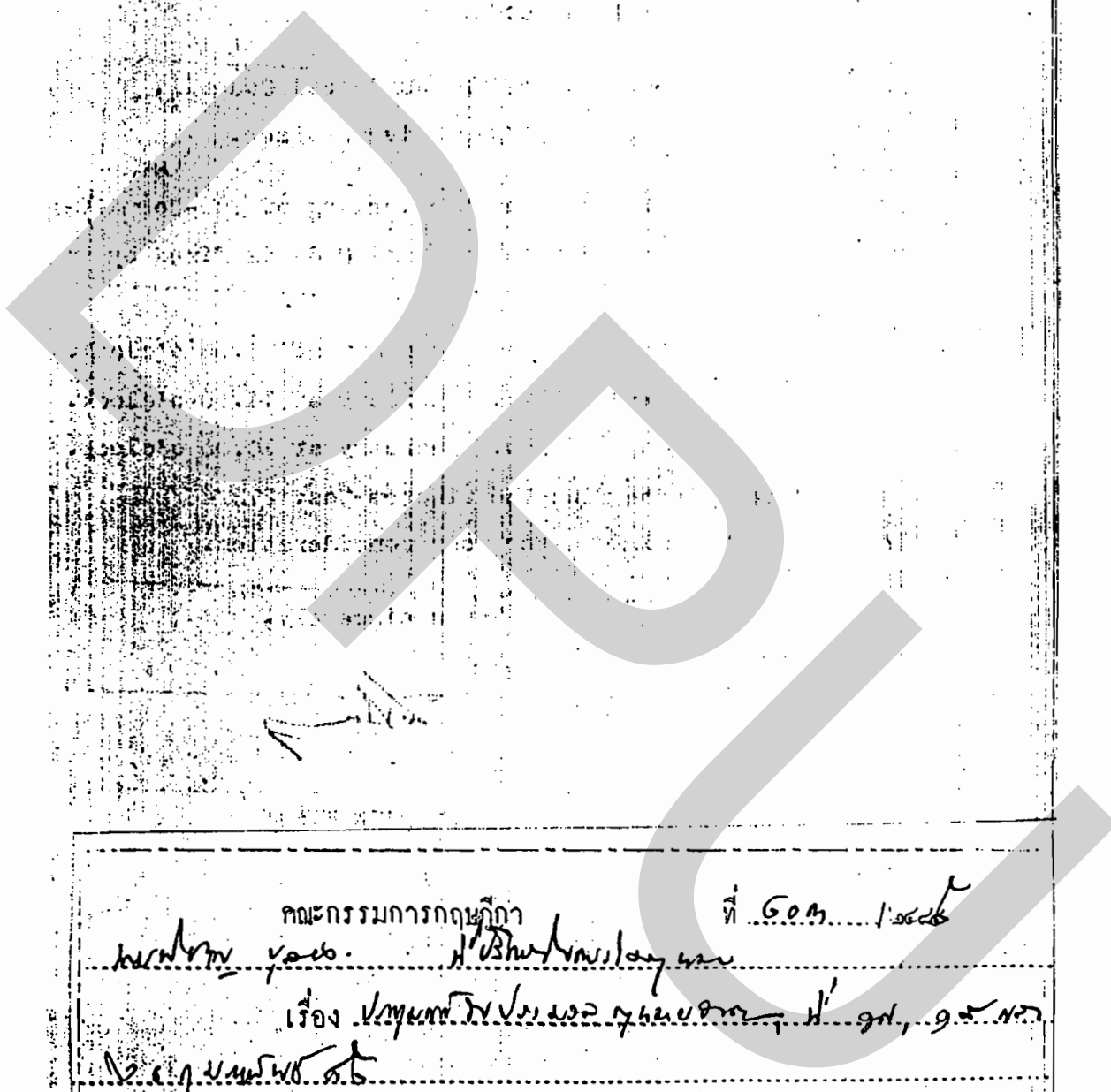
1. Tuesday 17th. February at 10.00 o'clock.
2. Thursday 19th. February at 14.00 o'clock.
3. Friday 20th. February at 10.00 o'clock.

Enclosed please find the minutes Nos. 273/46/2485,
274/47/2485 and 275/51/2485 for your consideration.

Yours sincerely,

(NAI DIUEN BUNNAG)

คณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ ๕๐๓. ๑๕๕๖
 กระทรวง เกษตร ที่ ๑๗๓๖/๒๕๕๖
 เรื่อง ขออนุญาตใช้วงเงินอุดหนุน ที่ ๑๗, ๑๕๕๖
๒๕๕๖

ข้าพเจ้าได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๗ เดือน ก.ค. พ.ศ. ๒๕๕๖
 (ลงนาม) ท.จ.จ.ว.ก. ผู้รับ.

คณะกรรมการกฤษฎีกา

รายงานการประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ ๘๖ / ๒๕๓๓ / ๒๕๕๕

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ผู้ที่มาประชุม คือ

(๑) หลวงจ่างูญเนติศาสตร์	กรรมการ
(๒) หลวงประสาทรุณินิธิ	กรรมการ
(๓) นายพิชานู บุลยง	กรรมการ
(๔) พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์	กรรมการ
(๕) พระยาเลขาภิบาลธรรมวิทักษ์	กรรมการ
(๖) หม่อมเจ้าสกลวรรณากร วรบรรณ	กรรมการ
(๗) พระยารรณกรมมนุคคี	กรรมการ
นายสายหยุด แสงอุทัย	ผู้กรรายงาน
นายวิเชียร นุมนนท	ผู้กรรายงาน
นายนาวาเอก ถวัลย์ ช่างนาวาสวัสดิ์ ร.น.	ติกราชการที่อื่น
นายอุทัย แสงมณี	ติกราชการที่อื่น
พระยารรณการิยนิพนธ์	ติกราชการที่อื่น
นายเคื่อน นุมนนท	ติกราชการที่อื่น
นายเสริม วินิจฉัยกุล	ติกราชการที่อื่น

เปิดประชุมเวลา ๑๔.๐๐ น.

โดยที่ประธานอนุกรรมการและรองประธานอนุกรรมการติกราชการที่อื่น ที่ประชุมลงมติให้พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์นั่ง เป็นประธาน

ประธาน ฯ กล่าวเปิดประชุมและขอให้ที่ประชุมพิจารณา ร่างมาตรา ๒๓๓ ซึ่งมีความว่า "ผู้ใดเสียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นโดยทุจริตเพื่อลวงผู้อื่น มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี และปรับตั้งแต่ห้าสิบบาทถึงสองพันบาท"

หลวงประสาทรุณินิธิ ฯ - ตามที่เราเคยร่างมาแล้ว เราเคยเอาเรื่องปลอมกับเรื่องแปลงอยู่ในมาตราเดียวกัน เช่นมีมาตรา ๒๑๔ เรื่องปลอมแปลงและฉบับ

ประธาน ฯ - พูดถึงความรู้สึกในความผิดแล้ว "เสียน" รู้สึกว่าลกดหมัน

ลงไปจาก "ปลอม"

หลวงประสาธ ๑ - ในทางปฏิบัติเมื่อไรปลอม เมื่อไรเลียน แยกกันยาก
 ประธาน ๑ - ปลอมคงทำให้เหมือนที่เคียว คาลดูตามขอเท็จจริง เมื่อ
 มีคำอยู่สองคำก็แสดงอยู่แล้วว่าต่างกัน ถ้าอยู่ในมาตราเดียวกันก็ลงโทษลำบาก นอกจาก
 นี้เลียนต้องมีเจตนาลวง

หลวงประสาธ ๑ - การเลียนแสดงเจตนาอยู่ในตัว

หลวงจำรุง ๑ - อย่างเลียนไม่คงใส่เจตนา ก็ถ้าเลียนพอที่จะให้คน
 อื่นเข้าใจผิดก็ควรเอาโทษ

ประธาน ๑ - แต่เรื่องโทษจะว่าอย่างไร

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าจะไม่เอาเจตนาลวง ไซ้คำว่า "ผู้ใดปลอมหรือ
 เลียนเครื่องหมายการค้า....."

หลวงจำรุง ๑ - ถ้าเลียนชนิดที่ไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด ไม่ควรเอา

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าไม่ถึงกับทำให้เข้าใจผิดก็ไม่ไซ้เลียน

หลวงจำรุง ๑ - ควรจะอยู่คนละมาตรา แต่อยากจะขอร้องไห้กลับไป
 แกมาตรา ๒๓๖ ไซ้คำว่า "เครื่องหมายการค้าของผู้อื่น"

พระยาอรุณกรม ๑ - ถ้าปลอมก็ไม่ไซ้ของตัวเอง

ม.จ.สกล ๑ - มาตรา ๒๓๗ มีคำว่า "เพื่อลวงผู้อื่น"

หลวงประสาธ ๑ - สำหรับเลียนอาจเลียนเครื่องหมายของตัวเองได้
 เช่นทำสินค้าไซ้ตราสิงห์แล้วคนนิยม เลยทำสินค้าชนิดเดียวกัน แต่เลียนตราสิงห์เหมือน
 กัน การกระทำเช่นนี้เป็นการลวงผู้อื่นเหมือนกัน

พระยาอรุณกรม ๑ - เครื่องหมายการค้าของบริษัทบุรุษก็คือนุมนาน
 คาบลูกศร ส่วนสิ่งไม่ใช่เครื่องหมายการค้า

หลวงจำรุง ๑ - ในสินค้าประเภทเคียวต้องมีเครื่องหมายการค้าอันเคียว

ม.จ.สกล ๑ - เครื่องหมายการค้าอันเคียว เพราะเป็นสิ่งที่ใช้แทน

ชื่อ

นายพิชาญ ๑ อ่านพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าเสนอที่ประชุมและชี้
 แจงว่า เครื่องหมายการค้าอันเคียวสำหรับสินค้าทั้งหมด หรือมีอย่างหนึ่งสำหรับ
 เครื่องหมายการค้าประเภทหนึ่ง หรือเฉพาะสินค้าเป็นอย่าง ๑ ก็ได้ คน ๑ เคียวไม่
 จำเป็นต้องมีเครื่องหมายการค้าแต่อันเคียว

หลวงจำรุง ๑ - เติมคำว่า "ของผู้อื่น" ในมาตรา ๒๓๖ ก็ไม่เสียหาย

อะไร

ที่ประชุมไทยอนกลับมาแกว่งมาตรา ๒๓๖ โคโยให้เติมคำว่า "ของผู้อื่น" ลงไปควย ฉะนั้นร่างมาตรา ๒๓๖ เมื่อแกแล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร มีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินห้าพันบาท"

หลวงจ่ารัฐ ๑ - ควรใช้คำว่า "ผู้ใดเขียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ในลักษณะที่น่าจะ....."

ประธาน ๑ - คำว่า "เขียน" ก็กินถึง "ลักษณะ" ควยแล้ว

หลวงจ่ารัฐ ๑ - ควรเอาอย่างมาตรา ๒๓๕ (๑) ใช้คำว่า "ในลักษณะที่น่าจะทำให้คนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นนั้น"

หลวงประสพ ๑ - มาตรา ๒๓๕ (๑) ใช้คำว่า "เพื่อให้เห็นหลงเชื่อ"

หลวงจ่ารัฐ ๑ - มาตรา ๒๓๕ (๑) เราจะเอาเจตนา

หลวงประสพ ๑ - มาตรา ๒๓๕ ก็ควรเอาเจตนาเหมือนกัน ให้สืบเจตนา กันบ้างดีกว่า ควรใช้คำว่า "เพื่อให้เห็นหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นนั้น"

พระยาอรุณกรม ๑ - เรื่อง "จดทะเบียน" จะเอาหรือไม่

หลวงประสพ ๑ - ใช้คำว่า "ผู้ใดเขียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้ว เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น มีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับไม่เกินสองพันบาท"

ที่ประชุมเห็นชอบควย

หลวงจ่ารัฐ ๑ - ที่ข้าพเจ้าเสนอให้ขยายมาตรา ๒๓๕ (๑) ถึงเรื่องปลอมและเลียนนั้นก็เพื่อปรองคอง แต่ความจริง "เขียน" ไม่ควรเอา เพราะเป็นเครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียน

หลวงประสพ ๑ - เครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียนไม่มีสิทธิอะไร

ประธาน ๑ - ก็แล้วที่ไม่เอา เพราะเครื่องหมายที่ไม่จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายเลื่อนลอย ควรจะมาจดทะเบียนให้แน่นอน

หลวงจ่ารัฐ ๑ - การเอาอุปรอยประคิฐมาใช้หมายความว่าความถึงลอกแบบ เขามาควย

ม.จ.สกล ๑ - ทำไมไม่ใช้คำว่า "ใช้"

หลวงประสพ ๑ - ถ้าใช้คำว่า "ใช้" หมายความว่าต้องเอากระดาษของเขามาใช้ แต่ตามมาตรา ๒๓๕ (๑) ไม่จำเป็น การ "ปลอม" เขากการเอาอุปรอย

ประคิษฐมาไซแล้ว แต่การเลียนไม่เข้า

หลวงจ่าบุญ ๑ - ข้าพเจ้าเองก็เห็นว่าการปลอมก็เข้าคำว่า "เอารูป
รอยประคิษฐ" มาไซเหมือนกัน

ม.จ.สกล ๑ - การ "เอาชื่อมาไซ" จะไปไหนหรือไม่

ประธาน ๑ - ภาษาไทยไซคำว่า "เอามาไซ" ไปไหนแล้ว

ม.จ.สกล ๑ - การอ้างถึงก็เป็นการเอาชื่อเขามาไซเหมือนกัน

หลวงจ่าบุญ ๑ - ตามที่ร่าง การ "เอามาไซ" หมายความว่าถึงไซบนสินค้า
ซึ่งเข้าใจว่าทำให้ปรากฏบนสินค้า

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า "ไซ" หมายความว่า "ใส่ไว้" ไซใหม่ ทำไม
จึงไม่ไซคำว่า "ใส่ไว้"

หลวงประสพ ๑ - "ใส่ไว้" ไม่ถึง "ไซ" เพราะ "ไซ" ต้องถึงกับ
เอาไปขายแล้ว

หลวงจ่าบุญ ๑ - มาตรา ๒๓๗ จะไซคำว่า "ไม่ว่าจดทะเบียนภายในหรือ
นอกราชอาณาจักร" หรือไม่

ที่ประชุมเห็นว่าควรไซคำว่า "ไม่ว่าจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอา
จักร" กว้าง

ประธาน ๑ - ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ จะต้องคุ้มครองไปให้เสีย
เครื่องหมายการค้าหรือไม่

นายพิชาญ ๑ - ข้อตกลงระหว่างประเทศให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้า
อย่างกว้าง

หลวงประสพ ๑ - ถ้าปลอมเอา เลียนก็ควรเอา

ที่ประชุมตกลงเห็นว่าควรบัญญัติถึงการ เลียนด้วย ร่างมาตรา ๒๓๗ เมื่อ
แก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้ว ไม่
ว่าจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมาย
การค้าของผู้อื่น มีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับไม่เกินสองพันบาท"

ม.จ.สกล ๑ - ขอยอนมาแตรร่างมาตรา ๒๓๕ (๑) ที่ไซคำว่า "บนสินค้า"
เป็น "ที่สินค้า" เพราะ "บน" ตรงกับ above แต่ในกรณีนี้เป็นเรื่องเอาชื่อ ฯลฯ มา
ไซที่สินค้า

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ร่างมาตรา ๒๓๕ เมื่อแก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใด
"(๑) เอาชื่อ รุปรอยประคิษฐ หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้า

ประคิษฐมาไซแล้ว แต่การเลียนไม่เข้า

หลวงจํารูญ ๑ - ข้าพเจ้าเองก็เห็นว่าการปลอมก็เข้าคำว่า "เอารูป
รอยประคิษฐ" มาไซเหมือนกัน

ม.จ.สกล ๑ - การ "เอาชื่อมาไซ" จะไปไหนหรือไม่

ประธาน ๑ - ภาษาไทยไซคำว่า "เอามาไซ" ไปไหนแล้ว

ม.จ.สกล ๑ - การอ้างถึงก็เป็นการเอาชื่อเขามาไซเหมือนกัน

หลวงจํารูญ ๑ - ตามที่ร่าง การ "เอามาไซ" หมายความว่าถึงไซบนสินค้า
ซึ่งเข้าใจว่าทำให้ปรากฏบนสินค้า

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า "ไซ" หมายความว่า "ใส่ไว้" ไซใหม่ ทำไม
จึงไม่ไซคำว่า "ใส่ไว้"

หลวงประสัท ๑ - "ใส่ไว้" ไม่ถึง "ไซ" เพราะ "ไซ" ต้องถึงกับ
เอาไปขายแล้ว

หลวงจํารูญ ๑ - มาตรา ๒๓๗ จะไซคำว่า "ไม่ว่าจดทะเบียนภายในหรือ
นอกราชอาณาจักร" หรือไม่

ที่ประชุมเห็นว่าควรไซคำว่า "ไม่ว่าจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร" กว้าง

ประธาน ๑ - ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ จะต้องคุ้มครองไปให้เสีย
เครื่องหมายการค้าหรือไม่

นายพิชาญ ๑ - ข้อตกลงระหว่างประเทศให้คุ้มครองเครื่องหมายการค้า
อย่างกว้าง

หลวงประสัท ๑ - ถ้าปลอมเอา เลียนก็ควรเอา

ที่ประชุมตกลงเห็นว่าควรบัญญัติถึงการ เลียนด้วย ร่างมาตรา ๒๓๗ เมื่อ
แก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้ว ไม่
ว่าจดทะเบียนภายในหรือนอกราชอาณาจักร เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมาย
การค้าของผู้อื่น มีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับไม่เกินสองพันบาท"

ม.จ.สกล ๑ - ขอยอนมาแกร่างมาตรา ๒๓๕ (๑) ที่ไซคำว่า "บนสินค้า"
เป็น "ที่สินค้า" เพราะ "บน" ตรงกับ above แต่ในกรณีนี้เป็นเรื่องเอาชื่อ ฯลฯ มา
ไซที่สินค้า

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ร่างมาตรา ๒๓๕ เมื่อแก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใด
"(๑) เอาชื่อ รูปรอยประคิษฐ หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้า

ของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบห่อ วัตถุที่ไซ้หุ้มห่อ แรงความ ร่ายการแสดง
ราคา จกหมายเกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้า
หรือการค้าของผู้อื่นนั้น

"(๒) เลียนป้าย การจกหน้าร้าน รูปอาคารภายนอก เครื่องตบแต่งสถานที่
ที่ หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน จนคนน่าจะหลง เชื่อว่าสถานที่การค้าของตนเป็นสถานที่การค้า
ของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้ เคียงทำนองเดียวกัน

"(๓) ไซ้ขาวแพรหลายซึ่งข้อความเท็จ เพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่
การค้า สินค้า อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมของผู้ใดคนหนึ่ง โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน
"มีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ

"ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดกอสวนตัว"

ประธาน ฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา ๒๓๕ ซึ่งมีความว่า "ผู้ใด นำเข้ามา
ในราชอาณาจักร ขาย หรือเสนอขาย ซึ่งทรัพย์สินอันตนรู้อยู่ว่ามีข้อปลอมหรือมีเครื่อง
หมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าซึ่งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๓๖
หรือมาตรา ๒๓๗ มีความผิดของระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ แล้วแต่กรณี

หลวงประสาธ ฯ - ควรร่างเอาอย่างมาตรา ๒๑๔ ทวิ ไซ้คำว่า "ผู้ใด
นำเข้ามาในราชอาณาจักร ขายหรือเสนอขายซึ่งสินค้า โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมาย
การค้า....." ขาดใจเห็นว่าอย่าเอาสินค้าตามมาตรา ๒๓๕

ประธาน ฯ - ไม่ควรเอามาตรา ๒๓๕

ที่ประชุมเห็นว่ร่างมาตรา ๒๓๕ ไม่ควรเอาสินค้าที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๓๖

หลวงประสาธ ฯ - ควรไซ้คำว่า "โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า
ค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๓๗
มีความผิดของระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ"

ที่ประชุมเห็นชอบควยร่างที่หลวงประสาธ ฯ เสนอ ร่างมาตรา ๒๓๕ เมื่อ
แก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขายหรือเสนอขายซึ่งสินค้า
โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตาม
ความในมาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๓๗ มีความผิดของระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา
นั้น ๆ"

หลวงประสาธ ฯ - ร่างมาตรา ๒๑๔ ทวิ ก็ควรแก้ไขเหมือนมาตรา ๒๑๐๓
ไซ้คำว่า "ตามความในมาตรา....."

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ร่างมาตรา ๒๑๔ ทวิ เมื่อแก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้
 "ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งแสตมป์ โดยรู้ว่าเป็นของปลอมหรือของแปลงตามความ
 ในมาตรา ๒๑๔ มีความผิดของระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่ง
 ร้อยบาทถึงสองพันบาท"

พระยาอรรถกรม ๑ - ที่ไม่เอาสินค้าตามมาตรา ๒๓๕ เพราะเหตุใด
 หลวงประสาธ ๑ - มาตรา ๒๓๕ มีเรื่องอื่น ๆ จึงไม่ควรคุ้มครอง
 ม.จ.สกล ๑ - ในเรื่อง "ชื่อ" กฎหมายของเรายังไม่มี
 หลวงประสาธ ๑ - "ชื่อ" ควรจะจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า
 นายพิชาญ ๑ - ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ เราต้องคุ้มครอง trade
 name แม้จะไม่ได้จดทะเบียน ทั้งนี้เพราะมี trade name มากกว่าเครื่องหมายการ
 ก้า

หลวงประสาธ ๑ - บัญชีว่ามีเราจะควรลงโทษบุคคลซึ่งขายของโดยรู้
 ว่ามีการปลอมหรือเลียน trade name หรือไม่

นายพิชาญ ๑ - มาตรา ๒๓๕ ไม่ใช่เรื่อง trade name

ประธาน ๑ - คำว่า "name" กว้างกว่า trade name

นายพิชาญ ๑ - เวลาเรายังไม่มีกฎหมายเรื่อง trade name

หลวงประสาธ ๑ - เราคุ้มครองไว้แล้วในมาตรา ๒๓๕

นายพิชาญ ๑ - คิดว่าเรายังไม่คุ้มครอง trade name ในมาตรา ๒๓๕
 มาตรา ๒๓๕ เป็นแต่เพียงชื่อ name of a firm อาจเป็น trade name ได้
 แต่ไม่ใช่ name of a person

หลวงประสาธ ๑ - มาตรา ๒๓๕ (๑) ตามที่ตกลงใหม่คลุมถึง trade
 name เพราะใช้คำว่า "เอาชื่อในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้"

นายพิชาญ ๑ - เดิมเรามีกฎหมายคุ้มครอง trade name ก็ชื่อพระราช
 บัญญัติฉบับ พ.ศ. ๒๔๕๗ แต่กฎหมายนี้ได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการ
 ก้า พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งบัญญัติเฉพาะเครื่องหมายการค้าเท่านั้น

ม.จ.สกล ๑ - ทียกเลิกไปเพราะอะไร

นายพิชาญ ๑ - เพราะเจ้าหน้าที่ว่ายังไม่มีการจดทะเบียน trade name

หลวงประสาธ ๑ - ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรคุ้มครอง อย่างนี้ห้อยสะเองมี

หลายร้าน

พระยาอรรถกรม ๑ - อย่างยานักดื่มหมอมันรู้จักกันแพร่หลาย ไม่ควรคุ้มครอง

ครอง

หลวงประสาธ ๑ - ควรจะมาจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าเสีย
พระยาอรรถกรม ๑ - ของเขาเอา trade name กว๊าย จะไปคิด

ออกทำไม

ประธาน ๑ - นายวิชาญ ๑ บอกว่าจะต้องออกกฎหมายเกี่ยวกับ trade
name ที่หลัง

ม.จ.สกล ๑ - กฎหมายอาญาควรจะมีบัญญัติทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่โยกย้ายที่
กฎหมายอาญาจะต้องรอพระราชบัญญัติอื่น

นายวิชาญ ๑ - ถ้าเราจะบัญญัติไว้ก็ต้องบัญญัติเรื่อง trade name โยก
ทั่ว ๆ ไป

หลวงจำรุง ๑ - อย่างสิ่งเข้ามาเฉย ๆ ไม่มีผิด ถ้าเขาออกขายก็มีผิด

พระยาอรรถกรม ๑ - ไม่เข้ามาตรา ๒๓๕ (๑) เพราะมาตรา ๒๓๕

(๑) เป็นเรื่องเอามาใช้ที่สินค้า

หลวงจำรุง ๑ - ถ้าไม่ผิดก็ต้องแก้ อย่าง ก. ทำยานักด้นมอมที่เมืองนอก
แล้วส่งมาให้ ข. ชาย โดย ข. ไม่โคขอร้อง ข. ชายยานักด้นนั้น ควรเอาผิดกับ ข. หรือไม่
หาพเจ้าเห็นว่าควร เอาผิด

ม.จ.สกล ๑ - ควรเอาผิด อย่าลืมว่าการค้าขายของเราเมืองนี้

หลวงจำรุง ๑ - สำหรับมาตรา ๒๓๕ (๑) ควรเอาด้วย ใช้คำว่า "สินค้า
อันเกี่ยวกับการกระทำผิดตามมาตรา ๒๓๕ (๑)" ก็พอไปได้

หลวงประสาธ ๑ - สินค้ามันไม่ผิด

ม.จ.สกล ๑ - สินค้าผิดไม่ได้ เพราะไม่ใช่บุคคล แต่เป็นผลที่เกิดจากการ
กระทำผิด

หลวงประสาธ ๑ - ไม่เกี่ยวกับสินค้า เป็นการเอาไปขายไปคิดเข้า

ม.จ.สกล ๑ - ไม่ผิดกับเรื่องแสตมป์ปลอม

หลวงประสาธ ๑ - สินค้ามันไม่ไปปลอม

ประธาน ๑ - ควรใช้คำว่า "สินค้าอันเกิดจากการกระทำผิด"

พระยาอรรถกรม ๑ - สินค้ามันไม่เกิดจากการกระทำผิด

ม.จ.สกล ๑ - คำว่า "เกิดจาก" ใช้ในที่นี้ไม่เหมาะ

พระยาอรรถกรม ๑ - จะใช้คำว่า "สินค้าซึ่งมีชื่อ รุปรอยประจักษ์ หรือ

ความ....."

ประธาน ฯ - ที่ใช้คำว่า "ชื่อ" นั้น ชื่ออะไร ถ้าใช้ชื่อเฉย ๆ จะว่า
อย่างไร

พระยาอรรถกรม ฯ - เวลานี้ได้เอา "ยานัดถ่มอมิ" มาใช้ไม่ได้แน่
ไม่อย่างนั้นก็เป็นการเถียงหลักการมาตรา ๒๓๕ (๑) ที่ตกลงมาแล้ว

หลวงจ่าบุญ ฯ - จะร่างโดยรวมถึงสินค้าตามมาตรา ๒๓๕ (๑) ก็ได้
ใช้คำว่า "ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร ชายหรือเสนอขายซึ่งสินค้าโดยรู้ว่าเป็นสินค้า
ที่ชื่อ รูปรอยประติษฐ หรือขอความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นตามความใน
มาตรา ๒๓๕ (๑) หรือสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้า
ของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๓๗ มีความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรานั้น ๆ"

พระยาอรรถกรม ฯ - ใช้คำว่า "ผู้อื่น" ไม่ได้ เพราะ "ผู้อื่น" ของ
มาตรานี้ คือ คนทำสินค้า และคำว่า "ผู้อื่น" ในมาตรา ๒๓๕ (๑) ไม่เข้าใจเช่นนั้น

หลวงจ่าบุญ ฯ - พอเข้าใจได้

หลวงประสพ ฯ - ถ้าเช่นนั้นรับของผู้อื่นมาขายก็จะผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - ถารูก็ผิด

หลวงประสพ ฯ - ถารับเบียร์ขับไปโตมาขาย โดยรู้ว่าเป็นชื่อของบริษัท
ขับไปโล ก็จะเป็นผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - ต้องรู้ว่าเป็นรูปรอยประติษฐที่ผู้อื่นใช้

หลวงประสพ ฯ - แต่ตามที่ร่าง รู้ว่าเจ้าของเขาเอามาใช้ก็ผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - คำว่า "ผู้อื่น" ตามมาตรา ๒๓๕ (๑) หมายถึงเจ้าของ
ชื่อ รูปรอยประติษฐ หรือขอความ

หลวงประสพ ฯ - แต่เรามาเขียนเช่นนี้ชวนให้เข้าใจผิด

หลวงจ่าบุญ ฯ - ถ้าใช้คำว่า "สินค้าที่มีชื่อ รูปรอยประติษฐ หรือขอความ
ใดในมาตรา ๒๓๕ (๑)"

หลวงประสพ ฯ - ใช้คำว่า "อันเป็นผิดตามมาตรา ๒๓๕ (๑)"

หลวงจ่าบุญ ฯ - ถ้าปลอมที่ต่างประเทศไม่ผิดตามมาตรา ๒๓๕ (-) ควร
ใช้คำว่า "อันเป็นการกระทำตามมาตรา ๒๓๕ (๑)"

หลวงประสพ ฯ - ควรใช้คำว่า "ซึ่งมีผู้นำมาใช้ตามมาตรา ๒๓๕ (๑)"

หลวงจ่าบุญ ฯ - ไม่ให้นำมาใช้ในเมืองไทย

หลวงประสพ ฯ - นำมาใช้ในต่างประเทศ

หลวงจำรูญ ฯ - เห็นจะไม่เข้าใจเช่นนั้น

หลวงประสาธ ฯ - ใช่คำว่า "ซึ่งมีผู้กระทำตามความในมาตรา ๒๓๕ (๑)" พอไปไต่ ถ่าใช่คำว่า "ซึ่งมีผู้กระทำผิด" หลวงจำรูญ ฯ ชักข้อว่าทำผิดไม่ได้ เพราะเป็นการทำในต่างประเทศ

ประธาน ฯ - ใช่คำว่า "ซึ่งมีผู้กระทำตามความในมาตรา ๒๓๕ (๑) ก็แล้ว

ม.จ.สกล ฯ - ใช่คำว่า "ซึ่งมีผู้กระทำถึงบัญญัติไว้ในมาตรา..." ก็ว่า

หลวงจำรูญ ฯ - ใช่คำเช่นนั้นก็ได้ คำว่า "สินค้าซึ่งมีชื่อ รุปรอยประติษฐาน และข้อความใด ๆ ถึงบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ (๑)" เข้าใจได้

หลวงประสาธ ฯ - พอไปไต่

หลวงจำรูญ ฯ - คำต่อมาควรใช่คำว่า "หรือโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียน เครื่องหมายการค้าของผู้อื่น"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วยกับหลวงจำรูญ ฯ ฉะนั้นร่างมาตรา ๒๓๕ เมื่อแก้แล้ว จึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใด นำเข้ามาในราชอาณาจักร ขายหรือเสนอขายซึ่งสินค้า โดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีชื่อ รุปรอยประติษฐาน หรือข้อความใด ๆ ถึงบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ (๑) หรือโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียน เครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ตามความในมาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๓๗ มีความผิดของระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ"

ประธาน ฯ ขอให้พิจารณาร่างมาตรา ๒๓๕ ซึ่งมีความว่า "เครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด อันเป็นของปลอม และสิ่งของที่ใส่ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียน เครื่องหมายการค้าเลียน อันเนื่องด้วยความผิดตามมาตรา ๒๓๓ มาตรา ๒๓๔ มาตรา ๒๓๕ มาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๓๗ นั้น ให้ริบเสียสิ้นไม่ว่าเป็นของผู้หนึ่งผู้ใด และให้ว่าจะมีผู้控告คำพิพากษาหรือไม่"

หลวงจำรูญ ฯ - มาตรานี้ควรตัดออกได้

หลวงประสาธ ฯ - เอาออกได้แต่เครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด เป็นสินค้าที่อยู่ในหอ เช่นในเรื่องทำหน่อไม้คองและไซ เครื่องหมายการค้าปลอม คนพบหน่อไม้ที่ปิดฉลากปลอม ๑๐ กระป๋อง แต่พบที่คองอยู่ในโองไหเยอะเยอะ

หลวงจำรูญ ฯ - อย่างของที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมไม่น่าจะริบ สมมติว่าสินค้ามีการปลอมเครื่องหมายการค้า เราไม่รู้ชื่อมาขาย ถูกจับว่าใส่เครื่องหมายปลอม จะริบหรือไม่

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าจับโกที่คนกระทำผิด จะควรรีบหรือไม่
 พระยาอรรณกรม ๑ - รีบในฐานะเป็นช่องที่ใช้ในการกระทำผิด
 หลวงประสาธ ๑ - ช่องที่ใช้ในการกระทำผิด คือ ฉลาก
 หลวงจำรุง ๑ - กระจกอย่างเดียวกันไม่ได้ ต้องรวมถึงกระป๋องที่ปิด

ฉลากนั้นด้วย

หลวงประสาธ ๑ - อย่างทำได้ ๑๐ กระป๋อง แต่มีอยู่ในโถงมากจะว่า

อย่างไร

หลวงจำรุง ๑ - ก็รีบได้เพียง ๑๐ กระป๋อง ส่วนที่อยู่ในโถงรีบไม่ได้
 พระยาอรรณกรม ๑ - อย่างหกอาวษ ๔ อย่าง เช่น สนับมือ มีก ไม่ทะเล
 และเป็น ตั้งใจไปมา ก. หอไปถึง ก. ก็เอาเป็นยั้งที่เคี้ยว ก็รีบได้แต่เป็น

หลวงจำรุง ๑ - ควรเอามาตรานี้ออก
 พระยาอรรณกรม ๑ - เอาออกไม่ได้ เพราะตามภาค ๑ จะรีบได้ก็ต่อ
 เมื่อมีผู้ทวงคำพิพากษา ก่อน มาตราที่ว่ารีบได้โดยไม่ต้องมีคำพิพากษา

หลวงจำรุง ๑ - อย่างหน่อไม้กระป๋องมีการปลอมเครื่องหมาย คนซื้อ
 มาขายไม่รู้ จะไปรีบเข้ามาตั้ง ๑,๐๐๐ กระป๋องได้อย่างไร เขาอาจเปิดกินเอง หรือ
 ทำลายเครื่องหมายการค่านั้นเสียก็ได้ แต่เขาเอามาขายใหม่ก็เป็นผิดอยู่แล้ว ถ้าเอา
 ไปเปลี่ยนตรา แล้วขายก็ไม่เป็นความผิด

หลวงประสาธ ๑ - มีเครื่องชั่ง เครื่องตวง เครื่องวัด ไร่ผิดหรือไม่
 หลวงจำรุง ๑ - การมีเครื่องชั่ง ฯลฯ นั้น ถ้าสืบได้ว่าเพื่อเอาเปรียบ

ในการค้าก็ผิดแล้ว

หลวงประสาธ ๑ - ถ้าเช่นนั้นก็รีบได้ตามมาตรา ๓๐ ส่วนสินค้าที่มีเครื่อง
 หมายการปลอมรีบได้ตามมาตรา ๒๕ ในฐานะเป็นเครื่องใช้ในการกระทำผิด
 พระยาอรรณกรม ๑ - สินค้าของผู้ซื้อค่อ ๆ มาจะรีบได้หรือไม่

หลวงจำรุง ๑ - รีบไม่ได้
 ที่ประชุมตกลงให้เอาออก เพราะอาจรีบได้ตามมาตรา ๒๕ หรือมาตรา
 ๓๐ แล้ว และถ้าหากรีบไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เพราะไม่ร้ายแรง

ประชาชน ๑ ขอให้พิจารณาปัญหาที่ว่า จะควรเอามาตรา ๓๑๐ มาอยู่ใน
 ๓๑๐ นี้หรือไม่

หลวงจำรุง ๑ - ควรขอให้นายวิชาญ ๑ ไปร่างเสนอมานะ
 ที่ประชุมตกลงมอบให้นายวิชาญ ๑ ไปร่างเสนอมานะ เพื่อพิจารณาในวันอังคาร

ที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

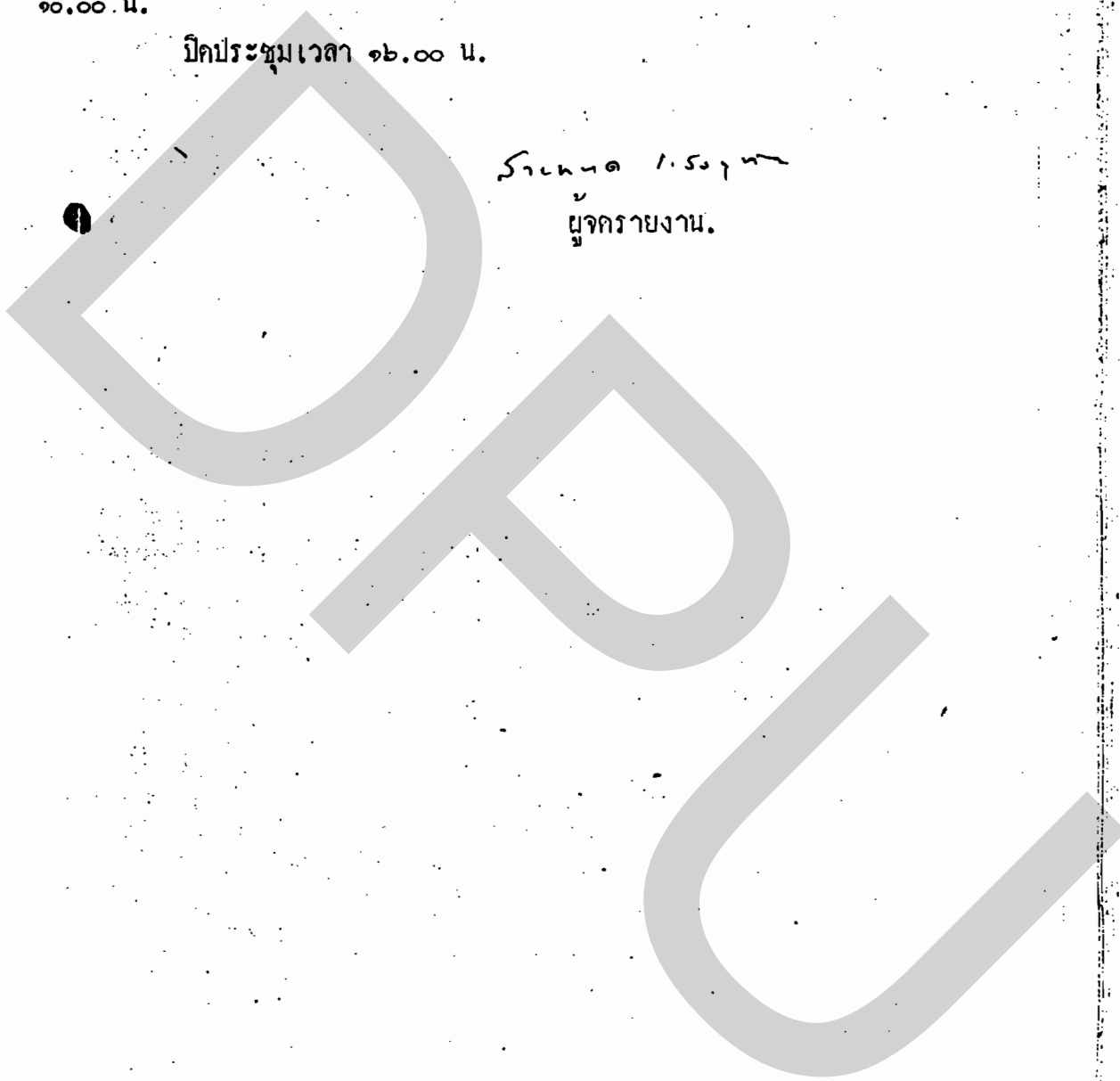
หมคเวลาประชุม นัดประชุมคราวหน้าวันศุกร์ที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ เวลา

๑๐.๐๐ น.

ปิดประชุมเวลา ๑๖.๐๐ น.

ราคาหน้าด 1.5๐๐ บาท

ผู้จกรายงาน.

สิทธิ์ พิมพ์
๕-๗-๕๓๓

มติของที่ประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา

ครั้งที่ ๔๖/๒๕๓๓/๒๕๕๕

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ประเด็นที่พิจารณา

มติ

มาตรา ๒๓๓

(๑) หลวงประสาธน์ เสนอว่าตามที่เรามาแล้ว เราเคยเอาเรื่องปลอมกับเรื่องที่อยู่ในมาตราเดียวกัน เช่นมีมาตรา ๒๑๔ ปลอมแปลงแสตมป์

(๒) พระยาอัศภิสร์ เสนอว่า พูดถึงความในความคิดแล้ว "เลียน" รู้สึกว่าลกดล้นลง ลกปลอม และนอกจากนี้ "เลียน" ต้องมีเจตนา

(๓) หลวงจรรย์ เสนอว่า อย่างเลียนของใส่เจตนา คือถ้าเลียนพอที่จะให้คนอื่นเขาก็ควรเอาโทษ

(๔) ม.จ.สกล เสนอว่ามาตรา ๒๓๓ ว่า "เพื่อลวงผู้อื่น"

(๕) หลวงประสาธน์ เสนอว่าควรใช้คำ "ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งได้เขียนแล้ว เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น มีความผิดของระวางโทษไม่เกินหนึ่งปี และปรับไม่เกินสองพันบาท"

(๖) หลวงจรรย์ เสนอว่า มาตรา ๒๓๓ ว่า "ไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในหรือนอกอาณาจักร" หรือไม่

มาตรา ๒๓๖

หลวงจรรย์ เสนอว่าควรกลับไปแก้มาตรา ๒๓๖ ให้ใช้คำว่า "เครื่องหมายการค้า"

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) และ (๔) รวมกันไป)

ที่ประชุมเห็นว่าไม่ควรรวมมาตรา ๒๓๓ เรื่องเลียนกับมาตรา ๒๓๓ เรื่องปลอมเข้าไว้ด้วยกัน เพราะในเรื่องเลียนนั้น ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาให้คนหลงเชื่อ จึงควรเอาผิด

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๕) และ (๖) รวม

ที่ประชุมให้ใช้คำในร่างมาตรา ๒๓๓ ว่า "ผู้ใดเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งจดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในหรือนอกอาณาจักร เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น มีความผิดของระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับไม่เกินสองพันบาท"

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ฉะนั้นร่างมาตรา ๒๓๖ เมื่อแก้แล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นซึ่งได้จดทะเบียนแล้ว ไม่ว่าจะจดทะเบียนภายในหรือนอกอาณาจักร มีความผิดของ

๒๕๔

ระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินห้าพันบาท"

มาตรา ๒๓๕

ม.จ.สกล ๗ เสนอว่าขอยอมมาแก้ร่าง มาตรา ๒๓๕ (๑) ที่ใช้คำว่า "บนสินค้า" เป็น "สินค้า" เพราะ "บน" ตรงกับ above แต่ขณะนี้เป็นเรื่องเอาชื่อ าลา มาใช้ที่สินค้า

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ร่างมาตรา ๒๓๕ เมื่อแก้ไขแล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใด

"(๑) เอาชื่อ รูปรอยประคิณรูป หรือข้อความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบห่อ วัตถุที่โฆษณาหรือแจ้งความรายการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้า หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้คนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้นั้น

"(๒) เลียนป้าย การจึกหนาร้าน รูปอาคารภายนอก เครื่องตบแต่งสถานที่ หรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน จนคนน่าจะหลงเชื่อว่าเป็นสถานที่การค้าของตนเป็นสถานที่การค้าของผู้อื่นที่ตั้งอยู่ใกล้เคียง

"(๓) โฆษณาแพร่หลายซึ่งข้อความเท็จเพื่อให้เสียความเชื่อถือในสถานที่การค้า สินค้า อุตสาหกรรม พาณิชย์การของผู้ใดคนหนึ่ง โดยมุ่งประโยชน์แก่การค้าของตน

"มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

"ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดส่วนตัว"

มาตรา ๒๑๔ ทวิ

หลวงประสาธ ๗ เสนอว่า ร่างมาตรา ทวิ ก็ควรแก้ไขเหมือนมาตรา ๒๐๓ ใช้คำว่า ความในมาตรา....."

ที่ประชุมเห็นชอบด้วย ร่างมาตรา ๒๑๔ เมื่อแก้ไขแล้วจึงมีข้อความดังนี้ "ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งแสคมป์โดยรู้ว่าเป็นของปลอมหรือของ

แปลงตามความในมาตรา ๒๑๔ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งร้อยบาทถึงสองพันบาท"

มาตรา ๒๓๘

(๑) หลวงประสาธ ๗ เสนอว่าควรร่าง ขอยางมาตรา ๒๑๔ ทวิ ใช้คำว่า "ผู้ใดนำเข้า

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) (๑๒)

พระราชอำนาจ ชายหรือเสนอชายซึ่งสินค้า
 ว่าเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือ
 เครื่องหมายการค้าผู้อื่นตามความในมาตรา
 หรือมาตรา ๒๓๗ มีความผิดของระวางโทษ
 บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ" ข้าพเจ้าเห็นว่า
 อาศัยความตามมาตรา ๒๓๕ เพราะมาตรา
 มีเรื่องอื่น ๆ อีก

(๒) ม.จ.สกล ฯ เสนอว่าในเรื่อง "ชื่อ"
 ของเราอย่างไม่มี

(๓) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า "ชื่อ"
 กระทบเป็นเป็นเครื่องหมายการค้า

(๔) นายพิชาญ ฯ เสนอว่าเวลานี้เรายัง
 หมายเรื่อง trade name ในมาตรา ๒๓๕
 ๒๓๕ เป็นแต่เพียงชื่อ

(๕) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่ามาตรา ๒๓๕
 ความที่ตกลงใหม่คลุมถึง trade name
 ไซ้คำว่า "เอาชื่อในการประกอบการค้าของ
 ใด"

(๖) หลวงจรัญญ ฯ เสนอว่าอย่างสังเขป
 ๆ ไม่มีผิด ถ้าเอาออกชายก็มีผิด

(๗) พระยาอรชรกรม ฯ เสนอว่าไม่เข้า
 มาตรา ๒๓๕ (๑) เพราะมาตรา ๒๓๕ (๑) เป็น
 โทษมาใช้ที่สินค้า

(๘) หลวงจรัญญ ฯ เสนอว่าถ้าไม่ผิดก็ต้อง
 ย่าง ก. ทำยานักคิดหมอมือที่เมืองนอก แล้วส่ง
 ไร.ชาย โขย ข. ไม่โคขอรอง ข้าพเจ้าเห็น
 ไรเอาผิด สำหรับมาตรา ๒๓๕ (๑) ควรเอา
 ไรคำว่า "สินค้าอันเกี่ยวกับการกระทำผิดตาม
 มาตรา ๒๓๕ (๑)" ก็พอไปได้

(๙) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่าสินค้านั้นไม่

(๑๐) หลวงจรัญญ ฯ เสนอว่าจะร่างโดย
 อาศัยความตามมาตรา ๒๓๕ (๑) ก็ได้ ไซ้คำว่า
 มาเข้ามาในราชอาณาจักร ชายหรือเสนอชาย

และ (๑๓) รวมกันไป)

๒๕๕

ที่ประชุมเห็นว่าควรคุ้มครองสินค้าซึ่งมีผู้กระทำ
 ความผิดตามมาตรา ๒๓๕ (๑) กวญ จึงให้ไซ้คำใน
 ร่างมาตรา ๒๓๕ ว่า "ผู้ใดนำเข้ามาในราชอาณาจักร
 ชายหรือเสนอชายซึ่งสินค้า โดยรู้ว่าเป็นสินค้า
 ที่มีชื่อ รูปรอยประติมากรรม หรือข้อความใด ๆ ทั้งบัญญัติ
 ไว้ในมาตรา ๒๓๕ (๑) หรือโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มี
 เครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการ
 ค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา
 ๒๓๗ มีความผิดของระวางโทษทั้งที่บัญญัติไว้ในมาตร
 นั้น ๆ"

สินค้าโดยรู้ว่าเป็นสินค้าที่มีชื่อ รุปรอยประติษฐาน
หรือความใด ๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่น
ตามความในมาตรา ๒๓๕ (๑) หรือสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า
ปลอม หรือเลียนเครื่องหมายการค้า
ผู้อื่นตามความในมาตรา ๒๓๖ หรือมาตรา ๒๓๗
กันมิคองระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา

(๑๑) พระยาอรรถกรกรม ฯ เสนอว่า ใช้คำว่า
"ผู้อื่น" ไม่ได้ เพราะคำว่า "ผู้อื่น" ตาม
ความหมายควมว่าคนทำสินค้า แต่คำว่า "ผู้อื่น"
มาตรา ๒๓๕ (๑) ไม่เข้าใจเช่นนั้น

(๑๒) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า ใช้คำว่า
"เป็นนิติ" ตามมาตรา ๒๓๕ (๑)"

(๑๓) หลวงจรัญญู ฯ เสนอว่า ถ้าปลอมที่
ประเทศ ไม่ผิดตามมาตรา ๒๓๕ (๑) ควรใช้
คำว่า "สินค้าซึ่งมีชื่อ รุปรอยประติษฐาน และข้อความ
ใด ๆ กิ่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๕ (๑)"

มาตรา ๒๓๕

- (๑) หลวงจรัญญู ฯ เสนอว่ามาตรานี้ควร
ยกออกได้
- (๒) หลวงประสาธ ฯ เสนอว่า เครื่องซึ่ง
ของหลวง เครื่องวัด ถ้าสืบได้ว่าเพื่อเอาเปรียบ
การค้าก็รับได้ ตามมาตรา ๓๐ ส่วนสินค้า
เครื่องหมายการค้าปลอมสืบได้ตามมาตรา ๒๕
อันเป็นเครื่องใช้ในการกระทำผิด
- (๓) หลวงจรัญญู ฯ เสนอว่าสินค้าของผู้
อื่น ๆ มาจะรับไม่ได้

(ที่ประชุมให้พิจารณา (๑) (๒) และ (๓)
รวมกันไป)

ที่ประชุมตกลงให้เอาออก เพราะอาจรับได้
ตามมาตรา ๒๕ หรือมาตรา ๓๐ แล้ว และเอาหา
รับไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เพราะไม่ร้ายแรง

มาตรา ๓๑๐

พระยาลักขณ์ ฯ เสนอว่า จะเอามาตรา
มารวมอยู่ในลักษณะนี้หรือไม่

ที่ประชุมเห็นว่าควรบัญญัติไว้ในลักษณะนี้ และ
มอบให้นายพิชชาต ฯ ไปยกร่างเสนอที่ประชุม